

ကျေးဇူးရှင်

လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

တပည့်ရင်း

လယ်တီ-ပဏ္ဍိတ ဆရာ-ဦးမောင်ကြီး

သည်

ပိဋကတ်သုံးသွယ်တွင်၊ ခုခွကနိကာယ်အဝင်ဖြစ်သော

ထေရီဂါထာကျမ်းကို၊ အဆန်းတကြယ်၊

အဓိပ္ပါယ်ထင်ရှားသော စကားအသွားအလာတို့ဖြင့်၊

ဖြန့်မာပြန်ဆို ရေးသားအပ်သော

ထရီဉာသာ ဖြန့်

တတိယတွဲ

ပုံနှိပ် ဖြန့် ချိသူ

လယ်တီပဏ္ဍိတ ဆရာ-ဦးမောင်ကြီး၏

ဇနီး ဒေါ်အေး။

မူပိုင်ရှင်၊

ဒဂုံမဂ္ဂဇင်းနှင့် အေးဝမ်းဖလင်းကုမ္ပဏီ

ရန်ကုန်မြို့။

၂

ကျေးဇူးရှင်

လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
တပည့်ရင်း

လယ်တီ-ပဏ္ဍိတ ဆရာ-ဦးမောင်ကြီး
သည်

ပိဋကတ်သုံးသွယ်တွင်၊ ခုန့်ကနိကာယ်အဝင်ဖြစ်သော၊
ထေရီဂါထာကျမ်းကို၊ အဆန်းတကြယ်၊
အဓိပ္ပါယ်ထင်ရှားသော၊ စကားအသွားအလာတို့ဖြင့်၊
ဖြန့်မာပြန်ဆို ရေးသားအပ်သော

ထေရီဘာသာပြန်

တတိယတွဲ

ပုံနှိပ် ဖြန့် ချိသူ
လယ်တီပဏ္ဍိတ ဆရာ-ဦးမောင်ကြီး၏
ဇနီး ဒေါ်အေး။

မူပိုင်ရှင်၊

ဒဂုံမဂ္ဂဇင်းနှင့် အေးဝမ်းဖလင်းကုမ္ပဏီ
ရန်ကုန်မြို့။

ထေရီ အာ သာ ပြန့်။

တတိယတွဲ။ မာတိကာ။

ဦးရေ	အကြောင်းအရာ	နံပါတ်
	ပဉ္စကနိပါတ်။	
(၁)	အညတရာထေရီဝတ္ထု။	၁
(၂)	ဝိမလာထေရီဝတ္ထု။	၆
(၃)	သိဟာထေရီဝတ္ထု။	၁၅
(၄)	ရူပနန္ဒာထေရီဝတ္ထု။	၂၁
(၅)	နန္ဒုတ္တရာထေရီဝတ္ထု။	၇၃
(၆)	ကာဠိထေရီဝတ္ထု။	၈၂
(၇)	သကုလာထေရီဝတ္ထု။	၈၈
(၈)	သောဏာထေရီဝတ္ထု။	၁၁၂
(၉)	ကုဏ္ဍလကေသာထေရီဝတ္ထု။	၁၄၁
(၁၀)	ပဋိပစ္စာရီထေရီဝတ္ထု။	၁၉၁

လယ်တီ ပဏ္ဍိတ ဆရာ-ဦးမောင်ကြီးပုံ။

ထေရီဘာသာပြန်

နိမိတ်တဿ ဘဂဝတော အရဟတော

သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

ပဇ္ဇကနိပါတ်။

(၁) အညတရာထေရီ ဝတ္ထု

ရှေးအခါ၊ ကျွတ်တမ်းကိုရှာနေတဲ့ အမျိုးသမီးကလေးတယောက်ဟာ၊ လွန်လေပြီးသော ဘုရားရှင်တို့၏လက်ထက်တော်တွင်၊ ပါရမီမျိုးကို အကြိမ်ကြိမ် စိုက်ပျိုး၍လာခဲ့တယ်။

ယခု ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်သို့ရောက်တော့၊ ကံအားလျော်စွာ၊ ဒေဝဒဟပြည်ကြီးမှာ အမျိုးသမီးကလေးဖြစ်လာတယ်။ ပစ္စည်းဥစ္စာ ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ အမျိုးသမီးကလေး မဟုတ်ဘူးဘူး၊ သို့မဟုတ် ကြွေးငွေ၊ အမည်သညာအားဖြင့် မထင်ရှားဘူး။

အရွယ်သို့ ရောက်လာတဲ့အခါ၊ မိထွေးတော် ဂေါတမီရဲ့ထံပါးမှာ၊ လက်ပါးစေ အမျိုးတော်အဖြစ်ဖြင့် အမှုထမ်းချကယ်။ ဂေါတမီရဲ့ အထိန်းဟောင့်ရယ်လို့လဲ ဆိုနိုင်ပါရဲ့။ မိထွေးတော် ဂေါတမီသည်၊ အလောင်းတော် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားကို အရေးယူ၍ မွေးမြူနေတဲ့ အခါမှာလဲ၊ ထိုအမျိုးသမီးက အလောင်းတော် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားကို ကူညီ၍ မွေးမြူထိန်းသိမ်းတော်မူပေတယ်။

မိထွေးတော် ဂေါတမီသည် ခုဟန်းအဖြစ်ကို မရသေးဘဲ၊ နန်းတော်အတွင်း၌ စံနေတော်မူစဉ်အခါ၊ ထိုလက်ပါးစေအမျိုးတော်ဟာလဲ မိထွေးတော် ဂေါတမီနှင့် မခွဲတဲ့ အပြစ် အတူနေထိုင်တယ်။ ။ထိုနောက်၊ မိထွေးတော် ဂေါတမီသည် ခုဟန်းပြုရန် ဘုရားရှင်ထံသို့ သွားတဲ့ အခါမှာလဲ၊ ထိုလက်ပါးစေ အမျိုးတော်ဟာ အတူတူပါသွားတယ်။

ထေရ်တာသပြန်

ထုရားရှင်ထံမှ၊ ရဟန်းပြုရန် အခွင့်ကိုရ၍ မိထွေးတော် ဂေါတမီ ရဟန်းပြုတဲ့အခါကျတော့၊ ထိုလက်ပါးစေ အမျိုးတော်ဟာလဲ၊ ခွဲ၍ မနေရဘဲ၊ မိထွေးတော် ဂေါတမီနှင့် အတူပင် ရဟန်းပြုတယ်။ ရဟန်းပြုတဲ့အခါမှာ၊ သာသနာတော်ကို ကြည်ညိုလှလို့၊ ရဟန်းပြုတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ အမြဲစစ်စစ်နဲ့ သူသခင်မတရားကြီးနှင့် မခွဲနိုင်လို့သာ ရဟန်းပြုတယ်။

ရဟန်းပြုပြီးတဲ့နောက်၊ ဗဟုသုတကလဲ နည်းပါး၊ သဒ္ဓါတရားကလဲ မထက်သန်တဲ့အတွက်၊ သာသနာတော်မှာ မပျော်မွေ့ဘဲ၊ အမြဲပင် ငြီးငွေ့၍နေတယ်။ အိမ်ထောင်တဲ့ လူ့ဘောင်သို့သာ စိတ်တွေ ရောက်ရောက်ပြီး၊ အမျိုးသမီးတို့မွေတာ ကာ မရုဏ် အလေ့ နှင့် ပျော်မွေ့ မြူးကွန့်ချင်တဲ့ သဘောတွေ ပေါ်ပေါက်နေသတဲ့။

ရဟန်းပြုပြီးတဲ့နောက်၊ နှစ်ဆဲ့ငါးနှစ်တိုင်တိုင်၊ ဘယ်တနေ့မှာမှ ပျော်မွေ့တယ်လို့ မရှိဘူး။ မျက်စိတဖျိတ်၊ လျှပ်တပြက်သောက်မျှ စိတ်တည်ကြည်ခွင့် သမာဓိကို မရဘူးတဲ့။ တနေ့သေ အခါ ဖြင်းစနဲ့မှာ ကာမဂုဏ်စိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့်၊ ဖြေဆိုလို့ မရနိုင်သေးကြောင်း ဝိရိယာ မိမိချင်ခန်းအတွင်းသို့ အတင်းဝင်ပြောရတယ်။ ။ကြော်- ကာမဂုဏ်စိတ်များဟာ၊ အလွန်ဆိုးဝါးပါတယ်လားနော်။

နှစ်ဆဲ့ငါးနှစ်တိုင်တိုင်၊ သည်ကဲ့သို့သော အမှုအရာ မျိုး နှင့် နေထိုင် ပြီးတဲ့နောက်၊ နှစ်ဆဲ့ ခြောက်နှစ်အတွင်းသို့ ရောက်တော့ ဓမ္မဒိန္နထေရ်ရဲ့ အထံသို့ သွားပြီး၊ တရားတော်များကို နာကြားတယ်။ တရားဟောကောင်းတဲ့အရာမှာ၊ ဓမ္မဒိန္နသည် တေဓက ချပြီးဘောအတိုင်း၊ တရားနာလာရောက်တဲ့ ထေရ်မကြီးအား၊ ခန္ဓာငါးပါးနှင့် စပ်တဲ့တရား၊ အာယတန ဟာသ နှစ်ပါးနှင့် စပ်တဲ့တရား၊ ဓာတ်ဘဝံရှစ်ပါးနှင့် စပ်တဲ့တရား၊ သမ္ဘာလေးပါး အချုပ်တရား၊ အသည်ကဲ့သို့ နက်နဲသောတရားများကို ဟောကြားတော်မူတယ်။

ထို့ပြင်လဲ၊ သမထကမ္မဋ္ဌာန်းဖြင့် သမာဓိစစ်စစ် ထူထောင်ပုံ၊ ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်းဖြင့် ပညာစစ်စစ် ထူထောင်ပုံ အသည်ထံယေဘဝံ

အညတရာထေရ်ဝတ္ထု

၃

အထုပ်ဖြင့် တရားအားထုတ်ပုံ နိဿရ်များကိုလဲ ညွှန်ကြားတော်
မူတယ်။ ။ အလွန်နက်နဲတဲ့ တရားဒေသနာများကို ကြားရကော
ဆိုခဲ့ပြီးတဲ့ထေရ်ကြီးဟာ၊ သတိသံဝေဂနှင့်တကွ၊ တရားအားထုတ်
လိုတဲ့ စေတနာတွေ ပေါ်ပေါက်လာပါရော။

ထို့နောက် များမကြာမီအတွင်း ဆိပ်ငြိမ်ရာသို့ကပ်၍ မွေဒိန္နာ
ထေရ် ဆုံးမတော်မူလိုက်သောအခိုင်း၊ ခန္ဓာ၊ အာယတန၊ တရား
တို့ကို ပွားများအားထုတ်လေရာ မကြာမီအတွင်း၊ ကိလေသာ
အာသဝေါကင်းရှင်း၍၊ ရဟန္တာ အဖြစ်သို့ ရောက်သွားတယ်။
ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်၊
ဒိဗ္ဗသောတအဘိညာဉ်မှစ၍ အဘိညာဉ်ခြောက်ဆိုင်တို့ကို ပိုင်ပိုင်
နိုင်နိုင် လက်ကိုင်ရသွားပါရော။

ပါရမီရင့်သန်ပြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များဆိုတာ သမာဓိ မရသေးခင်
ခဲယဉ်း၍ နေသော်လည်း သမာဓိရသည်နှင့် တပြိုင်နက်၊ ကြာပန်းနှင့်
နေအရက် ပေါင်းမိဒါလို၊ သမာဓိဉာဏ် ထက်သန် ပွင့်လင်း၍
လွယ်လင့်တကူ ကျက်တမ်းကို ယူနိုင်ကြတာပေါ့။

ပြဆိုခဲ့ပြီးတဲ့ ထေရ်ကြီးဟာ၊ ရဟန္တာ ဖြစ်ပြီးတဲ့ နောက်၊
အလွန်ဝမ်းမြောက်တော်မူလှသဖြင့် မိမိဖြစ်ပုံများကို ဘွဲ့ဆိုကာ
ဥဒါန်းဂါထာကို၊ သို့ကထိ ကျူးရင့်ကော်မူလေသတည်း။

(မှတ်ချက်။ ။ ပြဆိုလတံ့သော ဂါထာများမှာ၊ ထေရ်ဂါထာ
ပါဠိတော်များဖြစ်ပါသည်။)

(၁) ပဉ္စဝိသတိ ဝဿနိ၊ ယတော ပဗ္ဗဇ္ဇိတာ အဟံ။

နန္ဒရာ သံဃာဓမ္မတ္တံ၊ စိတ္တသုပသမဏ္ဍိကံ။ ။

(၁) အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ယတော၊ အကြင်အခါ၌။ ပဗ္ဗဇ္ဇိတာ၊
သာသနာတောင်တွင်၊ ခိုဝင်၍ရဟန်းပြုခဲ့ပါ၏။ ယတော၊ ထိုအခါမှ၊
ပဋ္ဌာယ၊ စ၍။ ပဉ္စဝိသတိဝဿနိ၊ နှစ်ဆယ်နှစ်ပတ်လုံး။ အန္တရာ
သံဃာဓမ္မတ္တံ၊ လက်ပြစ်တထွက်၊ လျှပ်တပြက်လေးလောက်မျှ
လည်း။ စိတ္တဿ၊ စိတ်၏။ ဥပသမံ၊ ညှိမ်သက်တည်ကြည်စွင့်ဖို့
နန္ဒရာ၊ မရခဲ့ရိုးအမှန်ပါတည်း။

၄

ထေရီဘာသာပြန်

(၂) အလဒ္ဓါစေတသော သန္တိ၊ ကာမရာဂေန ဝဿတာ။

ဗါဟာ ပဂ္ဂယ ကန္တန္တိ၊ ဝိဟာရံ ပါဝိသိံ အဟံ။ ။

(၂) အဟံ၊ အက္ခန္တိသည်။ ကာမရာဂေန၊ ကာမဒုဏ်တွင်ချန်မင်
တပ်မက်ခြင်းဖြင့်။ အဝဿတာ၊ မတားပသိ။ အင်္ဂုယိုစီးလေသည်
ဖြစ်၍။ စေတသောသန္တိ၊ စိတ်၏တည်ငြိမ်ခွင့်ကို။ အလဒ္ဓါ၊ လျှပ်
တပြက်စာမျှမရလေသောကြောင့်။ ဗါဟာ၊ လောရုံ နှစ်ဘက်တို့ကို။
ပဂ္ဂယ၊ ချီမြှောက်၍။ ကန္တန္တိ၊ ဝမ်းနည်းဆူလှိုက်၊ ရှုရှုကံငိုကြွေး
လျက်သာလျှင်။ ဝိဟာရံ၊ ကျောင်းခန်းတွင်းသို့။ ပါဝိသိံ၊ အတင်း
ပြေးကာ ဝင်ခဲ့ရပါသတည်း။

(၃) တံ ဘိက္ခုနီမုပဂန္တိ၊ ယာမေသဒ္ဓါယိကာ အဟံ။

သာမေ ဓမ္မ မဒေသေထိ၊ ခန္ဓာယတန ဓါတုယော။

(၃) တတော၊ ထိုနှစ်ဆွေငါးနှစ်လွန်၊ မြောက်နှစ်မြောက်ပြီးသော
နောက်မှ။ အဟံ၊ အက္ခန္တိသည်။ တံဘိက္ခုနီ၊ တရားဟောသော
အရာတွင်၊ လွန်စွာထက်မြက်၍ တေဒင်ရတော်မူသော ထိုခမ္မဒိန္နာ
ဘိက္ခုနီအရှင်မထံသို့။ ပဂ္ဂန္တိ၊ ဆည်းကပ်ခဲ့ပါသတည်း။ ယာ၊
အကြင်ခမ္မဒိန္နာ အရှင်ထေရီမသည်။ မေ၊ အက္ခန္တိအား။ သဒ္ဓါ
ယိကာ၊ သဒ္ဓါပန်းကို လန်းလန်းတင့်တင့် ပွင့်စေနိုင်သည်။ အဟံ၊
ဖြော်တော်မူပေ၏။ သာ၊ ထိုခမ္မဒိန္နာ ထေရီအရှင်မသည်။ မေ၊
အက္ခန္တိအား။ ဓမ္မ၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း၊ တရားကောင်းကို၊
အဒေသေထိ၊ ဟောကြားတော်မူပေ၏။ ခန္ဓာယတနဓါတုယော၊
ခန္ဓာတရား၊ အာယတနတရား၊ ဓါတ်တရားတို့ကို လည်း။
အဒေသေထိ၊ ခွဲချမ်းဝေစာန်၍၊ ဥာဏ်အမြင် ပွင့်လင်းအောင်၊
ရှင်းရှင်းကြီး ဟောတော်မူပါပေသတည်း။

(၄) တဿ ဓမ္မံ သုဏိတွာန၊ ကေမန္တေ ဥပပါဝိသိံ။

ပုဗ္ဗေနိဝါသံ ဇာနာသိ၊ ဒိဗ္ဗစက္ခု ဝိသောဓိတံ။

(၄) အဟံ၊ အက္ခန္တိသည်။ တဿ၊ ထိုခမ္မဒိန္နာ ထေရီမ၏။
ဓမ္မံ၊ ဟောတော်မူအပ်သောတရားတော်ကို။ သုဏိတွာန၊ ပိပိတ်

အညတရာထေရီဝတ္ထု

၁

ထဲ၌ စွဲအောင် ကြားနာပြီးသော်၊ ကေမန္တေ၊ ဆိတ်ငြိမ်သော အရပ်
တခု၌ ဥပါဒိထိ။ ဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းရန်အမှတ်ဖြင့်၊ ကပ်
ရောက် ခိုဝင်ခဲ့ပါသတည်း။ တဒါ။ ထိုအခါ၌ အဟံ။ အကျွန်ုပ်သည်၊
ပုဗ္ဗေဒိဝါသံ။ ရှေး၌ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော၊ ဘာဝနာမျိုးမျိုးကို၊ ဇာနည်မီးမကျန်
မကျင်း ထင်လင်းဥသယုံ၊ အလုံးစုံထိရပ်သတည်း။ ဒိဗ္ဗစက္ခု။ ဒိဗ္ဗစက္ခု
ဥာဏ်အမြင်ကို။ ပိသောဓိတံ။ ရှင်းလင်းသုတ်သင်ရပေသတည်း။

(၅) စေတောပရိယ ဥာဏဉ္စ၊ သောတာပတု ပိသောဓိတံ၊
ဣဒ္ဓိပိ မေ သန္တိကတာ။ ပက္ခော မေ အာသဝက္ခယော။

(၅) မေ။ အကျွန်ုပ်သည်၊ စေတောပရိယဥာဏဉ္စ၊ သူတပါး
စိတ်အကြံကို၊ အမှန်အတိုင်းသိသော၊ စေတောပရိယဥာဏ်ကို
လည်း။ ပိသောဓိတံ၊ ရှင်းလင်းသုတ်သင်အပ်ပေပြီ။ သောတာပတု။
ဒိဗ္ဗသောတာ အဘိညာဉ်ခတ်ကိုလည်း။ ပိသောဓိတံ။ ရှင်းလင်း
သုတ်သင်အပ်ပေပြီ။ မေ။ အကျွန်ုပ်သည်၊ ဣဒ္ဓိပိ။ တန်ခိုးအမျိုးမျိုးကို
လည်း။ သန္တိကတာ။ ကိုယ်တိုင်ဆိုလေ့ရောက်၍၊ မျက်မှောက်ပြု
အပ်လေပြီ။ မေ။ အကျွန်ုပ်အား။ အာသဝက္ခယော။ အာသဝေါ
ကုန်ခန်း၊ ရဟန္တာဖြစ်မှုကြီးသည်။ ပက္ခော။ ဆိုက်ရောက်ခဲ့လေ
သတည်း။

အဲ-ယသုပြဆိုခဲ့တဲ့ ဥဒါန်းငါးဂါထာကို၊ မကြာမကြာ ကျူးရင့်
တော်မူသွေ့ရှိသတဲ့။ ။ အမည်အားဖြင့် မထင်ရှားတဲ့ အညတရာ
ထေရီသည် ရဟန္တာ ဖြစ်တော် မူပြီးတဲ့ နောက် အသက်ဆုံး
သည့်တိုင်အောင်၊ သာသနာတော်ဝန်ကို ရှက်ဆောင်ပြီး၊ နိဗ္ဗာ
သောင် တာဘက်ကမ်းသို့၊ ကြွဖြန်းတော်မူလေသတည်း။

အညတရာ ထေရီဝတ္ထု ပြီး၏။

၆

ထေရီဘာသာပြန်

ပဉ္စကနိပါတ်

(၂) ဝိမလာထေရီဝတ္ထု

ရှေးအခါ အမျိုးသွီးကလေးဟယောင်သည် သံသရာဝန် စခမ်းမှ ကျွတ်လမ်းကိုရှာနေစဉ်၊ တွေ့ကြုံသော ဘုရားရှင်တို့၏ အထံ၌ ပါရမီအထူးကို ဆည်းပူးခဲ့ပြီးနောက်၊ ယခု ရှင်တော် ဘုရား လက်ထက်တော်အခါ ဝေသာလီပြည်မှာ၊ ပြည့်တန်ဆာမရဲ့ သွီးကလေးဟယောင် ဖြစ်လာရှာတယ်။ ။ကံအကျိုးပေးဆိုတာ လွန်စွာ ထိတ်လန့်တွယ်ကောင်းတာကလေး။ အန္တိမဘဝကခေါ်တဲ့ အဆုံးစွန် အဖြစ်မျိုးမှာတောင် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်ရရှာသေးတယ်။

“ဌာနိယျေပဇ်ဇိနိ-ဒိဇိနိဘပိ” ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း၊ မိသတို့၏ အလေ့သိစရိုက်သည် သားသွီးများသို့ လိုက်လေ့ရှိသဖြင့် ဆိုခဲ့တဲ့ အမျိုးသွီးကလေးဟာ၊ အချိန်အရွယ်သို့ ရောက်လာတော့ မိခင်ဖြစ်သူ ပြည့်တန်ဆာမကြီး၏ စရိုက်အတိုင်း ပြည့်တန်ဆာမ အလုပ်ခွင်ထဲသို့ ဝင်ရရှာတယ်။

အရုပ်အဆင်းကတော့၊ အလွန် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်တယ်၊ မြင်မြင်သမျှ လူအပေါင်းတို့ကလဲ၊ ရုပ်ကောင်းတဲ့အတိုက်၊ မနှစ်သက်ဘဲ မနေနိုင်ကြဘူးတဲ့။ သူ့အ မည် သညာ ကို တော့၊ အရေအဆင်း ကြည့်လင်ခြင်းရှိတဲ့အတွက် “ဝိမလာ” ရယ်လို့ ခေါ်ဆိုကြတယ်။ ဖြန်မာလိုခေါ်ဆိုရပါလျှင်၊ “ခဇ်သန့်ခဇ်” ရယ်လို့ ခေါ်ရမှာပေါ့လေ။

ဝိမလာရဲ့ အရုပ်အဆင်းတင့်တယ်ခြင်းကြောင့်၊ ဝေသာလီပြည် ကြီးအတွင်းမှာ လိစ္ဆဝိမင်းများမှစ၍၊ သူဌေးကြီး၊ သူကြွယ်ကြီး တွေဟာ ဝိမလာအထံသို့ သွားလာဝင်ထွက်၊ နှစ်သက်မြတ်နိုးခြင်း ကို ပြုကြသတဲ့။ ဝိမလာမှာလဲ အသက်အရွယ်ကကောင်း၊ အရုပ်အဆင်း ကကောင်း၊ အမူအရာကလဲ ကောင်း၊ ဆဲသည်လို ကောင်းခြင်းဂုဏ်တွေနှင့် ပြည့်စုံတဲ့အတွက်၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ ရတနာ၊ ရွှေငွေတို့ဟာ၊ လာဘ်မိုးကြီးရှင်နေတာပေါ့။ စည်းစိမ်ဥစ္စာများပြား

ဝိမလာထေရ်ဝတ္ထု

၃

တော့ စားဖြေဖျော်တဲ့ မိန်းမအချို့တွေဟာလဲ၊ များစွာ ဝန်းဝိုင်းနေကြတာပေါ့။

ပြည်တန်ဆာမဂုဏ်ဖြင့်၊ ထင်ပေါ်ကျော်စောနေတဲ့ ဝိမလာမှာ၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာကလဲ များပြား၊ အခြွေအရံကလဲပေါများ၊ ဂုဏ်တန်ခိုးရှိတဲ့လူတို့၏ နှစ်သက်ခြင်းကိုလဲခံရ၊ အဲဒီလို လောကီသမ္ပတ္တိဂုဏ်နှင့် အမျိုးမျိုးပြည့်စုံနေတဲ့အတွက်၊ မာန်တက်ခြင်း အမျိုးမျိုးဖြင့်လွှမ်းမိုး၍ မာန်တက်နေသတဲ့၊ လူဆိုတာ အရှယ်ကလဲ ပျိုပျိုနှင့် လောကီသမ္ပတ္တိဂုဏ်နှင့်ပြည့်စုံလျှင် မာန်တက်ကြစမြဲပေပေါ့။

ဘယ်လို ပြုမူလေ့ရှိသလဲဆိုတော့ ဝိမလာသည်၊ သူ၏ကိုယ်ကို အမျိုးမျိုးသော ဟန်ဆာတို့ဖြင့် ဆင်ယင်ပြီး၊ အိမ်တံခါးဝမှာ ရပ်၍ ယောက်ျားမြင်သမျှတွေ ကိုယ်ရောင် ပြုပြုပြီး၊ သူလက်က မလွတ်အောင်၊ ညွတ်ကွင်းထောင်လေ့ရှိတယ်၊ မုဆိုးများဟာ သမင်ကို မလွတ်နိုင်အောင် ကျော့ကွင်းထောင်သလိုဘဲတဲ့။ ဤမျှသာမက သေးဘူး၊ ယောက်ျားတို့နှစ်သက်အောင် ဝတ်စားတန်ဆာများကို လျော့ဖြေလျက်၊ မမြင်စကောင်းတဲ့ ကိုယ်အင်္ဂါလက္ခဏာများကိုလဲ ပြသလေ့ရှိတယ်။ ။ယုံပြင်၊ မိန်းမတို့၏ အမူအရာ ပရိယာယ်မသောအမျိုးမျိုးကို ပြုပြီး၊ မျက်စ၊ မျက်ခုံးနှင့် ငြိုးရယ်လေ့ ရှိသတဲ့။

(ယခုပြဆိုခဲ့တဲ့စကားတွေကို၊ အပိုအချိန်ထွင်ရေးသားတယ်လို့ မမှတ်ကြနဲ့နော်၊ ဂါဠုတောင်ရှိတဲ့အတိုင်း၊ ပြန်ဆိုရေးသားရခြင်း ဖြစ်ပေတယ်။ ထေရ်ဂါထာပဋိတောင်ကိုထုတ်ဆောင်လို့ ပြတဲ့အခါ ဆိုခဲ့တဲ့ အဓိပ္ပါယ်များကို၊ ထင်ရှားစွာ သိကြရပေလိမ့်မဟဲ့။)

ရှင်မောဂ္ဂလန်ကိုယ်တော်ကြီးကို ဖြားယောင်းခဏ်း

ဝိမလာ အမည်ရှိတဲ့ ပြည်တန်ဆာမသည် “ကမ္ဘာပေါ်တွင်၊ ငါ့ကဲ့သို့လှချောတဲ့ မိန်းမ၊ မရှိ၊ ငါ့လိုအမူအရာကောင်းတဲ့ မိန်းမ၊ မရှိ၊ ငါ့အမူအရာနှင့်သွေးဆောင်၍ညွတ်ကွင်းထောင်ရပါလျှင် ဘယ်လို ယောက်ျားမှ မခံနိုင်ဘူး ငါ့အလိုအတိုင်း ယုံက်ပါရလိမ့်မယ်”

၈

ထေရီဘာသာပြန်

အဲသည်လို အထင်ရောက်နေသဖြင့်၊ ယောက်ျားများကိုတောင် ဂရုမစိုက်တဲ့ သဘောမျိုးတွေပေါ် ပေါက်နေတယ်။

ကနဲသောအခါ၊ ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် ကိုယ်တော်မြတ် ကြီးသည်၊ ဝေသာလီပြည်အတွင်းသို့၊ ဆွမ်းခံကြွတော်မူရာ၊ ဝိမလာ၏ အိမ်အနီးသို့ ရောက်သွားတော့၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန် ကိုယ်တော်မြတ် ကြီးကို သာယာတပ်မက် နှစ်သက်မြတ်နိုးတဲ့စိတ်တွေဖြစ်ပေါ်လာသတဲ့။ တယ်ဆန်းကြယ်ပါကလားနော်။ “မိန်းမကိုစိတ်များဟာ နှစ်သက်ချင်ရာကိုနှစ်သက်သွားတာတဲ့၊ စည်းကမ်းကလနားမရှိဘူး၊ အဲ-သို့ကြောင့်၊ စည်းကမ်းမရှိတဲ့ သတ္တဝါတွေရယ်လို့ ရှင်တော်တရားက ဟောကြားတော်မူတာပေါ့။”

ဝိမလာသည်၊ ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို မြင်လျှင် မြင်ခြင်း၊ သာယာတပ်မက်ခြင်းဖြစ်ပေါ် သည်နှင့် “ငါ့အလိုသို့ ပါအောင် မိန်းမတို့အမူအရာနှင့် ညွှတ်ကွင်းထောင်ပြီး၊ အရဆွဲဆောင်မယ်” အဲသည်လို ကြံစည်ပြီးတော့၊ ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် ကိုယ်တော်ကြီး သိတင်းသုံးတဲ့ ဌာနသို့၊ သူ့ကိုယ်တိုင် ယိုက်သွားပါရော။

အထံတော်သို့ရောက်လာတဲ့အခါ၊ ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် ကိုယ်တော်ကြီးက၊ သူ၏ထံသို့တရားနာရန် လာရောက်သည်ထင်သောကြောင့်၊ လက်ခံ ထား တော် မူ တယ်။ ထိုအခါ ဝိမလာ ဆိုတဲ့ ပြည့်စုံနိမိတ်က၊ သူ့အစွမ်းရှိသမျှ၊ မိန်းမတို့၏အမူအရာ ပရိယာယ် မာယာအမျိုးမျိုးတို့ဖြင့်၊ သူ့အလိုသို့ပါအောင် သွေးဆောင်ခြင်းကို ပြုတယ်။ ခုဟန္တာ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို သည်လို သွေးဆောင်ခြင်းဟာ အလွန်မလိမ္မာတဲ့ အလုပ်မျိုးပေပေါ့။

အဲ-သည်ကဲ့သို့၊ အမူအရာ အမျိုးမျိုးဖြင့်၊ ဖြားယောင်း သွေးဆောင်တဲ့အခါ၊ ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ကိုယ်တော်ကြီးက “ဩဝါဒီထံသို့ တရားနာလေတယ်မှတ်ပါ၊ ထက်စသတ်ဘော့ သူတက်သို့ ပါအောင်သွေးဆောင်တဲ့ကရားမျိုးတွေကို ဟောနေပါပေါ့ကလား၊ သည်မာတုဂါမကလေးအား၊ အသုဘဟုန်းဖြင့် ဆုံးမဟောကြား

ဝိမလာထေရီဝတ္ထု

၉

တော်မူမယ်” ဆဲသည်ကဲ့သို့ ကြံစည်တော်မူပြီး၊ ပြည်တန်ဆာမ
ဝိမလာအား၊ အသုဘတရားကို ဟောကြားတော်မူတယ်။

အို-မာတုဂါမကလေး၊ အလွန်ကြီးကျယ်လှသော ကျောက်တောင်
ကြီးကို၊ ပဒုမ္မာကြာရိုးဖြင့်၊ ထိုးဖောက်၍ မြို့မည် ကြံစည်သော်လည်း
ဘယ်နည်းနှင့်မှ မဖြစ်မြောက်နိုင်တာ သိ သင်ပိုင်ဆိုင်သော မိန်းမ
ပရိသတ် အသွယ်သွယ်တို့ဖြင့်၊ ဘယ်လိုပင် ဖြားယောင်းသွေး
ဆောင်သော်လဲ၊ သင့်အလိုသို့ ငါ့ပါးလိမ့် မည် မ ဟုတ်၊ သင်၏
ရုပ်ဆင်းသဏ္ဌာန်သည်၊ လောကီလူတို့၏ အဇာယံတွင် မည်မျှ
လောက် တင့်တယ်သည်ဆိုသော်လည်း သင့်ရုပ်မျိုး အပုပ်အိုးကို
ငါကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် အဘယ်မှာ သာယာတပ်မက်နိုင်ပါ
မည်နည်း။ ။ တရားကိုမသိသော လူဗာလတို့သည်သာလျှင် သင်၏
ရုပ်သွင်ကို ခင်မင် ကပ်မက်ကြပေလိမ့်မယ်။ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဌာန်ဆိုတာ
ကိလေသာထူပြော၍ မောဟကြီးတဲ့ သူများကိုသာ အလိုသို့ပါ
အောင် သွေးဆောင်နိုင်တယ်။ တရားကိုသိပြီးသော ပုဂ္ဂိုလ် နှစ်လျှင်
လူတို့၏ ရုပ်သွင်သဏ္ဌာန်ကို၊ ဘယ်မှာတပ်မက်နိုင်ပေလဲ။ မစင်ကြယ်
သော အပုပ်အမျိုးမျိုး၏ စုဝေးရာ၊ လူတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို တရား
ဖြင့် ကြည့်ရှုဆင်ခြင်ပါလျှင် စက်ဆုပ် ဘွယ်ရာ သာ အမှန်ဖြစ်
တယ်။ ။ တဏှာနှိုင်းတိုက်၍ အနိက်မှောင် မိနေကြတဲ့ ပုထုဇနိ
သတ္တဝါတွေသာလျှင်၊ သည်လို ကိုယ်ခန္ဓာမျိုးကို၊ မြတ်မြတ်နိုးနိုးနှင့်
ခင်မင်နိုင်ကြတယ်။ ။ သင်သည် အလိုသို့ ပါးလိမ့်မည် အထင်နှင့်
ငါ့ထံသို့လာပြီး သွေးဆောင်သည်မှာ သင်၏အကြံနှင့် သင်၏ပီရိယ
များသည် အလကား၊ အချိုးနိုးတွေဖြစ်ကုန်ပေါ့။ ။ သင် မာတုဂါမ
ကလေးလဲ၊ မိမိရုပ်အသွင်ကို အမျိုးမျိုး ပြင်ဆင်ပြီး၊ ကိုပုံသဏ္ဌာန်
အတွက်နှင့် မခန့် ဘက်လျှ မနေလေနှင့်။ ။ ပကတိသဘောအားဖြင့်၊
မစင်ကြယ်တဲ့ ရုပ်ကောင်ကို ဟန်ဆောင်ကာ ပြုပြင်နေသော်လဲ
တကယ် စင်စစ်အ ဖြင့် ချစ်ခင်နှစ်သက်ဘွယ်ရှိတဲ့ သုဘသဘော
ထဲသို့ ပြောင်းလဲ၍ သွားမည်မဟုတ်။ ။ အို- မာတုဂါမကလေး၊

မိမိ၏အဆင်းဖြင့် ရင်နှိုးပြီး၊ အကုသိုလ်တရား ပွားများအောင် မလုပ်ပဲ၊ နှင့် နစ်သည့်ထက် နစ်မွန်းပြီး သွားလိမ့်မယ်။ အသုဘတရားကို သတိထားပြီး ပွားများဆင်ခြင်လေတော့။

ရှင်ဓမ္မာဂ္ဂလာန် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက အသုဘတရားကို ဟောကြား မြဲမ်းချောက်တော်မူလေသောအခါ၊ ပြည်တန်ဆာမ ဝိမလာသည် ရှေးရှေးသောအခါက ပါရမီခတ်ခံ ရင့်သန်ခဲ့ဘူးသူ ဖြစ်သောကြောင့် အသုဘတရားကို ကြားလျှင် ကြားခြင်း၊ ထိုနေရာ မှာပင်၊ သတိသံဝေဂ လျှင်မြန်စွာပေးပြီး၊ 'ဪ-မှားလေစွ၊ မှားလေစွ။ ငါသည် ဗမလွန်တရာ မိက်လှပါကကား၊ သည်ကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများကို၊ မကြံအပ်၊ ကြံစည်ရာ၊ ကြံစည်ခဲ့မိသည်မှာ အလွန် ယုတ်မာလှပါတကား။ သည်ယနေ့ကစပြီး ပြည်တန်ဆာမ အလုပ်ကို ဖြုတ်၍၊ ရတနာသုံးပါးကို ဆည်းကပ်လျက် မြင့်မြတ်သော နေခြင်းဖြင့် နေတော့မယ်' ဆဲသည်လို ကြံစည်ကာ သန္နိဋ္ဌာန်ချပြီး လျှင်၊ ရှင်ဓမ္မာဂ္ဂလာန် ကိုယ်တော်ကြီးထံမှာပင်၊ သရဏဂုံသီလများ ကို ခံယူတယ်။

ဗိုသေခွာဝင်တွားပြီး၊ သို့ကဲ့သို့ လျှောက်ထားပြန်သတဲ့။ အရှင် မြတ်ကြီးတရား။ ယနေ့ကစ၍ အပည့်တော်မ ကို တုန်းများကို ဆည်းကပ်သောသူ၊ တရားကို ဆည်းကပ်သောသူ၊ သံဃာကို ဆည်းကပ်သောသူ၊ တရားလွှဲတော်၊ ယရားသွီးတော်၊ သံဃာ့ သွီးတော်ဟူ၍ မှတ်ယူပါတရား။ ယနေ့ကစ၍ ယုတ်မာသော အကျင့် များကို ပယ်ရှားပြီးလျှင်၊ သူတော်ကောင်းကို အလေ့ဖြင့် မြင့်မြတ် စွာ နေထိုင်ပါတော့မယ် တရား။ ဆဲသည်လို လျှောက်ထားပြီး မိမိအိပ်၍ ပြန်လာခဲ့တယ်။

အိပ်၍နေရာကတော့၊ ရှေးက အများစုရာ အလုံးစုံကို၊ အကုန် ပယ်ဖြုတ်၍ မြင့်မြတ် အနေမျိုး ဖြင့်နေထိုင်တယ်။ ပြည်တန်ဆာမ အယုတ်ကို ဖြုတ်ပစ်ရန်ကဲ့သို့၊ ဝေသာလီတံတိုက်လုံး ကျော်စော လှားတော့၊ ထိုသို့ ခင်းများနှင့်ပတ်၍၊ သူငွေ၊ သူကြွယ် တွေမှာ

လွန်စွာ အံ့အားသင့်ပြီး၊ ရှုမျှော်ဝမ်းနည်းခြင်း ဖြစ်သွားကြသတဲ့၊ သူတို့ဆန္ဒ မပြည့်ဝတော့ဘဲကိုး၊ ပမ် နည်းကြိစ္စာပေမပေါ့။

ခင်သန့်စင်ရယ် လျှို့ဝော် ဆိုထိုက် တဲ့ဝိမလာသေဝီ၊ ရှေးကဝါသနာ တွေကိုစွန့်ပြီး၊ ရဟနာသုံးပါးကိုခိုလှုံ၍၊ အာရုံဖြူစင်စွာနေတဲ့အခါ သူ့အမည်ရင်းနှင့် ထိုက်လျောစွာ၊ စင်ကြယ်တဲ့ အမျိုးသမီးက လေး တယောက် ဖြစ်သွားတာပေါ့။ ရှင်မဟာမောဂ္ဂသာန ကိုပင်တော် မြတ်ကြီးထံသို့ ပထမသွားရင်းတုန်းက ကော့ယုတ်မာတဲ့ ဗိတ်တွေနှင့် သွားတာအမှန်တဲ့၊ သို့ရာတွင် ပြန်လာတဲ့အခါကျတော့၊ မြင့်မြတ်တဲ့ ကုသိုလ်ဂုဏ်တွေနှင့် ပြည့်စုံလာတာပင်။ အကုသိုလ် တရားကို အကြောင်းခံပြီး၊ ကုသိုလ်တရား ဖြစ်ပွားတယ်လို့၊ ပဋ္ဌာန်းဒေသနာ တော်မှာ ဟောတော်မူတဲ့ အချက်ဟာ လွန်စွာအဓိပ္ပါယ်ထင်ရှား သွားတာပေါ့။

အဲ-ပြဆိုခဲ့ပြီးတဲ့အတိုင်း၊ ရဟနာသုံးပါးကိုခိုလှုံ၍၊ ဘုရားသွားတော် အဖြစ်နှင့်နေထိုင်ပြီး၍၊ အတန်ကြာတဲ့နောက်၊ ဘယ်လိုမိတ်မျိုး ပေါ်ပေါက်လာသလဲ ဆိုတော့၊ ‘ယခုလို သာသနာတော်ကြီး ထွန်းကားနေပါလျက် လူ့အဖြစ်နှင့်နေထိုင်ရဒါ လွန်စွာ အောက် တန်းကျတယ်၊ သာသနာတော်သို့ဝင်ပြီး၊ ဘိက္ခုနီမအဖြစ်နှင့် နေရ ပါလျှင် လွန်စွာ မြင့်မြတ်၍ လူဖြစ်ကျိုးနပ်မှတဲ့’ အဲသည်လိုအကြံ ပေါက်လာသတဲ့၊ အကြံပေါက်လျှင်ကြာ၊ စည်စွာမဆိုင်းဘဲ မိမိပိုင် ဆိုင်တဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာအားလုံးကို အကုန်စွန့်၍၊ ဘိက္ခုနီမတို့ ကျောင်းသို့ သွားပြီးရဟန်းပြုပါရော။

ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်ပြီးတဲ့နောက်၊ သံသရာခန့်တွေ၊ ကုမ္ဘာတစ် ကွေ့ကြီးထဲမှာ၊ ကျွတ်စေ၊ လွတ်စေဆိုတဲ့ စေတနာမျိုးကို လက်ကိုင် ထားပြီး၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာဖြစ်တဲ့ သစ်ဝင်ရင်းသို့ သွား၍၊ ဝိပဿနာ တရားကိုအားထုတ်ရာ ပါရမီငုံ့ရင်း၊ အချိန်သင့်သဖြင့်၊ သက္ကာလေးခိုင်း အဆိုင်ဆိုင်ပွင့်ပြီး၊ မြင့်မြတ်သော ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်လေ သတည်း။

ဤကဲ့သို့ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်ပြီး ဟဲ့အခါ၊ လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်တော်မူလှသဖြင့်၊ ရှေးက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှနှင့် တကွ၊ ရဟန္တာဖြစ်ပုံ အလုံးစုံကို၊ အကုန်ခွဲဆိုပြီးလျှင်၊ ဥဒါန်းဂါသာ ငါးပုဒ်ကို၊ သို့ကလိုကျူးရင့်တော်မူလေသတည်း။

(၁) မတ္တာ ဝဇ္ဇောန ရူပေန၊ သောတာဂ္ဂေန ယသေနစ။
ယောဗ္ဗနေန ဝပတ္တဒ္ဓါ၊ အညာ သမညမညိဟံ။

(၁) အဟံ အက္ခရ်သည်။ ပုဗ္ဗ၊ ရှေးလူဖြစ်စဉ် အခါ၌၊ ဝဇ္ဇောန၊ အရောင် အဆင်း၊ လှပခြင်း ဖြင့်၎င်း၊ ရူပေန၊ ရုပ်သွင် သန္တာန်၊ ဟန်ပန်မူ သူကြောင့်၎င်း။ သောတာဂ္ဂေန၊ လူတို့၏စက္ခုဖြင့်၊ ကြည့်ရှုခြင်းသဘွယ်၊ အလွန်တင့်တယ်ခြင်းကြောင့်၎င်း၊ ယသေနစ၊ ဖျော်ဖြေစား အခြံအခုံတွေ့များခြင်းကြောင့်၎င်း၊ ယောဗ္ဗနေနစ၊ အရွယ်အဆင်း နုပျိုခြင်းကြောင့်၎င်း၊ ဥတ္တဒ္ဓါ၊ မာန်တက်လေ အောင် သွေ့ဆောင်မြှောက်ပင့်လေသည်ဖြစ်၍၊ အညာသံ၊ တပါး သော မိန်းမတို့အား၊ အဘိမညိ၊ ငါနှင့် အဘက်တန်သလာဟု၊ ဝါကြားသမှု မဆဲမဲ့မြင်ပြုမိခဲ့ပါသတည်း။

(၂) ဝိဘူသေတွာ ဣဓံကာယံ၊ သုစိတ္တံ ဗာလသာပနံ။
အဋ္ဌာသိံ ဝေထိဒ္ဓါရဒ္ဓိ၊ လုဒ္ဓေါပါသမိဝေါနုယံ။

(၂) အဟံ၊ အက္ခရ်သည်။ ဣဓံကာယံ၊ ဤကိုယ်ကောင် ကြီးကို၊ သုစိတ္တံ၊ ဆန်းကြယ်သည်ထက် ဆန်းကြယ်လေအောင်၊ ဗာလသာပနံ၊ လူချိတ်အများ လိုက်စားချိုးမွမ်းကြအောင်၊ ဝိဘူသေ တွာ၊ ပြုပြင်ပြင်တန်ဆာဆင်၍၊ ဝေထိဒ္ဓါရဒ္ဓိ၊ ပြည်တန်ဆာမတို့၏ အိပ်ပျော်စားဝမ်းအဋ္ဌာသိံ၊ ငါ့လက်ကလွှတ်အောင်၊ ယောကျ်ားတွေ ထောင်ဂည့်ဟု၊ ရုပ်ဆောင်ဗန်းပြကာ၊ ရပ်တည်၍နေခဲ့ပါသတည်း။ ကိလိပ၊ အဘယ်ဥပစာကဲ့သို့နည်းဟူမူကား၊ ပါသံ၊ ကျော့ကွင်းကို၊ ကြွယ်-ကြွယ်နေ့၊ ထောင်သော၊ လုဒ္ဓါ၊ မုဆိုးကြီးသည်၊ အဋ္ဌာသိနု၊ သမင်အပေါင်းကိုချောင်းကွေ့ခြင်းကာ၊ ရပ်တည်၍ နေလေဘိသကဲ့သို့တည်း။

(၃) အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ပိလန္ဒနံ၊ ဝတ်စားတန်ဆာများကို၊
ဝိဒံသေန္တိ၊ တလှုပ်လှုပ်၊ တရှားရှား၊ လူအများမြင်အောင်ပြုလျက်။
ရဟံ၊ လျှို့ဝှက်အပ်သော ကိုယ်အင်္ဂါများကို၊ ဗဟံ၊ အကြိမ်ပေါင်း
များစွာ၊ ပကာသိတံ-ပကာသေန္တိ၊ လူအများမြင်အောင်၊ အထင်
အရှား ဘော်ပြုလျက်၊ ဝေသိဒ္ဓါရမ္ဘိ၊ ပြည်တန်ဆာမတို့၏ အိမ်တံခါး
ဝဋ်၊ အဋ္ဌာသိ၊ ရပ်တည်၍ နေခဲ့ပါသတည်း။ ဗဟံ ဇနံ၊ များစွာသော
လူအပေါင်းကို၊ ဥဇ္ဇန္တိ၊ ချစ်ကြိုက်တို့အရေး မျက်နှာချိုသွေးလျက်
ဝိဝိဓံမာဟံ၊ မာယာအသွယ်သွယ် ပရိယာယ် အမျိုးမျိုးကို၊ အကာသိ၊
ပြုလုပ်သွေးဆောင်ခဲ့ပါသတည်း။

(၄) သာဇွန်ပိဏ္ဍိတ စရိတွာန မုဏ္ဍာသံဃာပါဠိရတနာ။
နိဿိန္ဒာ ရက္ခမူလဒြို၊ အဝိတက္ကဿ လာဘိနိ။

(၄) အဇ္ဈိယအခါမူကား။ သာ။ ထိုပြည်တန်ဆာမ ဖြစ်ခဲ့သော အကျွန်ုပ်သည်။ မုဏ္ဍာ။ ဆံပင်ကို ပြောင်အောင်ရိင်၍။ သံဃာဗိုလ်ပါရတာ။ ဒုက္ခသုခသင်္ကန်းကြီးကို ဝတ်ရုံလျက်။ ပိဏ္ဍိ။ ဆွမ်းခံခြင်း အထုပ်ကို။ စရိတ္တာနု။ လှည့်လည်၍။ အဝိတက္ကသလသင်္ဂါနိ။ ဝိတက်ကင်းသော ဈာန်အလုံးစုံကို အကုန် ခုတ်ပြီးသော်။ ရုက္ခမူလဒြိ။ သစ်ပင်ရင်း၌။ နိသိန္ဒာ။ ကပ္ပဋ္ဌာန်း အထုပ်မျိုးဖြင့်။ မုန်းသျှိုး၍ နေရပါသတည်း။

(၅) သဗ္ဗေယျောဂါ သဗ္ဗန္တိန္ဒာ၊ ယောဒိဗ္ဗာ ယောစမာနုဿ။
ဓေပေတွာ အာသဝေသဗ္ဗေ၊ သိတိဘူတာဖှိ နိဗ္ဗုတာ။

(၅) အဇ္ဈ၊ ယခုအခါ၌၊ သဗ္ဗေယျောဂါ၊ အလုံးစုံသော ရောဂ
တရားတို့ကို၊ သမုတ္တိန္နာ၊ မကျန်မကြွင်း၊ ရှင်းလင်း ပယ်ဖြတ်အပ်ကုန်
ပြီ၊ ယေဒိဗ္ဗာစ၊ အကြင်နတ်ပြည်၌ ဆိုင်သော ကာမဂုဏ် အလုံးစုံတို့
ကို၎င်း၊ ယေမာနုဿာစ၊ အကြင်လူ့ပြည်၌ ဆိုင်သော ကာမဂုဏ်
အလုံးစုံတို့ကို၎င်း၊ သမုတ္တိန္နာ၊ မကျန်မကြွင်း၊ ရှင်းလင်းပယ်ဖြတ်အပ်

၁၄

ထေရီဘာသာပြန်

ကုန်ပြီးအဖွဲ့၊ ယခုအခါ၌၊ သဗ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်း ဥဿုံ၊ အလုံးစုံကုန်သော၊
အာသဝေ၊ စီးသွန်ကျလျော၊ အာသဝေါလ္လိကို၊ ခေပေတွာ၊ မကျန်
မကြွင်း၊ ရှင်းလင်း ကုန်ခန်း စေပြီး၍၊ နိဗ္ဗုတာ၊ ဒုက္ခခပ်သိမ်း
ဝတ်စာတ်ငြိမ်းလျက်၊ သိတိဘူတာ၊ အေးမြချမ်းသာစွာ နေထိုင်ရ
သည်၊ အမှီ၊ ဖြစ်ပါသတည်း။

ယခုဘော်ပြခဲ့တဲ့ ထေရီဂါထာများဟာ၊ ဝိမလာထေရီ ဘိက္ခုနီ၏
မကြာမကြာ ဥဒါန်းကျူးရင့်တဲ့ ဂါထာများဖြစ်ပါတယ်။ ရဟန္တာ
ဖြစ်ပြီးတဲ့နောက်၊ အဖြစ်အပျက်များကို အလုံးစုံ ဘွင့်လှစ်မိန့်ဆို
တော်မူခြင်းဟာ၊ နောင်အနာဂတ်အခါ၊ အမျိုးသွီးပေါင်း များစွာတို့
မှတ်မှတ်သားသားနှင့်၊ ဗဟုသုတပွားများစေရန်၊ ရည်သန်သော
အားဖြင့်၊ မိန့်ကြား ကျူးရင့်တော်မူခြင်းဖြစ်တယ်။ မိမိအဖြစ်
အပျက်များကို၊ အကြွင်းအကျန်မထားဘဲ၊ ဟုတ်မှန်သောအတိုင်း
ဘွင့်ပြ ပြောဆိုခြင်း အမှုဟာ သူတော်ကောင်းတို့၏ လက္ခဏာ
ပေပေါ့။

ဝိမလာထေရီ ဝတ္ထုကြီးမှာ၊ အမျိုးသွီးတို့၊ အတုခိုး နည်းယူ
ဘွယ် အချက်ကတော့ ဝိမလာထေရီဘိက္ခုနီမကဲ့သို့၊ ကံအကြောင်း
မသင့်တဲ့အခါ မကောင်းတဲ့ အကျင့်စာရိတ္တမျိုးဖြင့်၊ မှောက်မှောက်
မှားမှား၊ ဘောက်ပြန်နေမိသော်လည်း၊ လမ်းကောင်းသို့ရောက်
အောင်၊ ရှေ့ဆောင်ညွှန်ပြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်တွေ့ဆုံအခါ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်
တို့ တရားကိုနာပြီး၊ ရှေးဖြစ်ရှေးဟောင်း၊ မကောင်းတဲ့ အပြစ်
စရိုက်များကို၊ အကြွင်းအကျန်မထားဘဲ၊ ပယ်ရှားပြောင်းလဲလိုက်
ကြရန်အချက်ဖြစ်ပေသတည်း။

(၂) ဝိမလာထေရီ ဝတ္ထုကြီး၏

မဇ္ဇကနိပါတ်

(၃) သီတာထေရီဝတ္ထု

ရှေးအခါ၊ အမျိုးသွီးကလေး တယောက်သည်၊ ဒုက္ခခင်သိမ်း ချုပ်ပြတ်ငြိမ်း၍၊ ဇာတ်သိမ်းရာအမှန်၊ ပြည်နိဗ္ဗာန်စခမ်းသို့၊ တက် လှမ်းရာခရီး၊ ရှာဖွေနေသည့် အတေးအတွင်း၊ ဆိုက်တိုက်တွေကြို နေသော ဘုရားရှင်တို့ လက်ထက်တော်မှာ၊ ပါရမီအထူးထူးကို ဆည်းပူး ရှာဖွေခဲ့ပြီးသည်နောက်၊ ယခုရှင်တော်ဘုရား လက်ထက် တော်သို့ ရောက်သောအခါ၊ ဝေသာလီပြည်၊ လိန္ဒုဝါမင်းတို့၏၊ ရဲဗိုလ်မှူးဖြစ်သော “သီဟ” စစ်သူကြီး၏တူမကလေးဖြစ်လာတယ်။

သီဟစစ်သူကြီးဆိုတာ၊ ရှင်တော်ဘုရားရဲ့ လက်ထက်တော်မှာ လွန်စွာထင်ရှားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတဦးပေပေါ့။ ဆိုခဲ့ပြီးတဲ့ တူမ ကလေးတယောက်ကို၊ အလွန်တရာချစ်ခင်မြတ်နိုးလှသဖြင့်၊ မိမိ၏ အမည်အတိုင်း ခေါ်တွင်စေလိုသေးကြောင်း၊ အမည်ပေးတဲ့ အခါ “သီဟာ” ရယ်လို့ အမည်ပေးတယ်။ မြန်မာလို ပြန်ဆိုခဲ့ပါလျှင်၊ “မခြင်သို့” ရယ်လို့ ခေါ်ဆိုရမှာပေါ့။

သီဟစစ်သူကြီးရဲ့ တူမကလေးဖြစ်သူ မသီဟာသည်၊ ရှေးရှေး အခါက ပါရမီဖြည့်ဆည်းပူးခဲ့ရင်းရှိတဲ့အတိုင်း ယဉ်ကျေးထိမ္မာ ခြင်းဂုဏ်နှင့်ပြည့်စုံတယ်။ အချိန်အခွင့်သို့ရောက်လာတော့၊ ထွက် မြောက်ခြင်းတဲ့ စိတ်ခါတ်ဝသီပါခဲ့ရင်းအတိုင်း၊ အိမ်ရာထောင်တဲ့ လူတို့ဘောင်မှာ၊ ပျော်ပိုက်ဘိုက် စိတ်ဆန္ဒမရှိဘဲ၊ သာသနာ အတွင်းသို့ဝင်ပြီး၊ ရဟန်းပြုခြင်းဟု စိတ်မျိုးတောသဖြစ်နေသတဲ့။

တနေ့သောအခါ သီဟစစ်သူကြီးသည်၊ မိမိအိမ်သို့သံဃာတော် များနှင့်တကွ၊ ရှင်တော်ဘုရားကိုပင့်ပြီး ဆွမ်းလုပ် ကျွေး တယ်။ ရှင်တော်ဘုရားသည် ဆွမ်းတုန်းမှ တော်မူပြီးသောအခါ၊ အနု မောဒနာတရားကို ဟောကြားတော်မူသည်တွင်၊ သီဟာဆိုတဲ့ အမျိုးသွီးကလေးဟာလဲ ရှင်တော်ဘုရား၏ တရားကို နားကြားနေ တယ်။ တရားတော်ကြီး ဆုံးတော့၊ သီဟာမယ်သည်၊ တရား

၁၆

ထေရ်ဘာသာပြန်

အရသာကို လွန်စွာနှစ်ချိုက်လှသဖြင့်၊ ထိုနေ့မှာပင် လူတို့ဘောင်မှ ခွါရှောင်၍၊ ရဟန်းပြုရန် သန္နိဋ္ဌာန် ချလိုက်ပါရောတဲ့။ သိဟ စစ်သူကြီးအိမ်မှ ရှင်တော်ဘုရား ကြွသွားတဲ့နေ့က၊ မကြာမှီ အတောအတွင်း မှာပင်၊ သိဟာမယ်သည်၊ ဦးကြီးဖြစ်သူ သိဟ စစ်သူကြီးနှင့်ဘကွ၊ မိဘာဘိုထံသို့ကပ်ပြီး၊ ရဟန်းပြုရန် ခွင့်တောင်း ပန်တယ်။ ဦးကြီးနှင့်မိဘများကလဲ၊ သာသနာတော်ကိုကြည်ညိုရင်း ရှိကြတဲ့အတိုင်း၊ ဟားဆီး ကန့်ကွက်ခြင်း အမှုကို မပြုကြဘဲ အကြည်အသာနှင့် ခွင့်ပေးကြတယ်။

အဲသည်လို အခွင့်ရဘော့ သိဟာမယ်သည် ဝမ်းသာအားရ နှစ်သက်လှသဖြင့် ကြာရှည်စွာမဆိုင်းဘဲ သိက္ခူနိမကျောင်းသို့ သွားပြီး ရဟန်းပြုပါရော၊ ရဟန်းပြုပြီးတဲ့နေ့က၊ သိက္ခူနိမတို့နှင့် သက်ဆိုင်တဲ့ ကျင့်ဝတ် တရားတို့ကို သင်ကြားပြီး၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း အလုပ်ကို အားထုတ်ရန် ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်သို့ တကိုယ်တည်း သွားရောက်နေထိုင်တယ်။

အဲသည်လို တရားအားထုတ်တဲ့အခါကျတော့ သိဟာထေရ် သိက္ခူနိ၏စိတ်ချားဟာ ဧကဂ္ဂတာမကျ၊ သမာဓိမရနိုင်ဘဲ၊ ဥဒ္ဓိစ္စ သဘောဖြင့်၊ ပြန့်လွင့်ပြေးလွှား၍သာ နေတယ်။ ကမ္မဋ္ဌာန်း အာရုံ ထဲမှာ စွဲစွဲမြဲမြဲမရှိဘူးဟဲ့။ ယောဂီအလုပ်ဆိုတာ၊ လွန်စွာခဲယဉ်း တာကလား၊ သမာဓိခိုင်ခိုင်နှင့်ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် နိမိတ်ထင်တို့အတော် ခက်နေတယ်။ သမာဓိ မရပြီဆိုမှဖြင့်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း အလုပ်ခွင်မှာ ပျော်ရွှင်ခြင်းတဲ့ စိတ်မျိုးမရှိနိုင်ဘူး။ သိဟာထေရ် သိက္ခူနိမှာ အဲသည်အခက်မျိုးနှင့်တွေ့ကြုံနေတာပေါ့။

သမာဓိမရတဲ့အတွက်၊ မိမိစိတ်တွေကိုမထိန်းသိမ်းနိုင်ဘဲ၊ အပြင် အာရုံတွေက နှောင့်ရှက်သဖြင့်၊ ဝိတက်အမျိုးမျိုး ဝင်လာကုန်တယ်။ ကာမဂုဏ်ထဲမှာ ပျော် ပွဲခံ ချင် တဲ့ စိတ် တွေ၊ လူတို့ ဘောင် မှာ ပြောင်ပြောင်လက်လက် နေထိုင်ခြင်းတဲ့ စိတ်မျိုးတွေ၊ အဲသည်လို စိတ်မျိုးတွေ ပလဘေ့ရှပ်ရှက်ခပ်နေတာပေါ့။

သီဟာထေရီ သိက္ခူနိမယာ၊ အပြင်အာရုံတွေ နှောင့်ရှက်၍၊
ဝိတက်များပြား၊ တလှုပ်လှုပ် တရှားရှားနှင့်၊ သမာဓိတရားကို
မရဘဲနေသည်မှာ၊ ခုနစ်နှစ်တိုင်တိုင် ကြာသွားပါရောတဲ့။ ။
အဲသည်လိုဖြစ်တဲ့အခါ၊ သီဟာထေရီမှာ၊ အလွန် စိတ်နှလုံးမချမ်း
သာသဖြင့်၊ ဩဝါ-တယ်ခက်ပါကလားနော်။ လူ့ဘောင်မှ ခွါရှောင်
ပြီး၊ ရဟန်းပြုလာပါတော့လဲ၊ ချမ်းသာခွင့်ကို မရပါဘဲကလား။
ဝိပဿနာအလုပ်ကို အားထုတ်ပြန်တော့လဲ၊ တရားထူးကိုရအို့
နေနေသာသာ၊ ဝင်ဝင်လာတဲ့ အပြင်အာရုံတွေအတွက်၊ အစဉ်
မပြတ် နှောင့်ယှက်သို့၊ ဝိတက်တွေကိုတောင်၊ ပြင်းအောင် မတတ်
နိုင်သေးဘူး။ သာသနာဘောင်မှာ မပျော်တဲ့အတွက် လူထွက်မယ်
လို့ ဆိုပြန်လျှင်လဲ၊ ဘကြီးဖြစ်သူ သီဟစစ်သူကြီးနှင့်တကွ၊ မိဘ
ဆွေမျိုးတို့ မျက်နှာကို၊ ဘယ်လိုကြည့်နိုင်ပမလဲ။ အို-သည်လိုနေလို့
ဖြင့် အကျိုးရှိတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်အသက်ကို ကိုယ်ချွေပြီး၊
ခပ်မြန်မြန် သေသိုက်တာဘဲ ကောင်းပါလိမ့် မယ်။” အဲသည်လို
ကြံစည်မိသတဲ့။

စိတ်နှလုံး မချမ်းသာတဲ့အခါ၊ သက္ကဝါတို့ အလေ့ဟာ၊ သည်လို
ကြံ စဉ်းတတ် ထာ မျိုး ပေါ့။ ။ သီဟာထေရီ သိက္ခူနိသည်၊
ကိုယ့်အသက်ကို ကိုယ်တိုင်သတ်ပြီး၊ မကြာမှီအတွင်း သေခြင်းသို့
ရောက်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်တဲ့အတိုင်း၊ ကြိုးတချင်းယူပြီး၊ သီဘင်းသုံး
သော်ဖြစ်တဲ့ သိက္ခူနိမယား၊ မသိအောင်၊ တောအုပ်တခုသို့ တကိုယ်
ထည်း ထွက်သွားပါရော။

ထို တောအုပ်အတွင်းသို့ ရောက်တော့၊ ကြိုးကိုကိုင်ပြီး သစ်ပင်
တခုပေါ်သို့ တက်သွားတယ်။ ။ ကြေးက်စရာဘဲနော်၊ ကြိမ်ကြိရာ
ကြိရှာတော့မယ်။ ။ သစ်ပင်ပေါ်သို့ ရောက်တဲ့အခါ၊ သစ်ကိုင်တခု
မှာ တဘက်သော ကြိုးစနှင့်ချိပြီး ကြိုးစတဘက်ကို ကွင်းရှောလုပ်၍၊
မိမိလည်ပင်းမှ စွပ်လိုက်ပါရော။ ။ ဘုရား၊ ဘုရား- ခုန်လို့များ
ချလိုက်၊ ဖြင့်၊ သည်နေရာမှ ကိစ္စတုန်းပြီး၊ အသက် ဆုံးရှုံးတော့မယ်။
လည်ပင်းသို့ ကြိုးကွင်း စွပ်လိုက်သည် နှင့်တပြိုင်နက်၊ ရှေးကံ

ပါရမီအဟုန်က၊ ကယ်ဆယ်သော အခွင့်ကြုံနေသဖြင့် မိမိစီးဖြန်းခဲ့တဲ့ ဝိပဿနာအာရုံများဟာ၊ အလုံးစုံထင်မြင်လာတယ်။ ထိုအခါ သမာဓိနှင့် ပညာ၊ အခိုက်သင့်လျော်စွာ အချိုးကျပြီး။ ပထမသောတာပတ္တိ မဂ်မှစ၍၊ အရဟတ္တဂေါ၊ အရဟတ္တဖိုလ်သို့၊ တိုင်အောင်၊ ရပ်ဆိုင်းခြင်းမရှိဘဲ၊ တရှိန်တည်း ပေါက်ရောက်၍ သွားလေသတည်း။

အရဟတ္တဖိုလ်သို့ရောက်၍၊ ရဟန္တာဖြစ်သည်နှင့် တပြိုင်နက် လည်ပင်မှာစွပ်ထားတဲ့ ကြိုးကွင်းကြီးဟာလဲ၊ မည်သူမှ မခွတ်ရဘဲ သူ့အလိုလို ကျွတ်သွားတယ်။

ကဲ-စဉ်းစားကြစမ်းပါ။ ရဟန္တာဖြစ်ပုံဟာ သယံကလေးက များ ထူးဆန်းသလဲလို့။ သစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်ပြီး အသက်ကို ဖြုတ်မယ်ဟု၊ သူလည်ပင်းမှာ ကြိုးကွင်းတန်းလန့်ကြီးနှင့်၊ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်သွားတယ်။ အန္တိမ ဘဝကရယ်လို့ ခေါ်တဲ့၊ အဆုံးဘဝတွင်၊ ကျွတ်တမ်းဝင်မဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များဟာ၊ မိမိကိုယ်တိုင်ဖြစ်စေ၊ သူတပါးကိုယ်တိုင်က ဖြစ်စေ၊ အသက်သေဆုံးအောင် ဘယ်လိုပင် ကြံသော်လဲ၊ ရဟန္တာ၊ မဖြစ်သမျှ သယ်ယိုနည်းနှင့်မျှမသေနိုင်ဘူးတဲ့။

သိဟာထေရီ တိက္ခန္ဓာနိသည်၊ သစ်ပင်ထက်မှာ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်သွားတော့၊ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာနှင့်၊ လွန်စွာ အားရ နှစ်သိမ့်လွန်းလို့။ “အော်-သည့်သစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်ပြီး၊ အသက်ကို ချွေမယ်လို့ ကြံစည်ပါ၊ အသက်ကမသေ၊ ကိလေသာတွေ သေဆုံး၍၊ ရဟန်းကိစ္စတုန်းသွားပါပေါ့ကလေး။ “ဩဝါ- ချမ်းသာလေစွ၊ ချမ်းသာလေစွ” ဆဲ-ဤကဲ့သို့ တကိုယ်ထည်း ပြောဆိုပြီး၊ အားကြီးစွာ နှစ်သက်လှသဖြင့်၊ သစ်ပင်ထက်က မဆင်းသေးဘဲ၊ ပြဆိုလတံ့သောအတိုင်း၊ ထေရီဥ ဓါန်းဂါထာကို၊ ကျူးရင့်ဘော် မူလေသတည်း။

- (၁) အယောနိသော မနသိကာရာ၊ ကာမရာဂေန အဋ္ဌိတာ။
အဟောသိ ဥဒ္ဓုခာပုဗ္ဗေ၊ စိတ္တေ အဝသဝတ္တိနိ။

သီဟာဏေရီဝတ္ထု

၁၉

(၁) အဟံ။ အက္ခန္တိသည။ အယောနိသော မနသိကာရာ။
မသဋ္ဌိ၊မတဋ္ဌိ နှလုံးသွင်းမိသည်ဖြစ်၍။ ပုဗ္ဗေ။ ရဟန္တာ၊ မဖြစ်မီ၊
ရှေးကလည်း၊ ကာမရာဂေန။ ငါးပါးအာရုံ၊ ကာမဂုဏ်ကို၊ ခုန်မင်
နှစ်သက်သောစိတ်ဖြင့်၊ အဋ္ဌိတာ။ ထိုးကျင် နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍။
မိတ္တေ။ မိမိစိတ်၌၊ အဝသဝတ္တိနိ။ ကိုယ့် အလိုသို့ပါးအောင်၊ မစိုးမပိုင်
ဘဲ၊ ဥဒ္ဓုဒ္ဓာ။ ပြန်လွင့်ချောက်ခြား၍၊ သမုတိတရားနှင့် ဝေးကွာခဲ့
သည်။ အဟောသိ။ ဖြစ်ပါသတည်း။

(၂) ပရိယုဋ္ဌိတာ ဣဒေဟိ၊ သုခသညာ နှဝတ္တိနိ။
သုခံစိတ္တဿ နာလဘိ။ ရာဂစိတ္တ ဝသာနူဂါ။

(၂) အဟံ။ အက္ခန္တိသည။ ဣဒေဟိ။ ကိလေသာတရားတို့
ဖြင့်၊ ပရိယုဋ္ဌိတာ။ နှိပ်နင်းလှိုမရအောင်၊ ထကြွသောင်းကျန်းသည်
ဖြစ်၍။ ရာဂစိတ္တ ဝသာနူဂါ။ ရာဂစိတ်မိက်၏ အလိုသို့လိုက်လျက်။
သုခသညာ နှဝတ္တိနိ။ ကာမဂုဏ် ငါးဖြာ၌၊ ချမ်းသာသည်ဟူသော
စွဲလမ်းထင်မြင်ချက်ကြောင့်၊ စိတ္တဿ။ မိမိစိတ်၏။ သမံ။ သက်သာ
ချမ်းမြေ့စွာကို၊ နာလဘိ။ မရခဲ့ရိုးမှန်ပါသတည်း။

(၃) ကိသာ ပဏ္ဍုဝိဝဏ္ဏာစ၊ သတ္တဝသ္မာနိ စာရိဟံ။
နာဟံဒိဝါဝါရတ္တိံဝါ၊ သုခံဝိဒ္ဓိံ သုဒုက္ခိတာ။

(၃) အဟံ။ အက္ခန္တိသည။ ကိသာစ။ ပိန်ကြိုသော ကိုယ်ရှိ
သည်ဖြစ်၍၎င်း၊ ပဏ္ဍုစ၊ ဖြူပတ် ဖြူယော်။ အမြင်မတော်သောကိုယ်
မှသည်ဖြစ်၍၎င်း၊ ဝိဝဏ္ဏာစ၊ အရပ်အဆင်း၊ ချိုယှင်းပျက်စီးသည်
ဖြစ်၍၎င်း၊ သတ္တဝသ္မာနိ။ ခုန်နှစ်ဘို့ပတ်လုံး၊ စရိံ။ တလှုပ်လှုပ်
တရှားရှားနှင့်၊ သွားသာနေထိုင်ခဲ့ရပဲသတည်း။ အဟံ။ အက္ခန္တိ
သည။ ဒိဝါဝါ၊ နေ့အခါ၌သော်၎င်း၊ ရတ္တိံဝါ၊ ည၌အခါ၌သော်၎င်း။
သုဒုက္ခိတာ။ မသက်မသာ၊ လွန်စွာ ဆင်းရဲလှသည်ဖြစ်၍။ သုခံ။
သက်သာသဖြင့်၊ ချမ်းသာစွာကို၊ နာလိဒ္ဓိံ။ မရခဲ့ရိုးမှန်ပါသတည်း။

(၄) တတောရန္တု၊ ဂဟေတွာန၊ ပါပိယိ' ဝနမန္တရံ။
ဝရံမေ ဣဥဗ္ဗန္တိ၊ ယဉ္ဇေဟိနံ ပုနာစရေ။

(၄) အဟံ။ အကျွန်ုပ်သည်။ တတော။ ထိုနေ့ရောညဉ့်ပါ။ ဘယ်အခါမျှ၊ ချမ်းသာခွင့်ကို မရသောကြောင့်။ ဇေတု။ ကြိုးစွေတချက်။ ဂဟေတွာန။ ယူဆောင်၍။ ဝနမန္တရံ။ တောအုပ်တချအတွင်းသို့။ ပါဝိသိ။ ဝင်ရောက်ခဲ့ပါသတည်း။ ဣမ။ ဤတောအုပ်အတွင်း၌။ မေ။ ငါ့အား။ ဥဗ္ဗန္တံ။ ကြိုးဆွဲချ၍သေလိုက်ရခြင်းသည်။ ဝရံ။ မြတ်ပါသေး၏။ ဟိနံ။ ယုတ်ယုတ်မာမာ။ ပုနာစရေ။ ရှေးကလိုတဘန်၊ အသက်ရှင်၍ နေခဲ့ပြန်ပါမူကား။ ယဉ္ဇေဝရံ။ မြတ်ရိုးအဖွန်ပေတည်း။

(၅) ဒဠ္ဋပါသံ ကရိတွာန၊ ရုက္ခသာခါယ ဗဒ္ဓိယ။

ပက္ခိပိံ ပါသံဂိဝါယံ၊ အသဝိတ္တံဝိမုစ္စိမေ။

(၅) အဟံ။ အကျွန်ုပ်သည်။ ဇေတိန္ဒေတွာ။ ဤသို့ကြံစည်ပြီးသော်။ ရုက္ခံ။ သစ်ပင်တချသို့။ အာရောဟိတွာ။ တက်၍။ ပါသံ။ ကြိုးကွင်းတချကို။ ဒဠ္ဋံ။ ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ။ ကရိတွာန။ ဘုံနှောင်ပြုထုပ်ပြီးလျှင်။ ရုက္ခသာခါ။ သစ်ကိုင်းတချ၌။ ဗဒ္ဓိယ။ ချီနှောင်လျက်။ ပါသံ။ ကြိုးကွင်းကို၊ ဂိဝါယံ။ လည်ပင်း၌။ ပက္ခိပိံ။ စွပ်လိုက်ပါသတည်း။ အထ။ ထိုလည်ပင်း၌။ ကြိုးကွင်း စွပ်လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက်။ မေ။ အကျွန်ုပ်သည်။ ဝိတ္တံ။ စိတ်သည်။ ဝိမုစ္စိ။ ကံလေသာ ဝင့် တွင်းမှ။ လွတ်ကင်းထွက်မြောက်၍ သွားပါသတည်း။

အဲ ယခုပြဆိုခဲ့ပြီးတဲ့ ဥဒါန်းဂါထာငါးပုဒ်ကို၊ သစ်ပင်ပေါ်မှာ ကြည်လင်ဝမ်းမြောက်စွာ ရှုတ်ဆိုပြီး၊ သစ်ပင်အောက်သို့ ဆင်းသက်လာတယ်။ ထို့နောက် ဘိက္ခုနီမကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်တဲ့အခါ၊ မိမိ၏ဖြစ်ခဲ့ပုံ အလုံးစုံကို၊ သိဟာထေရီဘိက္ခုနီက၊ သိတင်းသုံးတော်အများကို ပြောကြားလေရာ။ များစွာအံ့အားသင့်ပြီးတဲ့နောက်၊ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ရောက်၍၊ ကိန္တုနုနုဆုံးကြောင်းကို သိကြသောအခါ၊ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာနှင့်၊ ဝိုင်းအံ့ကာ ချီးမွမ်းကြတယ်။ အဲသည်အခါကစပြီး၊ သာသနာတော်အတွင်းမှာ၊ သိဟာထေရီဘိက္ခုနီတပါးရယ်လို့ ထင်ရှားကျော်စောသွားတာပေါ့။

အဲ-ပြဆိုခဲ့ပြီးသော အတိုင်း၊ သိဟာထေရီ ဘိက္ခုနီသည်၊ အသက်ရှည်သမျှကာလပတ်လုံး၊ ဆုရူးသွေးတော် ကြီး အဖြစ်ဖြင့်၊

ရူပနန္ဒာထေရီဝတ္ထု

၂၁

သာသနာတော်၏ဝန်ကို အားသွန်ကြိုးပမ်းကာ ထမ်းဆောင်ပြီးတဲ့ နောက်၊ အသက်တမ်း ဝေးကုန်တဲ့အခါ နိဗ္ဗူတာ အမြတ်ကြွင်းသို့ ကြွယ်ဝသွမ်းဆိုက်ရောက်တော်မူလေသတည်း။

(၃) သီဟာဓဇရီ ဝတ္ထုပြီး၏။

ပဇ္ဇကနိပါတ်

(၄) ရူပနန္ဒာထေရီဝတ္ထု။

လွန်ခဲ့သော ကမ္ဘာတစ်သိန်း ကာလတွင်၊ ပဒုမုတ္တရ ရှင်တော် ဘုရားထင်ရှားပွင့်တော်မူသောအခါ၊ ရူပနန္ဒာ၏အလောင်းကလေး ဟာ သူဌေးသို့ ဖြစ်လာတယ်။ 'ရှင်တော်ဘုရားထံသို့ မပြတ်မပြတ် သွားပြီး တရားနဲ့တဲ့အခါ' ဘိက္ခုနီတေပါး ဈာန်ဝင်စား၌ အမြတ် ဆုံး' ဆိုတဲ့ တေဒင်ဘွဲ့တံဆိပ်ကြီးဖြင့်၊ ချီးမြှင့်တော်မူဘူးကို မြင်ရ တော့၊ ရူပနန္ဒာ၏အလောင်းဖြစ်တဲ့ သူဌေးသို့က၊ အလွန်အားကျပြီး သူ့ထဲထိနည်းတူစွာ ဈာန်ဝင်စားတဲ့ အရာမှာ တေဒင်ဘွဲ့ထူးကို ရလိုတဲ့စိတ်ပေါ်တယ်။ 'အဲသည်အခါ ကြိုးစားသောအခါ ကြိုးကို ပေးပြီး နောင်ဘုရားရှင်တို့ ပွင့်တော်မူတဲ့အခါ ဈာန်ဝင်စားတဲ့ အရာမှာ မဟာတေဒင်ဘွဲ့ထူးကို ရပါလိမ့်ဘုရားလို့ ဆုတောင်း တယ်တဲ့။ 'ပဒုမုတ္တရ ရှင်တော်ဘုရားကလဲ အနာဂတံသ ဥဇဏ် တော်ဖြင့် ရှုမြော်ဆင်ခြင်တော်မူပြီး နောင်အခါ ဘဒ္ဒကင် ကမ္ဘာ တွင် သာကီနွယ်ဘွား ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူတဲ့အခါ တောင်းတဲ့ဆုအတိုင်း ပြည့်စုံလိမ့်မယ်လို့ ဗျာဒိတ်စကား မြွက်ကြား ဘော်မူတယ်။

အဲသည်အခါကစပြီး ရူပနန္ဒာ၏အလောင်းဟာ ကြိုးစားသော ကုသိုလ်မျိုးကို စိုက်ပျိုးထူထောင်ခဲ့တဲ့ အတွက်ကြောင့်၊ ကမ္ဘာ တစ်သိန်းကာလပတ်လုံး ဒုဂ္ဂတိဘုံဘဝသို့မလားဘဲ လူ့ပြည်နတ်ရပ် ကာမသုဂတိဘုံရနပ်ထပ်မှာသာ မြင့်မြတ်သော လောကီချမ်းသာ ကို ခံစား စံစားကာ ဘာသာစုစုစပ်စပ် သိရှိရပျော်ရွှင်ကြီး

၁၇၁၂ ဝါကြည့်တိုက်
ကမ္ဘာအေး

၂၂

ထေရ်ဘာသာပြန်

ကျင်လည် နေခဲ့ရသတဲ့။ ။ “ကြွေတလက်-ကြွက်တချိန်” ဆိုတဲ့ စကားမျိုးလို သံသရာမှာ တချက်လောက် အကွက်ကောင်း ကြုံပြီ ဆိုမှဖြင့်၊ ကမ္ဘာပေါင်းများစွာ သုဂတိဘုံဘဝတို့နှင့်သာ တွေ့ကြုံ နေရတော့တာတဲ့။ ။ အခွင့်မကြုံဘဲ ‘ဗုဒ္ဓမဲ့ပြာလောင်း’ ဆိုသလို အကုသိုလ်စက်မိနေပြန်ပြီဆိုမှဖြင့်လဲ ဘဝပေါင်းများစွာ သံသရာ ထဲမှာ နှလံမထူနိုင်ဘဲ အလွန်ဆင်းရဲတဲ့ ဒုဂ္ဂတိ သံသရာတို့၌သာ ဖန်ခါခါလှည့်ပတ်နေရတတ်သနော်။ အဲ-သို့ကြောင့် သာသနာတော် ထွန်းထိန်တဲ့အကွက်ကောင်းမှာ အချက်ကောင်းမိအောင် ကြိုးစား လိုက်ကြ။

ရူပနန္ဒာ၏အလောင်းဟာ ကျွတ်ထုခါနီး၍ကြီးရင့်သန်စွမ်းသော ပါရမီအမှူးအပိုင်သည်။ အစုံအစုံ ထွားကြိုင်း၍လာခဲ့ရာ ဤဘဒ္ဒကပ် ကမ္ဘာတွင်၊ မဟာသကျ လောကထွန်ထား ဂေါတမမြတ်စွာ ဘုရား၏ ခမည်းတော်မြတ်ကြီး ဖြစ်တော်မူသော “သုဒ္ဓေါဓန” မင်းကြီးရဲ့ သွီးတော်မြတ်ကြီး ဖြစ်တော်မူလာတယ်။ ။ ရှင်တော် ဘုရား၏ မယ်တော်ကြီးမှာတော့ “မောဓမ္မယာဒေဝီ” ဖြစ်တော် မူတယ်။ ရူပနန္ဒာ၏ မယ်တော်မှာတော့ “ဂေါတမီ” ဖြစ်တော် မူတယ်။ မောဓမ္မယာဒေဝီနှင့်ဂေါတမီဟာ ညီမအရင်းပေပေါ့။ ရှင်တော် မြတ်ဘုရားနှင့်ရူပနန္ဒာမှာတော့ ခမည်းတော်စုံ၍မယ်တော် ကွဲသော မောင်တော် နှစ်ယောက် ဖြစ်တော် မူကြပေတယ်။ ။ မိထွေးတော် ဂေါတမီဆိုတာက ရှင်တော်မြတ်ဘုရားအပေါ်မှာ လွန်စွာကျေးဇူး ကြီးတဲ့ မယ်တော်ကြီးတပါးပေတဲ့။

ရူပနန္ဒာမှာလဲ မောင်တော်အရင်းတပါး ရှိသေးတယ်။ အမည် တော့ “မင်းနန္ဒ” တဲ့။ အလွန်ကုသိုလ်ထူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကြီးတွေ ပေါ့လေ။ ရှင်တော်ဘုရား၏ ညီတော်၊ နှစ်မတော်၊ ဖြစ်ရတယ် ဆို တော့ ဘယ်မှာ ပြောတွယ်ရာရှိပါတော့မလဲ။ အမျိုးကလဲသာကီဝင် ဆိုဘော့ ကမ္ဘာတဝိုက်မှာ မကိုဋ်သရဖူကြီးတွေ ဖြစ်တော်မူကြ တာပေါ့။ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါအားဖြင့်လဲ ပြောဆိုမရှိတော့ပါဘူး။ အနန္တ

ရူပနန္ဒာထေရီဝတ္ထု

၂၃

ကမ္ဘာတစ်ခုမှာ ပြင်ယဉ်တွယ်မရှိတဲ့ အလှအချောတေ့ ဖြစ်တော် မူကြတယ်။

သုဒ္ဓေါဓန မင်းတရားနှင့် မြောက်နန်းမိဖုရား ဂေါတမီဘိက္ခုနီမှာ ရူပနန္ဒာမင်းသိမ်းကို တွားမြင်လာသောအခါ နာရဏီရွှေအစစ်ကို သွန်းလုပ်၍ထားတဲ့ ရွှေရုပ်ကဲ့သို့ တအံ့တဩပြောစမှတ်ကြီးအောင် ချောမော၍၊ ကမ္ဘာလောကတွင် အလှ ပဒေသာပင်ကြီး တခု ပေပေါ့။ အနန္တလောကဝါတ်မှာ၊ ယသော်ဓရာကို ချန်လှပ်၍၊ ရူပနန္ဒာနှင့်တူမျှအောင် ချောမောတဲ့ သိမ်းကညာဟာ ဘယ်ကမ္ဘာ မှာမှ မရှိဘူးတဲ့၊ ယသော်ဓရာကိုတော့ ကမ္ဘာအနန္တတွင် အလှဆုံး၊ အယဉ်ဆုံး၊ အကြောဆုံး၊ အနုဆုံးရှိ တုန့်နိုးတွယ် မရှိပေဘူး။ ။ တုရုဒ္ဓမတော်ရူပနန္ဒာကိုမြင်ရပြီဆိုမှဖြင့် ယဉ်ကျေးတဲ့ ကြက်သဇေ အလုံးစုံကိုဖြင့် ရစ်ရံဝိုက်သိုင်း၍ လှချင်တိုင်းလှနေတဲ့အတွက် မနှစ် သက်ဘဲ မည်သူမှ မနေနိုင်ကြဘူး။ သွားနေတုန်း ဖြစ်တဲ့လူများဟာ ရူပနန္ဒာကို မြင်မှဖြင့် ခြေမလှမ်းနိုင်ဘဲ ရပ်တန့်ငေးမော၍ နေကြရ တယ်။ ညည်းငြူငိုယို၍နေစဉ် အခိုက် ရူပနန္ဒာကို မြင်ယုံကံမှဖြင့် အဓိအညည်းကိုရပ်ပြီး ဖြတ်ခနဲ ပြီးရယ် ရှင်လန်း ကြွရ တော့တာ ဘဲတဲ့။ ။ အဲသို့ကလျံသာကီဝင် တမျိုးလုံးနှင့် တကွ၊ ကမ္ဘာ၏ နှစ်သက်တွယ်ဖြစ်တဲ့ အတွက်ကြောင့် ရူပနန္ဒာရယ်လို့ ခေါ်ထွင် သတဲ့။

(က) သိရိယာ ရူပိနိ ဝိသွာ၊ နန္ဒိတံ အာသိတံ ကုလံ။

တေနနန္ဒာတိ မေနာမံ၊ သုန္ဒရံ ပဝရံ အဟု။ ။

(က) သိရိယာ၊ မြင်သူမိန်းမော၍ သက်စောကြွလှစမန်း၊ ထူးဆန်းထွေထွေ၊ အတ္တုဏ်ကြက်သဇေဖြင့်၊ ရူပိနိ၊ ကမ္ဘာပြင်မှာ၊ မယဉ်သာအောင်၊ မင်္ဂလာဖူးငုံ၊ အဆင်းနှင့် ပြည့်စုံသော၊ တုရုဒ္ဓ မတော်ကို၊ ဗိသွာ၊ ဖူးခွင့်ကြိုက်ကြို၊ မြင်ရကုန်သည် ရှိသော်၊ တံကုလံ၊ ထိုသာကီဝင်နွယ် တမျိုးလုံးသည်။ နန္ဒိတံ။ ဝမ်းမြောက် ရှင်မြူး၍ အထူးနှစ်သိမ့်ခြင်းသည်။ အာသိ၊ မြင်တိုင်းသွေ၊ ဖြစ်ရ လေသတည်း။ တေန၊ ထိုသို့ဖြစ်ပုံ၊ အဆင်းရုဏ်ဖြင့်၊ လုံးစုံဆပွား၊

အနှစ်သက်များလေသောကြောင့်၊ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏၊ နာမံ၊ အများ
တွင်ခေါ် အမည်တော်သည်။ နန္ဒတိ၊ ရှုပနန္ဒဟူ၍၊ သုန္ဒရံ၊
အကောင်းဆုံးသော၊ ပဝရံ၊ အမြတ်ဆုံးသော အမည်တော်သည်။
အာရ၊ အနန္တဂုဏ်အလိုက်ဖြင့်၊ ထိုက်သည်အလျောက်၊ ပေါ်ပေါက်
ဖြစ်ထွန်းလာပေသတည်း။

အဲ-သို့ကလျှင် ရှုပနန္ဒာဆိုတဲ့ အမည်ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းကို ထေရီ
အပဒါနံ ပဋိတော်ကြီးမှာ ရှုပနန္ဒာ ကိုယ်တော်တိုင် ဟောတော်
မူခဲ့ပေတယ်။ ထို့ပြင်တပါး၊ ဇနပဒကလျာဏီဆိုတဲ့နာမည်ဖြစ်ပေါ်
လာပုံကတော့ သည်လိုတဲ့၊ အပျိုကညာများမှာကောင်းခြင်းငါးဖြာ
ရယ်လို့ ရှိကြတယ်။ ထိုကောင်းခြင်း ငါးဖြာကို “ဗန္ဓကလျာဏ”
ရယ်လို့ ခေါ်ဆိုကြတယ်။ ထိုကလျာငါးအင်နှင့် ပြည့်စုံပါလျှင်၊
“ကလျာဏီ” ရယ်လို့ ခေါ်ဆိုပေတယ်။

ကလျာဏံ ဇေတိဿာအတ္ထိတိ ကလျာဏီ။ ၊ ဇေတိဿာ၊ ထိုသို့၊
ကညာအား၊ ကလျာဏံ၊ ကောင်းခြင်းငါးဖြာ၊ ဂုဏ်အင်္ဂါသည်။
အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ဣတိတသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်၊ သာ၊ သို့ကညာသည်။
ကလျာဏီ၊ ကလျာဏီ မည်၏။ ၊ အဲ-သို့ကလျှင် ပိဂြိုဟ်ဆိုရတဲ့
အတိုင်း ကလျာဏီရယ်လို့ခေါ်ဆိုရတယ်။ ဇနပဒကလျာဏီဆိုတာ
ကတော့၊ တိုင်းနိုင်ငံဇနပုဒ်ရှိရှိသမျှမှာ၊ ‘ပဉ္စကလျာနှင့် ပြည့်စုံတဲ့၊
အပျိုကညာတို့၏ အထွတ်အဖူး အလှခေါင်ကြူး ဖြစ်တယ်လို့၊
အဓိပ္ပါယ်ဆိုလိုတာပေါ့။

(ခ) ယုဝတိနဉ္စ သဗ္ဗာသံ၊ ကလျာဏီတိစ ဝိသုတာ။
တသ္မိံဟိနဂဓေ ဓမ္မေ၊ ဌပေတွာန ယသောဓရံ။

ဟိ၊ ကလျာဏီ ခည်ဟန်ကို၊ ထုတ်ပြန်မြှောက်ဟောပြီးအံ့၊ အဟံ၊
ရှုပနန္ဒာ၊ သညာသမုတ်၊ အကျွန်ုပ်သည်၊ ဓမ္မေ၊ ပျော်ခင်းစုံဘိ အလွန်
လျှင် မွေ့လျော်တွယ်ရှိသော၊ တသ္မိံနဂဓေ၊ ထိုကပိလဝတ်နေပြည်
တော်ကြီး၌၊ ယသောဓရံ၊ အစ်မတော်ယသော်ဓရာကို၊ ဌပေတွာန၊
မဟုတ်နိုင်သဖြင့်၊ မပြိုင်ဘဲ၊ ချန်ထားခဲ့၍ သဗ္ဗာသံ၊ ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်း

ရူပနန္ဒာထေရီဝတ္ထု

၂၅

ထက်ဝန်းကျင်မှာ၊ အသင်အရှား၊ အချောစား၊ ဟု၊ များပြားဥသဉ်၊ အလုံးစုံကုန်သော၊ ယုဝတီနဉ္စ၊ သွီးကညာ၊ ရတနာတော်ဝင်၊ အပျို စင်ဟူသမျှတို့တွင်လည်း၊ ကလျာဏီတိစ၊ ကောင်းခြင်းငါးသွယ်၊ ပြည့်ကြွယ်ညွတ်ရုံး၊ အထွတ်ဆုံး ဖြစ်ပေသည်ဟူ၍၊ ဝိသုတာ၊ ကျော်စောသတင်းဖြင့်၊ တသင်းသင်းပျံ့နှံ့၍နေခဲ့ပါသတည်း။

နှမတော်ရူပနန္ဒာသည် သာကီနွယ်အပေါင်းတို့၏ ကောင်းမွန် လေးမြတ်စွာ ယုယမြတ်နိုးခြင်းကိုခံစံလျက် ကြီးပွားတော်မူလာခဲ့ရာ အချိန်အရွယ်သို့ ရောက်လာသော လွန်စွာမာန်တက်ခြင်း ဖြစ်လာ သတဲ့။ ။ဘကြောင့် မာန်တက်သလဲလို့ ဆိုတော့၊ အမျိုးအား ဖြင့် ဗဲ သာကီဝင်၊ သီရိရိုး နန်းရိုး၊ ဘေးဘိုး အစဉ်အဆက်က စပြီး၊ ခမည်းတော်ဘုရားကလဲ ရွှေခန်းရှင်၊ မောင်တော် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား ကလဲစကြာရသားဆိုက်ထုခါနီး၊ အလွန်တရာဘုန်းတန်ခိုးကလဲကြီး မိမိ၏ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါမှာလဲ အစစ်မတော် ယသော်ရောက်ချန်လှ၍၊ လောကဓါတ်မှာပြိုင်ဘက်မရှိ၊ အဲ-သို့ကလျီမာန် ဘက်စရာအမျိုးမျိုး နှင့် လောကီတန်ခိုးထွေ ပြည့်စုံနေတော့၊ မာန်ဟုန် မတက်ကြွဘဲ နေနိုင်ပါသော့မလား။

အထူးဝိသေသအားဖြင့် အမျိုးမာန်၊ သာကီဝင်မာန် တို့ထက် ပင် အဆင်းမာန်က ကြွကြွစွင့်စွင့်နှင့် ဘဝင်ဘုံသို့အိုင်အောင်မြင့်နေ သတဲ့။ ။အဆင်းကလဲတကယ်အမွန်လှပထုဇန်ဘဝကိုလဲမစွန့်နိုင် သေးဘော့ မာန်တက်လို့ နေသေးသပေါ့လေ။

ဣဒ္ဓိနဉ္စ ခနံရူပံ။ ။ဣဒ္ဓိနံ၊ မိန်းမဂိုဏ်းဝင်၊ အပျိုစင်တို့၏။ ခနံ၊ ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ သည်ကား၊ ရူပံ အသွေးရုပ်ဆင်း၊ တင့်တယ်ခြင်း ပေတည်း။ ။ ခဲ သို့ကလျီ နိတိဘျမ်းများက ဆိုတဲ့အတိုင်း၊ မိန်းမ တို့၏ ကိုယ်ပိုင် ဥစ္စာကအဆင်းဖြစ်တယ်၊ ဆိုလောက် ပြေးလောက် အံ့ဩလောက်တဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာရှိပြီ ဆိုမှဖြင့်၊ မိန်းမတို့ မှန်သမျှ မာန်မာန် တက်စမြဲပေပေါ့။

ရူပနန္ဒာ၏လှပုံမှာတော့၊ ကမ္ဘာအနှံ့မှာ သွီးကညာ ရတနာအဖူး အညွန့်ဆိုသမျှတွေကို ရွေးကောက်၍ ယှဉ်ပြိုင်လိုက်ပါလျှင်၊ အစစ်မ

၂၆

ထေရီသာသာပြန်

တော် ယသော်ဓရာက ပထမတန်း၊ ရူပနန္ဒာက ဒုတိယတန်း အစစ် ဖြစ်တော်မူပေတယ်။ သယော်ဓရာကိုချန်ထားလျှင်ဖြင့်၊ ရူပနန္ဒာကို ပထမတန်းစာရင်းမှာ တင်သွင်းရပေလိမ့်မယ်။ ၊ ခေမာဘို့၊ ဥပ္ပ လဝဏ်တို့၊ ဓမ္မဒိန္နာတို့၊ မယ်ဘဒ္ဒါတို့၊ ဝိသာခါတို့ လှပုံမျိုးကတော့ တတိယတန်း အချောစားတွေ ပေါ့လေ။ ၊ ယခုခေတ် အခါမှာ အလွန်တရာ လှပါတယ်လို့ဆိုတဲ့ မိန်းမ တွေဟာ ရွှေလက်ထက် တော်က မိန်းမအညွန့်အဖူးတွေနှင့် စာလိုက်ပါလျှင်၊ သူတို့အနားက ခြေဘဝါးကို အယား ဖျောက်ပေးနေတဲ့ ကျွန်မများကို တောင်မှ မှီအောင်လှမယ်လို့ မထင်လိုက်ကြပါနှင့်၊ ဘာကြောင့်လဲလို့ဆိုတော့ ခေတ်ကာလခြင်းကလဲကွာ၊ ပါရမီခြင်းကလဲ အပုံကြီး ခြားနား နေတော့၊ သူတို့အနားကို ဆယ်မှာကပ်နိုင်ပမလဲ။

ရူပနန္ဒာမင်းသွီးစိတ်ကြီးဝင်၍ မာန်တက်နေတုန်းအခါ၊ ဘယ်လို အကြောင်းအရာတွေဖြစ်ပေါ်လာပါသလဲလို့ဆိုတော့၊ မောင်တော် ဘုရားသိဒ္ဓတ္ထမင်းသားကလဲ အစ်မတော် ယသော်ဓရာနှင့် တူတော် ရာဟုလာတို့ကိုစွန့်ပြီး တောထွက်တော်မူသွားတယ်။ ၊ သည်အခါ ကျတော့ သာကီဝံသတို့၏ ဓမ္မတာ၊ မောင်တော် နန္ဒမင်းသားက ထီးမွေကိုဆက်ခံပြီး၊ ရူပနန္ဒာမင်းသွီးက ဘောင်နန်းမတော်ကြီးဖြစ်ရ တော့မဲ့အခြေသို့ ဆိုက်သွားတာပေါ့။ ၊ သို့ရာတွင် ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါနေမင်းကြီးက သားတော်သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား ပြန်လာဦးဦးနှင့် စောင့်တော်မူနေသဖြင့်၊ ထီးနန်းစည်းစိမ်တော်များကို သားတော် နန္ဒသို့အပ်နှင်းတော်မမူသေးဘူး။ သွီးတော်ရူပနန္ဒာနှင့်လဲ လက်ထပ် ထိမ်းမြားရန် စိမ့်တော် မမူသေးဘူး။

အဲ - သို့နောက် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည်၊ ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်တော် မူ၍နောက်ပါသံဃာတော်အပေါင်းနှင့် ကပိလဝတ် နေပြည်တော် ကြီးသို့ကြွရောက်တော်မူလေတယ်။ ၊ သည်အခါကျတော့ သုဒ္ဓေါ နေမင်းဘုရားက ငါ၏သားတော်ဖြစ်တဲ့ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား မူကား ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်တော်မူလေပြီ။ သိနန်းစည်းစိမ်တော်များကို ခံစားတော်မူတာမည်မဟုတ်ချေ။ မြောက်နန်းမိဖုယားမှ မွေးဘွား

ရူပနန္ဒာသီရိဝတ္ထု၊

၂၇

သော သားတော် နန္ဒမင်းသားကို သွီးတော် ရူပနန္ဒာနှင့် စုလျား
ရစ်ပတ်၍ ထီးနန်းကိုအပ်မှ သင့်ဘော့မှာဘဲလို့ အကြံပေါက်တော်
မူလာတယ်။

လက်ထပ်ခဏ်း။

အဲ-သို့ကယ့် အကြံပေါက်သဖြင့်၊ ရှင်တော်ဘုရား ကပိလဝတ်
နေပြည်တော်သို့ ဆိုက်ရောက်၍ သုံးရက်မြောက်သော နေ့မှာပင်
မင်္ဂလာကြီးငါးရပ်ကိုမင်းခမ်းမင်းနားတို့ဖြင့်၊ ကြီးကျယ်စွာဆင်ယင်
၍ ကျင်းပတော်မူတယ်။ မင်္ဂလာ မင်းခမ်းတော်ကြီး ငါးရပ်ဆို
တာက (၁) နန္ဒမင်းသား၏ဥသျှောင်ထုံးမင်္ဂလာ၊ (၂) ကျိန်ဆောင်း
မင်္ဂလာ၊ (၃) အိမ်တော်တက်မင်္ဂလာ၊ (၄) ဇနပဒကလျာဏီမင်းသွီး
နှင့် စုလျားရစ်ပတ်၍ လက်ထပ်ခြင်းမင်္ဂလာ၊ (၅) ဥပရာဇ်သိသိက်
သွန်း၍ အိမ်ရှေ့ရှင်းသော မင်္ဂလာ။ အဲသည်မင်္ဂလာကြီး ငါးရပ်ကို
မြတ်သော သာကီဝင်မင်းတို့၏ ဓမ္မတာ ကောင်းမွန် ခမ်းနားစွာ
ဆင်ယင် ကျင်းပတော်မူတယ်။ ။ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဓန မင်း
တရားကြီးကလဲ သားတော်နန္ဒမင်းသားနှင့် သွီးတော် ရူပနန္ဒာတို့၏
မင်္ဂလာပွဲကြီးခင်းကျင်းရာသို့ရှင်ဘော်မြတ်ဘုရားကိုလဲသံဃာတော်
အများနှင့် ပင့်တိတ်ထားသည့်အတိုင်းကြွရောက်တော်မူလာပြီးလျှင်
မင်္ဂလာမဏ္ဍပ်၌ မြင့်မြတ်သော မင်္ဂလာဘုရားတော်ကို ဟောကြား
တော်မူတယ်။

ရှင်တော်ဘုရား၏စိတ်တော်မှာ မဟာကရုဏာတော်က နှိုးဆော်
သည့်အတိုင်းဘယ်လိုဆင်ခြင်တော်မူမိသလဲဆိုတော့၊ နန္ဒမင်းသား
သည် ငါ၏ညီတော် ဖြစ်ပေတယ်။ ဥာတတ္ထစရိယတရားနှင့်အညီ
ညီတော်နန္ဒကိုလဲ သုခပွားကြောင်း လမ်းကောင်းလမ်းမှန်ဖြင့် ချီး
မြှောက်ထိုက်ပေတယ်။ ။ညီတော်နန္ဒသည်၊ နှမတော်ရူပနန္ဒာနှင့်
လက်ထပ် ထိမ်းမြားခြင်းကိုခံ၍ ရွှေနန်း စည်းစိမ်ကို စံနေပါလျှင်
ကိလေသာပွားစီး၍ သံသရာခရီးကျယ်တော့မည်။ ။ငါ၏ညီတော်
ကို သံသရာမှ လွတ်ကင်း၍ ဆင်းရဲဝတ် ဖြတ်ကြောင်း ဖြစ်သော

လောကုတ္တရာ စည်းစိမ်ဖြင့် ချီးမြှင့်တော်မူအံ့။ သင်္ကတိနွယ်မျိုးတို့၏ ဆောင်းရိုးအစဉ်ဖြစ်သော လောကီသီးဖြူရှင်စင်းကို မဆောင်းစေဘဲ၊ မင်္ဂလေးဆိုင်၊ ဖိုလ်လေးဆိုင်၊ တည်းဟူသော လောကုတ္တရာ ထီးဖြူရှင်စင်းကို ဆောင်းရိုးပေးအံ့။ ။ သင်္ကတိနွယ်မျိုးတို့၏ ဓမ္မတာ သိဟာသနခေါ်သော လောကီ ရာဇပလ္လင်ကို မထိုင်စေဘဲ၊ အမြိုက် နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော ဝိသုဒ္ဓိပလ္လင်ကိုသာ ထိုင်စေအံ့။ ။ ငါတရား သည် လောကီလူများ၏အထွတ်ဆုံးဖြစ်သောစကြာမင်း၏စည်းစိမ် တော်ကြီးကို စွန့်လွှတ်ပြီးလျှင်၊ ဗောဇ္ဈင်ချနစ်ပါး တရားစကြာကို အစိုးရသော ဓမ္မစက္ကဝတ် တုလွတ်မှန်ကင်း တရားမင်းကြီးဖြစ် တော်မူသော အတိုင်း ညီတော်နန္ဒ အားလည်း၊ တရားစကြာ ရတနာ တည်းဟူသော ဗောဇ္ဈင် - ၇ - ပါးကို သနား ချီးမြှင့်တော်မူအံ့။ အဲ- သို့ကယ် မဟာကရုဏာပြဋ္ဌာန်းသောဥာဏ်ဖြင့် အကြံတော်ဖြစ်ပြီး၊ မင်္ဂလာတရား ဟောတော်မူပြီးတဲ့အခါ၊ မင်္ဂလာမဏ္ဍပ်မှ ထတော် မူသည်တွင် “ငါ့ညီတော်နန္ဒ၊ ငါ့သပိတ်တော်ကိုထမ်းခဲ့” လို့ မိန့် တော်မူခါ သံဃာတော် အများနှင့် ပြန်ကြွသွားတော်မူတယ်။

နန္ဒမင်းသားမှာလဲ မင်္ဂလာဆောင်ပွဲမှထပြီး၊ နောင်တော်တရား၏ အမိန့်တော်အတိုင်း သပိတ်တော်ကို ထမ်းပြီး ကြောက်ကြောက် စိုးစိုးနှင့် နောက်တော်က လိုက်သွားရှာရပါရော။ ။ အလွန် သနား စရာကောင်းသပေါ့လေ။ သူ့ခမြာမှာ အာဏာတော်ကို မပယ်ဝံ့လို့ သာ လိုက်သွားရတယ်။ တကယ်ဆိုတော့ဘယ်မှာလိုက်ချင်မလဲ။ ။ နောင်တော်တရားဖြစ်၍ ငယ်ရွယ်စဉ်ကစပြီး၊ ရွှေမျက်နှာတော်ကိုမှ မော်လို့မမှူးဝံ့အောင် အရိုအသေ ပေးကာ ကြောက်လာ ခဲ့ချတာ ဖြစ်တော့၊ ရှင်တော် တရားကို စကားတခွန်းမျှ မလျှောက် ဝံ့ရှာ တူးပေါ့။ ။ ထူးထူးဆန်းဆန်း၊ လက်ထပ်ပွဲ တန်းလန်း ကြီးနှင့် ရှုမနန္ဒာကိုပစ်ထားပြီး နောက်တော်က လိုက်သွားရတယ်ဆိုတော့ ဘယ်မှာ စိတ်ကောင်းနိုင် ပါတော့မလဲ။ ။ ကိုယ်ချင်းစာတရားနှင့် စဉ်းစားလိုက်ကြစမ်းပါ။ ယခုအခါ လက်ထပ်ပွဲပြုနေတုန်း ဆဲဆဲမှာ ဆရာတုန်းတော်ကြီးတပါးက သပိတ်ထမ်းခဲ့ ရမယ်လို့ ခေါ်သွား

လျှင်၊ ခေါ်အာတဲ့ဘုန်းကြီး၊ အလိုက်မသိတဲ့ ဘုန်းကြီးရယ်လို့ ဆဲရေးမြည်တွန်ရုံမျှမက ရိုက်ချင်လျှင်လဲ ရိုက်နှက်ကြမှာတဲ့ မဟုတ်လား။ ရိုက်ရုံမျှ မကသေးပါဘူး။ သူတို့တတ်နိုင်သလောက်၊ အမျိုးမျိုး ဖြမ်းချောက်ပြီး စလောင်းမွှေးကံခြင်း၊ ခွက်မွှောက်ခြင်း၊ ကိုတောင် ပြုကြမှာ အမှန်တဲ့မဟုတ်လား။ ။ ညီတော်နန္ဒမင်းသား မှာတော့ ငယ်ကြေးကံဖြစ်ပြီး မလွန်ဆံသာလို့လိုက်ရသနော်။ ။ အချို့လူများကဖြင့် မြတ်စွာဘုရားနယ် အားနာတော် မမူပါဘဲကလား။ ညီတော်ကလေးတပါးကို ရက်စက်တော် မူပါဘိတော့တယ်လို့ အပြစ်ချားတင်ကောင်း တင်ကြ ပေလိမ့်မယ်။ ။ ရူပနန္ဒာမင်း သွီးနှင့်စုံပက်၍လောကီစည်းစိမ်ကိုမင်းနေတုန်းအခါမှာ လေးကုက္ကရာစည်းစိမ်ဖြင့်၊ ချီးမြှောက်တော်မူမယ်ဆိုတဲ့ ကရုဏာတော် များကိုလဲ အချို့လူများက “ရှင်တော်ဘုရားရဲ့ ကရုဏာနယ်၊ ကာဘဲ ကာလွန်း လှဘယ်’ လို့များ၊ နန္ဒမင်းသားနှင့် ရူပနန္ဒာမင်းသွီးတို့ကို သနားပြီး၊ အားမလိုအားမရ ကရုဏာဒေါသများ ဖြစ်ကြမလား မဆိုနိုင်ဘူး။

နန္ဒမင်းသားက ဘုရားရှင်၏ နောက်တော်သို့ လိုက်ပါချသော်လဲ သူချက်နှာကတော့ ရူပနန္ဒာမင်းသွီးဆီသို့သာ ပြန်ကြည့် ပြန်ကြည့် နှင့် နေရှာသတဲ့။ အလွန်နောက်ဆံတင်းသပေ့လေ။ လက်ထပ်ပြီး ကာစကလေး တနာရီမျှခကြာသေးတဲ့ကိုး၊ နောက်ဆံတင်းတဲ့နေပမလား။ ။ နန္ဒမင်းသားစိတ်ထဲမှာငါ့ကိုခဏကလေးသာခေါ်တော်မူတယ်။ အွန်နန်းတော်လှေကားကိုဆင်းမိတော့၊ နောင်တော်ဘုရားက သပိတ်တော်ကို ယူလိမ့်မယ်။ တံခါးနီ ကျတော့ သပိတ်တော်ကို ယူလိမ့်မယ်။ ကျုံးနဖူးကျတော့ သပိတ်တော်ကို ယူလိမ့်မယ်။ အဲသို့ကလို ပြန်ချင်တဲ့စောနှင့် တွေးတောရင်း လိုက်ပါသွားတာပေါ့။

ရှင်တော်ဘုရားက အာနုရုရင်းက ပင်ရဟန်းပြုပေးတို့ခေါ်သွားတာဖြစ်တော့၊ နန္ဒမင်းသား ထင်က အတိုင်း ဘယ်မှာ ဟုတ်နိုင်ပါတော့မလဲ။ သနားစရာကောင်းတဲ့ဘဝမှာ နန္ဒမင်းသားဟာသနား

စရာ အကောင်းဆုံးပေါ့လေ။ တကဲ့အချက်ကြီးထဲမှာ စိတ်မချင်း သာသနာပြုနေရတာကိုး။ နောက်တော်က ပါလာကြတဲ့ အချို့ပုထုဒ်နိရဟန်းကလေးများကလဲ မျက်နှာရှုံ့ပြီး ခေါင်းငုံ့ကာလိုက်လေးရတဲ့ နန္ဒမင်းသားကို ကြည့်ပြီး အဆင်မင်းသား မထင်စားနှင့်တော့၊ အဝင်မှားပေါ့၊ ရှင်တော်ဘုရား၏ ကျော့ကွင်းထဲက ထွက်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ပိတ်ပေါ့မောင်ရှေ့ စိတ်လျှော့ ပေတော့လို့ ပြောင်လှောင်၊ ချက်ရယ်ပြုကြသတဲ့၊ သို့ကလျှံ ပြောင်လှောင်တဲ့ စကားကိုကြားတော့ နန္ဒမင်းသားစိတ်ထဲမှာ သပိတ်တော်ကိုချပြီး အဘင်းအဓမ္မ ထွက်ပြေးချင်တင်ပေါ့လေ။ သို့ရာတွင် အကြောက်က ပိုနေတော့ ထင်သလိုလဲ မပြောဝံ့ဘူးပေါ့။

အဲ-သို့ကလျှံ နန္ဒမင်းသား ဘုရားနောက်တော်က သပိတ်ထမ်း ကာ လိုက်သွားရရှာသည်ကိုမြင်တော့၊ အပျိုတော်များက နှမတော် ရှုပနန္ဒာမင်းသမီးထံမှာ ဝတ်တွားပြီး ထိပ်ထားရဲ့ မောင်တော်ကိုသပိတ် တော်ထမ်းခေါ်သွားပေါ့၊ ဘုရားလို့ လျှောက်တင်ကြတယ်။ အပျို တော်တွေက နန္ဒမင်းသားကို မြင်ရတော့၊ ရင်ဝမှာ လှံစိုက်သလို လှိုက်လှိုက်လွဲလွဲ သနားကြသဖြင့် မျက်နှာအားရဆိုသလို လျှောက် တင်ကြတာပေါ့လေ။ ။ သည်တော့ ဇနပဒကလျာဏီ မင်းသမီးမှာ နေရောင်ဟပ်သော ဣန္ဒြာကဲ့သို့ ခွေကာနွမ်းလျှ မချမ်းမြေ့သဖြင့် သောကဘိစီးသော ဣန္ဒိယ၊ စီးယိုသေးမျက်ရေဖြင့်၊ လျှော့ပြေ၍ နေတဲ့ ဆံတော်များကိုမဘီးမထိမ်းနိုင်ဘဲ၊ လျှင်မြန်စွာသလွန်တော်မူ ထပြီး လေသာနန်းတံခါးဖွင့်ကာ မောင်တော်ဘုရားကို ရှုစားတော် မူရှာသတဲ့။

ရဲနင်းဂါထာ။

မဟို ဥဋ္ဌာယ နန္ဒာသမ၊ ဝိသမ္ဘ ကေသ ဖန္ဒနာ။

အဝေက္ခိ ရုတ္တရူပေန၊ နှိရေ ဋ္ဌတွာန နန္ဒကံ။

ဝိသမ္ဘကေသဖန္ဒနာ။ ဖရိုဖရဲ တွေရဲ့ရှုကျသော ဆံပင်ဖြင့်၊ ညိုပြင် တုန်လှုပ်လျက် နေရှာသော။ သာနန္ဒာ၊ ထိုရှုပနန္ဒာ မင်းသမီးသည်။

ရူပနန္ဒာထေရီဝတ္ထု

၃၁

မဟုတ်၊ အပျိုတော်တို့လျှောက်သံကိုကြားတော့ သွားကနဲလျှင်မြန်စွာ၊ ဥဋ္ဌာယ၊ သသွန်တော်မှီအုံးမှ၊ ရုန်း၍ထတော်မူပြီးလျှင်။ နွှါရေ၊ ခြူးအုံ ပန်းနွယ်၊ ဆန်းကြယ်ထူသား၊ နန်းတံခါး၌၊ ဋ္ဌတ္တာန၊ တလန်လန် တဖျပ်ဖျပ်နှင့်၊ တန့်ရပ်တော်မူပြီး၍၊ ရုက္ခဂူပေန၊ မောင်တော်အရေး ကြောင့်၊ ပူပင်လောင်ဆွေး၊ ငိုကြွေးညှိုးငယ်သော အသွင်တော်ဖြင့်၊ နန္ဒကံ၊ စုလျားပတ်၍၊ လက်ထပ်ကာစ၊ ရှုမဝသည့်၊ နန္ဒတွင်ခေါ်၊ သူမောင်တော်ကို။ အဝေက္ခိ၊ သပိတ်တော်ကိုထမ်း၍၊ အပန်း တကြီးလိုက်ရှာရသည်တကားဟု၊ ရှုစားတော်မူရှာလေသတည်း။

အဲ-သို့ကလျှင်ပုဂံပန်း အမှုတော်ဖြင့်၊ ရှုမျှော်ငေးစိုက်ပြီး၊ ကိုယ် တော်ရှေ့ မြန်မြန်ပြန်တော်မူခဲ့ပါ။ ရှည်ကြာအောင် နေပီနှင့်လျှို ငယ်ဟန်မူပါတဲ့အသံကိုဖွင့်ပြီး၊ ရွှေလည်တိုင်ကိုမော့ကာ နန်းတံခါး ပေါက်က ကြွားလေးကံအောင် မှာတော် မူလိုက်သတဲ့။ ။ ရူပ နန္ဒာရဲ့အသံကို နန္ဒမင်းသား သပိတ်တော်ထမ်းရင်း ကြားတော့။ သံချွန်မြားကလေး နှလုံးသားကိုစူးပြီး၊ နှုတ်သို့ရနိုင်ဘူး ဆိုသလို စွဲသွားသတဲ့။ သို့ကလျှင်မှာလိုက်တဲ့ အသံကလေးဟာ၊ နန္ဒမင်းသား၏ နှလုံးသားမှာ ရဟန္တာ၊ မဖြစ်မခြင်း ဖျောက်လျှိုမရဘဲ၊ အခိုင်အမြဲ ငြိစွဲလျှိုနေရှာတယ်။

ရဇနာဂါထာ။

ပဿာရေတ္တာန ဂိဝံသာ၊ တုရံအာဂစ္ဆမာမိရံ။

ပိယာတိ ဘာသတေသန္တိ၊ သော နန္ဒဟဒယေဋ္ဌိတော။

သာ၊ ထိုနေပဒကလျှောက် ခင်းသွင်းသည်။ ဂိဝံ၊ နွဲ့သွယ်ကြော့ရှင်း၊ ရွှေလည်ပင်းကို၊ ပဿာရေတ္တာန၊ လွမ်းဆွတ်တဲ့ ဟန်ပန်ဖြင့်၊ အတန်ကလေးမော့တော်မူ၍၊ ပိယ၊ ချစ်ဦးရတနာ၊ ပျိုသက်လျှာ။ တုရံ၊ လျှင်လျှင်မြန်မြန်၊ အာဂစ္ဆ၊ သလွန်ပေါ်က၊ မယ်မျှော်လို့ စောင့်ရစ်မယ်၊ တအောင့်ကလေးနှင့်ပြန်တော်မူခဲ့ပါ။ မိရံ၊ ကြွေးကြွ မြင့်မြင့်၊ အချိန်ဖင့်အောင်၊ မာဝသာ၊ မျှော်ရသူမျှော်လိမ့်မယ်၊ အမေ့ တမောကြီးနေတော်မမူပီနှင့်။ ဣတိ၊ ဤသို့၊ ဘာသတေ၊ အသံ

စာစာကလေးနှင့်၊ အရေးတကြီး ကျူးရင့်မှာထားတော် မူလိုက်
ရှာလေသတည်း။ သောသဒ္ဓေါ၊ ထိုဂူပနန္ဒာမင်းသိမ်း၏ အသံတော်
ကလေးသည်၊ နန္ဒဟဒယော၊ နန္ဒမင်းသား၏နှလုံးသား၌၊ ပြတော၊
ဖြေပါသော် ငါ့ ပျောက်နိုင်ခဲ့မို့၊ အမြဲတည်တန့်၍နေလေသတည်း။

သဒ္ဓိယကနိ ခဿတဝိညာဏဓါတုယာ-ဆိုတဲ့၊ ပဋ္ဌာန်း ပါဠိ
ဘော်ကြီးမှာလာတဲ့အတိုင်း၊ နှမတော်ဂူပနန္ဒာ၏အမည်ရဲ့ အသံတော်
ကလေးဟာ၊ နန္ဒမင်းသားရဲ့ သောတဝိညာဏ်မှာ အာရမ္မဏပစ္စည်း
သဘောအားဖြင့်၊ အာသဝေါပွားသည် တိုင်အောင် ခိုင်ခိုင်ကြီး
စူးစိုက်လို့ နောက်ပေါ့လေ။ ။ အဲသည်နည်းအတိုင်းဘဲ လောက
ကြီး၏ဓမ္မတာ ချစ်သူတို့၏ အသံစာစာကလေးဟာ၊ ဖန်ခါခါပြွေပြွေ
မချောက်ဘဲ နေတတ်ကြတာလဲ အများကြီး ရှိကြမှာပါတဲ့၊ နန္ဒ
မင်းသားမှာမှ အထူးအဆန်းဖြစ်ရတာတာ မဟုတ်ပါဘူး။

နန္ဒမင်းသားကိုလဲ ရှင်တော်ဘုရားက ပြန်၍ မလွှတ်ဘဲ နိဂြော
ဓါရုံကျောင်းတော်ကြီးသို့တိုင်အောင် ခေါ်သွားတော်မူတယ်။ ။
နန္ဒမင်းသားမှာဖြင့်၊ ကားရား ကားရားနှင့် မသွားချင်ဘဲ လိုက်သွား
ရတာပေါ့လေ။ ။ ခြေထောက်များကလဲ နောက်ကိုသံ ပြန်ဆွဲ
နေတဲ့အတွက်ရှေ့သို့လှမ်းတို့ရန် အတန်ကြီးကြိုးစားရတာသတဲ့။ ။
နှမတော် ဂူပနန္ဒာမှာလည်း လာဇိုးဇိုးနှင့် မျှော်သိုက်ရတာ ရှေ့လည်
တိုင်ဖေါ့ရိုးကလေးမှာ ကျိုးလှေမနဲ ဖြစ်နေတာတာဘဲတဲ့။ အင်း-
သူတို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက် ဒုက္ခ ရောက်ပုံကို တွေးလိုက်လျှင်၊
စပ်ကြားက ဝင်ပြီး မေတ္တာရိပ္ပာင်စရာ ကောင်းတော့တာဘဲ။ သနား
စရာ သူခမျာ ကလေးနှစ်ယောက်မှာ ပူပင်ပေါက်ဟဲ့အပေါ်က ပူပွင့်
တွေဝေပြီးပူသီးတွေကြွနေကြရှာလိမ့်မယ်နော်၊ သို့ရာတွင်တကယ်
ဆိုတော့ သနားတို့ မဟုတ်ဘူး။ ။ သူတို့ မောင်တော် နှမတော်
နှစ်ပါး ဒုက္ခမပွားဘဲ ချမ်းသာအားကြီးလေအောင် ရှင်တော်ဘုရား
က ရွက်ဆောင်ကယ်မတော်မူခြင်း ဖြစ်ပါပေတယ်။ ။ သည်လို
နေရာမျိုးမှာ သနားကြလို့ ဒုက္ခများပြီး ဝန်တရား စည်ကား နေကြ
တာပေါ့။

နန္ဒမင်းသားမှာလဲ နိဗ္ဗာန်ရုံကျောင်းတော်သို့ ရောက်တော့၊
ရှင်တော်ဘုရားက “ညီတော်နန္ဒ၊ ရဟန်းပြုနိုင်ပေလား” လို့မေးမြန်း
တော် မူ တယ်။ သည်တော့ နန္ဒမင်းသားကလဲ၊ နောင်တော်
ဘုရားကို ခန့်ညား ကြောက်ရွံ့လှသဖြင့် “မပြုနိုင်ပါဘုရား” လို့
မလျှောက်ထား ဝံ့ ဘဲ။ ဘုရား ညီတော် ရဟန်းပြုနိုင်ကြောင်းပါ
ဘုရားလို့ လျှောက်ထားရတာတယ်။ မလျှောက်ချင်ဘဲ နှင့်လျှောက်တင်
ရတာလဲ အလွန်တရာ ဝန်လေး မှာဘဲ နော်။ ။ အဲ... သို့ကလျှောက်တော့
ရှင်တော်မြတ်ဘုရားက သျှင်သာရိပုတ္တရာကိုခေါ်ပြီး
“ငါ့ညီတော်ကို ရဟန်းပြုပေးလိုက်ပါ” လို့ အမိန့်ချမှတ်တော်
မူပါရော။ သည်တစ်ခါမှ ခက်ရှာတော့တာဘဲ။ အမိန့်တော်ကြီးကိုလဲ
မပယ်ဝံ့သဖြင့် အလွန်အလွန် ဒုက္ခရောက် ရှာတော့တာ ပေါ့။ ။
သဒ္ဓါတရားမရှိဘဲနှင့် ရဟန်းပြုရတာတော့မယ်။ သျှင်သာရိပုတ္တရာ
ကလဲ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏အမိန့်အတိုင်း ညီတော်နန္ဒမင်းသားကို
ပရိက္ခရာ ရှစ်ပါးနှင့် ရဟန်းပြုပေးတော် မူတယ်။ နန္ဒမင်းသားမှာ
နံနက်ခင်းကပင် မင်္ဂလာပွဲတော်ကြီးမှာ မကိုဋ်သရဗူကိုဆောင်းပြီး
ဥပရာဇ်ဘိသိက်ကို ခံတော် မူတယ်။ မွန်းလွဲအချိန်ကျတော့
ဆံပင်ကိုရိက်ပြီး သင်္ကသင်္ကန်းနှင့်ရှင်ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သွား
တာတယ်။ ပြုပြင်ပြောင်းလဲပုံများဟာ အလွန်မြန်တာဘဲနော်။
သင်္ခါရဆိုတာ သို့ကလျှောက်ပြုပြင်ပြောင်းလဲနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အချက်များ
ကိုလဲ စဉ်းစားဆင်ခြင်ကြရမယ်။ နန္ဒမင်းသားမှာ နံနက်ခင်း အခါ
ဝတ်စားတန်ဆာ တဆိန်ထိန်နှင့် မကိုဋ်သရဗူကြီး ဆောင်းလို့၊
ညနေခင်းကျတော့၊ ဦးခေါင်းပြောင်ကြီး နှင့် မျက်မှောင်ချတဲ့
ရဟန်းဖြစ်နေရတာတယ်။ နံနက်ခင်းကပင် ပျော်ပျော် ရှင်ရှင်
တူရိယာတွေကိုဘီးလို့၊ ခြေရံတော်အလုံးနှင့် အုံးအုံး ကြွက်ကြွက်
စီလို့၊ ညနေခင်းကျတော့ ခြေရံမပါဘဲ၊ ဇေတဝကျင့်၍ နေတော်မူရ
တာတယ်။ သူစိတ်ဘဲမှာတော့ သဒ္ဓါတရားမရှိဘဲနှင့် ရဟန်းပြုရတာ
လွန်စွာဒုက္ခရောက်ပြီး အလွမ်းမီးတွေ တောက်နေမှာ ပေါ့လေ။
မြန်မြန် ပြန်တော် မူခဲ့ပါ ကိုယ်တော်ရဲ့ဆိုတဲ့ အသံစာစာ

ကလေးကလဲ နားထဲကမထွက်တော့ အသက်သေလှစေမန်း ပူဆွေး ညည်းရှင် နေတော့တာပေါ့။ နန်းတော်သို့ ပြန်ချင်လိုက်တာကလဲ လွန်လို့၊ နောင်တော်ဘုရား အမိန့်တော်ကို မလွန်ဆံ့တဲ့ အတွက် ကျောင်းတော် တံတိုင်းပြင်ဘက်ကိုမှ မထွက်ဝံ့ရှာဘူး၊ ခက်ပုံများကို စဉ်းစားလို့သာ ကြည့်ကြပေတော့။

သဒ္ဓါမရှိတဲ့နှင့် မလွဲသာလို့ ရဟန်း ပြုရသော်လဲ၊ ပါရမီရှင် ဖြစ်နေတဲ့ အတွက် နောက် အတန် ကလေးကြာဘော့၊ ရဟန္တာ အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူတယ်။ ပထမရှေးဦးစွာ သဒ္ဓါတရားမရှိ သော်လဲ နောက်အခါ သဒ္ဓါတရားရှိလျှင်လဲ အကျိုးများတာပါဘဲ။

ပြန်လာဦးဦးနှင့် မျှော်ကိုးစောင့်စားနေရတဲ့ နှမတော် ရူပနန္ဒာ မှာလည်း ပြန်၍မလာသည့်ပြင်၊ မောင်တော် နန္ဒမင်းသား ရဟန်း ပြုပြီလို့ကြားတော့၊ နှလုံးသားကိုမီးစွဲပြီး အသဲအသန် ပူလောင်ဘော် မူရှာတော့တာပေါ့။ ။ သလွန်တော်ပေါ်မှာ လူးပြီး ရူးတော့ မလောက် လူးလို့မိတော်မူပုံများဟာလဲ သနားစရာကောင်းသဖြင့် ရွှေရံဘော်အပေါင်းက ဖြောင်းဖြောင်းဖျဖျနှင့် ချော့မော့ကြရတယ်။ မောင်တော်ကြီးဖြစ်တဲ့ ရှင်တော်ဘုရားကိုလဲ ကြောက်အား မိပိုတဲ့ အတွက်၊ အပြစ်ဆိုရမှာလဲ အခက်။ ။ မောင်တော် နန္ဒမင်းသား ထံသို့ အတင်း သွားပြီး လူထွက်တော် မူပါတော့ ဘုရား လို့ လျှောက်ထားရမှာလဲ အခက်၊ စိတ်ရတတ်အပူပွား လူသူ မကြွား အောင် အတွင်းဆွေးဆွေး၍ နေတော်မူခဲ့ရာ နဂိုရကန္တကလေးမှာ သဲသဲကလေးမျှ အသက်ကျန်ရစ်ရှာတော့သတည်း။

ထိုနောက် များမကြာခင် တူတော်ကလေး ရာဟုလာကိုလဲ ရှင်သာမဏေ ပြုလိုက်ပြန်တယ်လို့ ကြားတော့၊ တပူပေါ်မှာ နှစ်ပူ ထပ်၍ အတောမသတ်နိုင်အောင် ဒုက္ခများရရှာပြန်တယ်။

ထိုနောက်တဖန် လေးနှစ်လောက်ကြာပြန်တော့၊ ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဓန မင်း တရား ကြီး သည်၊ ထီးပြု အောက်မှာ ပင် လူဝတ်ကြောင်နှင့် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်၍ ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော် မူရာ ရူပနန္ဒာမှာ အားကိုးရာမဲ့ဖြစ်ပြီး အပူကြီး ပူတော်မူရပြန်တယ်။

မယ်တော် ဂေါတမီကိုသာ အားထား၍ နေရရှာတော့တာတဲ့။ ။
ဘယ်လိုပင် သောကမီးတောက်သော်လဲ အဆင်းဂုဏ်နှင့် မာန
ရောက်တဲ့ အလေ့များကို မဖျောက်ဘူးတဲ့။ မောင်တော်ကြီးဖြစ်တဲ့
မြတ်စွာဘုရားအပေါ်မှာ စိတ်မကျေနပ်စရာတွေက များတဲ့အတွက်၊
ထံတော်ပါးသို့ ဆည်းကပ်လေ့မရှိဘဲ၊ မျက်နှာ ခပ်ညွဲညွဲ နေလေ့ရှိ
တယ်။ ။ ထို့ပြင် အကြောင်း တချို့မှာလဲ ရှင်တော်ဘုရားက
ကေသာ၊ လောမာ၊ အစရှိတဲ့ဒွတ္တိသတရားတွေကိုဟောပြီး၊ အသုဘ
သဘောတွေကို ပြလွန်းလို့၊ သူ့စိတ်ထဲမှာ သဘောကျနိုင်သဖြင့်
ခေါင်ကော်ဘုရား၏ တရားတော်ကို နာလိုတဲ့စိတ်များတောင် မရှိ
ဘူးတဲ့။ ပါရမီရင့်ပြီးဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သော်လဲ၊ အခါမသင့် အခွင့်
မကြိုသေးတော့၊ ခပ်ဝေးဝေးဖြစ်နေတာပေါ့လေ။

ခမည်းတော်ဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူပြီးတဲ့နောက် များမကြာ
ခင်မှာဘဲ မယ်တော်ဂေါတမီက ဝေသာလီပြည်သို့သွားပြီး၊ ဘိက္ခု
နီမ ပြုလုပ်ပြန်ပါရော။ ။ သည်အခါ၊ ရူပနန္ဒာမှာ ကိုးကွယ်ရာမဲ့ကြီး
ဖြစ်ရပြန်တာပေါ့။ ဘယ်မှာ စိတ်ကြည်ခွင့်ကို ရနိုင်ပါတော့မလဲ။
ယသော်ခရာနှင့်သာ နန်းတော်မှာ စံနေရတော့တာတဲ့။ ။ သို့ကဲ့သို့
ယသော်ခရာကို အားကိုး၍ နေပါထုန်းမှာ၊ ယသော်ခရာကလဲ
လူ့ဘောင်မှာ ပြီးငွေ့ပြီး၊ မိထွေးတော် ဂေါတမီနောက်သို့ လိုက်၍၊
ဘိက္ခုနီမ ပြုလုပ်တော်မူပြန်ပါရော။ ။ အဲဒါသည်အခါကုမ္မဗ္ဗသုကြီး
ခက်တော့တာကိုး။ ဧှာကြည့်လဲ အားကိုးစရာမမြင်၊ နောက်ကြည့်
လဲ အား ကိုးစရာမမြင်၊ ထက်ဝန်းကျင်မှာလဲ အားကိုးစရာမရှိ၊ အတိ
ဒုက္ခရောက်တဲ့ရူပနန္ဒာမှာ၊ သာကီဝင်တို့နန်းတော်မှာ တကိုယ်ထည်း
စံဘော်မူရရှာတော့တာတဲ့။ ။ ထီးမွေ နန်းမွေဆက်ခံတို့ ဆိုရမှာလဲ
ရူပနန္ဒာမှတစ်ပါး မည်သူ့အားမျှ မထိုက်တန်တော့ဘူး။ တကယ်လို့
ကေရီဘုရင်မကြီးလုပ်လို့ နေချင်ပါလျှင်၊ ရူပနန္ဒာဟာ သာကီနွယ်
အပေါင်းတို့၏ ကေရီဘုရင်မကြီးဖြစ်တော့မှာပေါ့။ ။ သို့ရာတွင်
မောင်တော်၊ မယ်တော် အစ်မတော်၊ တူတော်များမှစ၍၊ လောကီ
စည်းစိမ်ကိုစွန့်ပြီး ရဟန်းပြုတော်မူကြတဲ့အတွက်၊ ကြောင်တက်

၃၆

ထေရီဘာသာပြန်

တက်နှင့် တကိုယ်ထည်း ထီးနန်းပေါ်မှာ စံပျော်ကာနေထိုင်တဲ့ စိတ် မရှိဘူး။ ။ ထီးနန်းပေါ်မှာ စံပျော်တော်မမူသိ၍၊ လူဝတ်ကြောင် နှင့် ဘယ်သိသွားပြီး စံစားရပါမလဲလို့ စဉ်းစားပြန်ပါသော်လည်း၊ ဘယ်မှာမှနေတို့သင့်တဲ့ အခွင့်အရေးကို မြင်တော်မမူတော့ဘူး။

မောင်တော်ကြီးဖြစ်တဲ့ ရှင်တော်ဘုရားအပေါ်မှာ၊ မကျေနပ်တဲ့ အရာတွေကလဲ များပြားဘော့၊ တရားတော်ကိုကျင့်ကာ၊ ဘိက္ခုနီမ လုပ်လိုတဲ့ဆန္ဒ မရှိဘူးတဲ့။ ။ ဘိက္ခုနီမ၊ လုပ်ပါလျှင်၊ ဆံပင်ကို ရိတ်ရလိမ့်မယ်။ ထူးမြတ်တဲ့ဝတ်စားတန်ဆာတွေကိုပယ်ရလိမ့်မယ်။ အခြေအစိုမရှိဘဲ တကိုယ်ထည်း နေရလိမ့်မယ်။ ပန်းနံ့သာနှင့်အိပ်ရာ ခင်းများကိုပယ်ပြီး ဆင်းရဲကြီးစွာ အိပ်စက်ရပါလိမ့်မယ်။ နေလွှဲ ညစာကိုပယ်ပြီး တတပ်လဲ စားရလိမ့်မယ်။ သပိတ်ကိုစွဲ ကိုင်၍ သူတောင်းစားတို့အလေ့ဖြင့် တောင်းရမ်းရလိမ့်မယ်။ ရဟန်းပြုခြင်း ဆိုတာ လွန်စွာ အောက်ကျပါကလား။ နဂိုရ်မူလကလွှဲတဲ့အရပ် အဆင်းကိုလဲ ဖျက် ပစ် ရ လိမ့် မယ်။ ဘယ် နေ ရာ တကွက် က မှ သက်သာခွင့်မရပါတကား။ ဆဲ-သို့ကလိစဉ်းစားပြီး၊ မယ်တော်ကြီး အစ်မတော်ကြီး များ ရဟန်းပြုကြသော်လဲ ရှုပနန္ဒာမှာတော့ သဒ္ဓါ တုံးပြီး လုံးလုံးကြီး ရဟန်းပြုချင်တဲ့စိတ်များ မပေါ်လာဘူးတဲ့။ ။ ရဟန်းမ ပြု ပြန် ပါလျှင်လဲ အနေအထိုင်က ကော် ပြန် တော့ “အို တေတ်နိုင်ပါဘူး၊ ရဟန်းမပြုဘဲ တူငှာကြောင်နှင့် မယ်တော် ကြီး အစ်မတော်ကြီးများထံသို့သွားပြီး၊ ဆွေဦး၊ မျိုးဦး၊ နေထိုင်ပါ တော့မယ်” လို့ အကြံဖြစ်ပေါ်လာတယ်။

ဆဲ-သို့ကလိ ကြံစည်ပြီး၊ ထီးနန်းကိုစွန့်ခွါ၍ မယ်တော် ဘိက္ခုနီမ ကြီးရှိရာသို့ အခြေအရံတော် အများနှင့်တကွ လိုက်လာတော်မူရှာ တယ်။ ။ မယ်တော်ကြီးနေထိုင်တဲ့ ဘိက္ခုနီမ ကျောင်း ရောက် တော့၊ လူဝတ်ကြောင်နှင့်ပင် နေရှာသတဲ့။ ။ ယခုကာလ သီလရင် ဇရပ်များမှာဝတ်ကြောင်အမျိုးမတွေနေကြသလိုပေါ့လေ။ ဘိက္ခုနီမ ကျောင်းမှာ နေပါသော်လဲ၊ တရားနာခြင်း၊ ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်း ကိုမှ မပြုလုပ်ဘဲ သူကိုယ်ကိုသာ တဖိုးဖိုး၊ တထိမ်ထိမ်းနှင့် အငြိမ်း

စားကာ အလှပြင်လို့နေသပေါ့။ ။အင်း- ဘိက္ခုနီမကျောင်းမှာ နေပြီး၊ ဖိကာ၊ ထိမ်းကာ အလှပြင်နေတယ်ဆိုတော့၊ အလွန်ဂုဏ်တာပေါ့လေ။ ။သံဝေဂရတဲ့ လူတို့အလယ်မှာ၊ ကိလေသာ အမှု စရိုက်တွေနှင့် နေတယ်ဆိုတော့ လူမမာတွေအလယ်မှာ၊ တင့်တယ်အောင် အလှပြင်နေတဲ့လူများထဲမှ ဖြစ်နေတာပေါ့။ ။ရှင်တော် ဘုရားထံသို့သွားပြီး တရားနာပါလို့ မယ်တော်ကြီးက နားချပါသော်လည်း ရူပနန္ဒာက “အို-တရားမနာချင်ပါဘူး။ မောင်တော်ဘုရားဟောတဲ့ တရားတွေဟာ၊ ကေသာ၊ လောမာတို့၊ နဂါတို့ကို အစထားပြီး၊ အသုဘတရားတွေကိုသာ ဟောနေတာ” ချည်းဘဲ။ သည်တရားမျိုးကို မကြားဝံ့ပါဘူး။ ကြောက်စရာကြီးတွေဘဲ။ တခါတခါမှာလဲ ခွံစရာတွေကို ကြားရတယ်။ ။လှပတဲ့သူများကိုလဲ တရားဖြင့် နှိမ်နင်းပြီး အရုပ်အဆင်းပျက်တွေကိုသာ ဟောနေတာဘဲ။ သွီးတော်ရဲ့ နားနှင့်တော့ အလွန်ကန့်လန့်ကျပါတယ်။ အဲ သို့ကလျိငြင်းဆန်ပြီး တရားသံကို နားထောင်လိုတဲ့ စိတ်များ မဖြစ်ပေါ်လာဘူးတဲ့။ အလှမာန် ယဉ်နေတော့၊ ခပ်ရိုင်းရိုင်း ဖြစ်နေတာပေါ့လေ။ ယခုခေတ်ကာလမှာလဲ၊ ရူပနန္ဒာတို့ထဲ အလှမာန်တွေပျံ့ပြီး၊ တရားမုန်းတဲ့ အမျိုးသွီးများ ရှိကြသိမ့်မလား မပြောတတ်ဘူး။ ။မယ်တော်ကြီးမှာလဲ သွီးကိုဆုံးမလို့ မရတဲ့အတွက် အခက်တမျိုး ကြုံနေရပြန်တာပေါ့။ ။ဘိက္ခုနီမကျောင်းမှာနေတဲ့အခါ၊ အရုပ်အဆင်းကို ဂရုမစိုက်စမ်းပါနှင့်လို့ ပြောသော်လည်း သွီးတော်က မာနမကျိုးသေးသဖြင့် လေးလေးမြတ်မြတ် နားမထောင်သေးဘူးတဲ့။

ဂေါထမီတရားဟောခဏ်း

ရူပနန္ဒာသည်၊ ဘိက္ခုနီမကျောင်းမှာ အထော်ကြွာကလေးနေမိတော့၊ ဘိက္ခုနီမတို့၏ သိမ်မွေ့နူးညံ့စွာနှင့် နှိမ့်ချသော အမှုအရာများကို မြင်ဘန်များသဖြင့်၊ သဒ္ဓါတရားကလေး အတော်အတန် ပေါက်လာသတဲ့။ ။အဲသည်အခါ၊ မယ်တော်ဂေါတမီက သွီးတော်ကိုခေါ် ပြီး၊ ပထမ ရှေးဦးစွာ ချီးချီးမြှောက်မြှောက်နှင့်၊ သို့ကလျိ

၃၈

ထေရ်တာသာပြန်

ပြောဆို နားချတော်မူရှာတယ်။ ။ချစ်သွီး၊ ဆင်ခြင် စဉ်းစားစမ်း
ပါ။ သွီးတော်ရဲဖြစ်ပုံဟာ ဘယ်ကလောက် မြင့်မြတ်သလဲလို့၊
မောင်တော်ကြီးကလဲ၊ လောကသုံးပါးတွင် အတုမရှိတဲ့ ဘုရား
ဖြစ်တော်မူတယ်။ မောင်တော် နန္ဒမင်းသားကလဲ၊ ကိလေသာ
ကုန်ခန်းတဲ့ ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီးဖြစ်တော်မူတယ်။ ယသော်ရော
ကလဲ ရဟန္တာမကြီးအဖြစ်သို့ ရောက်၍၊ ဝန်အဘိညာဏ်ပေါက်
ရောက်တော်မူတယ်။ အဲ-သို့ကလျှင် ဆွေတော်၊ မျိုးတော်၊ အလုံးစုံ
တို့မှာ လွန်စွာ မြင့်မြတ်တဲ့ဘဝသို့ ရောက်တော်မူကြတော့၊ ချစ်သွီး
ဟာလဲ၊ လွန်စွာ မြင့်မြတ်တယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့။ ။သို့ရာတွင်၊
ဆွေထော်၊ မျိုးတော်များမှာတော့၊ လောကီဘောင်ကို ခွါရှောင်
စွန့်ပစ်ပြီး၊ မြင့်မြတ်တဲ့ ရဟန်းဘဝသို့ ရောက်ကြတယ်။ ချစ်သွီးမှာ
တော့ လောကီဘောင်ကို စွန့်နိုင်တဲ့ တယောက်ထဲ လူဝတ်ကြောင်
ကြီးနှင့်၊ ယောင် ဘောင် တောင် နေ သေး တယ်။ ။ဆွေတော်၊
မျိုးတော်၊ အပေါင်းမှာတော့ ကိလေသာဆိုတဲ့ အညစ်အကြေးကို
စင်အောင်ဆေးပြီး၊ ဖွေးဖွေးဖြူအောင် စင်ကြယ်ကြတယ်။ သွီးတော်
မှာတော့၊ ကိလေသာ အညစ် အကြေးတွေကို စင်ကြယ်အောင်
မဆေးနိုင်ဘဲ၊ ပေပေ ကျုံ့ကျုံ့နှင့်နေရတယ်။ သွီးတော်၏အပြင်ဘက်
က ရုပ်ဆင်းသဏ္ဌာန်မှတော့၊ လွန်စွာစင်ကြယ်၍ တင့်တယ်လှ
ချောပါပေရဲ့။ အတွင်းသဘာဝကတော့ အလွန်ညစ်ပေနေတာဘဲ။
ဆွေတော် မျိုးတော်များကဲ့သို့ တရားကျင့်ပြီး၊ စင်ကြယ်အောင်
ကြိုးစားဖို့ သင့်တယ်မဟုတ်ပါလား။ ဆွေတော်၊ မျိုးတော်များနှင့်
အတန်းတူအောင် သွီးတော်လဲ ကြိုးစားပါ။ အညံ့ခံမနေပါနှင့်။ ။
အဲ-သို့ကလျှင်စကားခံပြီး တရားသံပါသော ဂါထာတို့ဖြင့် သို့ကလျှင်
ဟောကြားတော်မူပြန်တယ်။

(က) ဣဒံပိတေ သုတံရှုစုံ၊ သဒ္ဓိကန္တံ မနောဟရုံ။

ဘူသနာနံ အလင်္ကာရုံ၊ သိရိသဃိာဒု သမ္ဘိတံ။

(ခ) ပုဗ္ဗိတံတံ လောကသာရုံ၊ နယနာနံ ခုဿယနံ။

ပုညာနံ ကိတ္တိဇနံ၊ ဥက္ကာက ကုလနန္ဒနံ။

ဣပနန္ဒာထေရ်ဝိဝိဇ္ဇာ

၃၉

(ဂ) နစိရေနေဝ ကာလေန၊ ဇရာသမ ဝိသေသတိ။

ဝိဘာယ ဂေဟံ ကာရုညေ၊ စရေမ္မ မနိန္ဒိတေ။

(က) နန္ဒေ၊ နန္ဒမည့်ခေါ်၊ သွီးတော်။ ဘေ၊ သင်ချစ်သွီး၏။ ရှုပံ၊ ရှေးကံဟုန်ကြောင့်၊ ဆန်စုန်တောက်လင်း ဤကိုယ်ရပ်အဆင်းသည်။ သုဘံ၊ မြင်သမျှအံ့ဩလျက်၊ ပြော၍မပြီး၊ အတင့်တယ်ကြီးတင့်တယ် လှပါပေ၏။ သသိကန္တံ၊ လဝန်းတန္တံ၊ ကြက်သရေပေါင်းစုသဖြင့်၊ နှစ်သက်မှုကိုလည်း တိုးပွားနိုင်ပါပေ၏။ မနောဟရံ၊ မြင်သူတို့၏စိတ်နှလုံးကိုလည်း၊ သိမ်းကြိုး၍ဆွဲငင်နိုင်ပါပေ၏။ ဘုသနာနံ၊ စိန်၊ မြေ၊ ပုလဲ၊ မျက်ရွဲ ရတနာ၊ မြတ်ဘန်ဆာ တို့၏။ အလင်္ကာရံ၊ ဆင်တိုင်း၊ ပြင်တိုင်း၊ တုနှိုင်းကင်းကွာ၍၊ အလှပဒေသာပင်ကြီးလည်း ဟုတ်ပါပေ၏။ သိရိသဃိသဋ္ဌိတံ၊ ကြက်သရေအလုံးစုံကို၊ အကုန်စု၍ ပေါင်းသကဲ့သို့၊ ထိပ်ဆောင်းထွတ်ဖူး၊ လှခေါင်ကြူးသော အဆင်းပေတည်း။

(ခ) အနိန္ဒိတေ၊ တကိုယ်လုံးဝယ်၊ ကဲ့ရဲ့ဘွယ်မရှိ၊ ပကတိထူးမြတ်၍၊ အလှခါတ် ပေါင်းဆုံလျက်၊ အဗျဂုဏ်လွန်ကဲ ပေသော၊ ဆိုချစ်သွီးနန္ဒာ၊ တေ၊ သင်ချစ်သွီး၏။ ရှုပံ၊ အဆင်းကိုယ်ဟန်၊ ရုပ်သဏ္ဌာန်သည်။ ယော၊ ကသာရံဝ ပုဗ္ဗိတံ၊ အနှစ်သာရ၊ ကမ္ဘာမြေတေ၊ အလှတွေကို၊ မကွေမကွေ၊ တပေါင်းထဲပုံ၍ စုသကဲ့သို့၊ အတုမရှိအောင် လှဘတ်ပါပေ၏။ နယနာနံ၊ ကမ္ဘာလောက၊ အနန္တတွင်၊ ရှိကြလေတောင်း၊ မျက်လုံးပေါင်း တို့အား၊ ရသာယာနံ၊ နှစ်သက်ဘွယ်အရသာကိုပေးတတ်သော၊ ရသာယာနု အမြိုက်ဆေးကြီးနှင့်လည်း တူပါပေ၏။ ပညာနံ၊ ဘုန်းရှင်၊ ကံရှင်၊ သမ္ဘာရှင်၊ တို့၏။ ဘိတ္တိဇနနံ၊ ကျော်စောခြင်း သတင်းဂုဏ် ကိုလည်း၊ တသုန်သုန် မွေ ချုံစေနိုင်ပါပေ၏။ ဥက္ကာကကုလနန္ဒနံ၊ ဥက္ကာကရာဇ်၊ နေမြင်နန်းရိုး၊ သင်္ကဏီမျိုးတို့၏။ ရှင်ပြီးနှစ်သက်၊ အားတက်လေအောင်၊ ရှက်ဆောင်သယ်ဖိုး နိုင်ပါပေသတည်း။

(ဂ) ကာရုညေ၊ အဆင်းမာန်ဖြင့် ထက်သန်မြင့်မား၊ စွန့်စွန့်ကြွေးသည်၊ တရားမကြွယ်၊ သနားဘွယ်လျှင်၊ တင့်တယ်ထိန်ညှိုး၊

ချစ်သွီး၊ တေ သင်ချစ်သွီး၏။ ဣဒံရူပံ၊ ဤရုပ်အဆင်းကို၊ နုစိရေနေဝ
ကာလေန၊ လေးဆယ်၊ ငါးဆယ်၊ အရွယ်ရင့်သိ၊ မကြာမှီပင်လျှင်၊
ဇရာ၊ ချောင်ချဲ့ရင့်ရော် အိုရုပ်ပေါ်အောင်၊ နှိုးဆော်ဖန်တီး၊ ဇရာ
မီးသည်။ သမဝိသေသတိ၊ အတင်းဆွဲ၍၊ ညည်းဆဲဖျက်ချွေ၊ နှိပ်စက်
လေအံ့သတည်း။ ကာရုညေ၊ အို-သနားဘွယ်ကောင်းလှသောချစ်သွီး၊
ဂေဟံ၊ အိမ်ငွေ့၊ အိမ်သက်၊ မဖျက်နိုင်အောင်၊ သွေးဆောင်
တတ်စွာ၊ အိမ်တဏှာကို၊ ဝါ၊ ဝတ်ကြောင်ဆင်၍၊ လူလေ့ကို၊
ဝိဟာယ၊ ဇရာမလာခင်၊ အဆောတလျှင်ခွါစွန့်၍၊ ဓမ္မံ၊ မောင်ကြီး
ဘုရား၊ ဟောကြားတုံလတ်၊ တရားမြတ်ကို၊ စရ-စရာဟိ၊ ဖန်ဝါ
သင်္ကန်း၊ ဆင်ဖြိုးသက်ဆုံး၊ ဦးခေါင်းတုံး၍၊ လက်သုံးပြုကာ၊
ကျင့်ကြံမူတော့လား ချစ်သွီး။

အဲ-ယခုလိုပြဆိုခဲ့တဲ့ ဂါထာသုံးပုဒ်ကတော့ မယ်တော်ဂေါတမီ
က ပထမဦးစွာ သွီးတော်ရူပနန္ဒာ၏ အရုပ်အဆင်းကို ချီးကျူးပြီး၊
အဆုံးသတ်မှာ ဇရာဓမ္မဖြင့် သံဝေဂဥာဏ်ဖွင့်ပေးတဲ့ ဒေသနာ
ဂါထာများဖြစ်ပေတယ်။ ဆိုလိုရင်းအဓိပ္ပါယ်ကတော့ သည်လိုတဲ့
ချစ်သွီးရူပနန္ဒာ၊ သင်၏ရုပ်ဆင်းရောင်ဝါသည် လွန်စွာတင့်တယ်ပါ
ပေရဲ့။ လ၊ ဝန်း၏ကြက်သရေနှင့်မခြား နှစ်သက်ခြင်းကို ပွားစေနိုင်
ပါပေရဲ့။ မြင်သူတို့၏ စိတ် နှလုံးကို သိမ်း ကျုံး သွေး ဆောင် ၍
ပါအောင်ဆွဲနိုင်ပါပေရဲ့။ အမျိုးမျိုးသော ရတနာတို့ဖြင့် တန်ဆာ
ဆင်ယင်၍ အလှပဒေသာပင်ကြီးနှင့်လဲ တူပါပေရဲ့။ တကမ္ဘာလုံး၏
ကြက်သရေရှိသမျှတို့ကို စု ပေါင်း ထား တဲ့ အသွင် အလွန်ပင်
ကြက်သရေရှိပါပေရဲ့။ ကမ္ဘာတဝှမ်းလုံးတွင်ရှိသမျှအနှစ်သာရနှင့်
ပြည့်စုံတဲ့ အလှပုဏ်တွေစုရုံး၍ အလှပန်းကုံးကြီးနှင့်လဲ တူပါပေရဲ့။
မြင်သူအပေါင်းတို့၏ မျက်စိအရသာကိုလဲ ပျံ့ဆောင်နိုင်ပါပေရဲ့။
သုန်းရှင်၊ ကန်ရှင်၊ သမ္ဘာရှင် တို့၏ သုန်းတန်ခိုးကို တိုးတက်အောင်
မင်္ဂလာရှိပါပေရဲ့။ ဥက္ကဋ္ဌာကရာဇ် နေမြစ်နန်းရိုး သင်္ကန်းတို့၏
ရှင်မြိုးနှစ်သိန်ခြင်းကိုလည်း ဆောင်နိုင် ပါပေရဲ့။ အမျိုးကြက်သရေ
မညီကြီးလဲ မှန်ပါပေရဲ့။ သို့ရာတွင် ချစ်သွီး သင်၏အလှကြက်

သရေဟာ အမြဲထာဝရ တည်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အရွယ် ကလေး တော်တော် ထောက်လာပြီ ဆိုမှဖြင့်၊ အလှကြက်သရေတွေ ပျောက် ကုန်လိမ့်မယ်။ ဇရာမီးလောင်မှဖြင့်၊ အလှဂုဏ်ရှိသမျှတွေ ပြောင်ကုန် တော့တာဘဲ။ အလှဆိုတာ တခဏ တာကလေး မျှသာ တည်တန့် ပါတယ်။ အလှဂုဏ်မှေးမှိန်၍ ဇရာအရှိန်လွှမ်းမိုးပြီဆိုမှဖြင့်၊ မျောက် အိုမအရပ်ဆိုးကြီး သို၊ အမျိုးမျိုး အမြင်ကပ်စရာဖြစ်ကုန်တော့တာဘဲ။ ငယ်ရွယ်စဉ်က ဘယ်လိုပင်လှလှ ဇရာကျပြီဆိုမှဖြင့်၊ ပျိုထုန်းက အသွေးအဆင်းတွေဟာ ရှာလို့မရအောင် ပျောက်ဆုံး ကုန်တော့ တာဘဲ။ ။ အဲ-သို့ကလို ထာဝရမဟုတ်၊ တခဏ၊ တခေတ္တ ဖြစ်တဲ့ အရပ်အဆင်းကလေးအတွက် မာန်မာနတက်ပြီး နှစ်သက်ခင်မင်စွာ ပြင်လား၊ ဆင်လား လုပ်နေတာ ရှက်စရာအလွန် ကောင်းတာပေါ့ သွီးရယ်။ အရပ်အဆင်းကထာဝရဆိုလျှင် မာနတက်လို့ တော်ပါ သေးရဲ့။ ။ ဘယ်လိုပင်ပြုပြင်သော်လဲ ဇရာမီးဝင်လာမှဖြင့် ပြင်ရင်း ဆင်ရင်း ရှုံ့တွအိုကြီး ဖြစ်သွားတော့တာဘဲ။ ။ အဲ-သို့ကြောင့်၊ ချစ်သွီး စဉ်းစားပြီး တရားကို ကျင့်ပါ။ နန်းတော်၊ အိမ်တော်က အလေ့ အမူတွေကို စွန့်ခွာပြီး မောင်တော်ထုရားရဲ့ အလိုတော် အတိုင်း ဘိက္ခုနီမ ပြုလုပ်လျှင် မကောင်းဘူးလား။

အဲ-သို့ကလို ဆုံးမတော့ သွီးတော်ရူပနန္ဒာကလဲ စိတ်ခပ်ပါပါ ကသေးဖြစ်ပြီး စဉ်းစားကာ ကြားနာနေရှာသတဲ့။ ။ စိတ်ခပ်ပါပါ ဖြစ်လာကြောင်းကို မယ်တော်ကြီးက ရိပ်မိတော့ ဘယ်လိုထပ် ဆင့်ကာ ဟောပြန်သလဲဆိုတော့ သည်လိုတဲ့။

(ဃ) ဇရာဝသာနံ ယောဗ္ဗညံ၊ ရူပံ အသုစိ သမ္မတံ။

ဇရာဝန္တမပိ စာရောသုံ၊ ဇိဝိတံ မရဏန္တိကံ။ ။

(ဃ) နန္ဒေ၊ ချစ်သွီးရူပနန္ဒာ။ ယောဗ္ဗညံ၊ အရွယ် အဆင်း တင့်တယ်ဖို့နဲ့ခြင်းသည်။ ဇရာဝသာနံ၊ ရှုံ့တွသားရေ၊ သွားတွေ ကြွေ၍၊ ကိုယ်တွေကုန်းကုန်း၊ အိုရခြင်းသာလျှင် အဆုံးရှိချေ၏ တကား။ ရူပံ ဝတ်စားတန်ဆာ၊ များစွာဆင်ယင်၊ အမွှမ်းတင်၍

ပြုပြင်မပြီး၊ ဤရုပ်ကြီးသည်။ အသုစိသမ္ပတံ၊ အဆုံးတိုင်အောင် တွေးလေတော့၊ အညစ်အကြေးထူပြေး၍၊ စင်တောကြီး သမုတ် အပ်သည့်သာလျှင်တည်း။ အာရောဂျံစာပိ၊ သန်သန်မာမာ၊ ရောဂါ ကင်းရှင်း၊ အားတက်ခြင်းသည်လည်း။ ရောဂန္တံ၊ မထနိုင်ဘဲ၊ လဲတခွေခွေ၊ လျောင်းစက်နေ၍၊ မှိုင့်တွေချကာ၊ ရောဂါစွဲပြီ၊ မချီ တရိ ပင်ပန်းရခြင်းသည်သာလျှင် အဆုံးမှချေ၏။ ဇိဝိတံ၊ ငါယောင် သူယောင်၊ ထူထောင်မားမား၊ လာ၊ သွားကြည်လင်၊ အသက်ရှင်၍ နေခြင်းသည်၊ မရဏန္တိကံ၊ စိတ်သာချပေတော့၊ ဒိဋ္ဌမသွေ၊ သေရ လေအံ့သတည်း ချစ်သွီး။

အဲသည်ဂါထာကတော့ 'လုံးလုံးကြီး တရားပြတဲ့ ဓမ္မသံဝေဂ ဂါထာကြီးဖြစ်ပေတယ်။' အဓိပ္ပာယ်ဆိုလိုရင်းကတော့၊ ချစ်သွီး ရှုပနန္ဒာ၊ နှုန့်နယ်နယ် ပျိုရွယ်ဖွံ့ထွား၊ အသားအရေ ပြည့်တင်းခြင်း ဆိုတဲ့ သဘောဟာလဲ အမှန်ဒိဋ္ဌ အားဖြင့်၊ ဇရာတရားနှင့် အဆုံး သတ်ရတော့တာဘဲ။ 'ဆိုတဲ့လူတွေကိုကြည့်စမ်းပါ၊ အလုံးစုံပျိုခဲ့ တာချည့်ပါတဲ့။' အပျိုအရွယ်တွေမှန်သမျှ အဆုံးကျတော့ အိုရ ထိမ့်မယ်၊ ပျိုနုခြင်းဆိုတဲ့ သမ္ပတ္တိစည်းစိမ်ကြီးကို ဇရာမီးလောင်မှာ အမှန်ဘဲ။ 'ချစ်သွီးရှုပနန္ဒာ၊ ရုပ်ဆင်းရောင်ဝါနှင့် လွန်စွာလှပ နေတဲ့ ကိုယ်ကောင်ကြီးဟာလဲ အပြင်မှာသာ ချောသလိုထင်ရ၍ အတွင်းကတော့ မရှုမမြင်ဝံ့ဘဲ မစင်အစု ဝတ္ထုအမျိုးစုံတို့ဖြင့်၊ စုပုံ ပြည့်နှက်နေတာဘဲ။' အပေါ်ရေကလေး ဖုံးထားလို့ အသုံးကျ သလိုထင်ရသော်လဲ နေ့စဉ်အမြဲယိုစီး၍ ပိတ်ဆို့လို့ မပြီးနိုင်တဲ့ဖြစ်ပုံ တွေကို ဆင်ခြင်စမ်းပါ။ ချစ်သွီးလဲဒိဋ္ဌကိုယ်တွေ့ပါတဲ့၊ မစင်ကြယ်တဲ့ အပုပ်ကို အရေပါးကလေးနှင့် ထုပ်ထားတာပါ သွီးရယ်၊ ဘယ်မှာ ခင်မင်တို့ရှိပါသလဲ၊ အရိအစွဲနှင့် အကျိအချွဲတွေ အလုံးစုံကို အကုန် စဉ်းစား စမ်းပါတော့လား။

ချစ်သွီးရှုပနန္ဒာ၊ သန်သန်မာမာနှင့် ရောဂါကင်းခြင်းဆိုတာလဲ ဓါတ်လေးပါးညီညွတ်တဲ့ အခိုက်ကလေးကိုခေါ်တာပါ။ ဓါတ်လေး တွေ ချောက်ခြားမှဖြင့် ရုပ်ကောင်ကြီး ဖောက်ပြားပြီး ကြောက်ပါး

လိလိ ရောဂေါသယံကြီး ဖြစ်တော့တာဘဲ မဟုတ်လား။ ။မကျန်းမာတဲ့ ရောဂါသယံဟူသမျှ နဂိုကျန်းအခါကတော့ ကျန်းမနေကြတဲ့လူတွေပေါ့။ ကျန်းမာတုန်းအခါမှာတော့ အင်အားတကြွကြွနှင့်နှင့် နှင်နှင်ယူယူနေနိုင်ကြတယ်။ ရယ်နိုင် ပြီးနိုင်ကြတယ်။ ရောဂါစွဲပြီလို့ ဆိုမှဖြင့်၊ ကူပါ၊ ထူပါ၊ ပွေ့ပါ၊ ငိုက်ပါ၊ ချိပါသယ်ပါ၊ အမယ်လေး၊ အဘလေးနှင့်ငိုကြွေးညည်းရှင်၍ဦးခေါင်း၊ ခြေ၊ လက်ကိုမှ မသယ်နိုင်ကြတော့ဘူး မဟုတ်လား။

ချစ်သွီး ရူပနန္ဒာ၊ ငါယောင်၊ သူယောင်၊ ထူထောင်မားမား အတင်ကြွား၍ အထင်အရှား အရှင်သမားတွေဖြစ်နေကြတဲ့ သူတွေလဲ အဆုံးကျတော့ သေကြရလိမ့်မယ်။ ။ကမ္ဘာအနှံ့မှာအသက်ရှင်နေကြတဲ့ သတ္တဝါမှန်သမျှ သေခြင်းတရားဖြင့် အဆုံးသတ်ကြရမှားချည်းဘဲ။ ။အသက်ကလေးရှုနိုင်ပြီး အစာကလေးကို မျှိုနိုင်လို့သာလျှင်လျှင်ရှုရှုနှင့်အရှင်ကလေးတွေဖြစ်နေကြတာကလား။ ။ တကမ္ဘာလုံးမှာ ခြံတဲ့လူတွေကို ခုနစ်ရက်မျှသာ အစာမကျွေးဘဲ ထားလိုက်ပါလျှင်၊ မြို့ရွာရှိသမျှ တွေဟာ သင်းချိုင်းတွေ ဖြစ်ကုန်ကြမှာပေါ့။ ။အသက်ရှင်နေခြင်းဆိုတာခိုင်မြဲတာမဟုတ်ဘူး။ ။ သေတဲ့လူဟူသမျှ အသက်ရှင်ကာ လှုပ်လှုပ်ရှုရှု နေဘူးကြတဲ့လူတွေချည်းပါဘဲ။ ချစ်သွီးစဉ်းစားလို့ကြည့်ပါ။ ဘယ်နိုင်ငံမှာမှ မသေတဲ့လူများရှိသလားလို့။ ။အဲ-သို့ကသိအချက်ကြီးတွေကို စဉ်းစားပြီး အိုခြင်းတရားမရောက်မီ၊ နာခြင်းတရားမရောက်မီ၊ သေခြင်းတရားမရောက်မီ၊ သည်အပုပ်ကောင်ကြီးကို အလေးမပြု ဂရုမစိုက်ဘဲ၊ အိုခြင်းလွတ်ကင်းရာ၊ နာခြင်းလွတ်ကင်းရာ၊ သေခြင်းလွတ်ကင်းရာ ဖြစ်တဲ့ မဟာအမတ ပြည်မကြွဌန်း နိဗ္ဗာန်နန်းသို့ စံမြန်း နန္ဒလျော်၍ ပျော်ပျော်ကြီးနေရတဲ့အလုပ်ကို အားထုတ်လို့မကျင့်ချင်ဘူးလား။

အဲ-သို့ကသိ ဟောကြားတော့၊ သွီးတော်ရူပနန္ဒာလဲ မယ်တော်ကြီး၏ တရားကို နှစ်သက်သဖြင့်။ “ဘုရားသွီးတော်ဟာ လူဝတ်ကြောင်ကိုခွဲပြီး ဘိက္ခုနီခဲ၊ လုပ်ပါတော့မယ် ဘုရား”လို့ ဝန်ခံရှာတယ်။ ။တော်ပါပေရဲ့ ချီးမွမ်းစရာပါဘဲ။ ပါရမီရှင်ဆိုတော့

မတော်ဘဲ နေပမလားလေ၊ ပွင့်လှငုံကြာ ပဒုမ္မာကဲ့သို့ ခုံအာရင်သန် ပြီး ဖြစ်နေတာကိုး။

သွီးတော်က ရဟန်းပြုပါတော့မယ်လို့ ဝန်ခံတော့၊ မယ်တော် ဘုရားမှာ အများကြီး ဝမ်းမြောက်တော်မူတာပေါ့လေ။ များမကြာ ခြံအတွင်းမှာပင် မယ်တော်ဂေါတမိက သွီးတော်ကို ရဟန်း အဖြစ် သို့ရောက်အောင် ရွက်ဆောင်ပေးတော့။ ရှုပနန္ဒာလဲ ဆံပင်နှင့် လှေ့တ်ကြောင်ကို ပယ်ပြီး ဘိက္ခုနီမအဖြစ်သို့ ရောက်သွားတယ်။ ဘိက္ခုနီမအဖြစ်သို့ ရောက်သွားသော်လဲ စိတ်ထဲက မပါဘူးတဲ့။ မယ်တော်ဘုရားကို အားနာလို့သာ ရဟန်းပြုရတယ်။ ကိုယ်ရပ်သွင် ကဖြင့် ဘိက္ခုနီမ ဖြစ်သွားရှာပြီ။ စိတ်ကတော့ လူစိတ်၊ လူသဘော အတိုင်း အရပ်အဆင်းပေါ်မှာ သာယာနှစ်သက်၍ မာန်တက် ခြင်းကိုမမျှော်နိုင်သေးဘူး။ ရှုပနန္ဒာရဲ့ဖြစ်ပုံဟာ ‘လူ့ ကိုယ်နှင့် မျှော်စိတ်’ ဆိုသလိုပေါ့လေ။ သည်နည်းတူစွာ ဤလောက မှာလဲ ကိုယ်အသွင်ကတမျိုး၊ စိတ်သားပုံကတမျိုး၊ အတွင်းနှင့်အပြင် တမျိုးစီနေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာလဲ အများကြီး ရှိကြပေလိမ့်မယ်။ ကိုယ်ဆိုတာက အပြင်က ဗန်းပြသဘောမျိုး ဖြစ်ပေတယ်။ စိတ်ဆို တာက တကဲ့အတွင်းသဘောမျိုး ဖြစ်ပေတယ်။ ကိုယ်ရော စိတ်ပါ နှစ်မျိုးစုံ ညီညွတ်တယ် ဆိုတော့။ ကုသိုလ်ရေးမှာ လွန်စွာ ကောင်းမြတ် ထာပေါ့လေ။ အတွင်းစိတ် မပါဘဲ အပြင်က ကိုယ်ဟန်ကလေးကို ဗန်းပြကတ စိတ်ပါချင်ယောင်ဆောင်နေလျှင် စင်စစ်အားဖြင့် အကျိုး မရှိပေဘူး။ ဆဲ-သို့ကြောင့် ကုသိုလ် ရေးမှာ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ အတွင်းရော၊ အပြင်ရော၊ ညီညွတ်အောင် မိမိစိတ်ကိုဆုံးမပြီး လှလှကြီး အရာရောက်အောင် အားထုတ်ကြရ မယ်။ အတွင်းစိတ်သာ လိုရင်းဖြစ်ပေတယ်။ စိတ်ကပါလာပြီ ဆိုမှဖြင့်၊ အပြင်ကိုယ်ကြီးဟာ မပါဘဲ မနေနိုင်တော့ဘူး။ ဆဲ- သို့ကြောင့် မနောပုဗ္ဗင်္ဂမဆိုတဲ့ အတိုင်း စိတ်သာလျှင် လိုရင်း ဖြစ်ကြောင်းကိုလဲ ကောင်းစွာ သတိပြုကြရမယ်။ အတွင်းစိတ်သာ လျှင် လိုရင်းပေါ်နဖြစ်သောကြောင့်၊ ရှေးလူကြီးများက “စိတ်သာ

ရှင်ဇေဓ-ဘုရားဟော''ရယ်လို့ စကားပုံကြီးတခု ပြုလုပ်ပြောဆို တော်မူခဲ့ကြတာပေါ့။

ရူပနန္ဒာမှာတော့စိတ်မပါသော်လည်း၊ အပြစ်မဆိုသင့်သေးပါဘူး။ နဂိုရင်းက ဗုဒ္ဓသာသနာတော်နှင့် အလွန်စိမ်းကား၍၊ ရိုင်းစိုင်းနေ တာကိုး အပြင်ကိုယ်က ပါလားတာကိုပင်၊ ကျေးဇူးတင် သို့ ကောင်းလှပါပြီ။ အစကနဦးဆိုတော့ သည်လို့ပေါ့လေ။ အားနာပါးနာနှင့် မပါချင့်ပါချင် ပါလာသော်လည်း၊ အတန်ကလေး ကြာတော့ စိတ်ရော၊ ကိုယ်ရော ပါလာတတ်ကြစမြဲပါဘဲ။

မယ်တော်ကြီး၏စကားကို အားနာ၍ ရဟန်းအဖြစ်မှာ ကိုယ်က သာ ပါ၍၊ စိတ်မပါကြောင်းကိုလဲ ရူပနန္ဒာကိုယ်တိုင် ရဟန္တာ ဖြစ်တော်မူတဲ့အခါ၊ သို့ကယ့် ဖွင့်၍ဟောတော်မူခဲ့ပါတယ်။

(င) သုတ္တာဟံ မေတု ဝစနံ၊ ပဗ္ဗဇ္ဇိံ အနဂါရိယံ။

ဒေဟေန နတုစိတ္တေန ရူပယောဗ္ဗန လာဠိကာ။ ။

(င) အဟံ၊ ရူပနန္ဒာ။ သညာသမုတ်၊ အကျွန်ုပ်သည်။ မေတု ဝစနံ၊ မယ်တော်ဘုရားကြီး၏ ဟောကြာ ဆုံးမတော်မူအပ်သော စကားတော်ကို။ သုတ္တာနု၊ ကြားရလေသော ဤသော်။ ဒေဟေန၊ အပြင် ဗန်းကိုယ်ဖြင့်၊ အနဂါရိယံ၊ အိမ်ရာမထောင်သော သာသနာတောင်၌၊ ပဗ္ဗဇ္ဇိံ၊ ဆံပင်ဝတ်ကြောင်၊ ခွါရှောင်စွန့်ကာ၊ ရဟန်းပြု၍လာခဲ့ပါပေ သတည်း။ တု ဧကန္တေန၊ အမှန်ထင်သင်း၊ သဘော ရင်းကို၊ ဘွင်းဘွင်းကြီးဖွင့်၍ပြောရပါမူကား။ ရူပယောဗ္ဗနလာဠိကာ၊ ရုပ်ရေ အဆင်း၊ ပျိုနုခြင်းဝယ်၊ လွန်မင်းနှစ်သက်၊ မာန်စွယ်တွက်နေသော ကြောင့်၊ စိတ္တေန၊ တကဲ့အတွင်းစိတ် သဘောအားဖြင့်မူကား။ နပဗ္ဗဇ္ဇိံ၊ ရဟန်းပြု၍လာခဲ့သည်မဟုတ်ပေ။

အဲ သို့ကယ့် စိတ်မပါဘဲ ရဟန်းဖြစ်၍လာသောကြောင့်၊ တရား နာသွားပါဆိုသော်လည်း၊ နားမထောင်ဘဲ ငြင်းပယ် နေပြန်တယ်။ မယ်တော်ကြီးက သွီးတော် ရဟန်းပြုပုံများကို၊ နေင်တော်ကြီး ဘုရား ဖြစ်တော်မူလျှင်၊ အလွန်ပင် အားရနှစ်သိမ့်တော်မူပါလိမ့်

၄၆

ထေရ်ဘာသာပြန်

မယ်၊ရှင်တော်ဘုရားထံသို့သွားပြီး ဝပ်တွား ခစားပါလို့ အတန်တန် ဆုံးမသတဲ့။ ။သို့ပင်ဆုံးမသော်လည်း ရှင်တော်ဘုရား၏ အပေါ်မှာ၊ နဂိုရင်းကပင် မကျေနပ်တဲ့အချက်တွေ ရှိနေတဲ့အပြင်၊ ဟောတော်မူတဲ့ တရားတော်များကိုလဲ၊ မနှစ်သက်နိုင်တဲ့အတွက် ကြောင့်၊မယ်တော်ကြီးကို ဘယ်လိုပြန်ပြောသလဲလို့ဆိုတော့။

မယ်တော်ဘုရား၊ သွီးတော် စိတ်မပါဘဲနှင့် အတင်းတိုက်တွန်း တော်မမူပါနှင့်။ ။မောင် တော် ကြီး ဘုရား လက်ကိုင်ပြုကာ ဟောကြားတော်မူတဲ့ တရားတော်တွေဟာ၊ သွီးတော်ရဲ့နားထဲမှာ ကန့်လန့်ကျနေပါတယ်။ ။အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊အနတ္တ၊ဆိုတာ မောင်တော် ကြီးဘုရားရဲ့ လက်ကိုင်တရားတွေဘဲမဟုတ်လား။ ။သည့်လောက ဂေါ်အတွင်းမှာ၊ ဘာတခုမှ အမြဲမရှိဘူး။ ပျက်စီးကြွယ်ဝမယ်၊ အနိစ္စတွေ အမှန်ဖြစ်တယ်လို့လဲ ဟောတော်မူလေ့ရှိတယ် မဟုတ် လား။ ။သည့်လောကဂေါ်အတွင်းမှာ၊ ချမ်းသာဆို၍ ဘာတခုမျှ မရှိဘူး။ မြင်မြင်သမျှ ဒုက္ခချည့်ဘဲလို့လဲ ဟောတော်မူလေ့ရှိတယ် မဟုတ်လား။ ။သည့်လောကဂေါ်အတွင်းမှာ၊ ဘာတခုမျှ အစိုး ရတာမရှိဘူး။ အနှစ်သာရနှင့် ပြည့်စုံတာမရှိဘူး။ ငါမဟုတ်ဘူး၊ သူမဟုတ်ဘူး၊ယောက်ျား၊မိန်းမ၊မဟုတ်ဘူးလို့လဲဟောတော်မူလေ့ ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ။သွီးတော်က စဉ်းစားလိုက်မှဖြင့်၊ ကြောက်စ ရာ၊လန့်စရာ၊တရားကြီးတွေ ထင်တာပါဘဲ၊ဘာတခုမျှ အမြဲမရှိဘူး၊ ဘာတခုမျှ ချမ်းသာမရှိဘူး၊ အစိုးမချဘူး၊ အနှစ်သာရ မရှိဘူး။ သည်လို ဟောတာတွေဟာ၊ တလောကလုံးကို နှိပ်စက်တဲ့စကား ချောက်လှန့်တဲ့စကားတွေဘဲ မဟုတ်ဘူးလား။ ။မောင်တော်ကြီး ဘုရားရဲ့ တရားတော်အတိုင်းသာဖြင့်၊ ကမ္ဘာ လော ကြီး ထဲ မှာ သတ္တဝါတွေ ဘယ်မှာ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေနိုင်ကြပါတော့မလဲ။ မယ်တော်ဘုရား စဉ်းစားကြည့်တော်မူပါ။ ကမ္ဘာလောကအတွင်း မှာ သတ္တဝါတွေဟာ၊ဘာကိုကလေးက ပျော်ပျော်ပါးပါး နေနိုင်ကြ သလဲလို့။ ။အဲ-သို့ကလျှင် ဖြစ်နေတော့ သွီးတော်ဖြင့် သဘောမကျ နိုင်ဘူး မယ်တော်ဘုရားရဲ့။

ထိုပြင်တပါးလဲ ကမ္ဘာလောကမှာ တင့်တယ်ဘွယ်ရာတဲ့ သုဘသဘောမျိုးဆိုတာ မရှိဘူး။ မြင်မြင်သမျှ အသုဘချည်းဘဲ။ မတင့်မတယ် မဘွယ်မရာဘူးလို့လဲ ဟောတော်မူသေးတယ်။ အလွန်တင့်တယ်၍ချစ်စဘွယ်ကောင်းတဲ့ အဆင်းတွေ၊ အသံတွေ အနံ့တွေ အရသာတွေ ဖြစ်၍ သုဘသဘောတွေဟာ အထင်အရှား အမျှားကြီး အရှိသားဘဲ မောင်တော်ဘုရားကြီးရဲ့ တရားတော်ကိုဘယ်မှာ နှစ်ချိုက်နိုင်ပါ့မလဲ။

ထိုပြင်လဲ အရပ်အဆင်းလှပတဲ့ သူတွေကို တမင်တကာ နှိပ်စက်ထာလို အဆင်းကို အပြစ်ဘင်ပြီး မကြာမကြာ ဟောတော်မူလေ့ရှိပါတယ်။ စဉ်းစားကာ ကြည့်လိုက်တော့၊ ဘုရားသွီးတော်က အဆင်းလှတဲ့ အတူက ဘုရားသွီးတော်ကိုရည်စူးပြီး နှိပ်နှိပ်စက်စက် ဟောတော်မူတယ်လို့ ထင်တာပါဘဲ။ ။ အဲ-သို့ကလိုဖြစ်နေတော့ မောင်တော်ဘုရားကြီး၏ အထံတော်ပါးသို့ သွီးတော် ဘယ်မှာ သွား၍ ခစားဝံ့ပါတော့မလဲ။

အဲ-သို့ကလို ပြန်လှန်ပြောဆိုပြီး။ ရူပနန္ဒာဟာ ရှင်တော်ဘုရား အထံတော်သွားရောက်လေ့မရှိဘဲမျက်နှာလွှဲလို့နေသတဲ့။ ။ အင်း-မိတ်နှလုံးဘောက်ပြန်နေတဲ့အခါမှာတော့၊ ကောင်းရာကိုညွှန်သော်လဲ အလွန်တရာ မနှစ်သက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်လေ့ရှိကြစမြဲပေပေါ့။

ရှင်တော်ဘုရားက အနီးအနားသို့ တခါတရံ အခွင့်ကြိုကြိုက်လို့ ကြွလာတော်မူတဲ့ အခါများမှာလဲ၊ ရူပနန္ဒာက ဘုရားမမြင်အောင် ပုန်းရှောင်၍နေသတဲ့။ ။ ကြည့်ညှိမြတ်နိုးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များမှာတော့ ဘုရားဆိုလျှင်ဖူးမြင်ချင်လွန်းလို့ တမင်တကာ အထံတော်သို့သွားရသေးတာပါကို ရူပနန္ဒာမှာတော့ ဘုရားရှင်နှင့် မတွေ့ရအောင် ပုန်းရှောင်နေတာများဟာ အံ့ဩစရာကြီးပေါ့လေ။

ရှင်တော်မြတ်ဘုရားကလဲ နှမတော် တပါးကို သနားတော်မူလှတဲ့အတွက် အထံတော်သို့ လာပါစေတော့လို့ ခွင့်ပြုတော်မူတယ်။ ဘိက္ခုနီမများသည့်၊ ငါဘုရားထံသို့ အဖွဲ့ကျ ဝင်ရောက်၍ အဆုံး

အမကိုနာခံရန် လပြည့်နေ့တကြိမ်၊ လကွယ်နေ့တကြိမ်၊ တလလျှင် နှစ်ကြိမ်ကျလာရောက်ကြရမယ်လို့ အမိန့်တော်ကြီးကို ထုတ်တော် မူတယ်။ ။သည့်သိုအမိန့်တော် ထုတ်သော်လဲ ရူပနန္ဒာက ကိုယ် တိုင်မသွားဘဲ ဆန္ဒပေးပြီး ကိုယ်စားလှယ် လွှတ်သတဲ့။ ရူပနန္ဒာရဲ့ အစား၊ ဘိက္ခုနီမ တပါးပါးက၊ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်နှင့် သွားရ တယ်။ ။ဘုရားနှင့် မတွေ့အောင် အလွန်ရှောင်တဲ့ နှမတော် ကြီးဘဲနော်။ သည့်နည်း အတိုင်းသာ ရှောင်နေမယ်လို့ ဆိုလျှင်၊ ဘယ်တော့မှ ကျွတ်တမ်း ဝင်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။

မ ဘာကရုဏာတော်အားဖြင့်၊ နှမတော်တပါးကို သနားတော် မူလှသေးကြောင့်၊ ဘယ်လိုပညတ်တော်ကြီးကို ထုတ်ပြန်တော်မူရ ပြန်သလဲလို့ဆိုတော့၊ ဘိက္ခုနီမများသည်။ ဩဝါဒကို နာခံရန် အလှည့်ကျသောအခါ ဆန္ဒပေး၍ ကိုယ်စားလှယ် မလွှတ်ရ၊ ကိုယ် တိုင်လာရောက်၍ဩဝါဒကိုနာခံကြရမယ်။ အကယ်၍မလာခဲ့ပါလျှင် ပါစိတ်အာပတ်သင့်စေဆိုတဲ့ဝိနည်းပညတ်တော်ကြီးကိုထုတ်တော် မူရပြန်ပါရော၊ တခါဖြင့် မလာဘဲနေလို့ မဖြစ်တော့ ဘူးပေါ့လေ။ ရှင်တော်ဘုရားနှင့် တွေ့ရှာတော့မှာဘဲ။

ရူပနန္ဒာသည် ဩဝါဒကို နာခံရန် အဖွဲ့ကျသောအခါ၊ အာဏာ တော်ကို မလွန်ဆံ့ဝံ့သောကြောင့်၊ ရှင်တော်ဘုရားထံသို့ ကိုယ်တိုင် လာရောက်ရှာ ရတယ်။ ။သို့ကလျှင် ထံတော်ပါးသို့ လာရောက် ပြန်ပါသော်လဲ၊ ဘိက္ခုနီမ ပရိသာတ်၏ နောက်ပါးက ဘုရားရှင် မမြင်အောင် တိတ်တိတ်ကလေး ပုန်းကွယ် နေပြန်သတဲ့။ အပါး တော်သို့ ရောက်သို့တောင်မှ ဦးခေါင်း မထောင်ဝံ့ဘဲ နေရတာ လွန်စွာ သနားတို့ ကောင်းတာပေါ့လေ။

ထိုအခါ ရှင်တော်ဘုရားကင်္ဂါ၏နှမတော် ရူပနန္ဒာသည် အရွယ် ပျိုခြင်း၊ အဆင်းလှခြင်းတို့ကြောင့်၊ မာနဖြင့်မူးယစ်၍ တရားတည်းဟူ သော အနှစ်မှ ဝေးကွာ၍ နေရှာချေပြီ။ ။အဆင်းလှခြင်းကြောင့် တက်ကြွတဲ့မာန်မာနကို သူထက်သန်သောအဆင်းဖြင့်၊ နှိပ်နှင်းချိုး ဖျက်မှ မာနတက်ခြင်း ပြယ်ပျောက်တော့မှာဘဲ။ ။ဆူးတချောင်း

ဖြင့် စူး၍နေရာ၊ တချောင်းသောဆူးဖြင့် ထွင်ရသလို၊ နှမတော်၏ အဆင်းမာနကို၊ သူထက်သာတဲ့အဆင်းဖြင့် နှုတ်ထွင်တော်မူမယ်။ ။
 အဲ-သို့ကလို ဆင်ခြင်တော်မူပြီး ကိုယ်တော်၏ အပါးတော်မှာ အလွန်တရာအဆင်းလှတဲ့ အပျိုကလေးတယောက်ကို ဘန်ဆင်းတော်မူသတဲ့။ ။ဘန်ဆင်းတော်မူတဲ့ ကညာပျိုကလေး၏ အရုပ်အဆင်းမှာတော့၊ တန်ခိုးဘော်နှင့်ပေါ်လာရတာဖြစ်တော့၊ လှချင်တိုင်း လှနေတာပေါ့။ လူ့ပြည်၊ လူ့ရွာမှာ တခါမျှမမြင်ဘူးအောင် လှနေတယ်။ ။သို့ကညာပျိုကလေးကလဲ၊ နဝရတ် ချယ်စိတဲ့ ရွှေယပ်တောင်ကိုကိုင်ပြီး၊ ရှင်တော်ဘုရား၏ ခြေထော်စုံကို၊ လေဟုန်ညှင်းညှင်းဖြင့် ခိုသေစွာယပ်ခပ်လို့နေသတဲ့။

အဲ-သို့ကလို တုမရ၊ ပြိုင်မရ၊ မမြင်စဘူး အထူးလှပတဲ့ နိန္ဒိတ အပျိုစင်ကလေးကိုမြင်တော့ ရူပနန္ဒာဘိက္ခုနီဟာ၊ ဩဝါဒ-လောကမှာ သို့ကလောက်လှပတဲ့ သွေးကညာများရှိပါသေးကလား၊ ငါ့ထက်သာအောင် လှတဲ့မိန်းမရတနာ ဘယ်မှာမှမရှိဘူး၊ ငါနှင့်အလှပြိုင်လျှင် ငါကသာအနိုင်ရမယ်။ သည်ကန္တာလောကမှာ အလှဂုဏ်ခောက်တဲ့အရာမှာ ငါနှင့် ငါသာ နှိုင်းစရာရှိတယ်လို့ ထင်မိတာတွေ မှားကုန်ပါပကော။ မောင်တော်ဘုရားကြီးခြေတော်ရင်းမှာ၊ သို့ကလောက် လှပတဲ့ မိန်းမရတနာများဟာ၊ ညွတ်ကွားခါ ဝတ်ပြုရပါသည့်တကား။ မောင်တော်ဘုရားသည် လွန်စွာ မြင့်မြတ်ပေစွ။ အဲ-သို့ကလို စဉ်းစားဆင်ခြင်ပြီး ဘန်ဆင်းတော်မူတဲ့ သွေးကညာကိုသာ မိန်းမိန်းကြီး စိုက်ကြည့်နေလိုက်တာ၊ မျက်တောင်များကိုမှ မခပ်နိုင်ဘူးတဲ့။

လောကမှာ အဆင်းလှတဲ့သူများဟာ၊ သူတို့ဝါသနာအတိုင်း အဆင်းလှတဲ့ သူကိုမြင်လျှင်၊ အထူးသဖြင့် ကြည့်ချင်တတ်ကြတယ်။ ဝတ်ပုံ၊ စားပုံ၊ သွားပုံ၊ သာပုံ၊ များနှင့်ဘကွ၊ ဟန်အမူအရာများကိုလဲ အထူးစူးစူးကြည့်တယ်။ အသံကောင်းတဲ့ သူများဟာလဲ သူတို့ဝါသနာအတိုင်း၊ အသံကောင်းတဲ့သူတို့၏ အသံကို အထူးသဖြင့် နားထောင်တတ်ကြတယ်။ ဘယ်လိုလေထားတယ်၊ ဘယ်လိုဆွဲငင်

၅၀

ထေရ်ဘာသာပြန်

တယ်၊ ဘယ်လို အသံကိုချတယ်၊ ဘယ်လို အပေါက်မျိုးနှင့် အသံကို အသုံးပြုတယ်။ ဆဲ - သို့ကလျိ အသံကို အတုခိုးလေ့ရှိကြတယ်။

ရူပနန္ဒာမှာလဲ အဆင်းကို သာယာတဲ့သူဖြစ်နေတော့၊ မိမိထက် အဆင်းလှတဲ့သူကို မြင်တဲ့အခါ သူတကာလောက် မကအောင်၊ အလှမက်ရင်း ဝါသနာအတိုင်း၊ အငေးသားစိုက်ကြည့်ပြီး နေတော့တာပေါ့။ «ကြည့်နေရင်းပင် ဘယ်လိုစိတ်ထဲမှာ ထင်မြင်လာသလဲလို့ဆိုတော့၊ ‘‘လောကမှာ ယခုမှ လူဖြစ်ကျိုးနပ်တော့တယ်။ မယ်တော်မွေးကထဲက ရလာတဲ့မျက်စိဟာ၊ ယခုမှ အကျိုးရှိတော့တယ်။ ငါ့မျက်လုံးဟာ၊ လွန်စွာ အကျိုးနပ်ပါပေရဲ့’’လို့ အထင်ပေါ်ပေါက်လာသတဲ့။ ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြင်ရတာထက်ပင် သဘောကျသလို ဖြစ်နေတာပေါ့လေ။ ဖြစ်မှဖြစ်ရပေလေ။ အလွန် အထင်အမြင် လွဲနေတုန်းရှိသေးတာကိုး။ ။ ဆဲ - သို့ကလျိ ရှင်တော်ဘုရားက၊ နိဗ္ဗိတရုပ်ကို ဘန်ဆင်း၍ ပြတော်မူပုံ၊ အငေးသားစိုက်၍ကြည့်ပုံများကို၊ ရဟန္တာဖြစ်ပြီးတဲ့အခါ ရူပနန္ဒာကိုယ်တိုင် သို့ကလျိဖွင့်၍ မိန့်တော်မူခဲ့ပေတယ်။

(၈) သကေန အာနုဘာဝေန ဣတ္ထိ ‘မာပေသိသောဘဏ်’၊

ဒဿနိယံ သုရုစိရံ၊ မမတောဝိ သုရူဒိနိ။

(၈) ဘဂဝါးဘုန်းဘော်သရဖူ၊ ဆောင်းတော်မူသည့်၊ ပြိုင်သူဘက်ကင်း၊ တရားမင်းသည့်၊ သကေန အာနုဘာဝေန၊ ကိုယ်တော်အာနုဘော်ဖြင့်၊ သောဘဏ်’၊ ရုပ်ဆင်းအင်ကြိန်၊ ပုံဟန်ဆန်းကြယ်လွန်တင့်တယ်ထသော။ ဒဿနိယံ၊ ရှုဆဲ၊ မြင်ဆဲ၊ ရောင့်မရဲအောင်လွန်ကဲထင်လောင်း၊ ကြည့်ရှုဘွယ်လည်း ကောင်းပေထသော။ သုရုစိရံ၊ ရုပ်ဝါရောင်ဆင်း၊ ပြောင်ပြောင်ဝင်းသဖြင့်၊ ထိန်ထင်းထွန်းတောက်စွာထသော။ မမတောဝိသုရူဒိနိ၊ ကျွန်ုပ်မျှမက၊ လှပဂုဏ်နေ၊ ကြက်သရေကွန်မြူး၍၊ အညွန့်အဖူး ဆိုလောက်အောင်၊ လှပယဉ်ကျေးပေထသော။ ဣတ္ထိ မိန်းမရတနာ၊ ကညာထွတ်ထားလှခေါင်ဖျားကို၊ မာပေသိ၊ ကရုဏာတော်၊ နှိုးဆော်တဲ့အကြောင်းရင်းဖြင့်၊ ဘန်ဆင်း၍ ပြတော်မူပါသတည်း။

ရူပနန္ဒာထေရီဝတ္ထု

၅၁

(ဆ) တမဟံ ဝိမ္ဘိတာ ဒိသ္မာ၊ အတိဝိမ္ဘိတ ဒေဟိနိံ။

ဗိန္တယိံသမလံမေတိ၊ နေတ္တ ဇာတာဉ္စ မာနုသံ။ ။

(ဆ) အဟံ၊ ဇနပဒကလျာဏိ၊ တွင်မည်သမုတ်၊ အက္ခန္တိသည့်။ အတိဝိမ္ဘိတဒေဟိနိံ၊ ရင်ကိုမ၍။ မြင်သူတိုင်း၊ အလှိုင်းတကြီး၊ လက်ဖျတ်တီး၍၊ အံ့ချီးတွယ်ပြည့်စုံ၊ အလှူလက်မောက်ပေသော။ တံ၊ ထိုနိမ္မိတရုပ်သွင်ကို။ ဒိသ္မာ၊ ရှေ့တော်ပါးတွင်၊ တွေ့မြင်နိဗ္ဗာန်၊ ကြည့်ရှုရလေသည်ရှိသော်၊ ဝိမ္ဘိတာ၊ မတွေ့စဘူး၊ မေ့မူးစိတ်ဇော၊ အလွန်ပင် အံ့ဩသည့်ဖြစ်၍။ မေ၊ ငါရူပနန္ဒာအား။ မာနုသံ၊ လူ့ဘဝ၌ဖြစ်သော။ စက္ခုဇာတာဉ္စ၊ မျက်စိကိုရခဲ့ခြင်းသည်ကား။ သမလံ၊ ယခုလိုအဆင်းကိုမြင်ရသဖြင့်၊ အလွန်ပင် အကျိုးကြီးပေသည်တကားဟူ၍။ ဗိန္တယိံ၊ ကြံစည်တွေးတော၍၊ စိတ်သဘောသက်ဝင်မိပါသတည်း။

ရူပနန္ဒာထေရီသည်၊ မိမိထက် အလှူလက်သာ၍၊ အဆတရာမက ပိုလွန်သော၊ နိမ္မိတရုပ်သွင်ကို၊ အံ့ဩသော အမူအရာဖြင့်၊ စိန်းစိန်း စိုက်စိုက် နှိုက်လှခမန်းကြံညှပ်ပြီး၊ “ဪ-အလှူလက်အတွက်နှင့်၊ မာန်တက်သမျှ မှားကုန်ပြီ၊ သူရုပ်သွင်နှင့်စာတော့၊ ရွာဟင်္သာ၏ အပါးမှာ လင်းတ၊ နားသကဲ့သို့သာ ငါဖြစ်၍နေခြေပြီ။ ဆန္ဒနိဆင်ဖြူ တော်ကြီးအပါးမှာ၊ ဆင်မကြီး စားနေရသလို ငါဖြစ်ချေပြီ။ ငါ၏ မောင်တော်ကြီးဘုရားကို၊ ဤမျှလောက် ထူးမြတ်တဲ့ မိန်းမများ သော်မှ စားရပေတယ်၊ ဘုန်းတော်ကြီးပေစွ၊ အဲ-သို့ကလို ဆင်ခြင် တွေးတောကာ မာန်ဇောပျက်ပြား၍ ရှင်တော်ဘုရားကို ကြည်ညို တဲ့စိတ်တွေ ပေါ်လာသတဲ့။ နိမ္မိတ အလှူ ရုပ်ကလေး ကြောင့်သာ ကြည်ညိုသပလေ၊ နဂိုပကတိသဘောအတိုင်းသာဖြင့်၊ ကြည်ညိုမယ် လို့ မဟုတ်သေးဘူး၊ သို့ရာတွင်၊ ဘာကြောင့်နဲ့ ကြည်ညို ကြည်ညို၊ သဒ္ဓါဘုရားဖြစ်ပေါ်ခြင်းသာလျှင် လိုရင်ပခါနဖြစ်ပေတယ်။

နိမ္မိတရုပ်ထူး အလှည့်ဖျားကလေးကို ကြည့်နေရင်း၊ ဘယ်လို စိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာပြန်သလဲလို့ဆိုဘော့၊ ဪ-သည်အမျိုးမက လေးဟာ၊ ငါ့ရင်ခွင်ပေါ်မှာလာ၍ တဖျားလောက်အိပ်စက်ပါလျှင်၊

၅၂

ထေရ်ဘာသာပြန်

အသာကလေး ပွေ့ထားချင်လှတယ်။ ရင်ခွင်မှာပိုက်ပြီး၊ နှစ်နှစ် ချိုက်ချိုက် ကြည့်ချင်လှတယ်။ အဲ-သို့ကလေး ဗိတ် တွေ ပေါက်လာ သတဲ့။ အင်း-ဘုရားရှေ့တော်မှာ စားနေရင်း၊ ဘုရားကိုသတိမရ၊ ဗုဒ္ဓါနုဿတိ အာရုံဖြင့် မထုံနိုင်ဘဲ၊ အလှူရုဏ်ကလေးမကံ နေတလဲ အံ့ဩစရာတမျိုးပေါ့လေ။ ရင်ခွင်ထဲမှာထားပြီး ပွေ့ချင်၊ ပိုက်ချင် သေးသတဲ့။ အလွန်အလှမကံတဲ့ ရှုပနန္ဒာဘဲ နေဦး။

အဲ-သို့ကလေး ရှုပနန္ဒာက မိန်းမအချင်းချင်း အဆင်းကိုနှစ်သက် တဲ့သဘောနှင့်၊ ပွေ့ချင် ပိုက်ချင်ဖြစ်လာတဲ့အခါ၊ အောင့်၍မထား နိုင်ဘဲ၊ သူကစတင်ပြီး ရင်ခွင်ပေါ်မှာ တဖွေးလောက် အိပ်လွှဲစမ်းပါ လို့ ခေါ်လိုက်သတဲ့။

(ဇ) နပဥကာလော သုဘဂေ၊ ဥစ္ဆန္တိမေ နိဝါသယ။
သီဒန္တိဝ မမင်္ဂါနိ ပသုပ္ပယ မဟုတ္တကံ။ ။

(ဇ) သုဘဂေ၊ အို-သုဘလက္ခဏာ၊ အင်္ဂါရပ်သွင်၊ ရှုချင် စကွယ်၊ တင့်တယ်ထွန်းသစ်၊ မိတ်ဆွေချစ်၊ အယံ၊ ဤအခါ၊ သည်ကား။ နပဥကာလော၊ နှုတ်ခွန်းဆက်ကမ်း၊ မေးမြန်းစိစစ်၍ နေရအံ့သော အချိန်အခါမဟုတ်ပေ။ မေ၊ ငါ၏။ ဥစ္ဆန္တိမေ၊ နူးညံ့ပျော်ပျော်၊ ရင်ခွင် ပေါ်၌၊ နိဝါသယ၊ ချစ်မှုချစ်ဟန်ဖြင့်၊ အမြန်တက်၍ စံလွှဲပါလော့။ မမင်္ဂါနိ၊ မြီအုံးတန္တ၊ ညံ့နုလှစွာ ငါ၏ ကိုယ်အင်္ဂါတို့ကို။ သီဒန္တိဝ၊ လျှောက်ကော မြီကော၊ နွဲ့သွဉ်ကလျှင်။ မဟုတ္တကံ၊ တခဏကလေး၊ တဖွေး တမှိတ်လောက်တိုင်ရုံ။ ပသုပ္ပယ၊ ခေါ်တာကို မငြင်းပါနှင့်၊ လှရုပ်ဝါ သွင်အဆင်းရဲ့၊ ချစ်ရည်တူ၊ ညီမအရင်းကဲ့သို့၊ ရဲတင်းစွာ စက်တော် ခေါ်လွှဲပ၊ ပျော်အောင်သိပ်ပမယ် ညီမလေး။

အဲ-သို့ကလေး ခေါ်တော့၊ ရှင်တော်ဘုရား၏ အလိုတော်နှင့် အခန့် သင့်နေသဖြင့်၊ ဘန်ဆင်းတော် မူထားတဲ့ သွေးကညာကလေးလဲ အပါးတော်မှရှုပြီး၊ ရှုပနန္ဒာအထံသို့သွား၍၊ ရင်ခွင်ပေါ်မှာ အသာ ကလေး လွှဲအိပ်လိုက်သတဲ့။ ။ သည်တော့၊ ရှုပနန္ဒာရဲ့ဗိတ်ဆဲမှာ၊ လွန်စွာ နှစ်သက်သပေါ့လေ။ သူ့အလိုဆန္ဒအတိုင်း ပြည်စုံသွား

တာကိုး။ ။မိမိရင်ခွင်ထဲသို့ အချစ်ခဲကလေး ရောက်လာတော့။
 သွေးကလေးများပွေ့သလို ပွေ့ကာ၊ ပိုက်ကာနှင့် မျက်နှာကလေးက
 လာန်းလိုလှပတယ်။ နှာတံကလေးက သွယ်ချွန်း၍။ ပုံသွန်းထားသလို
 လှပတယ်။ နှုတ်ခမ်းကလေးက ပဉ္စမြားလိုနီမြန်းပြီး၊ နှင်းဆီပန်းလို
 လှတယ်။ မျက်လုံးက အနေတင့်၍ ရွှေသမင်္ဃဟန်နှင့် တူတယ်။
 မျက်တောင်ကြော့ကြော့ မျက်ခုံးကော့နှင့်ရယ်တော့မလိုလို မျက်နှာ
 ကလေးကချိုပါပေတယ်။ ။ ရွှေလည်တိုင်မော့မော့နှင့် ပြောပြော
 ပျောင်းပျောင်း ဆံပင်ကောင်းတဲ့ ပြင်ပယောင်ဝါကလေးနှင့်တူတဲ့
 နားနှစ်ဘက်ကလဲ နှစ်သက်စရာ ကောင်းဘယ်။ အဲ-သို့ကလဲ နိဗ္ဗိတ
 ရုပ်သွင်၏ ကိုယ်အင်္ဂါသက္ကဏာ အလုံးစုံကို အကုန်စေ့အောင်
 စိန်းစိန်းရှုပြီးချီးမွမ်းနေသတဲ့။ ။ ရှင်တော်ဘုရား၏ထံတော်ပါးမှာ
 သွေးကလေးများကို ကျိုစယ်သလို ရူပနန္ဒာရုံပြုမူပုံတို့ဟာ လွန်စွာ
 ကဲ့ရဲ့ဘွယ် ကောင်းဘာပေါ့လေ။ ။ သို့ရာတွင် သရုပ်ကောင်နှင့်
 ပြုပြီး နိဗ္ဗလက်တွေတရားကို ဟောကြားတော် မူသိတဲ့ အတွက်
 ရှင်တော်ဘုရား ကိုယ်တော်တိုင်က ဘန်ဆင်းလို့ပြီဆိုတဲ့ ကိစ္စတော်
 ကြီးဖြစ်နေတော့ ရူပနန္ဒာကို အပြင်ဆိုသို့ မရှိပေဘူး။

ရူပနန္ဒာ တရားရတော့မည်

အဲ-သို့ကလဲ နိဗ္ဗိတရုပ်သွင်ကို ရင်ခွင်ပေါ်မှာတင်ပြီး မိမိနှစ်
 သက်တဲ့အတိုင်း စိန်းစိန်းရှုစား၍ နေထုန်းမှာပင် ဖြုံးကနဲဘယ်လို
 ဘောက်ပြန်လာသလဲလို့ဆိုတော့။ ။ မောင်တော်ဘုရားဘန်ဆင်း
 တော်မူထားတဲ့ နိဗ္ဗိတရုပ်သွင်၏ နဖူးပြင်ကစပြီး ပထမ ရှေးဦးစွာ
 နှင်းစေ့မျှလောက်ရှိတဲ့ အဖူးကလေးတွေပေါက်လာတယ်။ လိုအဖူး
 အပိန့် ကလေးတွေဟာ မကြာမှီအတွင်း ကြီးပြင်း ရောင်ရမ်း
 လာလိုက်တာ ဇိးကင်းခန့် ဇိးသီးခန့် ဇိးဖြူသီးခန့် သမ္ဘရာသီးခန့်၊
 ရှောက်သီးခန့်မှစ၍ ရိပ်ရိပ် ရိပ်ရိပ်နှင့် အထင်အရှား ကြီးပွားလာ
 ပြီးတော့၊ မကြာခင်အတွင်းမှာ ဖေါင်းကနဲ၊ ဖေါင်းကနဲ၊ ဖူးဖူးရောင်
 တဲ့ အသုံးကြီးတွေပေါက် ကွဲကြတယ်။ ။ ပျောက်တွေနဲ့သလို အဖု
 ကြီးတွေ ပေါက်ကွဲလာတဲ့အခါမှာ သွေးပြည့်တွေ ယိုစီး၍ အပုံ

ကြီး ရွံ့တွယ်ကောင်းတော့တာပေါ့။ ။ အဖုကြီးတွေ ပေါက်ကွဲ၍ သွေးပြည်ယိုစီးတဲ့အခါ အလွန်တရာလှပတဲ့ သူငယ်မကလေးဟာ ကြည့်ဝံ့စရာမရှိအောင် ကြောက်မက်တွယ်ကြီး ဖြစ်သွား ပါရော။ ထိုနောက် တကိုယ်လုံး ဖူးဖူးရောင်ဘဲ “ဥဒ္ဓါမာတက” အကောင်ကြီး ဖြစ်လာတယ်။ ထိုနောက် မကြာခင် အတွင်းမှာ အပိမ့်အပိမ့် အညှိကွက်၊ အမဲကွက်၊ ကြီးတွေထပြီး၊ ဝိနိလကအကောင်ကြီး ဖြစ်လာတယ်။ ။ ထိုနောက် မကြာခင်အတွင်းမှာပင် အညှိကွက်ကြီးတွေက သွေးပုပ်၊ ပြည်ပုပ်၊ တွေ ယိုစီးပြီး၊ ဝိနိဗ္ဗာ အကောင်ကြီး ဖြစ်လာပါရော။ သည်လိုဖြစ်တဲ့အခါ ဘယ်မှာကြည့်ဝံ့စရာ ရှိတော့မှာလဲ။ ။ ယခင်က အမြင်လွှတ် ကိုယ်အင်္ဂါ သဏ္ဌာန်တွေဟာလဲ တခုမှမရှိတော့ဘဲ ပျက်စီးကုန်ပါရော။ ။ မပျက်စီးခင်က ရှင်လန်းတဲ့ သောမနဿဇောတွေနှင့် ကြည့်နေခဲ့ရာ၊ ဖူးရောင်ညှိကွက်သွေး၊ ပြည်၊ ထွက်တဲ့ အကောင်ကြီး ဖြစ်လာတော့ ဘယ်မှာ သောမနဿဇောနှင့် ကြည့်နိုင်ပါတော့မလဲ။

ရူပနန္ဒာမှာလဲ မိမိရင်ခွင်ထဲမှာ မလွဲသာအောင် တွေ့ကြိုနေတော့။ ။ ရင်တုန်လှခမန်း ကြောက်လန့် ရွံ့မုန်းကြီး ဖြစ်နေတော့တာပေါ့။ ပရိသတ်အတွင်းက အတင်း ထပြေးရမှာကလဲ အခက်သားရှိ။ အတင်းပေးပြီးနေရတာတော့တာဘဲ။ ။ ရူပနန္ဒာမှာ လွန်စွာ သန့်ပြန့်၍ ရွံ့ရှာကတ်တဲ့ နဂိုသဘောရင်းရှိခဲ့သည့်အတိုင်း မမြင်ဝံ့၊ မရှုသာအောင် လွန်စွာစက်ဆုပ်တွယ် ကောင်းတဲ့ အကောင်ပုပ်ကြီးကို ရင်ခွင်ထဲမှာမလွဲသာအောင် မြင်နေရတော့ ရွံ့လိုက်ပုံများ အထူးပြောကြားဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။ ။ အပုပ်နဲ့တွေ့နံ့ပြီး မခံနိုင်အောင် ဖြစ်နေတဲ့အတွက် နှာခေါင်းကိုရှုံ့ပြီး ငုံ့နေပါသော်လဲ သက်သာခွင့်ကို မရဘဲ ပျိုအနံ့တော့မတတ် အကြပ်ကြီး ကြိုနေရှာတယ်။ ။ နဂိုရင်းက လာခဲ့ပါ။ ရင်ခွင်ထဲမှာ အိပ်လွှဲပါ။ ပျော်အောင် အိပ်ပါမယ်လို့၊ မိမိကစတင်ပြီး တမင်တကာ ခေါ်မိတဲ့ အတွက် ရင်ခွင်ထဲက အတင်းပစ်ချဖို့လဲ အခက်သား ဖြစ်နေတာပေါ့။ ။ အလှကြိုက်တဲ့ ရူပနန္ဒာမှာ သည်တခါဖြင့် လွန်စွာဆင်းရဲ

ရူပနန္ဒာထေရ်ဝိဝိဇ္ဇာ၊

၁၁

တဲ့ အဖြစ်ကြီးနှင့် တွေ့ကြုံနေရတာတော့ တာဘဲ။ 'ရူပနန္ဒာရဲ့ စိတ်ထဲမှာလဲ အစကမခေါ်ဘဲနေမိလျှင် အကောင်းသား၊ ခေါ်မိတဲ့ အရေးကြောင့် ဒုက္ခပေးနေပြီတကား။ ငါချစ်ခင်တဲ့ အလှကလေးတွေဟာ ဘယ်မှာရှိတော့သလဲ၊ အလွန်တရာမှ ရှိစရာကောင်းလှပါကလားလို့ အကြံဖြစ်နေသတဲ့။

အဲသည်အခါ ရင်ခွင်ထဲမှာ ဒုက္ခတွေ့နေတဲ့ သူငယ်မကလေးက လွန်ကာ လိမ်ကာ လွန်စွာ ဆင်းရဲလှသော အမူအရာဖြင့်၊ ကယ်ပါအုံး၊ ထူပါအုံး၊ သေချချည်တော့မယ်၊ ဆင်းရဲလှချည်ရဲ့၊ အဲ-သို့ကထို ငြီးတွားပြီး ရူပနန္ဒာကို တောင်းပန်ရှာသတဲ့။

(ဈ) ဒုက္ခေန ဒုက္ခိတာ ဟောမိ၊ ဖုဿယန္တိ စ ဝေဒနာ။

မဟာ ဒုက္ခေ နိဂ္ဂမ္ဘိ၊ သရဏံ ဟောဟိ မေ သမိ။

(ဈ) သမိ၊ ရင်ခွင်ပေါ်တွင်၊ ပျော်ပျော်သိပ်ပေ၊ ချစ်မိတ်ဆွေ။ အဟံ၊ ကျွန်တော်မသည်။ ဒုက္ခေန၊ ဖူးရောင်ညိုကွက်၊ သွေးပြည်ထွက်၍၊ မသက်မသာ၊ လွန်စွာပင်ပန်း၍၊ ကြမ်းတမ်းသော ဆင်းရဲဒုက္ခကြီးဖြင့်၊ ဒုက္ခိတာ၊ လိမ်ကာ၊ လွန်ကာ ငြီးတွား၍ မသက်သာအောင်၊ လွန်စွာဆင်းရဲပင်ပန်း၍နေရပုံ၊ ပြီး၊ ဝေဒနာစ၊ တကိုယ်လုံးပင်၊ ထိုးကျင်ကိုက်ခဲ၊ ဆင်းရဲလှစွာ၊ ဝေဒနာတို့သည်လည်း။ ဖုဿယန္တိ၊ အပ်သွားချစရာ မလပ်အောင်၊ ထိကပ်ဆိုက်ရောက်၍နေကြလေကုန်သည်တကား။ မဟာဒုက္ခေ၊ ဘင်ပုပ်ငရဲ၊ ပြာပူထဲသို့၊ ဆွဲ၍ချတဲ့အဟန့်၊ ပူပန်လောင်စပ်၊ မရပ်မနား အင်အားထန်ပြင်း၊ ဆင်းရဲတွင်း၌။ နိဂ္ဂမ္ဘိ၊ နှစ်မြုတ်သက်ဆင်း၍ အပူတပြင်း ထိုးကျင်လှပါ၏။ သမိ၊ သနားခံ၍၊ တောင်းပန်သင့်ပေ၊ ချစ်မိတ်ဆွေ။ မေ၊ တလိမ်လိမ်တလွန်လွန်နှင့်၊ တွန့်ကာတွန့်ကာ မသက်သာဘဲ၊ ဝေဒနာကြီးလှ၊ ကျွန်တော်မ၏။ သရဏံ၊ ကူဖော် ကယ်ဖော်၊ ဖြေပျော်သနား၊ အားထားလောက်စွာ၊ ကိုးကွယ်ရာသည်။ ဟောဟိ၊ ဖြစ်တော်မူပါဘုရား။

အဲ-သို့ကထို ရင်ခွင်ထဲက လူးလဲကောသိကော့၊ ရူပနန္ဒာမှာ မကြံသာ၊ မကြံတတ် အကြပ်ကြီးကြပ်နေပြီး၊ တတ်သမျှ၊ မှတ်သမျှ၊

၁၆

ထေရ်ဘာသာပြန်

ကုညိ၍တယ်။ သို့ရာတွင် ဝေဒနာကတော့ မသက်သာဘူးပေါ့။
ရင်ခွင်ထဲမှာ လွန်ကာလိမ့်ကော လွန်စွာဆင်းရဲတဲ့ သူငယ်မကလေး
ကိုကြည့်ရှုပြီး၊ ရူပနန္ဒာကကရုဏာရောက်တဲ့ဂါထာတို့ဖြင့်၊ သို့ကယို
မြည်တမ်းရှာသတဲ့။

(ည) ကုဟိံ ဝဒနသောဘန္တေ၊ ကုဟိံ တေ တုဂ်နာသိကာ၊
တမ္ပဗိဗ္ဗ ဝရောဋ္ဌန္တေ၊ ဝဒနံ တေကုဟိံ ဂတံ။

(ည) သုဘဂေ၊ အင်္ဂါတင့်တယ်၊ ကောင်းကြွယ်ပြည့်စုံ၊ လှူလှ
သရေ၊ ချစ်မိတ်ဆွေ။ တေ၊ သင်ချစ်ဆွေမ၏။ ဝဒနသောဘံ၊ မကြာ
မှီပင်၊ တွေ့မြင်တုံရ၊ အလှတင့်ဆန်း၊ မျက်နှာပန်းသည်။ ကုဟိံ ဂတံ၊
ဘယ်ရောက်၍၊ ပြယ်ပျောက်ရှာလေဘိသနည်း။ တေ၊ သင်ချစ်ဆွေ
မ၏။ တုဂ်နာသိကာ၊ မြင့်သွယ်ချွန်းချွန်း၊ ရွှေကိုသွန်းသို့၊ လုံးဝန်း
ဖြောင့်ဟန်၊ ရွှေနှာတံသည်။ ကုဟိံ ဂတံ၊ ဘယ်သို့ရောက်၍၊ ပျောက်
ရှာလေဘိသနည်း။ တေ၊ သင်ချစ်ဆွေမ၏။ တမ္ပဗိဗ္ဗ ဝရောဋ္ဌံ၊
ကောင်းစွာမှီပြီး၊ ကျီးအာသီးနှင့်၊ ပုံမှီးနှိုင်းရာ၊ နိကျာလှဆန်း၊
ရှင်နှုတ်ခမ်းသည်။ ကုဟိံ ဂတံ၊ ဘယ်သို့ရောက်၍၊ ပျောက်ရှာလေဘိ
သနည်း။ တေ၊ သင်ချစ်ဆွေမ၏။ ဝဒနံ၊ ပန်းကြိုးတိုက်သဘွယ်၊
မွှေးကြွယ်၍သင်း၊ ရှင်ခံတွင်းသည်။ ကုဟိံ ဂတံ၊ ဘယ်သို့ရောက်၍
ပျောက်ရှာလေဘိသနည်း။

ရူပနန္ဒာက အဆင်းဂုဏ်ကို ဖွဲ့နွဲ့ကာ မေးမြန်းတဲ့ဂါထာဟာ၊
လွန်စွာကောင်းပါပေတယ်။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ သည်လိုတဲ့၊ အို-
ချစ်ဆွေမကလေး၊ ငါ၏ ရင်ခွင်မှာ မကြာခင်ကပင် တွေ့မြင်ရတဲ့
မျက်နှာကလေးဟာ ဘယ်သို့ရောက်၍ ပျောက်ရှာလေသလဲ။ မြင်စ
အခါမှာတော့၊ လွန်စွာလှပ၍၊ ရှုမြင်ရင်း အားမရနိုင်အောင်ရှိနေ
တယ်။ ယခုအခါမှာတော့ ရှုစရာမကောင်းအောင် ပျက်စီးချွတ်ယွင်း
ကုန်ပါပေါ့ကလား။ အို-ချစ်ဆွေမကလေး အလွန်လှပတဲ့ နှာခေါင်း
ချွန်းကလေးဟာ ဘယ်သို့ရောက်၍ ပျောက်ရှာလေ သလဲ။ အို-
ချစ်ဆွေမကလေး ပတ္တမြားသွေးပမာ ကျီးအာသီးမှဲ့အသွင် ချစ်ခင်

ရူပနန္ဒာထေရ်ဝတ္ထု

သွယ် ကောင်းလှတဲ့ နှုတ်ခမ်း နိကာလေးဟာ၊ ဘယ်သို့ရောက်၍
ပျောက်ရှာလေသလဲ၊ အို-ချစ်ဆွေမကလေး၊ စမ္ပယ်၊ နှင်းဆီ၊ သရဖီ
သဘွယ်၊ ပျံကြွယ်မွှေးကြိုင်၍၊ သင်းလှိုင်တဲ့ ခံတွင်းကလေးဟာ၊
ဘယ်သို့ရောက်၍ ပျောက်ရှာလေသလဲ။ ယခုအခါ၊ မရှုသာအောင်၊
လွန်စွာ ပျက်ပြယ်၍ စက်ဆုပ်ဘွယ်ကောင်းလေစွတကား။ အဲ-သို့က
ထို မေးမြန်းရှာတယ်။ ထိုနောက်တာနိ ဘယ်လိုမေးမြန်းပြန်သလဲ
လို့ဆိုတော့၊ သည်လိုတဲ့၊

(၃) ကုဟိံသထိနိတံဝဏ္ဏံ၊ ကမ္မုဒိဝါကုဟိံဂတာ။
ဒေါလောထုလ္လာဝတေကဏ္ဍာ၊ ဝေဝဏ္ဏံ သမုပါဂတာ။

(၃) သုဘဂေ၊ အင်္ဂါဘဏ္ဍတယ်၊ ကောင်းကြွယ်ပြည့်စုံ၊ လှလှလှ
ကြက်သရေ၊ ချစ်မိတ်ဆွေ၊ သထိနိတံ၊ စန္ဒာဘုံနန်း၊ ယုန်စန်းအသွင်၊
ကြည်လင်အေးမြ၊ ရှုတိုင်းလှသော၊ တေ၊ သင်ချစ်ဆွေမ၏၊ ဝဏ္ဏံ၊
ပြောင်ပြောင်ထိန်လင်း၊ ကိုယ်အဆင်းသည်။ ကုဟိံဂတာ၊ ဘယ်သို့
ရောက်၍၊ ပျောက်ရှာလေဘိသနည်း။ ကမ္မုဒိဝါ၊ ရွှေမုရိုးစည်
သဘွယ်၊ ကြော့သွယ်သေးသေး၊ ရွှေလည်တိုင်မော့ကလေးသည်။
ကုဟိံဂတာ၊ ဘယ်သို့ရောက်၍၊ ပျောက်ရှာလေဘိသနည်း။ ဒေါလော
ထုလ္လာဝ၊ မြဲအေးယဉ်နွဲ့သလို၊ တလွဲလွဲလွှဲ၍ နေသော။ တေ၊
သင်ချစ်ဆွေမ၏။ ကဏ္ဍာ၊ ပတ္တမြား၊ ဖိန့်၊ အမှိုက်လက်လက်၊
နားကလေး နှစ်ဘက်ရှိသည်။ ကုဟိံဂတာ၊ အဘယ်သို့ရောက်၍
ပျောက်ရှာလေဘိသနည်း။ ဝေဝဏ္ဏံ၊ ရှေးနှင့်မတူ၊ အမူအဆင်း
ပျက်သွင်းခြင်းသို့။ သမုပါဂတာ၊ သိသိသာသာ၊ မြင်ဆဲမှာပင်၊
လျှင်စွာ ဆိုက်ရောက်ကြလေကုန်တော့ပြီတကား။

အဲသည် ဂါထာ၏ ဆိုလိုရင်း အဓိပ္ပါယ်ကတော့ သည်လိုတဲ့၊
အို-ချစ်ဆွေမကလေး၊ လ၊ မင်း၏အရောင်ကဲ့သို့၊ အေးမြအောင်
ပြုတတ်တဲ့၊ နို့နို့ဖတ်ဖတ် ကိုယ်အရောင်ဟာ၊ ဘယ်သို့ရောက်၍
ပျောက်ရှာလေသလဲ။ အို ချစ်ဆွေမကလေး၊ ရွှေမုရိုးစည်သဘွယ်၊
သွယ်သွယ် သေးသေး လယ်တိုင်မော့ကလေးဟာ၊ ဘယ်သို့ရောက်၍

၅၀

ထေရီသာသာပြန်

ပျောက်ရှာလေသလဲ။ ။အို-ချစ်ဆွေမကလေး၊ ဗိန်၊ မြ ပတ္တမြား
တို့ကိုဆွဲ၍၊ ရွှေအေးယဉ် နွဲ့သလို၊ တလွဲလွဲ လှုပ်၍နေတဲ့ နားကလေး
နှစ်ဘက်ဟာ၊ ဘယ်သို့ရောက်၍ ပျောက်ရှာလေသလဲ။ ။ရှုနေတဲ့
အတွင်းမှာ၊ အသွင်အဆင်းဘောက်ပြန်၍၊ မူဟန်ပြောင်းလွဲလျက်၊
လွန်ကဲသော စက်ဆုပ်ဘွယ်အဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်ပါပေတကား။ ။
အဲ-သို့ကလို မေမြန်း ပြောဆိုပြီး၊ ထိုနေ့ကတော့၊ သို့ကလို
ပြောဆိုပြန်သတဲ့။

(၅) မကုဠဝါရကာ ကာရာ၊ ကလကာဝ ပယောဓရာ၊
ပတိန္ဒာ ပူတိကုဏပါ၊ ဒုဋ္ဌဂန္ဓိ တွမာဂတာ။ ။

(၅) သုဿဂေ၊ အင်္ဂါဘဏ္ဍတယ်၊ ကောင်းကြွယ်ပြည့်စုံ၊ လှူလှ
အသချေ၊ ချစ်မိတ်ဆွေတေ၊ သင်ချစ်ဆွေမ၏။ မကုဠဝါရကာ
ကာရာ၊ အာဘညသီးပုံ၊ ပန်းငုံ၊ ပန်းဖူး၊ ဆန်းထူးမောက်မို၊ နှစ်လို
စဘွယ်၊ လွန်တင့်တယ်ကုန်ထသော၊ ပယောဓရာ၊ ရင်ဦးရတနာ၊
နှစ်ဖြာရှက်စုံ၊ ပန်းနှစ်ငုံတို့သည်၊ ကလကာဝ၊ ပျောင်းအိရေခွေ၊
မကျော့ဘဲလျှင်၊ တွေ့ရစွဲချ၍ နေကြကုန်ပြီတကား။ ပတိန္ဒာ၊ ဖူးဖူး
ရောင်လျက်၊ အခြေပျက်၍ ကွဲအက်ပွင့်ပေါက် ရှာ ကြ လေ ကုန် ပြီ
တကား၊ ပူတိကုဏပါ၊ အကောင်ပုပ်ကဲ့သို့ စက်ဆုပ်ဘွယ်၊
စုံစဘွယ်လျှင်၊ တင့်တယ်ကင်းပ၊ ပျက်စီးကြကုန်ပြီတကား။ တွံ၊
သင်ချစ်ဆွေမသည်၊ ဒုဋ္ဌဂန္ဓိ၊ ညှိဟောင်ပုပ်သိုး၊ အနံ့ဆိုးသည်၏
အဖြစ်သို့၊ အာဂတာ၊ ယခုချက်မှောက်မှာ၊ ဆိုက်ရောက်၍နေချေပြီ
တကား။

သည်ဂါထာ၏ ဆိုလိုရင်း အဓိပ္ပါယ်ကတော့ သည်လိုပဲ။
အို-ချစ်ဆွေမ၊ ရှေးမြင်စအခါတုန်းကတော့၊ သင်၏ ရင်ဦးရတနာ၊
ပန်းနှစ်ဖြာတို့သည်၊ လွန်စွာတင့်တယ်၍၊ ရှုစဘွယ်ကောင်းလှပေ၏။
ရွှေတည်သီးပုံ၊ ပန်းဖူး၊ ပန်းငုံတို့နှင့်တူလှပေ၏။ ယခုအခါမှာမူကား၊
ခိုင်မာတောင့်တင်းခြင်းမရှိဘဲ၊ ငဲ့အိလျှောကျကုန်ပြီးလျှင်၊ နဂိုမူလ
အခြေပျက်၍ ကွဲအက် ပေါက်ပြဲကြလေကုန်ပြီ။ အကောင်ပုပ်ကဲ့သို့

စက်ဆုပ်ဘွယ်ကြီး ဖြစ်၍နေလေပြီ။ ။ချစ်ဆွေမ၏ ရင်ဦးရတနာ၊ ပန်းနှစ်မြွှာတို့သည် ဘယ်သို့ရောက်၍ ပျောက်ကြလေကုန်သလဲ။ သင်ချစ်ဆွေမ၏ ကိုယ်ရနံ့သည်၊ တွေ့စဉ်းအခါ၊ လွန်စွာမွှေးကြိုင်သော်လဲ။ ယခုအခါ လွန်စွာပုပ်သိုး၍၊ အနံ့ဆိုးကြီးထွက်၍ နေပြီတကား။ သင်၏ကိုယ်ရနံ့များသည်၊ ဘယ်သို့ရောက်၍ ပျောက်ကြကုန်သလဲ။ ။အဲ-သို့ကလျီမေးမြန်းပြီး၊ ထိုနောက်တဖန် သို့ကလျီဆက်၍ မြည်တမ်းပြန်သတဲ့။

(၃) ဝေဒိမဏ္ဍာဝ သုသောဏီ၊ သူနာဝ နိတကိဗ္ဗိသာ။

ဇာတာ အမဏ္ဍ ဘရိတာ၊ အဟောရူပ မသဿတံ။ ။

(၃) သုဘဂေ၊ အင်္ဂါတင့်တယ်၊ ကောင်းကြွယ်၍ညှိစုံ၊ လှလှလှ အသရေ၊ ချစ်မိတ်ဆွေ။ ဝေဒိမဏ္ဍာဝ၊ ရွှေပွတ်တိုင် အလယ်ချက်နှင့် တူသော၊ တေ၊ သင်ချစ်ဆွေမ၏။ သုသောဏီ၊ တင်ချီချီ၊ ရင်ချီချီ၊ အလယ်ဆီမှာ သိမ်သေး၍ တင့်တယ်တဲ့ ရွှေတိုင်ကလေးသည်။ ဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ သူနာဝနိတကိဗ္ဗိသာ၊ ဖူးဖူးရောင်သော သူသေကောင်ကဲ့သို့၊ မမြင်ဝံ့အောင် အသွင်မကောင်းဘဲ၊ ဖောင်းဖောင်းပွပွကြီး ဖြစ်၍ နေပြီတကား။ အမဏ္ဍဘရိတာ၊ မစင်ဖြင့် ပြည့်သိပ်သော၊ သားရေအိတ်အပွကြီးကဲ့သို့၊ ဇာတာ၊ ဖြစ်၍နေခဲ့ပါပြီတကား။ ရူပံ၊ လှကယ်၊ ယဉ်တယ်၊ ခင်ဘွယ်ထင်ခြင်း၊ ရုပ်အဆင်းသည်။ အဟော အ-သဿတံ၊ ကြွေးမြင့်အေးင် မတည်နိုင်ဘဲ၊ ဩဝါ-မိုင်မြဲသော သဘောကြီး ရှိပါသည်တကား။

သည်ဂါထာ၏ ဆိုလိုရင်း အဓိပ္ပါယ်ကတော့ သည်လိုထဲ။ ။

“အို-ချစ်ဆွေမကလေး၊ ယခင်က မြင်စအခါ၊ သင်၏ ခါးကလေး သည် ရွှေပွတ်တိုင်၏ အလယ်ဗဟိုကဲ့သို့ သေးသွယ်၍၊ တင်ချီချီ ရင်ချီချီ နှင့်၊ ရှုချင်စဘွယ်၊ အလွန် တင့်တယ်လှပါပေတယ်။ ။ ယခုအခါ မှာတော့၊ ဖူးဖူးရောင်တဲ့ သူသေကောင် အလားကဲ့သို့၊ ငမ်းမိုက်ကားကားနှင့်၊ ခါးပွပွကြီးဖြစ်၍ နေပြီတကား။ သေးသွယ်သောခါးသည်၊ ကြီးမား ပြည့်ကယ်လျက် နေချေပြီတကား။ စက်ဆုပ်ဘွယ်သော

ဝတ္ထုတို့ဖြင့်၊ အပြည့်အနှံ့ သိပ်၍ ထည့်အပ်သော သားရေစိတ်ကြီးကဲ့သို့ ချစ်ဆွေမ၏ ခါးသည်လည်း မစင်ကြယ်သော ဝတ္ထုတို့ဖြင့်၊ ပြည့်လျှံ၍နေချေပြီတကား။ ၊ တင်ပျိုပျို ရင်ရှိရှိနှင့် ရှုလို့မဆုံးနိုင်အောင်လှပတဲ့ ရွှေခါးတိုင် ကလေးသည်၊ ဘယ်ယို့ရောက်၍ ပျောက်ရှာလေသလဲ။ ၊ ဩဝါဒ-အရုပ်အဆင်း ဆိုတာ မခိုင်မြဲဘဲ လွယ်လွယ်နှင့် ယိုင်လဲခြင်း သဘော ရှိပါကောင်း။ ၊ အဲ သို့ကလျိ အဓိပ္ပါယ်ဆိုလိုဘယ်။

ရူပနန္ဒာရွတ်ဆိုတဲ့ ဂါထာကလေး တွေဟာ လွန်စွာ သံဝေဂရတို့ကောင်းပါပေရဲ့။ ဂါထာသံနေသံသားနှင့် အသွားအလာများလဲ လွန်စွာညက်ညောပါပေတယ်။ အဓိပ္ပါယ်ကလဲ အလွန်ဆန်းကြယ်၍ တရားရစာဖတ်ကောင်းပါပေရဲ့။ ၊ ရှေးဦးပထမမှာအဆင်းဂုဏ်များကို ချီးကျူးပြီး၊ အဆုံးသတ်တဲ့အခါ၊ သံဝေဂ အဓိပ္ပါယ်မျိုးနှင့် နှိပ်ချုပ် ချုပ်သွားတဲ့ ဂါထာများ ဖြစ်ပေတယ်။ ၊ အလွန် မှတ်သားဖွယ်ကောင်းတဲ့အတွက် အပဒါန် ပါဠိတော်ကြီးမှာ လာတဲ့ အတိုင်း အပြည့်အစုံ ဘော်ပြလိုက်ရတာဘဲ။

ရူပနန္ဒာမှာလဲ မိမိချင်ခွင့်ကြားမှ အထင်အရှားပျက်စီးပုံတွေကို သေချာစွာ မြင်ရတော့ သံဝေဂမရချင်တယ်လို့ မနေနိုင်တော့ဘူး။ ၊ ဒိဋ္ဌရုပ်ပုံနှင့် ဥဒါဟရုဏ်ကြီးက သက်သေ ပြနေတာဘဲ ဘယ်မှာ သံဝေဂမရဘဲ နေနိုင်ပါတော့မလဲ။ ၊ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားကလဲ၊ နှမဘော်တပါးကို သနားတော် မူပါပေတယ်။ ကျွတ်တမ်း မဝင်လျှင် မနေရအောင် ဥဒါဟရုဏ်ကြီး ထုတ်ဆောင်ကာ ဘက်တော်သို့ အပါဆွဲတော်မူရတာ မဟာကရုဏာတော်၏ အစွမ်းပေပေါ့။ ၊ ရှင်တော်ဘုရား၏ လက်ထက်တော်မှာ ဒိဋ္ဌရုပ်ပုံနှင့် ဥဒါဟရုဏ်ပြား၊ ချေချွတ်တော်မူရတဲ့အကြိမ်ပေါင်းမှာတော့၊ ခေမာမိဗုဒ္ဓဃားကြီးကို တကြိမ်၊ နှမဘော် ရူပနန္ဒာကို တကြိမ်၊ သို့ကလျိ နှစ်ကြိမ်၊ နှစ်ခါ ကရုဏာရှေ့သွား၍ ဟောကြား ချေချွတ်တော်မူခဲ့ပေတယ်။ ခေမာနှင့် ရူပနန္ဒာတို့လဲ အဆင်းမာန် တက်တဲ့ အရာ

ရူပနန္ဒာထေရီဝတ္ထု

မှာတော့ ရွှေလက်ထက်တော်အခါ ပထမတန်းက နေတဲ့ အကျော် အမော် နှစ်ဦးပါဘဲ။

ကဲ-ဝတ္ထုကြောင်းကို ဆက်ကြော့။ ။ရူပနန္ဒာသည်၊ မိမိရင်ခွင် ထဲမှာ အဆင်းပျက်စီးတဲ့ အမူအရာတွေကို အသေအချာဖြင်ရတော့ “ဪ-အရုပ်အဆင်း လှပခြင်းဆိုတာ ဘာမျှမခိုင်မြဲ ပါကလား။ မခိုင်မြဲဘဲ အဆင်းကလေးကို အရေးတကြီးလုပ်ပြီး မာန်ဟက်နေ ခြင်းဟာ လွန်စွာမှားပါကလား” လို့တရားသဘောပါတဲ့ စိတ်တွေ ဖြစ်လာတယ်။ အဲ-သို့ကလျှင် သံဝေဂဖြစ်လာပြီးနောက် အတိုင်းထက် အလွန်ပျက်စီးတဲ့ နိဗ္ဗိတရုပ်သွင်ကိုကြည့်ပြီး “ညည်းညည်းတုားတုား နှင့် တရားသံဝေဂ တပုဒ်ကို သို့ကလျှင် ရွတ်ဆိုလိုက်ပြန်တယ်။

(ဗ) သဗ္ဗံ သရီရသဉ္ဇာတံ၊ ပူတိဂန္ဓံ ဘယာနကံ။

သုသာနမိဝဝေဘန္တိ၊ ရမန္တေ ယက္ခဗာလိယာ။ ။

(ဗ) သဗ္ဗံသရီရသဉ္ဇာတံ၊ သည်ကိုယ်ကြီးနှင့် စပ်ဆိုင်သမျှ၊ လုံးဝမကြွင်း၊ ခပင်းများစွာ အရာရာသည်။ ပူတိဂန္ဓံ၊ စက်ဆုပ်ဘွယ် အနံ့မျိုးဖြင့်၊ သိုးပုပ်ညှိဟောင်၍ သာနေကြလေသည်တကား။ ဘယာနကံ၊ ရှေ့ဝံ့မမြင်သာသဖြင့် မျက်နှာလှဲရှောင်၍၊ ဝေးအောင်ပြေးပုန်း ရသော၊ ဘေးတုံး၊ ဘေးခဲ၊ အစစ်ကြီးတွေသာ ဖြစ်ကြလေသည် တကား။ သုသာနမိဝ၊ သူ့ဆုမြှုပ်နှံ၊ မြေသုသာန်ကဲ့သို့။ ဝေဘန္တိ၊ အသံဘိမျှ မကြားဝံ့အောင် ကြောက်ရွံ့ကလေးသွေးချန်၍ နှလုံး တုန်ဘွယ် အစစ်ကြီးပင်တည်း။ ယက္ခ၊ အကြင်စက်ဆုပ် ရွံ့ဘွယ်၊ မတင့်တယ်၍၊ အကယ်သိုးပုပ်၊ ဤကိုယ်ရုပ်၌၊ ဗာလိယာ၊ တရား သဘော၊ တွေးတောခရှိ၊ မသိယောင်ဝါး၊ လူငနွားတို့သည်။ ရမန္တေ၊ မလွှတ်နိုင်ဘဲ မခွဲနိုင်ရက် မက်ကြီးမက်၍နှစ်သက်ငြိမ့်အုံး၊ တပြီးပြီး နှင့်၊ သုံးကာ၊ ဆောင်ကာ၊ ပျော်ကြရွှာလေကုန်သတည်း။

သည်ဂါထာ၏ ဆိုလိုရင်း အဓိပ္ပာယ်ကတော့။ အလုံးစုံကိုယ်နှင့် စပ်လေသမျှကိုယ်မှဖြစ်လေသမျှသည်၊ တင့်တယ်ကောင်းမြတ်သည် ဟူ၍မရှိဘဲ၊ ပကတိသဘောအားဖြင့် အပုပ်တွေသာဖြစ်ကြတယ်။

၆၂

ထေရ်ဘာသာပြန်

ကြောက်ဘွယ်၊ လန့်ဘွယ်၊ တွေ့သးဖြစ်ကြတယ်။ သုသာန်သင်းချိုင်း
ကဲ့သို့ အသံကိုမျှ မကြားဝံ့အောင်။ အနားကိုမျှ မသိဝံ့အောင်။
ကြောက်ရွံ့ဘွယ်အတိသားဖြစ်ကြတယ်။ သို့စင်ကလောက်ကြောက်
ဘွယ်၊ မုန်းဘွယ်၊ စက်ဆုပ်ဘွယ်ဖြစ်တဲ့။ ဤကိုယ်ကောင်ကြီးကို
တရားသဘော တွေးတောဆင်ခြင် အမြော်အမြင်မရှိတဲ့ လူအများ
တို့က အားတက်သရော စိတ်ဇောပါပါနှင့် လွန်စွာနှစ်သက်ကြတာ
ဘဲလို့ဆိုပါတယ်။ ။ ရူပနန္ဒာရဲ့စိတ်ထဲမှာလွန်စွာစက်ဆုပ်လွန်းလို့
သည့်ဂါထာကို ရွတ်ဆိုရှာတာပေါ့။

အဲ-သို့ကလျှင် ဤကိုယ်ကဿကြီးအပေါ်မှာ တဏှာသံယောဇဉ်
နှင့် ခင်မင်ခြင်း ပျက်ပြိုနီး၍ လုံးလုံးကြီး သတိရလာ ကြောင်းကို
ရှင်တော်ဘုရားက သိမြင်တော့။ ။ “ယခုအခါ နှမတော်ရူပနန္ဒာ
အား၊ တရားပြ၍ ချီးမြှင့်တော်မူရန် အချိန်တန်ပြီ” ဟုဆင်ခြင်တော်
မူကာရွတ်ဆိုလတံ့သောဂါထာဖြင့်၊ အသုဘဒေသနာကိုလျှင် မြန်စွာ
ဟောကြားတော်မူလိုက်တယ်။

(ဏ) အာတုရံ ကုဏပံပုတိံ၊ ပဿနန္ဒေသမုဿယံ၊
အသုဘဿ ဗိတ္တံဘာဝေဟိ၊ ကေဂ္ဂံ သုသမာဟိတံ။ ။

(ဏ) နန္ဒေ ရူပနန္ဒာ၊ သညာတွင်ခေါ်၊ နှမတော်၊ တေ၊ သင်နှမ
တော်၏။ အင်္ဂေ၊ ရင်ခွင်ထဲ၌။ အာတုရံ၊ ကျင်နာတွန့်လိမ့်၊ မပြေမ
လွတ်ရှား၊ ညည်းတွားဘဲသန်၊ ဆင်းရဲခံလျက် ဘောဏ် ပြန်ချွတ်ယွင်း၊
သတိကင်း၍နေသော။ ပုတိံ၊ ညှိဟောင်နဲ့ဆိုး၊ အပုပ်ဆိုးကြီးလည်း
ဖြစ်ထသော။ ကုဏပံ၊ သုသာန်မြေဝယ်၊ မျိုးဆွေအများ၊ ပစ်စွန့်
ထားသဖြင့် ခွေးစားကိုက်ခဲ၊ စွန့်ရဲလင်းတ၊ ကျိုးတွေကျ၍၊ ပွရွယ်စီး၊
သူသေကောင်ကြီးနှင့်လည်းတူထသော။ သမုဿယံ၊ ဤအကောင်
ပုဂံကြီးကို။ ပဿ၊ သတိမလွင့်ပါစေနှင့်၊ တရားထင်မြင်အောင်၊
ဆင်ခြင်ရှုစားစမ်းပါလော။ ။ နန္ဒေ၊ သာကီနွယ်ဘွား၊ ထင်ရှား
အကျော်၊ နှမတော်၊ ဗိတ္တံ၊ လေသို့လွင့်ပါ။ တရားနှင့်ဝေး၊ စိတ်က
လေးကို။ အသုဿယ၊ မတင့်မတယ်၊ တကယ်အမှန်သားဟု တရား

ရူပနန္ဒာထေရီဝတ္ထု

၆၃

သဘောသက်ဝင်ခြင်းငှါ။ ကေဂ္ဂံ၊ အာရုံမများ တရားတရ၊ စိန်းစိန်း ရှုလျက်။ သုဿမာဟိတံ၊ မယိမ်းမယိုင်၊ ခန့်ခိုင်မြဲနေ့ဝင်၊ တည့်တန့် အောင်။ ဘာဝေဟိ၊ အထိဥာဏ် အထွားသားကဘဲ၊ ပွားများ အားထုတ်လိုက်ပါလော။

အဲ-သို့ကထို ဟောတော်မူတဲ့ ဒေသနာ ဂါထာတော်ကြီးရဲ့ အဓိပ္ပါယ် အချုပ် ကတော့။ အို-နမတော် ရူပနန္ဒာ၊ သင်၏ရင်ခွင် ကြားမှာ အထင်အရှား ဘေးကပ်ပြန်ကာ၊ အပုပ်အတိ ဖြစ်နေတဲ့ ရုပ်ကောင်ကို သေချာစွာရှုဆင်ခြင်စမ်းပါလော။ ။အို-နမတော် ရူပနန္ဒာ၊ သင်၏ စိတ်များကို လွင့်ပါးခြင်း မရှိစေလင့်၊ သင်မြင် ခုသော ရုပ်ကောင်ကို အရင်းထားပြီး အသုဘတရားကို ပွားများ ပါလော။ သင်မြင်ခုသော ရုပ်ကောင်၏ ပျက်စီး ယိုယွင်းခြင်းကဲ့သို့ သင်၏ကိုယ်ရုပ် အဆင်း သည်လည်း အမှန်ပျက်စီး ယိုယွင်းလတံ့။ ရူပက္ခန္ဓာမှန်သမျှ ဤနည်းအတိုင်းက မလွန်ဆံ့နိုင်ဘူး။ နမတော် ရူပနန္ဒာ။ ။အဲ-သို့ကထို ဟောကြားတော်မူတဲ့ အသုဘ ဒေသနာ တော်ကိုကြားတော့၊ ဘွားကနဲ ဥာဏ်ပွင့်၍ နေရောင်ခြည်နှင့်အဆင် သင့်သဖြင့်၊ စွင့်စွင့် ခားမား ပွင့်လေသောကြားပွင့်အလားကဲ့သို့ တရား အာရုံသို့စိုက်ပြီး ချိုက်ချိုက်မြိုက်မြိုက် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ဆိုက် ရောက်သွားတယ်။ ။ပထမနိဗ္ဗာန်စခမ်းကိစ္စကြီး ချောသွား တာ ပေါ့လေ။ သောတာပတ္တိမဂ်သို့ရောက်ပြီဆိုတော့ ပုထုဇန်အနွယ်ကို ဖြတ်၍ အဓိ သာဇာတ်သို့ပြောင်းဝင်ခြင်းကိစ္စပြီးစီးသွားတဲ့အတွက် နဂိုကထို ကိုယ်ခန္ဓာ၌ သာယာတပ်မက်ခြင်းဆိုတဲ့ သဘောမျိုးတွေ မရှိတော့ဘူးပေါ့။ သောတာပန်လဲဖြစ်ရော။ ရင်ခွင်ထဲမှာ အလူး အလဲ ပျက်စီး၍ ဒုက္ခမီးလောင်နေတဲ့ နိဗ္ဗိတရုပ်သွင်လဲ ပျောက်သွား ပါရော။ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားဟာ နမတော် တပါး အပေါ်မှာ ကရုဏာကြီးတော်မူကြောင်း ထင်ရှားပါပေတယ်။

အဲသည်အခါ ကျတော့မှ နမတော် ရူပနန္ဒာမှာ ပညာမျက်စိ အလင်းကိုရသဖြင့်၊ ရှင်တော်ဘုရား၏ ကျေးဇူးဂုဏ်ကို အပုံကြီး ထိမြင်နိုင်တော့တာပေါ့။ ဟိုယခင်က အထင်အမြင် ဘောက်ပြား၍

၆၄

ထေရ်ဘာသာပြန်

မှောက်မှားမိခဲ့သမျှတွေကို ဝန်ချပြီး၊ ရှင်တော်ဘုရားကို ဝတ်တွား
 ရှိခိုးကာ၊ အထံတော်မှ ခွါလာသတဲ့။ သည်အခါမှာတော့ ပထမ
 ရှေးဦးစွာ အကြိမ်ဖြစ်လို့၊ သောတာပန်မျှနှင့်သာ ရပ်တန့်ရသေး
 တယ်။ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ မရောက်သေးသဖြင့်၊ ရဟန်းကိစ္စမပြီးသေး
 ဘူးပေါ့။ သောတာပန်အဖြစ်သို့ ရောက်ပြီဆိုမှဖြင့်လဲ။ အရေးမကြီး
 တော့ပါဘူး။ ရဟန္တာအမှန် ဖြစ်ရပါ တော့မယ်။ ၊ မယ်တော်
 ဂေါတမိကြီးကလဲ၊ သွီးတော်မှာ သောတာပန် ဖြစ်လာပြီဆိုတော့
 လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်တော် မူရှာတာပေါ့လေ။ ဟို-ရှေးတုန်းကလို
 ထော်လော်ကန့်လန့်နှင့် မခန့်တရန့် အမူအရာတွေမရှိဘဲ၊ ပြောဆို
 ဆုံးမသမျှကို နာခံပြီး၊ သိမ်မွေ့တဲ့ ဣန္ဒြေဖြင့်၊ အခြေခိုင်ခိုင်ကြီး
 ဖြစ်သွားပေါ့ကိုး။ ဝမ်းမြောက်တော် မမူဘဲ နေပါ့မလား။

ရူပနန္ဒာ ရဟန္တာဖြစ်ခဏ်း။

သောတာပန်အဖြစ်သို့ ရောက်ပြီးတဲ့အခါ ရူပနန္ဒာသည် ကိုယ်
 ကာယ၏ အသုဘသဘောတွေကို အမြဲမပြတ်ဆင်ခြင်ပြီး တစပဉ္စက
 ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုသာ လက်ကိုင်ပြုကာ၊ အမြဲစီးဖြန်းတော်မူနေသတဲ့။
 ရှင်ဟော် ဘုရား အထံတော်မှာ ပထမ ရှေးဦးစွာ တစပဉ္စကနှင့်
 နွတ္တိ သာကာရ၊ အသုဘတရားကို အဖို့ပြု၍ ပညာမျက်စိကို ရနဲ့တဲ့
 အတိုင်း ထိုဘုရားကိုသာ အမြဲမပြတ် အားထုတ်နေတော့တာဘဲ။ ၊
 အဲသည်နည်းအတိုင်းဘဲ မိမိစရိုက်နှင့် သင့်လျော်၍ သဘောပေါက်
 တဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းတခုကို ထွေပြီဆိုမှဖြင့်၊ ထိုကမ္မဋ္ဌာန်းကို လက်မထွတ်
 ဘဲ။ အမြဲပွားချားသင့်ကြောင်းကိုလဲ တရားနာပရိသတ်အပေါင်းတို့
 မှတ်သားကြရမယ်။ ဟို-ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုပြောင်း၊ သည်ကမ္မဋ္ဌာန်းကို
 ပြောင်းဆိုတဲ့ ပြုပြင်ပြောင်းလဲခြင်းများကို မထိုက်စားကြနှင့်။

တစပဉ္စက ကမ္မဋ္ဌာန်းကို လက်ကိုင်ထား၍ ပွားများအားထုတ်
 လာခဲ့ရာ၊ ရူပနန္ဒာ၏ သမာဓိ ဘာဝနာသည်၊ လွန်စွာ ခိုင်ခန့်၍
 ရဟန္တာဖြစ်နိုင်ရန် အခြေခံကောင်းလာတော့၊ ရှင်တော်ဘုရားက

ရူပနန္ဒာထေရီဝတ္ထု

၆၅

နမတော်တပါးကို ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်အောင် ဆောင်ရွက်
တော်မူလိုသဖြင့်၊ ရူပနန္ဒာရှိရာအရပ်သို့ ကြွလာတော်မူပြီး ကိုယ်
ခန္ဓာနှင့်စပ်တဲ့ တရားကို သို့ကထိ ဟောကြားတော် မူပြန်တယ်။

အဋ္ဌိနံ နဂရံ ကတံ၊ မံသလောဟိတ လေပနံ။
ယတ္ထဇရာစ မစ္စုစ၊ မာနောမက္ခောစဩဟိတော။
ဓမ္မပဒပါဠိတော်။

နန္ဒေ၊ ရူပနန္ဒာ၊ သညာတွင်ခေါ်၊ နမတော်။ ဣဒံ၊ ဤကိုယ်ကောင်
ကြီးသည်။ အဋ္ဌိနံ၊ အရိုးတည်းဟူသော အုတ်ကျောက်အမာခံတို့ဖြင့်။
ကတံ၊ ပြုသုတ် ဘညံထောင်၍ ထားအပ်သော။ နဂရံ၊ ကိုယ်ဟု
ခေါ်သော မြို့တော်ကလေး တခုပင်တည်း။ ဧတံ၊ ထိုခန္ဓာပူရခေါ်
သော မြို့တော်ကလေးကို၊ မံသလောဟိတလေပနံ၊ အသား၊ အသွေး
ဟူသော အင်္ဂတေသရူတ်တို့ဖြင့် ချောချောမွတ်မွတ်ရှိအောင်မွမ်းမံ၍
ထားအပ်လေသတည်း။ ယတ္ထ၊ အကြင် ခန္ဓာပူရ ခေါ်တဲ့ မြို့တော်
ကလေး၌၊ ဇရာစ၊ တနေ့ထက် တနေ့၊ တနေ့ရှုနေ့ရှုယိုသွင်း၍၊ မစ္စုစ၊
ဆိုတဲ့ ဇရာတရားကို၎င်း။ မစ္စုစ၊ တရက်ရက်တွင် မပျက်ပင်သေရ
အံ့သော မံရုဏဆိုတဲ့ တရားကို၎င်း။ မာနောစ၊ ငါတလူလူ၊ တံခွန်
ထူ၍၊ မာန်မူတတ်ငြား၊ မာနဆိုတဲ့ တရားကို၎င်း။ မက္ခောစ၊ ငါ့
လူကဘဲ၊ ဘယ်သူ၏ ကျေးဇူးကို ရွက်ဆောင်ရမလဲဟု၊ လွန်ကဲ
ထက်မြက်၊ ကျေးဇူးဖျက်ခြင်းဆိုတဲ့ မက္ခတရားကို၎င်း။ ဩဟိတော၊
နေ့ရောညည့်ပါ၊ အခါမစဲ၊ အမြဲသို့သွောင်၍ ထားအပ်လေသတည်း။

သညဂါသာတော်ကြီး၏ အဓိပ္ပါယ်မှာ လွန်စွာ ကျယ်ဝန်း၍
အထူးသဖြင့် ဆင်ခြင်တွယ် ကောင်းလှပါပေတယ်။ ။ ဆိုလိုရင်း
အဓိပ္ပါယ်အချက်ကတော့၊ ။ အို-နမတော် ရူပနန္ဒာ၊ သည်ကိုယ်ကြီး
ဟာ မြို့ကလေးတမြို့ဖြစ်တယ်။ ထိုခန္ဓာပူရမြို့ကို ဘာနှင့် ဘညံထောင်
ထားသလဲလို့ ဆိုတော့၊ အရိုး တည်းဟူသော အုတ်ကျောက်တို့ကို
အမာခံပြုပြီး၊ အသားအသွေးတည်းဟူသော အင်္ဂတေသရူတ်တို့ဖြင့်
မွမ်းမံချယ်လှယ်ကာ တညံထောင်ထားတဲ့ မြို့ကလေး ဖြစ်တယ်။ ။

ထေရ်သောသနာပြန်

သည့်မြို့ကလေးထဲမှာ ဘာတွေ ရှိသလဲ။ သာတွေကို သိုလှောင် ထားသလဲလို့ဆိုတော့။ နေရိပ်ကလေးများ ရွှေသလို၊ တနေ့ထက် တနေ့ ရိပ်ရိပ်၊ ရိပ်ရိပ်၊ နှင့် အိုနေတဲ့ ဇရာတရားတွေကို သိုလှောင် ထားတယ်။ တရက်ရက်တွင် မချက်မကွက် ဆက်ဆက်ကြီး သေရ လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ မရုဏတရားတွေကို သိုလှောင်၍ ထားတယ်။ ။
 ငါယောကျ်ား၊ ငါမိန်းမ ရယ်လို့ တကြွကြွ တက်ကြွား၍ တံခွန် လွှားတတ်တဲ့ မာန်မာန တရားတွေကို သိုလှောင်ထားတယ်။ ။
 သူ့ကျေးဇူးရှိပါသော်လဲ ငါလဲလူကဘဲ။ သူပြုတဲ့ကျေးဇူး ငါ့အပေါ် မှာ ဘာရှိသလဲ။ ငါ့ကိုယ်နှင့်ငါ့အစွမ်းသိဒ္ဓိလမ်းပေါက်ပြီးသားဘဲ။ အဲသည့်သိုသဘောထားပြီးကျေးဇူးကိုချေဖျက်တတ်တဲ့ မကွတရား ဆိုးကြီးတွေကိုလဲ သိုလှောင်၍ ထားတယ်။

စင်စစ်မှာတော့သည့်ကိုယ်ကောင်ကြီးဟာ မကောင်းတဲ့တရား အယုတ်တမာတွေကို သိုလှောင်တဲ့ ပုံဒေါင်ကြီး ကခုန်ရယ်လို့ မှတ် လိုက်ပေတော့။ ခန္ဓာပူရဆိုတဲ့သည့်ကိုယ်ကောင်ကြီးကိုတည်ထောင် တဲ့အခါမှာလဲ ရတနာ၊ ရွှေ၊ ငွေ ကြက်သရေရှိတဲ့ ဝတ္ထုပစ္စည်းတို့ဖြင့် တည်ထောင်ခဲ့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ အရိုးကို အမာခံပြုပြီး အသား၊ အသွေး၊ တို့ဖြင့် လိမ်းကျံ၍၊ အပေါ် ယံက အရေပါးကလေးဖြင့်၊ မွှမ်းမံ ချယ်လှယ် ထားခြင်းမျှသာ ဖြစ်တယ်။ ။ သည့်ပြင် တပါး။ ကလလရေကြည်တည်တဲ့ ပထမ အခါများကို ထိထိရောက်ရောက် စဉ်းစားလိုက်မှဖြင့်။ ခန္ဓာပူရဆိုတဲ့ သည့်ကိုယ်ကောင်ကြီးဟာ ဘာ တခုမျှ ဂုဏ်ကြက်သရေ ရှိဘယ်လို့ ထင်စရာမရှိဘူး။ ။ အဲ-သို့ ကလို သည့်ကိုယ်ကောင်ကြီး ဖြစ်လာပုံ အကြောင်း ကလဲ မတင့် တယ်တဲ့ အသုဘအစစ်။ သည့်ကိုယ်ကောင်ကြီးထဲမှာ သိုလှောင် ထားတာတွေကလဲ ယုတ်မာညစ်ညမ်းတဲ့အသုဘ၊ ဇေယျ၊ သဘော တွေဖြစ်တယ်။ ဘယ်နေရာမှာမှ သည့်ကိုယ်ကောင်ကြီး အတွက်နှင့် ဂုဏ်တက်တို့ရှိပါသေးသလဲ နှမတော် ရူပနန္ဒာ၊ ပညာဖြင့် ဆင်ခြင် လိုက်စမ်းပါ။ ဖျက်စီးခြင်းအနိစ္စသဘော၊ ဆင်းရဲခြင်း ဒုက္ခသဘော။

ရူပနန္ဒာထေရီဝတ္ထု

၆၇

အစိုးမရခြင်း၊ အနှစ်သာရမရှိခြင်း၊ အနတ္တ သဘောတွေဟာလဲ သည်ကိုယ်ခန္ဓာကြီးထဲမှာ အပြည့်အစုံ ရှိတယ် မဟုတ်လား။ ။
 အဲ-သို့ကလျှင် ဟောကြားတော် မူပြီးတဲ့အခါ ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် စပ်တဲ့ ဝိဇယ သုတ္တန်ကြီးကိုဟောတော် မူပြန်တယ်။

(ဗုဒ္ဓိချစ်။ ။ဝိဇယသုတ္တန်ကား သုတ္တန်ပါတ် ပါဠိတော်ကြီး မှာရှိသည်။ သုတ္တန်ပါတ် ဘာသာပြန်ကျမ်းတွင် ထင်ရှားစွာ ပါလေ ၏။ ဤတရားပွဲ၌ ထည့်သွင်း၍ ဟောနေပါလျှင် လွန်စွာကျယ်ဝန်း မည်ဖြစ်၍ အမြောက်မျှသာပြ၍ လျစ်လျူရှုလိုက်ရတော့သည်။)

အဲ-သို့ကလျှင် မဟာကရုဏာ သခင်ဖြစ်တော်မူတဲ့၊ ရှင်တော်မြတ် ဘုရားက ဓမ္မပဒဂါထာနှင့် ဝိဇယသုတ္တန်ကို ဟောတော်မူလိုက်တဲ့ အခါ၊ နှမတော် ရူပနန္ဒာသည် တရားတော်ကို နာရင်းပင် ဝိပဿနာ ဥာဏ်အချက်မိ၍ အဓိပတိ ဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်သို့ဆိုက်ရောက် ၍ ကိစ္စ ပြီးမြောက်တော် မူလေသတည်း။

သတ္တဝါတို့၏ အကျိုးကို သည်ပိုးဆောင်ရွက်တော်မူတဲ့ အရာမှာ မဟာကရုဏာသခင်ဖြစ်တော်မူတဲ့ ရှင်တော်ဘုရားကို မည်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်မျှ နှိုင်းပြိုင်လို့မရသဖြင့်၊ အတုလ ဟူသောဘွဲ့ထူးဖြင့်၊ ချီးကျူး ထိုက်ပေတယ်။ မယဉ်ကျေးတဲ့ နှမတော် ရူပနန္ဒာကို အရဟတ္တဖိုလ် တည်းဟူသော၊ အယဉ်ကျေးဆုံး တရားသဖြင့်၊ ဆုံးမတော်မူတဲ့ အတွက်ကြောင့်လဲ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးတွင်၊ အနုတ္တရော ပုရိသ ဒမ္မ သာရထိဆိုတဲ့ ဂုဏ်တော်ကြီးနှင့် ပြည့်စုံကြောင်းကိုလဲ ထင်ရှား ပါပေတယ်။ လောကမှာ စကြာဝတေး မဇ္ဇာတ်ကို မဆိုထားဘဲ၊ မဟာဗြဟ္မာမင်းကြီးဖြစ်စေကာမူ သတ္တဝါတစ်ဦးဦးကို ချီးမြှောက် မယ်လို့ဆိုလျှင်၊ လောကီချမ်းသာ မျှလောက်ဖြင့်သာ ချီးမြှောက် နိုင်ကြတယ်။ သံသရာဝန်မှ ကျွတ်လွတ်ချမ်းသာတဲ့ နိဗ္ဗာန်စည်းစိမ် ဖြင့် ချီးမြှောက်နိုင်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသာလျှင် တုဘက်ကင်းတဲ့နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာဖြင့် ချီးမြှောက်အောင်မူနိုင်ပေတယ်။ မဟာဗြဟ္မာကြီးပင် ဖြစ်စေကာမူ၊ သတ္တဝါ တစ်ဦးတယောက်ကို

၆၈

ထေရ်ဘာသာပြန်

ယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမမယ်လို့ဆိုလျှင်၊ လောကီ ယဉ်ကျေးပုံ
မျိုးဖြင့်သာလျှင် ဆုံးမနိုင်တယ်။ မဂ်၊ ဖိုလ် ဆိုတဲ့ လောကုတ္တရာ
ယဉ်ကျေးပုံနည်းမျိုးဖြင့် မဆုံးမနိုင်ကြဘူး။ ရှင်တော်ဘုရား တပါး
သာလျှင် လောကုတ္တရာ ယဉ်ကျေးမှုဖြင့် ဆုံးမတော်မူနိုင်ပေတယ်။

အဲ-သို့ကြောင့်၊ သတ္တဝါကိုချီးမြှောက်ခြင်း။ သတ္တဝါကိုယဉ်ကျေး
အောင်ဆုံးမခြင်းအရာမှာ လွန်စွာ ကဲမြင့်ပါပေသည်ဟု ရှင်တော်
ဘုရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော် ကြီးများကိုလဲ ဥာဏ်သွား နက်နက်နှင့်
ထက်ထက်၊ မြက်မြက် စူးစူး၊ စိုက်စိုက် ကြည်ညိုကြရမယ်လို့ တရား
နာ ဗရိသတ်အပေါင်း သူတော်ကောင်း အများကိုလဲ သတိထား
ကြဖို့ တိုက်တွန်းလိုက်ရပေတယ်။

ရူပနန္ဒာထေရ်ဘိက္ခုနီမသည် ရဟန္တာ ဖြစ်၍ ရဟန်းကိစ္စ တုံးတဲ့
အခါ ဈာန်တရားကို လေ့လာပွားများပြန်ရာ၊ လွန်စွာနိုင်နင်းသော
ဝသီငါးတန်ဖြင့်၊ ဈာန်အမျိုးမျိုးကို ရရှိတော် မူသတဲ့။ ။ ဈာန်
အဘိညာဏ် များကို ရရှိစိုးပိုင်တော်မူတဲ့အခါ၊ ဈာန်ဝင်စားကာ
ဈာန်ချမ်းသာဖြင့်သာလျှင် အချိန်ကို အသုံးပြုထော်မူတယ်။ ။
ဟို-လွန်ခဲ့တဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်း အခါ၊ ပဒုရတ္တရ ရှင်တော်ဘုရား
လက်ထက်တော်က ဆုတောင်းပဋ္ဌနာ ပြုခဲ့တဲ့အတိုင်း ဂေါတမ
မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ထက်တော်မှာ အလုံးစုံ ပြည့်စုံခြင်းသို့ရောက်
တော့တာပေါ့။ ။ အဲ-သို့ကလျှင် ဈာန်ဝင်စားကာ ဈာန်ချမ်းသာဖြင့်
သိတင်းသုံးတဲ့အရာမှာ အခြား၊ အခြားသော ဘိက္ခုနီမ များထက်
သာလွန်သဖြင့် နှမတော်ရူပနန္ဒာကို ရှင်တော်မြတ်ဘုရားက သို့ကလျှင်
တေဒဂ်ထား၍ ဈာယိဒ္ဓံထူးဖြင့် ချီးမြှားတော် မူရတယ်တဲ့။

တေဒဂုံဘိက္ခုဝေ မမသင်္ဂဟိကာနံ ဈာယိဒ္ဓံနိ ဘိက္ခုနီနံ ယဒိဒံ
ရူပနန္ဒာ။ ။ ဘိက္ခုဝေ၊ ချစ်သား ရဟန်းဘို့။ မမ၊ ငါဘုရား၏။
သင်္ဂဟိကာနံ၊ တပည့်မ ဖြစ်ကုန်သော။ ဈာယိဒ္ဓံ၊ ဈာန်ဝင်စားလေ့
ရှိကြကုန်သော။ ဘိက္ခုနီနံ၊ ဘိက္ခုနီမ အပေါင်းတို့တွင်။ ယဒိဒံ-
ယာအယံ ရူပနန္ဒာ၊ အကြင်နှမတော် ရူပနန္ဒာသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။

ရူပနန္ဒာထေရီဝတ္ထု

၆၉

တေ-သော၊ ထိုနှမတော်ရူပနန္ဒာသည်။ အဂ္ဂ-အဂ္ဂါ၊ ဈာန်လမ်းကိုပိုင်၊ နိုင်ကြီးနိုင်၍၊ ဦးခိုင်ညွတ်ရုံး၊ အထွတ်ဆုံးပေတည်း။

အဲ-သို့ကလျှင်၊ ထိုနှမတော်ကို ဈာန်လမ်းတော်မှ ဖွဲ့ထူးဖြင့်၊ ချီးကြူးတော်မူတဲ့အခါ၊ လွန်စွာကျော်စောထင်ရှားတဲ့ ဘိက္ခုနီမတဦး အဖြစ်သို့ ရောက်သွားတာပေါ့။ ရူပနန္ဒာမှာသာ ကိဝင်မျိုးလဲဖြစ် ရှင်တော်ဘုရားရှေ့မှတော်ကြီးလဲဖြစ်၊ ယသသင်္ခရာ၏ ညီမတော်ကြီးလဲဖြစ်၊ ဂေါတမီ၏ သွေးတော်ကြီးလဲဖြစ်၊ ရာဟုလာ၏ အရိုးတော်ကြီးလဲဖြစ်၊ ကိလေသာကုန်ခန်း၍ ရဟန်းအဖြစ်ကြီးလဲဖြစ်၊ ဈာန်လမ်းကိုပိုင်နိုင်၍၊ ဦးခိုင်ထွတ်ဖူးကြီးလဲဖြစ်၊ အဲ-သို့ကလျှင် ဂုဏ်အမျိုးမျိုးနှင့် ပြည့်စုံနေတော့ သာသနာတော်မှာ ကြက်သရေကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တပါး ဖြစ်တော်မူ သွားတာပေါ့။

အဲ-သို့ကလျှင် ဈာန်ချမ်းသာဖြင့် အမြဲနေထိုင်ပုံ၊ တေဒဂ် ခုရှိပုံများကို ရူပနန္ဒာထေရီ၊ ဘိက္ခုနီမ အထွတ်အဖူးက၊ အထူးထူးသော ပရိသတ်များကို သဒ္ဓါတရားနှင့် အားတက်ကြစေရန် မိမိ၏အဖြစ်ကို သို့ကလျှင် ဖြစ်တော်မူ၍ ကျူးရင့်တော် မူခဲ့ပေတယ်။

(တ) ယတ္ထယတ္ထ နိဿိန္ဒာဟံ၊ သဒါဈာန ပရာယနာ။

ဇိနော တသ္မိံ ဂုဏောတုဋ္ဌော၊ တေဒဂ္ဂေ ဋ္ဌပေသိမံ။ ။

အဟံ၊ နှမတော်ကြီး။ ဝေးနီးထင်ရှားအများညွတ်တုပ်၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ယတ္ထယတ္ထ၊ အကြင်အကြင်အရပ်ဋ္ဌာန၌။ နိဿိန္ဒာ၊ ပျော်ရွှင်နှလုံး၊ အမြတ်ဆုံးဖြင့်၊ သီတင်းသုံးကာ၊ နေခဲ့ပါ၏။ တတ္ထတတ္ထ၊ ထိုထိုသီတင်းသုံးရာ အရပ်ဋ္ဌာနတို့၌။ သဒါ နေ့ညဉ့်မဆိုင်း၊ နာရီတိုင်း၌ပင်လျှင်၊ ဈာနပရာယနာ၊ ဈာန်တရားကို ပွားများလေ့လာ၊ ဈာန်ချမ်းသာဖြင့်၊ မှီရာတချ၊ အသုံးပြု၍ နေခဲ့ပေ၏။ တေန၊ ထိုသို့ ဈာန်ဝင်စားအလေ့၊ ဓါတ်ရှိန်ငွေ့ကြောင့်၊ ဇိနော၊ ငါးပါးမာရ်ကို၊ ပယ်လွန်သတ်ပြီး မောင်ကြီးထွန်ထား၊ မြတ်ဘုရားသည်။ တသ္မိံ ဂုဏော၊ ထိုဈာန်ဝင်စားသော ဂုဏ်ကျေးဇူး၌၊ တုဋ္ဌော၊ ငါ၏နှမတော်၊ သင့်လျော်ပေစွ၊ မြတ်ပေစွဟု၊ အားရနှစ်သိမ့်တော် မူသည်

၇၀

ထေရိဘာသာပြန်

ဖြစ်၍၊ ဘောဒဂ္ဂေ၊ ဈာန်ယီတေဒင်္ဂါရောဋ္ဌ၊ ဖံ၊ ရူပနန္ဒာ၊ သညာသမုတ်၊
အက္ခန္တိကို၊ ဌပေသိ၊ တင်ထားထောက်ပင့်၍၊ မြှောက်မြှင့်ချီးကြူး
တော်မူလေသတည်း။

ရူပနန္ဒာထေရိ ဘိက္ခုနီအရှင်မသည်။ ခုဟန္တာ ဖြစ်ပြီးသော
အခါ၊ ထေရိဂါထာပါဠိတော် ပဉ္စကနိပါတ်မှ လာသောအတိုင်း
ဂါထာငါးပုဒ်ကို မပြတ်မပြတ် ရွတ်ဆိုကျူးရင့်ဘော် မူလေ့ရှိပေ
တယ်၊ ထိုဂါထာငါးပုဒ်ကိုအစဉ်အတိုင်း၊ ထုတ်ဆော်၍ပြုလိုက်ရပေ
သတည်း။

(၁) အာတုရံ အသုစိံ ပူတိံ၊ ပဿနန္ဒေ သမုဿယံ။

အသုဘာယာစိတ္တံဘာဝေဟိ၊ ဧကဂ္ဂံ သုသမေဟိတံ။

(မှတ်ချက်။ ။ ဤဂါထာ၏ အနက်ကို အောက်၌ ဘော်ပြခဲ့ပြီး
ဖြစ်၍၊ ယခုဘော်ပြရန်မလိုချေ)။

(၂) ယထာဣန္ဒတထာဇေတံ၊ ယထာဇေတံတထာဣန္ဒံ။

ဒုဂ္ဂန္ဓံပူတိကံဝါတိ၊ ဗာလာနံအဘိနန္ဒိတံ။

(၂) ဣဒံ၊ ဤမြင်ရသော ရုပ်အကောင်သည်။ ဘိဇ္ဇတိယထာ၊
မရှုရဲ မမြင်ရဲ၊ ပြိုကွဲပျက်စီးလေဘိသကဲ့သို့။ တထာ၊ ထို့အတူ၊ ဇေတံ၊
ထိုသင်၏ ကိုယ်ကောင်ကြီးသည်လည်း။ ဘိဇ္ဇတိ၊ မရှုရဲ၊ မမြင်ရဲ၊
ပြိုကွဲ ပျက်စီးလိမ့်မည်သာတည်း။ ဗာလာနံ၊ ဘာမှန်းမသိသော
လူမိုက်တို့သည်သာလျှင်၊ အဘိနန္ဒိတံ၊ မခွဲနိုင်၊ မခွဲရက်၊ စုံမက်
မြတ်နိုး၍နေသော၊ ဤကိုယ်ကောင်ကြီးသည်။ ဒုဂ္ဂန္ဓံ၊ အနံမကောင်း၊
တထောင်းသောင်း။ ပူတိကံ၊ ပုပ်ပုပ်သိုးသိုး၊ ဝါတိ၊ နံစော်၍နေလေ
သတည်း။

(၃) ဧဝမေထံ အဝေက္ခန္တိ၊ ရတ္တိံဒိဝ မတန္ဒိတာ။

တတောသကာယပညာ၊ အဘိနိဗ္ဗိဇ္ဇဒန္တိသံ။

(၃) ဧဝံ၊ ဤသို့ ဆိုအပ်ပြီးသော တရားနည်းလမ်းအတိုင်း။
ဧဝံ၊ ဤကိုယ်တော်ကြီးကို၊ ရတ္တိံဒိဝံ၊ နေ့ရောညပဲ၊ အတန္ဒိတာ၊
ပျင်းရိငြီးငွေ့ခြင်းမရှိဘဲ။ အဝေက္ခန္တိ၊ ဝိပဿနာ၊ ဘာဝနာနည်းအား
ဖြင့်၊ ရှုစားဆင်ခြင်၍ နေသည်ရှိသော်၊ တတော၊ ထိုနောက်

ရူပနန္ဒာထေရီဝတ္ထု

၇၁

များမကြာမှီအတွင်းပင်လျှင်၊ သကားသပညာယ၊ လက်ရှိလက်ကိုင်၊
ကိုယ်ပိုင်ပညာမျိုးဖြင့်၊ အဘိနန္ဒိဇ္ဈ၊ ထိုးထွင်း၍၊ ဒက္ခိသံ၊ ဟုတ်တိုင်း၊
မှန်တိုင်း၊ မဆိုင်းမသွေ၊ မြင်ရပေသတည်း။

(၄) တဿာမေဓာပ္ပမက္ကာယ၊ ဝိစိနန္တိယာယောနိသော။

ယထာဘူတံ အယံကာယော၊ ဒိဋ္ဌောသန္တရဗာဟိရော။

(၄) ဓာပ္ပမက္ကာယ၊ မေဓောပေါတနံခြင်းမရှိဘဲ၊ ယောနိ
သော၊ အသင့်အတင့်အားဖြင့်၊ ဝိစိနန္တိယာ၊ ဝိပဿနာဥာဏ်အား
ဖြင့်၊ ရှုစားဆင်ခြင်၍နေသည်ရှိသော်၊ တဿာမာ၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား၊
ယထာဘူတံ၊ ဟုတ်မှန်သောအတိုင်း၊ အယံကာယော၊ ဤကိုယ်ကောင်
ကြီးကို၊ သန္တရဗာဟိရော၊ အတွင်းအပြင်နှင့်တကွ၊ ဒိဋ္ဌော၊ အလင်း
မြင်အပ်ပေပြီတကား။

(၅) အထနိဗ္ဗိန္နဟံကာယော၊ အဇ္ဈတ္တဗ္ဗဝိရဇ္ဇဟံ။

ဓာပ္ပမက္ကာဝိသံယုတ္တာ ဥပသန္တာမိနိဗ္ဗုတာ။

(၅) အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်၊ အထ၊ ဤနည်းအတိုင်း၊ ဆင်ခြင်
ကြံစားလေသည်ရှိသော်၊ ကာယော၊ နာမ်နှင့်ရုပ်ဆောင်၊ အပုပ်
ကောင်ဖြစ်သော၊ ဤကိုယ်ကာယကြီး၌၊ နိဗ္ဗိန္နံ၊ သာယာမှု ပြတ်ကင်း
၍၊ ငြိမ်းငြိမ်းဖြစ်ရလေသတည်း။ အဇ္ဈတ္တ အတွင်းသန္တာန်၌
လည်း၊ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်၊ ဝိရဇ္ဇံ၊ မတာမတွယ်၊ တဏှာပြယ်၍
သွားလေသတည်းအဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်၊ ဓာပ္ပမက္ကာ မမေဓမဓောပေါ၊
မပေါ့မတန်နေသည်ဖြစ်၍၊ ဝိသံယုတ္တာ၊ ကိလေသာ၊ ခန့်မာန်တို့နှင့်၊
ဆက်ဆံခြင်းမရှိဘဲ၊ နိဗ္ဗုတာ၊ ဒုက္ခခပ်သိမ်း၊ ချုပ်ပြတ်ငြိမ်းသည်
ဖြစ်၍၊ ဥပသန္တာ၊ အငြိမ်းကြီး ငြိမ်းလျက်၊ အေးကိန်းကြီးပေါက်ခဲ့
သည်၊ အမှီ၊ ဖြစ်ရပေသတည်း။

(၄) ရူပနန္ဒာထေရီဝတ္ထုပြီး၏။

ကဲ ကဲ-ရူပနန္ဒာထေရီ ဝတ္ထုကြီး ပြီးသွားပါပြီ။ ။ သည်ဝတ္ထု
တော်ကြီးကို ကြားရတဲ့အခါ၊ သဒ္ဓါတရားတိုးတက်ပြီး အညွန့်
အခက်ဝေနေကြတဲ့ အမျိုးအမျိုးသမီးများက၊ ရူပနန္ဒာထေရီ အဆင်း

အရောင် လှပစွာနှင့်၊ ဘုရားနှစ်ဆူတော်ကြီးဖြစ်ပြီး၊ ကျွတ်တမ်းနိုင်ဝင် ကြံပေလိမ့်မယ်။ ။ သို့ကလျိကျွတ်တမ်းဝင် သိကြံပါလျှင်လဲ၊ အပုံကြီး မခဲယဉ်းပါဘူး၊ ရူပနန္ဒာယို၊ ကမ္ဘာတစ်ဆန်းလောက် ပါရမီကုသိုလ် များကို၊ ကြိုးစားရုံရှိတာပါဘဲ။ ။ ကမ္ဘာတစ်ဆန်းဆိုတာ၊ သံသရာ ခေတ်ကြီးနှင့် စာသိုက်လျှင်၊ ဘာမျှ ကြာရှည်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ တဏှာကလေးပါ၊ ကုသိုလ်ပါရမီမျိုးကို စိုက်ပျိုးကာ အရင်းတည် ပြီဆိုမှဖြင့်၊ အလိုရှိတဲ့ဆုမျိုးကို ရနိုင်တာပါဘဲ။ အဲတာကြောင့်၊ ကုသိုလ်ဘုရားကို လိုသမျှပြီးစီးစေနိုင်တဲ့၊ မဟာသိဒ္ဓိခတ်လုံးကြီး ရယ်လို့ ခေါ်ဆိုရကြောင်းကိုလဲ ကောင်းစွာမှတ်သား၍ ကုသိုလ် တရားကို အားကိုးတရပြုလုပ်ကြရမယ်။ သံသရာထဲမှာ၊ ကုသိုလ်မှ တပါး အားထားဖို့ မရှိကြဘူးနော်။

နှစ်ဆူတော် ရူပနန္ဒာ၏ ဝတ္ထုကြီးကို၊ ထုတ်ဆောင်ကာ ဟောခဲ့ရ တာက၊ တစပဉ္စက ကမ္မဋ္ဌာန်းကို အရင်းခံပြုပြီး၊ အသုဘတရား သဘောထင်ရှားလေအောင်၊ ထုတ်ဆောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေတယ်။ ။ အဲ-သို့ကလျိ ခိဋ္ဌရုပ်ပုံ၊ ဥ ဒါ ဟရုဏ် တော် ကြီး နှင့် တ ကွ၊ ထုတ်ဆောင်၍ပြအပ်သော၊ နှစ်ဆူတော်ရူပနန္ဒာ၏ ဝတ္ထုတော်ကြီး၏ သဘောကို စဉ်းစားပြီး၊ ငါတို့ကိုယ်ကောင်ကြီးဟာ ဘာတရမျှ တင့်တယ်ခြင်း မရှိပါဘဲတကား။ လှပခြင်း၊ နုပျိုခြင်းဆိုတဲ့ သဘော များဟာလဲ ခဏခဏကလေးမျှသာတည်၍ မကြာမရှည်ပျက်စီးမဲ့ အနိစ္စသဘောကြီး ပါကလား။ ဤကဲ့သို့သော ကိုယ်ကောင်ကြီးကို အရေးတချ ဂရုတစိုက် သိမ်းနှိပ်နှစ်သက်၍ မာန်မာန တက်ခြင်း ဟာ လွန်စွာမှားတဲ့ အမှားကြီးပါတကား။ အဲ-သို့ကလျိ ဆင်ခြင် စဉ်းစားပြီး တစပဉ္စက ကမ္မဋ္ဌာန်း တရားကို အားထုတ် ပွားများ ကာ၊ ကိုယ်ခန္ဓာကြီး၌ သာယာခြင်း၊ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို အစွဲပြု၍ မာန်မာန တက်ကြွခြင်း မိမိကိုယ်ကိုပင့်မြှောက်ခါ အထင်ကြီးခြင်း၊ သူတပါးတို့ အပေါ်မှာ နှိမ့်ချကာ အထင်သေးခြင်းစသော အယုတ် တရား အထင်မှား၊ အမြင်မှား၊ တို့ကို ပယ်ရှားသုတ်သင် ကြစေ ကုန်သတည်း။

(မှတ်ချက်။ ။ ဤရှုပနန္ဒာထေရီ ဝတ္ထုတော်ကြီး၌ က-ခ-ဂ- စသည်တို့ဖြင့်၊ မှတ်သားအပ်သော ဂါထာတို့ကို ထေရီအပဒါန် ပါဠိတော်ဂါထာ ၁-၂-၃- စသည် တို့ဖြင့်၊ မှတ်သား အပ်သော ဂါထာတို့ကို ထေရီပါဠိတော်ဂါထာဟူ၍ နှလုံးသွင်းတော် မူကြ ပါကုန်)။ ။

~~~~~
ပဉ္စကနိပါတ်။

(၅) နန္ဒါတ္တရာထေရီဝတ္ထု။

သံသရာဝန်စက်မှ လွတ်ထွက်လိုသော ဆန္ဒနှင့် လွန်ခဲ့တဲ့ ဘဝ ပေါင်းများစွာတို့က ပါရမီကုသိုလ် ထိုထိုကောင်းမှုများကို ကြိုးစား ဆည်းပူး၍လာခဲ့တဲ့အမျိုးသွီးကလေးတယောက်သည်။ ယခုရှင်တော် မြတ်ထူး၏သာသနာတော်တွင်၊ ကုရုတိုင်းကမ္မာသဒ္ဓမ္မအမည်ရှိတဲ့ နိဂုံးကြီးမှာ ပုဏ္ဏားမျိုးမှ ပေါက်ဘွားလာတဲ့ အမျိုးသွီး ကလေး ဖြစ်လာဘယ်။

အရှယ်ရောက်လာတဲ့အခါ ပညာခါတ်ခံ ရင့်သံလာခဲ့တဲ့ အမျိုး သွီးကလေးဖြစ်သောကြောင့် ဘယ်ပညာမျိုးမဆို လွယ်ကူစွာဖြင့် တတ်မြောက် ကျွမ်းကျင်လေ့ရှိသတဲ့။ သူ့အမည်သညာ ကိုတော့ “နန္ဒါတ္တရာ” ခုယ်လို့ ခေါ်ဆိုဘယ်။ ။ နန္ဒါတ္တရာဆိုတဲ့ ပုဒ်ကို နန္ဒဥတ္တရာ ခုယ်လို့ ပုဒ်ဖြတ်ရတယ်။ နန္ဒသဒ္ဓါက၊- နှစ်သက်ဘွယ်ကို ဟောတယ်။ ဥတ္တရသဒ္ဓါက- လွန်ကဲခြင်းကို ဟောတယ်။ ပုဒ်နှစ်ခု စပ်၍ အဓိပ္ပါယ်ပြန်ဆိုသိုက်တော့။ “လွန်ကဲတင့်တယ်နှစ်သက်ဘွယ် ရှိတဲ့ အမျိုးသွီးကလေး” လို့ ဆိုလိုတာပေါ့။

နန္ဒါတ္တရာဆိုတဲ့ အမျိုးသွီး ကလေးဟာ။ အသက်နှစ်ဆယ်ခန့် အချိန် အရှယ်သို့ ရောက်လာတော့။ အရပ်အဆင်းကလဲ တင့်တယ် ဥာဏ်ပညာကလဲ ပြည့်ကြွယ်သဖြင့် “သည့်ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်းမှာ ငါနှင့် တူတန်တဲ့ အမျိုးသွီးတယောက်မျှမရှိ” ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးနှင့် မာန် မာန် အလွန်တက်ကြွနေသတဲ့။ ။ သိုမာန်မာန် တက်ကြွတုန်းအခါ

ထွင် ရှင်ဘော်ဘုရား၏ သာသနာနှင့် တွေ့ကြုံခြင်း မရှိသေးတဲ့ အတွက် မှောက်မှားတဲ့ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဘက်သို့သာ သက်ဝင်ကိုင်ရှိုင်းပြီး မှားချင်တိုင်း မှားနေရတာတယ်။

အထုံဝသီပါရမီ ပြည့်စုံလာခဲ့တဲ့ အတွက် ကာမဂုဏ်ဘက်မှာ နှစ်သက်မွေ့လျော်တဲ့ စိတ်များလဲမရှိဘူး။ ဘောထွက်လိုတဲ့ စိတ်တွေ နှင့်သာ တရားလမ်း အမျိုးမျိုးတွေကို ရှာတွေ့ စုံစမ်း နေတယ်။ ဘယ်လိုပင် ရှာတွေ့ စုံစမ်းသော်လည်း ဗုဒ္ဓသာသနာနှင့်မတွေ့မကြုံ ပါလျှင် မှန်ရာသို့ရောက်ဖို့ အခဲယဉ်းသားပေါ့။

ထိုခေတ်အခါမှာ မိစ္ဆာဝါဒကို ထူထောင်တဲ့ ဂိုဏ်းဆရာကြီး အမျိုးမျိုးတွေကလဲ ရှိနေပြန်တော့။ ထိုအမျိုးသွီး ကလေးသည် တိတ္ထိဂိုဏ်း ဆရာကြီးပေါင်း များစွာတို့၏ အထံသို့သွားရောက်ပြီး တရားထူးကို ရှာဖွေစုံစမ်းရာ ထင်သလို ဟောပြောကြတဲ့ ဝါဒ ပေါင်းမျိုးစုံနှင့်လဲ တွေ့ကြုံရတာတယ်။

အချို့သောတိတ္ထိဆရာကြီးတို့က နေ့ကို ရှိခိုးရမယ်၊ နေမင်းကြီး ဟာလူတို့ကိုးကွယ်ရာအစစ်ဖြစ်ဘယ်၊ နေကိုရှိခိုးလျှင် ဒုက္ခအမျိုးမျိုး မှ ကျွတ်လွတ်နိုင်တယ်။ အဲသည်လို ဟောပြောပုံကို ကြားတော့ ဟုတ်ထိခွဲမလားလို့ အေးကိုးယုံကြည်တဲ့ စိတ်မျိုးနှင့် နန္ဒိတ္တရာဆိုတဲ့ အမျိုးသွီးကလေးဟာ တိတ္ထိဆရာကြီးတို့ ဟောပြောတဲ့ အတိုင်း နေမင်းကိုရှိခိုးလျက် အမျိုးမျိုးသော ပူပန်ခြင်းကို ခံရတာတယ်။

အချို့ဂိုဏ်းဆရာကြီးတွေကလဲ၊ လူကိုရှိခိုး၍ ကိုးကွယ် ရမယ်၊ မီးကိုရှိခိုး၍ ကိုးကွယ်ရမယ်၊ လောကကို ဘန်ဆင်းတဲ့ နတ်မင်းကြီး ကိုရှိခိုး၍ ကိုးကွယ်ရမယ်။ သစ်ပင် ဘောတောင်များကို ဖြိုခိုဆည်း ကပ်ရမယ်။ အဲ-သို့ကလို အမျိုးမျိုး ပြောဟော ကြတဲ့ အတိုင်း ဟုတ်ထိခွဲမှီးမှီးနှင့်အားကြိုးမာန်ကန်ဆောင်ချက်ကျင့်ကြံတာတယ်။ အမှားကြွယ်လို့ သနားဘွယ် အလွန်ကောင်းနေတာပေါ့။

အချို့ဆရာကြီးတွေကတော့ ဂင်္ဂါမြစ်ကြီးဟာ ကိလေသာကို မျှောနိုင်တယ်၊ နက်ဖြန်နံနက်ပြန်ရက်မှန်မှန်သွား၍ ဂင်္ဂါမြစ်အတွင်း မှာ ခေဆင်းမျိုး ခဲ့ပါလျှင် ကိလေသာ ကင်းရှင်း၍ ဗြဟ္မာမင်းကြီး

အထံတော်သို့ ရောက်နိုင်တယ်။ အဲ-သို့ကလျှင် ဟောပြောကြပြန်တဲ့ အတွက် ယုံကြည်တဲ့စိတ်မျိုးနှင့် ရေချိုးခြင်းအလို့ငှါ၊ ဂင်္ဂါမြစ်ဆိပ် သို့သွားလိုက်ရတာ အပူမရွေး၊ အအေးမရှောင်၊ လွန်အောင်ခုက္ခံ များနေရှာတာပေါ့။ ကျွတ်ထိုက်တဲ့ အဆုံးဘဝသို့ ရောက်ပါ သော်လဲ ဆရာအမျိုးမျိုး၊ ဘုရားအမျိုးမျိုးတို့နှင့် တွေ့ကြုံ၍နေပါလျှင် လွယ်ကူစွာ မှန်ရာသို့ မရောက်နိုင်ဘဲ။ ဘောက်လွဲဘောက်ပြန်ဖြစ် တတ်ထားမျိုးပေါ့။ သည်သို့ ဖြစ်ရခြင်းဟာ လွန်စွာ ကြေးမုံတို့ ကောင်းတယ်။ သည်လိုဘေးမျိုးကို ‘နာနာသတ္တရာဥလ္လောကန’ ဘေးဆိုးကြီးရယ်လို့ ခေါ်တယ်။

အဲ-ဤကဲ့သို့ ကိုးကွယ်ရာ ရှာမှုနှင့် စင်လျှိုး၍ အမှောက်မှောက် အမှားမှား တွေ့ကြုံတတ်ပုံများကို ရှင်တော်မြတ် ဘုရားက မွေပဒ ပါဠိတော်ကြီးမှာ သို့ကလျှင် ဟောကြားတော် မူခဲ့ပေတယ်။

(၁) ဗဟိုဝေသရဏံယန္တိ၊ ပဗ္ဗဘာနိဝနာနိစ၊
အာရာမရက္ခစေတျာနိ၊ မနုဿာဘယတဇ္ဇိတာ။

(၂) ဇံနတံခေါသရဏံမေမံ၊ နေတံသရဏမုတ္တမံ၊
• နေကံသရဏမာဂဗ္ဗ၊ သဗ္ဗဒုက္ခာပမုပ္ပတိ။

(၁) မနုဿာ၊ လူအပေါင်းကိုသည်။ ဘယတဇ္ဇိတာ၊ ဘေးအ မျိုးမျိုးတို့မှ ထိတ်လန့်ကြကုန်သောကြောင့်၊ ပဗ္ဗဘာနိစ၊ ဘောင်ကြီး အပေါင်းတို့ကို၎င်း၊ ဝနာနိစ၊ တောကြီးအပေါင်းတို့ကို၎င်း၊ အာရာမ ရက္ခစေတျာနိစ၊ သစ်ပင်အရာမ်၊ သစ်ပင်စေတီအပေါင်းတို့ကို၎င်း၊ ဗဟို၊ များပြားစွာ၊ သရဏံ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍၊ ယန္တိ၊ သွားရောက် ဆည်းကပ်ကြလေကုန်။

(၂) ဇေတံ၊ ဤသို့ ဆည်းကပ် ခြင်းသည်။ ခေါ၊ စင်စစ်။ မေမံ၊ ဘေးရန်ကင်းကွာ၊ လွန်ချမ်းသာသော၊ သရဏံ၊ တကယ့်ကိုးကွယ် ရာသည်။ နဟောတိ၊ မဖြစ်နိုင်။ ဇေတံ၊ ဤသို့ဆည်းကပ်ခြင်းသည်။ ဥတ္တမံ၊ ခွန်မြတ်သော။ သရဏံ၊ တကယ့် ကိုးကွယ်ရာသည်။ နဟောတိ၊ မဖြစ်နိုင်ခြေ။ ဇေတံသရဏံ၊ ဤကဲ့သို့သောကိုးကွယ်ရာကို။

၇၆

ထေရ်ဘာသာပြန်

အာဂမ္မ၊ အကြောင်းပြု၍၊ သဗ္ဗဒုက္ခာ၊ အလုံးစုံသော ဝဒ်ဆင်းရဲ အပေါင်းမှ၊ နပမုစ္စတိ၊ ကျွတ်လွတ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

နန္ဒုတ္တရာဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကလေးသည်၊ မိစ္ဆာဝါဒ အယူအား ဖြင့်၊ မှားလို့ လက်စမသတ်နိုင်ဘဲရှိနေဟဲ့ပြင် တရံတခါ အတ္တကိလ မဋ္ဌာနုရောဂါဆိုတဲ့ အကျင့်ဆိုးကြီးများကိုပင် ဆင်းရဲပြုငြင်စွာ ကျင့်ကြံလို့နေရတာဟယ်။ အကျိုးမဲ့အပန်းခံတဲ့ အလေ့အကျင့်များကို အတ္တကိလမဋ္ဌာနုယောဂရယ်လို့ခေါ်ဆိုရတယ်။ ပြုငြင်ပင်ပန်း စွာကျင့်တဲ့ အကျင့်မျိုးတို့တွင်၊ ပဉ္စာတပဆိုတဲ့ အကျင့်ဟာလွန်စွာ ဆင်းရဲတယ်။ အပူခါတ် ငါးပါးတို့ဖြင့် ကျင့်ခြင်းကို “ပဉ္စာတပ” အကျင့်ရယ်လို့ ခေါ်တယ်။ အပူခါတ် ငါးမျိုးဆိုတာက အရင် လေးမျက်နှာမှ မီးပုံကြီးလေးပုံ အထက်ဦးခေါင်းပေါ်က ပုရှိန်ပြင်း ပြတဲ့နေမင်း၊ ဆဲသည် ငါးမျိုးကို ပဉ္စာတပရယ်လို့ခေါ်တယ်။ နေရှိန် ပုပြင်းတဲ့နေ့အခါ နေပူကြီးထဲမှာ အပူခါတ်ငါးမျိုးတို့၏ အလယ်၌ ထိုင်နေကာကျင့်ကြံရဟဲ့ အကျင့်မျိုးပေါ့။ နန္ဒုတ္တရာဆိုတဲ့ အမျိုးသမီး ကလေးဟာ သည်ပဉ္စာတပ အကျင့်ဆိုးကိုလဲ အားကြိုး မာန်တက် နှင့် ကျင့်ရှာတယ်။ သနားစရာ မှားတာတွင်မျှမကသေးဘဲ အဆင်း ရဲကြီး ဆင်းရဲရရှာပေလိမ့်မယ်။

ထို့ပြင် ဘယ်လိုအကျင့်များကို ကျင့်ရပြန်သလဲ ဆိုတော့ မိမိ ဦးခေါင်းပေါ်တွင်ရှိတဲ့ ဆံပင်တွေကို တခြမ်းကနှုတ်ပြီး ဆံပင် တခြမ်းကိုသာ ချန်ထားရတယ်။ ကျန်တဲ့ဆံပင် တခြမ်းကိုလဲ သန့် ရှင်းအောင် ဖိးလို့မထားရဘဲ၊ မြို့မှုံဘွဲ့ အထိမ်းလိမ်း ဆံကျစ်ထုံး ထားရတယ်။ ဘယ်ကလောက် ရုပ်ပျက်၊ ဆင်းပျက်နှင့် ဆင်းရဲတယ် ဆိုတာကို စဉ်းစားလို့သာ ကြည့်ကြပေတော့။ ထို့ပြင် “ဘူမိ ကမ္မလာမြေမွေရာ” ဆိုတဲ့အတိုင်းတစုံတရာမျှအခင်းမရှိဘဲမြေပေါ် မှာလှဲ၍ အိပ်ရရှာတယ်။ ထို့ပြင် ဆင်းရဲပြုငြင်တဲ့ အကျင့်တွေ ကျင့်လိုက်ရတာ လွန်စွာ များသေးသတဲ့။

ထိုမှတစ်ပါး ကာမသုခဋ္ဌိကာနုရောဂဆိုတဲ့ အကျင့်များ ကိုလဲ တိတ္ထဆရာကြီးတို့ ဟောကြားတဲ့ အတိုင်း မှားမှား ယွင်းယွင်း

ကျင့်ရတာတယ်။ နေချင်သလိုနေ။ ထိုင်ချင်သလိုထိုင်။ သွားချင်သလို သွား။ ဖျော်ပါးချင်တိုင်း ဖျော်ပါး။ ခံစားချင်တိုင်း ခံစားတဲ့ အကျင့် မျိုးကိုကာသေ့ခဏ္ဍိကာနဲ့ ယောဂရယ်လို့ ခေါ်ဆိုတယ်။ ။ အဲသည် အကျင့်ကို ကျင့်တဲ့အခါ နန္ဒါတ္တရာဆိုတဲ့ အမျိုးသွီးကလေးဟာ မိမိ ကိုယ်ကိုပြုပြင် တန်ဆာဆင်ခြင်တိုင်း ဆင်ပြီး ဖျော်ရွှင်မြူးတူးနေ တော့တာပေါ့။ မိန်းမတို့ အလေ့အားဖြင့် စည်းကမ်းကလေးနားမရှိ တော့ဘူး၊ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေဘယ်လို့ ဆိုလိုတာပေါ့လေ။

မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူတွေကို လိုက်စား၍ မှားချင်တိုင်း မှားနေပုံကို စဉ်းစား၍ ကြည့်ကြစမ်းပါ။ သူ့ခမျာ ဘယ့်ကလောက် သနားစရာ ကောင်းသလဲလို့။ ။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့ အယူများဟာ နောင်သံသရာ နှိမ့်သာ မှောက်မှားစေနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ မျက်မှောက်ဘဝပစ္စုပ္ပန် လောကမှာပင်သော်လည်း အရှက်တကွဲ ဆင်းဆင်းရဲရဲနှင့် ဘောက်လွဲ ဘောက်ပြန် ဖြစ်စေနိုင်တယ်။

မာနနှင့် ဝါဒဖြိုင်ရန် လှည့်လည်ခြင်း

အဲ-ပြဆိုခဲ့ ပြီးတဲ့အတိုင်း မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဝါဒအမျိုးမျိုး တွေကို နည်း လမ်းရှိသမျှစုံလင်စွာ အဆင်းရဲခံ၍ ကျင့်ရပါသော်လည်း သတိသံဝေဂ မရဘဲ စွဲစွဲလမ်းလမ်းနှင့်သာလျှင် မာန်တက်ခြင်း ဖြစ်လာ သတဲ့။ ဘယ်လိုမာန်တက်သလဲဆိုတော့ “ဝါဒအမျိုးမျိုးကို တတ်ကျွမ်းတဲ့ အရာ၊ ငါနှင့်တူတဲ့လူမရှိတော့ဘူး။ အကျင့်မျိုးစုံတဲ့ နေရာမှာလဲ ငါနှင့်တူတဲ့လူမရှိတော့ဘူး။ ယခုအခါ ဇမ္ဗူဒီပီမှာ ငါအတတ်ဆုံး ဖြစ်တယ်။ ဘယ်လိုပညာနှင့်ဘဲပြိုင်ပြိုင် ငါကနိုင်လိမ့်မယ်” အဲသည် လို မာန်မာန တက်ကြွခြင်းတွေ ဖြစ်လာသတဲ့။

ထိုအခါ သပြေပန်းခက်ကိုကိုင်ပြီး နိုင်ငံတကာကို လှည့်လည် လျက် ပြိုင်လိုသူရှိလျှင် ထွက်ခဲ့ကြ၊ ငါ့ကိုနိုင်လျှင် ထိုသူတို့၏ အထံ မှာ ငါတပည့်ခံမယ်။ ငါကနိုင်လျှင်လဲ ငါ့ထံမှာ တပည့်ခံကြရမယ်။ အဲသည်လို ကြွေးကျော်ကြိမ်းဝါးကာ ပြိုင်ဘက် ရှာနေပါရောတဲ့။ လွန်စွာ အစွမ်းကောင်းတဲ့ အမျိုးသွီးကလေးပေါ့လေ။ မာနဆိုတာ

၇၈

ထေရ်ဘာသာပြန်

ကိုယ်ပမာဏကို မထောက်ဘဲ သွေးမြှေးကပ်၍ မှောက်မှောက်
မှားမှား ဖြစ်စေတတ်ကြောင်း ထင်ရှားတာပေါ့။

ရှင်မောဂ္ဂလာန်ကိုယ်တော်ကြီးနှင့်တွေ့၍
ရဟန်းအဖြစ် သို့ရောက်ခြင်း။

အဲသည်လို ပြိုင်ဆက်ရှားသောအားဖြင့် လှည့်လည်၍ နေခဲ့ရာ
သာဝတ္ထိနေပြည်တော်ကြီးသို့ ရောက်တော့ ရှင်မောဂ္ဂလာန် ကိုယ်
တော်ကြီးနှင့် အဆင်သင့်တွေ့ကြုံပါရော။ ကျွတ်ချိန်တန်တဲ့အခါကျ
လို့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ကြီးနှင့် တွေ့ရတာပေါ့။ ရှင်မောဂ္ဂလာန်ကိုယ်တော်
မြတ်ကြီးက နန္ဒုတ္တရာ အမျိုးသမီးကိုတွေ့မြင်တဲ့အခါ လွန်စွာသနား
တော်မူလှသဖြင့် ပါရမီရင့်တဲ့ အမျိုးသမီးကလေးဖြစ်ပါလျက် ဒိဋ္ဌိတို့
ညွတ်ကွင်းဖြင့် မှားခြင်းကြီးမှားနေပါပေါ့ကလား။ ငါမကုန်ဆယ်
လျှင် အပါယ်ငရဲသို့ ရောက်ရတာတော့မယ်။ အဲ-သို့ကလိုကြံစည်
တော်မူပြီး နန္ဒုတ္တရာ အမျိုးသမီးကလေးနှင့် တွေ့ဆုံတော် မူတယ်။

နန္ဒုတ္တရာကလဲ အနိုင်ငံငံမှာ ပြိုင်၍လားခဲ့သမျှ သူကချည်း နိုင်ခဲ့
ရသဖြင့်၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန်ကိုယ်တော်ကြီးကိုလဲ သူကပင်အနိုင်ရ
လိမ့်မယ်လို့ ထင်တာပေါ့။ ။အချင်းချင်း ဝါဒပြိုင်ကြတဲ့ အခါ
ဘယ်မှာသူက နိုင်ပါတော့မလဲ၊ ဦးချကာညွတ်တွား၍ ဝင်တွားလို့
အရှုံးပေးရတော့တာပေါ့။

အဲသည်လို အရှုံးပေးရတော့၊ မိမိရည်ရွယ်ချက် ထားခဲ့ရင်း
အတိုင်း ရှင်မောဂ္ဂလာန်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး၏ထံမှာ တပည့်ခံပြီး၊
ရဟန်းပြုပေးရန် ခွင့်တောင်းပါရောတဲ့။ ။မှန်တဲ့တရားနှင့် တွေ
တော့ မှန်တဲ့အတိုင်းသိရှိ၍ ၊ အဖုအသစ်မရှိဘဲ လျှင်လျှင်မြန်မြန်
တပည့်ခံတယ်ဆိုတာ လွန်စွာအံ့ဩဖို့ ကောင်းတာဘဲ။ သာမည
ပါရမီမျိုးနဲ့ သို့ကလိုလွယ်လင့်တကူ ချောချောမောမော ဖြစ်မသွား
နိုင်ဘူး။

ရှင်မောဂ္ဂလာန် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက တပည့်ရင်း အဖြစ်ဖြင့်
ခိုဝင်လာတဲ့ အမျိုးသမီးကလေးကို ဘိက္ခုနီမကျောင်းသို့ပို့ဆောင်

နန္ဒါတ္ထရာထေရီဝတ္ထု

ပြီးရဟန်းပြုရန် အမိန့်ရှိတော်မူတယ်။ ရှင်မောဂ္ဂလာန်ကိုယ်တော် မြတ်ကြီး၏ အမိန့်အတိုင်း၊ ဘိက္ခုနီမ ဆရာကြီးတွေက ရဟန်းပြု ပေးလိုက်တော့၊ ရှင်တော်ဘုရား သာသနာမှာ နန္ဒါတ္ထရာ ဆိုတဲ့ ဘိက္ခုနီမကလေးတပါး ထွန်းကားလာတာပေါ့။

ဘိက္ခုနီမ၊ ဖြစ်ပြီး၍ နားမကြာမှီ အတွင်းမှာပင်လျှင်ဥပဏ္ဍာယ် ဆရာများထံမှာ ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်းကိုသင်ယူကာ ဆိပ်ငြိမ်ရာသို့ကပ်၍ ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်း အားထုတ်သည်တွင် ကိလေသာ ကင်းစင်၍ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်လေသတည်း။

ထိုအခါ လွန်စွာဝမ်းမြောက်တော်မူလှသဖြင့်၊ မိမိကိုယ်တိုင် မှောက်မှောက်မှားမှား ဖြစ်ခဲ့ရပုံတွေကို ဘွဲ့ဆိုသီကုံးကာ ဥဒါန်း ဂါထာငါးပုဒ်ကို သို့ကလို ကျူးရင့်တော်မူလေသတည်း။

(၁) အဂ္ဂိံ စန္ဒိဉ္စ သူရိယဉ္စ၊ ဒေဝတာနံ နမသီဟံ။
နဒိတိတ္ထာနိ ဂတိံန၊ ဥဒကံ ဩရဟာမိဟံ။ ။

(၁) ဘောဇ္ဇော၊ အို-လူနတ်၊ ဗြဟ္မာ၊ သတ္တဝါအပေါင်းတို့။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ပုရေ၊ အမှန်သို့မရောက်ဘဲ။ မှောက်မှောက် မှားမှားဖြစ်၍နေသောရှေးခါ၌။ အဂ္ဂိံစ။ မီးနတ်သားကို၎င်း။ စန္ဒိဉ္စ၊ လနတ်သားကို၎င်း။ သူရိယဉ္စ၊ နေနတ်သားကို၎င်း။ ဒေဝတာနဉ္စ၊ နတ် များအပေါင်းတို့ကို၎င်း။ နမသီဟံ၊ ဟုတ်ဟုတ်နိုးနိုးရှင့်၊ ရှိခိုးပူဇော် ခဲ့ရပါသတည်း။ နဒိတိတ္ထာနိ၊ ဂင်္ဂါ၊ ယမုနာ၊ အစရှိသော မြစ်ဆိပ် အမျိုးမျိုးတို့ကို။ ဂတိံန၊ သွားရောက် ချဉ်းကပ် အဟုတ်ကြီးထင် မှတ်၍။ ဥဒကံ၊ မြစ်ရေထဲသို့။ ဩရဟာမိ၊ တဂုတ်ဂုတ်တလျှိုးလျှိုး ရှင့်၊ ရေချိုးခြင်း၌ ဆင်းသက်ခဲ့ရပါသတည်း။

(၂) ဗဟူဝတသမာဒါနာ၊ အစုသီလသုဩထိဒိံ။
ဆာမာယသေယျံ ကပ္ပေမိ၊ ရတ္တိဘတ္တနဘုဒ္ဓဟံ။ ။

(၂) တတော၊ ထိုပြင်တပါး။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဗဟူ၊ တိတ္ထိ ဆရာကြီးတို့၏။ နိဿယသည်းဖြင့်၊ အသီးသီး များပြားလှကုန်သော။ ဝတသမာဒါနာ၊ ပဉ္စာတပစသောအကျင့်မှစ၍၊ ကျင့်ဝတ်ဆောက်

တည်နည်းအမျိုးမျိုးတို့ကိုလည်း၊ အကာသိ၊ ဆင်းရဲကို မငဲ့ကွက်၊
 အသက်ကိုမညှာဘာဘဲ၊ ရဲရင့်စွာ ပြုလုပ်ကြိုးစားခဲ့ပါ သတည်း။
 တတော၊ ထို့ပြင်တပါး။ အနုသိသဿ ဦးခေါင်းထက်၌ ရှိသော
 ဆံပင်တခြမ်းကိုလည်း။ ဩလိခိ၊ မြတ်သည်ဟု ထင်သေးစိတ်ဖြင့်၊
 ဖြတ်ရိတ်ပယ်ရှင်း၍ ထားခဲ့ပါသတည်း။ တတော၊ ထို့ပြင်တပါး။
 ဆာမာယ၊ အခင်းမရှိသော မြေအပြင်၌။ သေယျံ၊ မသန့်ရှင်းဘဲ၊
 ထူးလဲညစ်ပေသော အိပ်ခြင်းကို။ ကပ္ပေမိ၊ ကျွတ်လွတ်ထိုတဲ့ အမှု
 ကြောင့်၊ ပြုလုပ်ခဲ့ရပါသတည်း။ တတော၊ ထို့ပြင်တပါး။ အဟံ၊
 အကျွန်ုပ်သည်၊ ရတ္တိဘတ္တံ၊ ထမင်းညစာကို။ နာဘုဇ္ဇေ၊ ရှောင်ကြဉ်
 သောအားဖြင့်၊ စားဘဲ နေခဲ့ရပါသတည်း။

(၃) ဝိဘူသမဏ္ဍနရတာ၊ နှာပနန္တန္တာဒနေဟိစ။
 ဥပကာသိ ဣမံကာယံ၊ ကာမရာဂေနအဋ္ဌိတာ။

(၃) အဟံ အကျွန်ုပ်သည်၊ ကာမရာဂေန၊ ကာမဂုဏ်ထိုက်စား
 သောအလေ့အားဖြင့်။ အဋ္ဌိတာ၊ အနှိပ်စက် ခံရလေသောကြောင့်။
 ဝိဘူသမဏ္ဍနရတာ၊ တင့်တယ်ပြုပြင်၊ တန်ဆာဆင်ခြင်း အရေး၌
 အလေးပြုကာ တွယ်တာနှစ်သက်လေသောကြောင့်။ ဣမံကာယံ၊
 ဤကိုယ်ကောင် အထည်ခြံ ကလေးကို။ နှာပနန္တန္တာဒနေဟိစ၊
 အကြိမ်ကြိမ်ရေချိုးခြင်း၊ အမျိုးမျိုးအမွမ်းတင်ခြင်းစသည်တို့ဖြင့်။
 ဥပကာသိ၊ အလိုလိုက်၍ နှစ်ချိုက်အောင် ပြုပြင် ချယ်လယ်ခဲ့ပါ
 သတည်း။

(၄) တတော သန္တံ လဘိတွာန၊ ပဗ္ဗဇိ အနာဂါရိယံ။
 ဒိသွာ ကာယံ ယထာဘူတံ၊ ကာမရာဂေါ သမူဟတော။

(၄) တတော၊ ထိုအမှန်မတွေ့၊ အကွေ့အကောက်၊ မှောက်
 မှောက် မှားမှား လိုက်စားကျင့်ကြံပြီးသော နောက်၌။ သန္တံ၊ ရတနာ
 သုံးစုံ၊ ကြည်ယုံလေးမြတ်၊ သန္တိခိတ်ကို။ လဘိတွာန၊ အခွင့်ကြိုက်
 ကြို၊ ရလေတုံ့၍။ အနာဂါရိယံ၊ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၊ သာသနာဘောင်၊
 အိမ်သောင်ညွတ်ကွင်း၊ လွတ်ကင်းနေပျော်၊ အရိပ်တော်၌။ ပဗ္ဗဇိ၊

နန္ဒဟရထေရီဝတ္ထု

၈၁

ရဟန်းပြုခဲ့ပါသည်။ ဣဝံကာယံ၊ ဤကိုယ်ကောင်ကြီး၏ ဖြစ်ပုံ သဘောတွေကို၊ ယထာဘူတံ၊ ဟုတ်မှန်သော အတိုင်း၊ ဒိသ္မာ၊ ရုပ်မျိုး၊ နာမ်မျိုး၊ ကြောင်းကျိုးစပ်ဆက်၊ ဖြစ်ပျက်နေဟန်၊ အမှန် တိတိ၊ ဥာဏ်ဖြင့်သိ၍၊ ကာမရာဂေါ၊ လောဘအငတ်၊ ကာမဝါတ်ကို၊ သမုဘတော၊ အမြစ်ပါမကျန်အောင်၊ ထွန်းလွန်မြို့ပျက် အပ်လေ သတည်း။

(၅) သဗ္ဗဘဝါ သမုန္တိန္နာ၊ ဣန္ဒြာစ ပတ္တနာပိစ၊

သဗ္ဗယောဂါဝိသံယုတ္တာ၊ သန္တိံ ပါပုဏိ စေတသော၊

(၅) မသ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ သဗ္ဗဘဝါ၊ သုံးဆွဲဘဝ၊ ဝနိန္တိ တကြော၊ အမှိုက်တောက်၊ သမုန္တိန္နာ၊ အကုန်ချတ်ရှင်း၍၊ ပြောင် တလင်းလွှဲအပ်ကုန်ပြီ။ ဣန္ဒြာစ၊ အာရုံမြင်လျှင်၊ ယုံချင်နှစ်ချိုက်၊ ဣန္ဒြာသိုက်ကို၎င်း။ ပတ္တနာပိစ၊ ငါရလျှင် ကောင်းလေစွာ၊ တောင့်တမျှော်စိုက်၊ အာသာသိုက်ကို၎င်း။ သမုန္တိန္နာ၊ အကုန် ချတ်ရှင်း၍၊ ပြောင်တလင်းလွှဲအပ်ကုန်ပြီ။ သဗ္ဗယောဂါ၊ ဘွဲ့နှောင် တတ်လှ၊ ယောဂသမုတ်၊ တရားယုတ်ဘို့သည်။ ဝိသံယုတ္တာ၊ ခိုယ်နှင့် မယှဉ်ဘဲ၊ လွင့်စင်ထွက်ပြေးကြလေကုန်ပြီ။ ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌၊ အဘံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ စေတသောသန္တိံ၊ ဘယ်အပူမျိုးမှ မငွေ့ဘဲ၊ အရိယာဘို့အလေ့ဖြင့် စိတ်နှလုံး ချမ်းမြေ့ခြင်းသို့၊ ပါပုဏိ၊ အစိုးရိမ် မနှောက်ဘဲ၊ ဆိုက်ရောက်ခဲ့လေပြီဘကား။

ယခုပြဆိုခဲ့သော နန္ဒဟရထေရီဝတ္ထု၌ နည်းယူ အတုခိုးတွယ် အချက်မှာ နန္ဒဟရသည်။ အခွင့်မကြုံသေးသဖြင့် အမှောက်အမှား အမျိုးမျိုးတို့ကို လိုက်စားကျင့်ကြံ၍ နေသော်လည်း၊ လမ်းမှန်ကို ညွှန်ပြ၍ နည်းကျအောင် သွန်သင်သော ဆရာမြတ်ကြီးနှင့်တွေ့သော အခါ မိမိ၏အမှားကို အကျွင်းအကျန်မထားဘဲ အလုံးစုံ စွန့်ပစ် လိုက်ဘိသကဲ့သို့ ထိုနည်းတူစွာ ပုထုဇန် ဘို့ဗွေတာလမ်းမှန်ကိုမတွေ့ ၍ မှောက်မှားသော အလေ့တို့ဖြင့် တိမ်းချော် စောင်းငိုက်၍ နေ သော်လည်း နည်းမှန် လမ်းကျ ညွှန်ပြသွန်သင်မဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တို့နှင့် တွေ့ကြုံခဲ့ပါလျှင်၊ ရှေးက လက်ကိုင် ထားခဲ့သေး မိမိအမှားတွေကို

အကျင်းအကျန် မရှိအောင် အလုံးစုံပယ်စွန့်၍ လမ်းမှန်သို့ လိုက်နိုင်
ကြရန် အချက်ကြီး ဖြစ်ပေသတည်း။

အမှားကို မစွန့်နိုင်ဘဲ ဇွဲသန်သန်နှင့် ဇွဲလမ်း၍ နေခြင်းကို ဣဒ်
သစ္စာဘိနိဝေသဒိဋ္ဌိဟု ခေါ်ဆိုကြောင်းများကိုလည်း သတိထားကြ
ကုန်ရာသတည်း။

နန္ဒ၊တ္ထရာထေရီဝတ္ထု၊ဦး၏။

ပဉ္စကနိပါတ်။

(၆) ကာဠိထေရီဝတ္ထု။

သံသရာတကြော ဒုက္ခတောမှ လွတ်လိုသောဆန္ဒဖြင့်၊ ရှေးရှေး
ဘဝတို့၌ တွေ့ကြုံခဲ့သမျှသော ဘုရားရှင်တို့၏ လက်ထက်တော်မှာ
ပါရမီဥဋ္ဌာထုင်ကို သိုမြှင်စုဆောင်း၍လာခဲ့တဲ့ အမျိုးသွီးကလေး
တယောက်ဟာ ယခုရှင်တော်ဘုရား လက်ထက်တော်သို့ ကျတော့။
ကုရုတိုင်း ကမ္မာသဒ္ဓနိရုံးကြီးဝယ် စင်ကြယ်မြင့်မြတ်သော ပုဏ္ဏား
ကြီးအနွယ်မှမွေးဖွားတဲ့အမျိုးသွီးကလေးတယောက်ဖြစ်လာတယ်။
အမည်မှာတော့ ‘ကာဠိ’ တဲ့။ ဘယ်အတွက်ကြောင့် ကာဠိမည်သလဲ
လို့ဆိုတော့ သူ့အသားအရေက ဖြူဖြူစင်စင် မဟုတ်ဘဲ၊ မှိုင်းညိုညို
ဖြစ်နေလို့ ကာဠိဆိုတဲ့ အမည်ကိုပေးသတဲ့။ မြန်မာတာဝါအားဖြင့်
တိုက်ရိုက်ပြန်ဆိုရပါလျှင် ‘ခဇ်ဇို’ ရယ်လို့ ခေါ်ဆိုရမှာပေါ့။

အဲ-ကာဠိဆိုတဲ့ အမျိုးသွီးကလေးဟာ ကမ္မာသဒ္ဓနိရုံးမှာ
အစဉ်အတိုင်း ကြံပွားလာလို့ အရွယ်သို့ ရောက်တဲ့အခါ ကံအား
လျော်စွာ ထိုကမ္မာသဒ္ဓနိရုံးကြီးမှာ မဟာသတိပဋ္ဌာန် တရားကို
ဟောကြားတဲ့ တရားပွဲကြီး ပေါ်လာပါရော။ ။ မဟာသတိပဋ္ဌာန်
ဒေသနာတော်ကြီးဆိုတာ အခြားအရပ်မှာ ဟောတာမဟုတ်ဘူး။
ကာဠိတို့ နေထိုင်တဲ့ ကမ္မာသဒ္ဓနိရုံးကြီးမှာ ဟောကြားတော် မူတဲ့
ဒေသနာတော်ကြီးဖြစ်ပေတယ်။

ကာဠိထေရ်ဝိသုဒ္ဓိ

၇၃

အဲသည့် နိဂုံးကြီးမှာ ရှင်တော်ဘုရား ဟောကြားတော်မူတဲ့ ဒေသနာတော်ကြီး ဖြစ်တဲ့အတွက် နိဂုံးသူ၊ နိဂုံးသားတွေဟာ မဟာသတိပဋ္ဌာန်တရားကိုတယောက်မကျန် သင်အံ့လေ့ကျက်ကြသတဲ့။ အယုတ်သဖြင့် ခုနစ်နှစ် အရွယ်ရှိတဲ့ အမျိုးသမီးကလေး များပင် သော်လဲ သတိပဋ္ဌာန် သုတ္တန်ကျမ်းမြတ်ကို နှုတ်တက်ရှုရှု အမြဲပင် ရှုတ်တတ်သရဇ္ဈာယ်ကနေကြသတဲ့။ ။ အဲ-သို့ကလေးက သတိပဋ္ဌာန်တရားကို ကြိုးစားအားထုတ်ကြတဲ့အတွက် ထိုသူတို့နိဂုံးသားတွေဟာ တရားအရာတွင် ထိမ္မာယဉ်ကျေးပြီး ကျွတ်ဘမ်းဝင်လိုက် ကြတာလွန်စွာများသတဲ့။ ခုဟန်းပြုကြတဲ့ အမျိုးသားတွေ၊ အမျိုးသမီးတွေဟာလဲ မရေမတွက် နိုင်အောင်ပင် ရှိနေကြသတဲ့။ အဲ-သို့ကလေးက သတိပဋ္ဌာန်တရားကို ကြိုးစားအားထုတ်ကြတဲ့ အတွက် ထိုခေတ်အခါက ထိုနိဂုံးကြီးကို မဟာသတိပဋ္ဌာန် နိဂုံးကြီးရယ်လို့ ခေါ်ကြသတဲ့။ သာသနာတော်အတွင်းမှာမဟာသတိပဋ္ဌာန်ဒေသနာတော်ကြီးဆိုတာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်ကြတဲ့ လူ၊ ရှင်အပေါင်းတို့အား များစွာကျေးဇူးပြုနိုင်တဲ့ ဒေသနာတော်ကြီးပေပေါ့။ တရားအချက်တွေဟာလဲ စုံလင်စွာပါရှိပေတယ်။ အဲ-သို့အတွက်ကြောင့် သာသနာတော်ကို ကြည်ညိုကိုင်းရှိုင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှန်သမျှတွေဟာ မဟာသတိပဋ္ဌာန် သုတ္တန်အချက်ကိုလေ့ကျက်သင်ကြားသင့်ကြပေတယ်။

(အယ်ဒီတာမှတ်ချက်။ ။ မဟာသတိပဋ္ဌာန် ဒေသနာတော်၌ လာသော သဘော အဓိပ္ပါယ်တို့ကို လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် သိတော်မူလိုကြပါလျှင်။ လယ်တီပဏ္ဍိတ-ဆရာဦးမောင်ကြီးရေးသားသော “မဟာသတိပဋ္ဌာန် အမေးအဖြေ” စာအုပ်ကို လက်ကိုင် ထား၍ သင်ကြားလေ့လာကြပါကုန်။)

ပြဆိုခဲ့ပြီးသော ကာဠိဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကလေးဟာ သတိပဋ္ဌာန်တရားပွဲတော်ကြီးတွင် ကိုယ်တိုင် ပါဝင် နာကြားရပြီးတဲ့နောက် မဟာသတိပဋ္ဌာန် သုတ္တန်ကျမ်းမြတ်ကြီးကို နှုတ်တက်ရှုရှု ဆောင်ထားတဲ့ အပြင် အဓိပ္ပါယ် သဘောသရုပ် တို့ကိုလဲ ဟုတ်ဟုတ်

ညားညားထိရှိအောင် သင်ကြားအားထုတ်တယ်။ ။သတိပဋ္ဌာန် ဒေသနာကို လွန်စွာကြိုးစားတဲ့ အတွက် နိဂုံးသူ နိဂုံးသား တို့ကပင် ထိုအမျိုးသမီး ကလေးကို “သတိပဋ္ဌာန်ခင်ညို သတိပဋ္ဌာန်ခင်ညို” ရယ်လို့ ခေါ်ဆိုသမုတ်ကြတယ်။ အခြားသော အမျိုးသမီးများကိုလဲ မိမိကိုယ်တိုင် ဆရာလုပ်ပြီး သတိပဋ္ဌာန်တရားကို သင်ကြားပြသလို့ ပေးတယ်။ ထိုအခါ သတိပဋ္ဌာန် ဆရာမကလေး ရယ်လို့ ခေါ်ကြ ပြန်တာပေါ့။

အဲ-ဤကဲ့သို့မဟာသတိပဋ္ဌာန်နှင့် စပ်ဆိုင်တဲ့ ကုသိုလ်တရားကို ပွားများကာ နေထိုင်ပြီးတဲ့နောက် လူတို့ဘောင်မှာ လူဝတ်ကြောင် နှင့် နေရတာကို ငြီးငွေ့ပျင်းမုန်းလာသဖြင့် မိဘများထံမှာ ခွင့်ပန် ကာ သာသနာဘောင်သို့ ဝင်ပြီး ရဟန်းပြုလုပ်တယ်။ ဘိက္ခုနီမ အဖြစ်သို့ရောက်တဲ့အခါ မူလအမည်သညာအတိုင်း “ကဇ္ဇိမာနီ” ရယ်လို့ ထင်ရှားကျော်စောသွားတယ်။

သတိပဋ္ဌာန်တရားကို လူဖြစ်စဉ်အခါကပင် စွဲလမ်း၍ လာခဲ့တဲ့ အဘိုင်း ရဟန်းဖြစ်တဲ့ အခါမှာလဲ ထိုတရားကိုပင် ဟောကြား ပြသလို့နေတယ်။ ကဇ္ဇိမာနီ ဘိက္ခုနီမထံသို့ မဟာသတိပဋ္ဌာန် တရားကို ကြားနာရအောင် လာလိုက်ကြတဲ့ အမျိုးသမီးတွေဟာ နေ့စဉ် မပြတ် အထပ်ထပ် စည်ကားနေသတဲ့။ ပေါများလိုက်တဲ့ လာဘ်လာဘတွေဟာလဲ တောင်ပုံ ရာပုံ အစုအပုံ ကြီးတွေ ဖြစ်နေ သတဲ့။ တရားဟော ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းဟာလဲ အများ တကာဘို့၏ နားမှာ ကြားထိကျော်စောလို့နေတယ်။

တရားနာလာကြတဲ့ ပရိသတ်တွေက များပြား။ လာဘ်လာဘ တွေက များပြား။ တရားဟော ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကလဲ ကြီးမား။ အဲ-သို့ကလျှင် ဂုဏ်အားဖြင့် ထင်ရှား ကျော်စောနေတဲ့ အတွက် ကိုယ်ရေးကိုသို့တာဝန်ဖြစ်တဲ့တရားအလုပ်ကိုအားမထုတ် နိုင်ဘဲ လာဘ်လာဘဆိုတဲ့လှိုင်းကြီးထဲမှာ ခုနစ်နှစ်တိုင်တိုင် နစ်မြုပ် နေရှာသတဲ့။ လာဘ်လာဘဆိုတာ လွန်စွာမြှောက်ပင့် တတ်တာ

ကောဠိထေရီဝတ္ထု

၈၅

ကလား။ လာဘ်လာဘဆိုတာ နှောင်ကြီးဖြင့် အမိခံရတဲ့ ဌာနများသို့ ထွက်သွားခြင်းငှါ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။

ချနစ်နှစ်တိုင်တိုင် လာဘ်လာဘ ကျော့ကွင်းဖြင့် အမိခံရပြီးတဲ့ နောက်၊ သတိသံဝေ ဘယ်လိုရလာသလဲလို့ဆိုတော့။ ဩဝါ-ငါ ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်လာပါသော်လည်း ကိုယ့်ယိုရင်းကို ဖြစ်တဲ့ ရဟန်းအလုပ်ကို အားမထုတ်သေးပါကလား။ မိမိ၏ထံသို့ လာ ရောက်ကြတဲ့ ပရိသတ်ပေါင်း များစွာတို့အား တရားဟောရတဲ့ ကိစ္စ၊ ပင့်လျှောက်ကြတဲ့ အရင်ဋ္ဌာန အမျိုးမျိုးသို့လိုက်ပြီး တရား ဓမ္မဟောပြုရတဲ့ ကိစ္စ၊ ဩဇာညီစွာ ယူဒါန်းကြတဲ့ ပစ္စည်းပရိက္ခရာ တွေကို အဿွခံရတဲ့ ကိစ္စ၊ အဲသည်သို့ ကိစ္စအမျိုးမျိုးနှင့်သာ အချိန် ကုန်ဆုံးနေခဲ့ရတယ်။ ကိုယ့်ရေးကို သိတာဝန်ဖြစ်တဲ့ ရဟန်းအလုပ်ကို တော့ အားမထုတ်ရသေးဘူး။ ရဟန်းပြုလာခြင်းဟာလဲ လာဘ် လာဘာများသို့မဟုတ်ဘူး။ သံသရာဝဋ်တွေ ကရှုတ်ခွေမှ လွတ်ပစေ၊ ကျွတ်ပစေ ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးနှင့်၊ ရဟန်းပြုလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေတယ်။ အဲ- သို့အထွက်ကြောင့်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ အနေအထိုင်မျိုးတွေကဲ့သို့ နေထိုင်လို့ ဖြင့် မသင့်လျော်တော့ဘူး။ တရားဟောမှုနှင့်၊ ပစ္စည်းအဿွခံမှုကို ဖြတ်၍၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ကပ်ပြီး၊ မြင့်မြတ်တဲ့ တရားအလုပ်ကို၊ အား ထုတ်မှသင့်လျော်တော့မယ်။

အဲ- သို့သော်၊ အကြံဖြစ်တဲ့နောက်၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာကြီးတို့ထံမှာ အခွင့်ပန်ပြီး၊ ဆိတ်ငြိမ်သော တောအုပ်တခုအတွင်းသို့ ထွက်သွား ပြီးသျှင်၊ မဟာသတိပဋ္ဌာန် သုတ္တန်ကျမ်းမြတ်ကြီးမှာ ဟောတော် မူတဲ့ နည်းလမ်းအတိုင်း သမထဘာဝနာကို အရင်းခံပြုကာ ဝိပဿနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းပွားများရာတွင် မကြာမီအတွင်း ကိလေသာပြတ်ကင်း၍ မြတ်ခြင်းကြီး ထွန်မြတ်လှစွာသော ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်တော်မူလေသတည်း။

ထိုအခါ လွန်စွာဝမ်းမြောက်တော်မူလှသဖြင့် နောက်နောက်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှသော ကြောင်းရာဥသုံး အလုံးစုံကို ဘွဲ့ဆိုတော်မူ ကာ ဥဒါန်းဂါထာငါးပုဒ်ကို သို့ကလျိန္တဆိုတော်မူ လေသတည်း။

ထေရ်ဘာသာပြန်

(၁) သဒ္ဓါယာပဗ္ဗဇ္ဇိတွာန၊ အာဂါရသ္မာနဂါရိယံ။
ဝိစရိဟံတေနတေန၊ လာဘသက္ကာရဥဿုကာ။

(၁) အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ သဒ္ဓါယာ၊ လေးမြတ်ကြည်ယုံ၊ သဒ္ဓါ ဟုန်ဖြင့်။ အာဂါရသ္မာ၊ အိမ်ယာထောင်သော လူ့ဘောင်မှ။ နိက္ခမ္မ၊ ထွက်ရှောင်၍။ အနဂါရိယံ၊ အိမ်ရာမထောင်သော ရဟန်းဘောင်၌။ ပဗ္ဗဇ္ဇိတွာန၊ ရဟန်းပြုပြီးသည်ရှိသော်။ လာဘသက္ကာရဥဿုကာ၊ လာဘ်လာဘပေါ်များမှုကို၊ ဂရုစိုက်လျက်။ တေနတေန၊ ထိုထိုအရပ် ဌာနသို့။ ဝိစရိ၊ တရားဘောရန်၊ ကြိတ်ဘန်များစွာ၊ လှည့်လည်၍ နေခဲ့ပါသတည်း။

(၂) ရိပ္ပိတွာပရမံအတ္တံ၊ ဟိနမတ္ထမသေဝိဟံ။
ကိလေသာနိဝသံဂတိံ၊ သာမညတ္တံနိရုဇ္ဈဟံ။

(၂) အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ပရမံ၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း၊ အ အကျင့်ကောင်းဖြစ်သော။ အတ္တံ၊ အကျိုးစီးပွားကို၊ ရိပ္ပိတွာ၊ ရှောင်လွှဲ ချော်ချွတ်စေ၍။ ဟိနံ၊ အောက်တန်းကျသော။ အတ္တံ၊ လာဘ်လာဘ ပေါ်များခြင်းဟူသော အကျိုးစီးပွားကို၊ အသေဝိ၊ မှီဝဲသော အား ဖြင့်၊ ကြိုးစားမိလပြီ။ ကိလေသာနံ၊ ကိလေသာတရားတို့၏။ ဝသံ၊ အလိုနိုင်ငံသို့၊ ဂတိံ၊ လိုက်ပါ၍။ သာမညတ္တံ၊ ရဟန်းပြုယှက်မှု၏ အကျိုးစီးပွားကို။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ နိရုဇ္ဈံ၊ မထိမမြင်ဘဲ၊ အလွဲ ကြီး လွဲခဲ့ပါသတည်း။

(၃) တဿာမေအဟုသံဝေဂေါ၊ နိသိန္နာယဝိဟာရကေ။
ဥမ္မဂ္ဂပဋိန္နမ္ပိ၊ တဏှာယဝသမာဂတာ။

(၃) ဝိဟာရကေ၊ ကျောင်းငယ်တဆောင်၌။ နိသိန္နာယ၊ ကမ္မ ဌာန်းအလုပ်ကို အားထုတ်ကြိုးစား၍နေစဉ်။ တဿာမေ၊ ထိုအ ကျွန်ုပ်အား။ သံဝေဂေါ၊ တုန်လှုပ်လန့်ထိတ်၊ သံဝေဂိတ်သည်။ အဟု၊ အချိန်သင့်စွာ၊ ဖြစ်ပေါ်၍လာ၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဥမ္မဂ္ဂပဋိပန္နာ၊ လမ်း မှောက်လမ်းမှားသို့၊ လိုက်သွားတွေငေါ့၍ နေသည်။ အမ္ပိ၊ ဖြစ်ရပါ သည်တကား။ တဏှာယ၊ ပစ္စည်းများကြောင်းစုဆောင်းသိမ်းပိုက်၊

ကောဠိထေရ်ဝိသုဒ္ဓိ

၈၇

တဏှာရိက္ခာန်။ ဝသံ၊ အလိမ္မိင်္ဂသို့။ အာဂတော၊ ဆိုက်ရောက်၍
နေပါသည်ဘကား။ ဣတိ၊ ဤသို့။ သံဝေဂေါ၊ တုန်လှုပ်လန့်ထိတ်၊
သံဝေစိတ်သည်။ အာ၊ အချိန်သင့်စွာ၊ ဖြစ်ပေါ်၍လာ၏။

(၄) အပ္ပကံဇိဝိတံမယံ၊ ဇရာဗျာဓိစမဒ္ဒတိ။

ပုရာယံဘိဇ္ဇတိကာယော၊ နမေကာလောပမဇ္ဇိတုံ။

(၄) မယံ၊ ငါ၏။ အပ္ပကံ၊ တိုဘောင်းသေးသိမ်သွစွာသော။
ဇိဝိတံ၊ အသက်ကလေးတချောင်းကို။ ဇရာဗျာဓိစ၊ အိုခြင်းတရား၊
နာခြင်းတရားများကလည်း။ မဒ္ဒတိ၊ မရပ်မနေ ကြိတ်ခြေညှင်းပမ်း
၍နေလေ၏။ အယံကာယော၊ ဤကိုယ်ကောင်ကြီးသည်။ ပုရာဘိဇ္ဇတိ၊
ပျက်စီးခြင်းသို့ မရောက်သေးမှီ။ မေ၊ ငါ့အား။ ပမဇ္ဇိတုံ၊ မေ့မေ့
ထျော့ထျော့၊ ပေါ့ပေါ့ တံတံ နေခြင်းငှါ။ နကာလော၊ အခါ
မဟုတ်ချေ။

(၅) ယထာဘူတံပဝေက္ခန္တိ၊ ခန္ဓာနံ ဥဒယဒ္ဓယံ။

ဝိမုတ္တစိတ္တာဥဋ္ဌာသိ၊ ကတံဗုဒ္ဓဿသာသနံ။

(၅) အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ခန္ဓာနံ၊ ခန္ဓာငါးပါး၊ ရုပ်နာမ်တရား
တို့၏။ ဥဒယဒ္ဓယံ၊ ခဏကလေးနှင့်ဖြစ်၊ ခဏကလေးနှင့် ပျက်ပျံ့
သဘောကို။ ယထာဘူတံ၊ ဟုတ်မှန်သော အတိုင်း။ ပဝေက္ခန္တိ၊
ဝိပဿနာ ဥာဏ်အမြင်ဖြင့်၊ ဆင်ခြင်ရှုစား သိုက်သည် ရှိသော်။
ဝိမုတ္တစိတ္တာ၊ ကိလေသာညှက်ကွင်းမှ၊ လွတ်ကင်းသောစိတ်ရှိသည်
ဖြစ်၍။ ဥဋ္ဌာသိ၊ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်သဖြင့် ဝမ်းမြောက်စွာ
ထလိုက်ပါသတည်း။ ဗုဒ္ဓဿ၊ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏။ သာသနံ၊
ဆုံးမနည်းလမ်း၊ စည်းကမ်းဥဿုံ၊ အလုံးစုံကို။ ကတံ၊ မကျန်
မကျင်းအောင်၊ ပြုလုပ်အပ်ခြင်းကိုပြုလေပြီ။

ဤကဲ့သို့ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ရောက်ပြီးသောအခါ၊ ဗုဒ္ဓဿသာသနာ
တော်အတွင်းမှာ ‘ကောဠိထေရ်’ ဘိက္ခုနီတပါးဟု၊ ထင်ရှား
ကျော်စောတော်မူလေသတည်း။

(၆) ကောဠိထေရ် ဝတ္ထုပြီး၏။

*(ဗုဒ္ဓ၏အမည်။ ။ဤဝတ္ထု၌ သတိထား၍ မှတ်သားရန်အချက်မှာ ပစ္စည်းလတ်လာဘများအောင်စုဆောင်းခြင်း၊ ရရှိသောပစ္စည်းတို့ အပေါ်၌ တဏှာဖြင့် သာယာတွယ်တာခြင်း၊ ဤသဘောများသည် ကမ္မဋ္ဌာန်းအလုပ်ကို အားထုတ်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့် ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်ပေသည်။ လတ်လာဘတည်းဟူသော ဗုံးဆံဖြင့် ထိမှန်ခြင်းခံရသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်၊ တရားအထုပ်ကို အားထုတ် ခြင်း၌ မစွမ်းနိုင်ကြကုန်။ ထို့ကြောင့် ပဓာနအလုပ် စခမ်း၌ ကြိုးပမ်းလိုသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်၊ ပစ္စည်းလတ်လာဘ ရှာဖွေခြင်း ရရှိပြီးသော ပစ္စည်းလတ်လာဘတို့၌ တွယ်တာနှစ်သက်ခြင်း ဤသဘောများကို ပယ်ရှားစွန့်ပစ်ကြကုန်ရာသတည်း။)

“ပဇ္ဇကနိပါတ်”

(၇) သကုလာထေရီဝတ္ထု။

သံသရာဝတ်မြို့၊ ကရွတ်ချုံမှာ လွတ်ခုံကျော်လွှား၍၊ ထွက်သွား လိုသော၊ အမျိုးသွီးကလေး တယောက်သည်၊ ရှေးရှေ့သောအခါ၊ အတိတ်သံသရာ အဆက်ဆက်တို့၌၊ ထွက်မြောက်ကြောင်းဖြစ်သော ကုသိုလ်ပါရမီမျိုးများကို ကြိုးစားဖြည့်ဆည်းပူး၍ နေစဉ် ပဒုမုတ္တရ ဘုရား ထင်ရှားပွင့်တော် မူသောအခါ၊ ဟံသာဝတီနေပြည်တော် ကြီးမှာ အာနန္ဒာအမည်ရှိတဲ့ ဘုရင် မင်း မြတ် ကြီး ၏ သွီးတော် ကလေးတပါးဖြစ်လာတယ်။

ထိုအာနန္ဒာမင်းကြီးဟာ ပဒုမုတ္တရ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏ ခမည်းတော်ကြီး တပါးပေပေါ့။ ဆိုခဲ့တဲ့ မင်းသွီးကလေးဟာလဲ ရှင်တော်ဘုရား ၏ နှမတော်မြတ် ဘုရားဖြစ်ပေတယ်။ သို့ရာတွင် ခမည်းတော်ချင်းသာတူ၍ မယ်တော်ချင်းတော့ မတူဘူးပေါ့။ ထိုမင်းသွီးကလေး၏ အမည်ကိုတော့၊ အလွန်နှစ်သက်တွယ် ရှိတဲ့ အတွက်၊ “နန္ဒာ” ခုယ်လို့ခေါ်ဝေါ်ကြတယ်။ ထိုနန္ဒာဆိုတဲ့

အမျိုးသွီးကလေးဟာ ရှေးဟောင်းပါရမီ ပြည့်ညီလာခဲ့တဲ့အတိုင်း လိမ္မာယဉ်ကျေးတဲ့ရုဏ်နှင့် အထူးသဖြင့် ပြည့်စုံသတဲ့။

မောင်တော်ကြီးကလဲ သုံးလောကထွန်ထား ဘုရားကိုယ်တော် မြတ်ကြီးဖြစ်နေတဲ့အတွက် ထိုမင်းသွီးကလေးမှာ သာလှိုပင် ချီးမွမ်း ဘွယ်ကောင်းပေတာပေါ့။ အိမ်ရာတည်ထောင်တဲ့ လူ့ဘောင်က စရိုက်များကို လိုက်စားခြင်း မပြုဘဲ၊ သန့်ရှင်းသော အမျိုးကညာ အဖြစ်နှင့်သစ်သစ်လွင်လွင်နေထိုင်ကာ မောင်တော်ဖြစ်တဲ့ရှင်တော် မြတ်ဘုရားထံတော်သို့ နေ့မှန်ရက်ဆက် သွားရောက်ဆည်းကပ်ပြီး လှူဒါန်းခြင်း၊ တရားနာခြင်း အစရှိတဲ့ ကုသိုလ်မျိုးများ ကိုသာ ကြိုးစားအားထုတ်နေတယ်။

တနေ့သောအခါ အချို့စင်ဖြစ်တဲ့ သွီးကညာပေါင်း များစွာ တို့ဖြင့် ခြံရံလျက် တခမ်းတနား ကျောင်းတော်သို့သွားပြီး တရား နာစဉ်အခါ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည်၊ ဘိက္ခုနီမာဘပါးကို ဒိဗ္ဗစက္ခုဘေဒင်အရာ၌ ခန့်ထား ချီးမြှင့်တဲ့ ပွဲတော်ကြီးနှင့် ကြုံနေ ပါရော။ ။နန္ဒာအမည်ရှိ ဘုံမင်းသွီးကလေးသည်၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုဘေဒင် ရတဲ့ ဘိက္ခုနီမာဘပါးကို မြင်တော့ ကြည်လင် ဝမ်းသာ လွန်စွာ အားတက်ခြင်းဖြစ်ပြီး၊ ‘ နောင်ပွင့်တော်မူတဲ့ ဘုရားရှင်တို့၏ လက် ထက်တော်မှာ ငါလဲ ဒိဗ္ဗစက္ခု ဘေဒင်ကို ရအောင် ကြံဆောင် ကြိုးစားမှတော်မယ်’” ဆဲသည်လို အကြံဖြစ်ပေါ်လာသတဲ့။

တရားတော်ကိုနာပြီး၊ နန်းတော်သို့ ပြန်သွား၍ မကြာမှီအတွင်း နန်းယင်ပြင်မှာ ကြီးကျယ် ခမ်းနားစွာသော အဿ မဏ္ဍပ်ကြီး တဆောင်ကို ဆောက်လုပ်တယ်။ ထို့နောက် ရဟန်းသံဃာတော် တို့နှင့် သင့်လျော်လျောက်ပတ်တဲ့ ပစ္စည်း ပရိက္ခရာ အမျိုးစုံကို ဝယ်ချမ်းပြီး မဏ္ဍပ်ကြီးအတွင်းမှာ ကြည်ညိုဘွယ်ရာ ခင်းကျင်း ပြင်ဆင်လှိုထားတယ်။ ။ဆဲသည်ကဲ့သို့ အလှူဒါနနှင့်ဆိုင်တဲ့ ပုဗ္ဗ ကိစ္စအမျိုးစုံကို အကုန်စီမံလှိုပြီးစီးတော့ သံဃာတော်များနှင့်ဘကွ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားကို အလှူတော် မဏ္ဍပ်ကြီးသို့ ကြွရောက်ရန် ပင့်လျှောက်တယ်။

ရှင်တော်မြတ်ဘုရားလည်း သံဃာတော်ပေါင်း များစွာတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် နှမတော်၏ အလှူမဏ္ဍပ်သို့ကြွရောက်တော် မူလာတယ်။ နှမတော် နန္ဒာမင်းသွီးသည်၊ သာဟတ္ထိက ဒါန မြောက်အောင် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကြပ် လှူဒါန်းကာ တရားနာပြီးတော့ ‘‘ဘုန်းတော် ကြီးဗုဒ္ဓော မြတ်စွာဘုရား၊ ဘုရားနှမတော် ကလေးသည် ဤကဲ့သို့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့အလှူတော်ကြီးကိုလှူဒါန်းပူဇော်ရတဲ့ စေတနာ ကြောင့် နောင်ပွင့်တော် မူလတံ့ဖြစ်တဲ့ ဘုရားရှင်တို့၏ လက်ထက် တော်မှာ ဒိဗ္ဗစက္ခုတောဒဂ်ရာထူးဖြင့် ချီးကျူးခြင်းခံရပြီးလျှင်။ ကိလေ သာ ကုန်ခမ်းတဲ့ ရဟန္တာမအဖြစ်ဖြင့် ကျွတ်တမ်း ဝင်ရပါယိရဲ့ ဘုရား’’ ဆဲ-သို့ကလျှင် လျှောက်ထား တောင်းပန်တယ်။

ထိုအခါ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားက အနာဂတံသ ဥာဏ်တော်ဖြင့်၊ ဆင်ခြင်တော်မူပြီး။ အို-နှမတော်နန္ဒာ၊ သင်၏အလှူတော်ကြီးသည် အလွန်တရာပင် ဖြူစင်သန့်ရှင်းလှပါ၏။ သင်ဆုကောင်းတဲ့ အတိုင်း ပြည့်စုံလှဘုံ။ နောင်အနာဂတ်အခါ ကမ္ဘာတစ်လုံး လွန်လေသော် လောကလုံးပါး၌ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား ထင်ရှားပွင့်တော်မူလှဘုံ။ ထိုအခါ သင်နှမတော်သည် သကုလာဟူသောအမည်ဖြင့် ထေရီ တိက္ခူနီမတပြီးဖြစ်၍ သင်နှမတော် တောင်းတတ်တဲ့အတိုင်း ဒိဗ္ဗစက္ခု တောဒဂ်ကိုရရှိပြီးလျှင် ရဟန္တာမအဖြစ်နှင့် ကျွတ်တမ်း ဝင်ထိမ့်မယ်။ ဆဲ ဤကဲ့သို့ ဗျာဒိတ်စကား မိန့်ကြားတော်မူတယ်။ ထိုအခါ နှမတော် မင်းသွီးကလေးမှာ မောင်ဘော်ဘုရား၏ ဗျာဒိတ်တော် စကားကို ကြားရတော့ ယနေ့နက်ဖြန်ပင် မိမိအာသာဆန္ဒအတိုင်းပြည့်ဝတော့ မလောက် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာဖြစ်ပြီး ထိုနေ့ကစ၍ ကုသိုလ်ပါရမီ များကို အထူးကြိုးစားလျှင် ဖြည့်ဆည်းပူးရှာတယ်။

ဆဲ-ယခုပြဆိုခဲ့ပြီးတဲ့အကြောင်းများကို ထင်ရှား ထိရှိစေခြင်းငှါ သကုလာထေရီ တိက္ခူနီ အရှင်မြတ်က ထေရီအပဒါနိ ပါဠိတော် ကြီးမှာ ပြဆိုလေတုံသော ဂါထာတို့ကို ကောင်းစွာဟောကြားတော် မူခဲ့လေသတည်း။

သက္ကလာထေရ်ဝတ္ထု

၉၁

(က) ပဒုမုတ္တရောနာမဇိနော၊ သဗ္ဗဓမ္မာနပါရဂူ။

ဣတောသတသဟဿမိ၊ ကပ္ပေဥပ္ပဇ္ဇိနာယကော။

(က) ဘောန္တော၊ အို-သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့။ ဣတော၊ ဤဘဒ္ဒကင်္ဂကမ္ဘာမှ။ သတသဟဿမိကပ္ပေ၊ ရှေးလွန်ခဲ့သောကမ္ဘာတစ်သိန်းအခါ၌။ သဗ္ဗဓမ္မာနံ၊ တရားအလုံးစုံတို့၏။ ပါရဂူ၊ တဘက်ကမ်းသို့ ရောက်တော် မူပြီးထသော။ နာယကော၊ လူ နတ်၊ ဗြဟ္မာ သတ္တဝါအပေါင်းတို့၏ ကောင်းသော လမ်းညွှန်ကြီးသဘွယ်လည်း ဖြစ်ပေထသေး။ ပဒုမုတ္တရောနာမ၊ ပဒုမုတ္တရ အမည်တော်ရှိသော။ ဇိနော၊ ငါးမာရ်အောင်မြင်၊ ဘုရားရှင်သည်။ ဥပ္ပဇ္ဇိ၊ သန့်သလေးအင်၊ သဇင်ပန်းကုံး၊ ဆင်သရုံးလျက်၊ အမြတ်ဆုံးဖြင့်၊ ပွင့်တော်မူလေသတည်း။

(ခ) ဟိဘာယသဗ္ဗသတ္တာနံ၊ သုခါယဝဒတံဝရော။

အတ္တာယပုရိသာဇညော၊ ပရိပဇ္ဇာသဒေဝကော။

(ခ) ဝဒတံ-ဝဒန္တာနံ၊ အမြတ်တရားဟောကြားသော ပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်းတို့ထက်။ ဝရော၊ အမြတ်ဆုံးလည်း ဖြစ်တော် မူသော၊ ထိုရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည်။ သဗ္ဗသတ္တာနံ၊ သတ္တဝါဝေနေ၊ ရှိလေသမျှ၊ အနန္တတို့၏။ ဟိဘာယ၊ အကျိုးစီးပွား များစိမ့်သောဌာငှါရင်း။ သုခါယ၊ ချမ်းသာအမျိုးမျိုး၊ တိုးစိမ့်သောဌာငှါရင်း။ ပုရိသာဇညော၊ ယောက်ျားဥက္ကဋ္ဌ၊ အမြတ်ဦးခိုင်၊ မှူးပိုင်သနင်း၊ တရားမင်းဖြစ်တော် မူသော ထိုရှင်ကော်မြတ်ဘုရားသည်။ သဒေဝကော၊ နတ်နှင့်ဘကွသော လောကသုံးဘုံတို့၌။ အတ္တာယ၊ မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်၊ ရယူခံစား၊ အကျိုးများစိမ့်သောဌာငှါရင်း။ ပရိပဇ္ဇာ၊ ပါရမီအသင့်၊ စုံအောင်ကျင့်၍၊ ပွင့်တော်မူလာခဲ့ပေသတည်း။

(ဂ) ယသတ္တပတ္တောသိရိမာ၊ ကိတ္တိဝဏ္ဏဂတော ဇိနော။

ပူဇိတောသဗ္ဗလောကဿ၊ ဒိသာသဗ္ဗာသုဝိသုတော။

(ဂ) ဇိနော၊ ငါးမာရ်အောင်မြင် ဘုရားရှင်သည်။ ယသတ္တပတ္တော၊ အခြံအရံအများဆုံးအဖြစ်သို့ရောက်တော်မူပေ၏။ သိရိမာ၊ ကြက်သရေဘုန်းဂုဏ်၊ နှုန်းမကုန်အောင်၊ အလုံးစုံ ပြည့်ပြီးတော်

၉၂

ထေရ်ဘာသာပြန်

မူပေ၏။ ကိတ္တိဝတ္ထကတော။ ချီးမွမ်းဘွယ်အထူး၊ ဂုဏ်ကျေးဇူးသခင်၊ အရှင်တရားလည်း ဖြစ်တော်မူပေ၏။ သဗ္ဗလောကဿ၊ တလောကလုံး၏၊ ပူဇိတော၊ ခြေတော်စုံကို၊ ခိုလှုံကော်ခေါ်၍၊ ပူဇော်အပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ကြီးလည်း ဖြစ်တော်မူပေ၏။ ဒိဿသဗ္ဗာသု၊ အလုံးစုံသော အရပ်ဆယ်မျက်နှာတို့၌၊ ဝိသုတော၊ ဂုဏ်သတင်းသံတည့်ညံ့ဖြင့်၊ မိဗန်းယံဘဝဂ်၊ နှံ့တက်ဆူဝေ၊ ကျော်စောတော်မူပေသတည်း။

(ဃ) ဥတ္တိန္တုပိဗိကိန္တောသော၊ ဝိတိဝတ္တကထံကတော။

သမ္ပုဏ္ဏမနသက်ပ္ပေါ၊ ပတ္တောသမ္ပောဓိမုတ္တမံ။

(ဃ) သော၊ ထိုရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည်၊ ဥတ္တိန္တုပိဗိကိန္တော၊ ပိဗိကိန္တော တည်းဟူသော။ သမုဒ္ဒရာ ပင်လယ်စခန်း ကိုလည်း၊ ကူးသန်း တုတ်ခြောက်၊ ပေါက်ရောက် အောင်မြင်ပြီး ဖြစ်တော်မူပေ၏။ ဝိတိဝတ္တကထံကတော၊ သို့လော သို့လော၊ တွေးတော ယုံမှားခြင်း ကိုလည်း လွန်မြောက်တော် မူပေ၏။ သမ္ပုဏ္ဏမနသက်ပ္ပေါ၊ ပြည့်စုံပြီးသောစိတ်အကြံလည်းရှိတော်မူပေ၏။ သော၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ဥတ္တမံ၊ မွန်မြတ်သော။ သမ္ပောဓိံ၊ သစ္စာလေးအင်၊ သဇင်ပန်းကုံး၊ ဆင်သရုံးလျက်၊ အထွဋ်ဆုံး ဘုရားအဖြစ်သို့၊ ပတ္တော၊ ဆိုက်ရောက်တော်မူခဲ့လေသတည်း။

(င) အနုပ္ပန္နဿမဂ္ဂဿ၊ ဥပ္ပါဒေတာနုရုတ္တမော။

အနက္ခာတဉ္စအက္ခာသိ၊ အသဉ္စာတဉ္စသဉ္စာနိ။

(င) နုရုတ္တမော၊ ဗြဟ္မာ၊ နတ်၊ လူ သုံးဘုံသူတို့ထက် သရဖူဥက္ကဋ္ဌ၊ မြတ်ထက်မြတ်ဖြစ်တော်မူသော၊ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည်။ အနုပ္ပန္နဿ၊ မဖြစ်ပေါ်ဘူးသော၊ မဂ္ဂဿ၊ ပြည်မြတ်နိဗ္ဗာန်၊ သွားရန် အကြောင်း၊ မဂ်လမ်းကောင်းကို။ ဥပ္ပါဒေတာ၊ ဖြစ်ပေါ်လေအောင်၊ ရှက်ဆောင်ဘေး က်လုပ်၍ပေးတော်မူပေ၏။ အနက္ခာတဉ္စ၊ မဟောကြားဘူးသေးသေး၊ မဂ်တရား၊ ဖိုလ်တရား၊ နိဗ္ဗာန်တရားတော်များကိုလည်း၊ အက္ခာသိ နည်းမှန်မြှောက်တော်၍၊ ဟောကြားတော်မူပေ၏။ အသဉ္စာတဉ္စ၊ မဖြစ်ပေါ်ဘူးသေးသော၊ ဥာဏ်မြင်ပုံ

အထူးကိုလည်း။ သဗ္ဗနိဖြစ်ပေါ်စေကြောင်းဖြင့်၊ ကောင်းစွာညွှန်ပြ
တော်မူပေ၏။

(စ) တဒါမဟာကာရဏီကော၊ ဓမ္မဓေသေတိနာယကော။

နိမုဂ္ဂေမောဟပဏ်မိ၊ သမုဒ္ဓရတိပဏ်မိနော။

(စ) တဒါ၊ ထိုလွန်လေပြီးသော ကမ္ဘာတစ်လုံးအခါ၌၊ မဟာ
ကာရဏီကော၊ သတ္တဝါအများ၌၊ သနားကြင်နာ၊ ညွှတ်တာမြှောက်
စားလေ့ရှိဘော်မူသောရှင်တော်ဘုရားသည်။ ဓမ္မ၊ နိဗ္ဗာန်ရည်စူး၊
တရားထူးကို။ ဓေသေတိ၊ ဟောကြားတော်မူလေ၏။ မောဟပဏ်မိ၊
မောဟတည်းဟူသော ညွှန်ပြောင်းထဲ၌။ နိမုဂ္ဂေ၊ လွှတ်နိုင်ဘဲ၊
အမြဲနစ်မြုပ်၍နေကြကုန်သော၊ ပါဏ်မိနော၊ သတ္တဝါအပေါင်းတို့ကို။
သမုဒ္ဓရတိ၊ ဆွဲနှုတ်ကယ်တင်တော်မူပေ၏။

(ဆ) တဒါဟံ ဟံသဝတိယံ၊ ဇာတာခတ္တိယနန္ဒနာ၊

သုရူပါသဝနာစာသိ၊ ဒယိတာစသိရိမတာ၊

(ဆ) တဒါ၊ ထိုအခါ၌၊ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်၊ ဟံသဝတိယံ၊
ဟံသာဝတီနေပြည်ဘော်ကြီး၌။ ခတ္တိယနန္ဒနာ၊ ခတ္တိယနွယ်ဝင်၊
ဘုရင်အပေါင်းတို့နှစ်သက်အပ်သော မင်းသမီးသည်။ ဇာတာ၊ ဖြစ်ခဲ့
ဘူးပါသတည်း။ တဒါ၊ ထိုသို့မင်းသမီးဖြစ်စဉ်အခါ၌၊ သုရူပါ၊ ရှုချင်
စဘွယ်၊ တင့်တယ်သော အဆင်းရှိသည်။ သဝနာ၊ သူတော်ကောင်း
တို့၏တရားကို နာကြားလိုသော အလေ့ရှိသည်။ အသိ၊ ဖြစ်ခဲ့ပါ
သတည်း။ စ၊ ထို့ပြင်တပါး။ ဒယိတာ၊ သူတပါးတို့အား၊ သနား
ကြင်နာဘက်သောအလေ့ရှိသည်။ သိရိမတာ၊ မိန်းမတို့၏ ကြက်သ
ရေဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသည်။ အာသိ၊ ဖြစ်ခဲ့ပါသတည်း။

(ဇ) အနန္တသမဟာရညော၊ ဝိတာပရမသောဘဏာ၊

ဝေမာတာဘိနိစာဒိ၊ ပဒုမုတ္တရနာမိနော။

(ဇ) အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အနန္တသ၊ အနန္တာအမည်ရှိသော၊
မဟာရညော၊ ခမည်းတော် မင်းတရားကြီး၏။ ဝိတာ၊ ရင်သွေး
မျက်မျှော်၊ သွေးတော်သည်။ ဟုဘ္ဘာ၊ ဖြစ်ခဲ့၍။ ပရမသောဘဏာ၊
သူတပါးတို့ထက် ထူးချွန်၍၊ အလွန်အကဲ တင့်တယ်ခဲ့ပါသတည်း။

၉၄

ထေရ်ဘာသာပြန်

ပဒုမတ္တရနာမိနော၊ ပဒုမတ္တရအမည်ရှိသော၊ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏၊ ဝေမဿတာ၊ အဘတူ၊ အမိကဲ့ဖြစ်သော၊ ဘဂိနိစာဒိ၊ နှမတော်တပါးသည်လည်း၊ အာသိ၊ ဖြစ်ခဲ့ပါသတည်း။

(ဈ) ရာဇကညာဟိသဟိတာ၊ သဗ္ဗဘရဏဘူသိတာ၊

ဥပဂမ္မမဟာဝီရံ၊ အသောသိ၊ ဓမ္မဒေသနံ။

(ဈ) တဒါ၊ ထိုအခါ၌၊ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်၊ ရာဇကညာဟိ၊ ထီးဘွားနန်းဘွား၊ ရာဇကညာများတို့နှင့်၊ သဟိတာ၊ အတူတကွစုရုံးကြလျက်။ သဗ္ဗဘရဏဘူသိတာ၊ ဘိုးတန်ရတနာ၊ ကန်ဆာအမျိုးမျိုး၊ ပိုးဝင်းထိန်လျှပ်၊ ဆင်ယင်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ မဟာဝီရံ၊ လောကထွဋ်တင်၊ မောင်တော်ကြီး၊ ဘုရားရှင်သို့၊ ဥပဂမ္မ၊ ရိုသေလေးမြတ်၊ ချဉ်းကပ်ခိုလှုံပြီးသော်၊ ဓမ္မဒေသနံ၊ ဟောကြားတော်မူအပ်သော တရားတော်မြတ်ကို၊ အသောသိ၊ သဒ္ဓါတရားဖြင့်၊ နာကြားမှတ်ယူခဲ့ပါသတည်း။

(ည) တဒါဟိသောလောကဂရ၊ ဘိက္ခုနီ၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုကံ။

ကိတ္တယံ၊ ပရိသာမဇ္ဈေ၊ အဂ္ဂဌာနေဌဇေသိတံ။

(ည) ဟိ၊ သဒ္ဓါတရားတိုးပွားလာပြန် သည်ကား၊ တဒါ၊ ထိုတရားနာသွားစဉ်အခါ၌၊ လောကဂရ၊ တလေးကလုံး၊ ညွတ်ရုံးပေါင်းစု၊ အလေးပြုအပ်သော၊ ထိုရှင်တော်မြတ် ဘုရားသည်၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုကံ၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်နှင့် ပြည့်စုံသော၊ ဘိက္ခုနီ၊ ရဟန္တာမတပါးကို၊ ပရိသာမဇ္ဈေ၊ ပရိသတ်လေးပါး အလယ်၌၊ ကိတ္တယံ-ကိတ္တယန္တော၊ ချီးကြူးမြှောက်စားတော် မူလျက်၊ တံ၊ ထိုဘိက္ခုနီမကို၊ အဂ္ဂဌာနေ၊ တေဒဂ်ရာထူး၌၊ ဌပေသိ၊ တင်ထားတော်မူလေသတည်း။

(ဋ) သုဏိတွာတမဟံဟဋ္ဌာ၊ ဓါနိဒတွာနသတ္ထုနော။

ပူဒိတွာနစသမ္ပုဒ္ဓံ၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုမပတ္တယိ။

(ဋ) အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်၊ တံ၊ ထိုကောဒဂ်ဘွဲ့ထူးဖြင့်၊ ချီးကြူးမြှောက်စားသော တရားတော်မြတ်ကို၊ သုဏိတွာ၊ ကြားနာရသည်ရှိသော်၊ ဟဋ္ဌာ၊ အားတက်သရော၊ ရှင်ဇောစိတ်ပွား၍၊ များစွာဝမ်း

သကုလသေဝီဝတ္ထု

၆၅

မြောက်ခဲ့ပါသတည်း။ တတော၊ ထို နောက်၊ သတ္တု နေ၊ မောင်တော်
 ဘုရားရှင်အား။ ဒါနံ၊ ကြီးကျယ် ခမ်း နား လှစွာ သော အလှူတော်
 ကြီးကို၊ ဒတွာနစ၊ စေတနာပွေးဖြူ၊ ပေးလှူစွန့်ကြဲ၍၎င်း။ သမ္ပန္နံ၊
 ရှင်တော်မြတ်ဘုရားကို၊ ပူဇော်စွာ၊ ပူဇော်ရုံကြီး၊ ရှိခိုးဦးနှိုင်း၍၎င်း။
 ဒိဗ္ဗစက္ခု၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုဘေဒင်ရာထူးကို။ ပတ္တယံ၊ ခုလိုကြောင်းနှင့်၊
 ဆုတောင်းခဲ့ပါသတည်း။

(၄) ဘတောအဝေစမံသတ္တာ၊ နန္ဒေလန္တထိပတ္ထိတံ၊
 ပဒိပဓမ္မဒါနေန၊ ဖလမေတံသမိန္နိတံ။

(၄) တတော၊ ထို အကျွန်ုပ်ဆုတောင်း လိုက် သော အ ခါ၌၊
 သတ္တာ၊ ရှင် တော် မြတ် ဘု ရား သည်။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို၊ အဝေ၊
 ဗျာဒိတ်စကား၊ ဤသို့မိန့်ကြားဘော်မူလေ၏၊ နန္ဒေ၊ အို-နှမတော်နန္ဒာ၊
 ပတ္ထိတံ၊ သင်တောင့်တသောအတိုင်း၊ လန္တထိ၊ မချွတ်ကေနံ၊ အမှန်
 ရရှိတော့လတံ။ ပဒိပဓမ္မဒါနေန၊ ဆီမီးအလှူကို ပေးလှူခြင်းဖြင့်။
 ဖေတံဖလံ၊ ဤဒိဗ္ဗစက္ခု ဘေဒင်တည်းဟူသော အကျိုးကို။ သမိန္နိတံ၊
 သင်အသိမှအပ်သော အတိုင်း။ လန္တထိ၊ မချွတ်ကေနံ၊ အမှန်ရရှိ
 လတံသတည်း။

(၅) သတသဟာသိတောကပ္ပေ၊ ဩက္ကာကကုလသမ္ဘဝေါ၊
 ဂေါတမေနာမနာမေန၊ သတ္တာလောကောဘိဿတိ။

(၅) နန္ဒေ၊ အို-နှမတော်နန္ဒာ။ ဣတော၊ ဤကမ္ဘာ၌၊ သတသ
 ဟဿကပ္ပေ၊ နောင် က မ္ဘာ တ သိန်း လွန် လေ သော အ ခါ၌။
 ဩက္ကာကကုလသမ္ဘဝေါ၊ ဩက္ကာကရာဇ်၊ နေမြစ်နန်းရိုး၊ သာကီ
 မျိုးမှ၊ တန်ခိုးဖြင့် ဘွားမြင်၍ လာသော။ နာမေန၊ အမည်တော်
 အားဖြင့်။ ဂေါတမေနာမ၊ ဂေါတမ အမည်ရှိသော။ သတ္တာ၊
 လောကထွဋ်ထား မြတ်ဘုရားသည်။ လောကေ၊ လောက ဟိုက်ခွင်၊
 ဘုံအပြင်၌။ ဘိဿတိ၊ ထင်ရှားပွင့်တော်မူလတံသတည်း။

(၆) တဿဓမ္မေသုဒါယာဒါ၊ ဩရသာဓမ္မနိဗ္ဗိတာ။
 သကုလသေဝီနာမေန၊ ကေသတိသတ္တုသဘိကာ။

(ဃ) နန္ဒေ၊ အို-နမတော်နန္ဒာ။ တုံ၊ သင်နမတော်သည်။ တဿ၊ ထိုဂေါဘခမြတ်စွာဘုရား၏။ ဓမ္မေသု၊ တရားတလ္လော၊ ရတနာတို့၌။ ဒါယဒီ၊ အမွေခံအစစ် ဖြစ်ပေသော။ ဓမ္မနိဗ္ဗိတာ၊ တရားတော်ဖြင့် ဘန်ဆင်းမွေးဘွား၍လာသော။ ဩရဿ၊ ရွှေရင်တော်နှစ် သွီးတော် အချစ်သည်။ ဟုတွာ၊ ဖြစ်၍။ သကုလာတိစနာမေန၊ သကုလာ ဟူသော အမည်ဖြင့်။ သတ္တုသးဝိကာ၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုအတိညာဉ်ဖြင့် ထင်ရှားသော၊ သွီးတော်တပါးသည်။ ဟေသတိ၊ မချွတ်ကေန၊ အမှန်ဖြစ်လာဘုံသတည်း။

အဲ-ယ ခု ပြ ဆို ခဲ့ ပြီး တဲ့ အတိုင်း။ ပဒုမုတ္တရ ရှင်တော်ဘုရား၏ နမတော်တပါးဖြစ်ခဲ့တဲ့ နန္ဒာမင်းသွီးသည်။ မောင်တော်ဘုရားထံမှ ဗျာဒိတ်စကား မိန့်ကြားသံကို နာခံခဲ့ရတဲ့အခါ လွန်စွာဝမ်းမြောက် ခြင်းဖြစ်ပြီး ထိုနေ့ကစ၍ မဆုတ်နစ်သောဝိရိယဖြင့် အသက်ဆုံးသည် တိုင်အောင် အိမ်ရာသောင်တဲ့ အမှုများကို ပယ်ရှား စွန့်ခွါလျက် ကုသိုလ်ပါရမီများကိုသာ ကြိုးစားလှူနေတယ်။ အသက်တမ်းစေ့ ကုန်၍ စုတေတဲ့အခါ ကံကုသိုလ် အဟုန်ကြောင့် တာဝတိန်သာ နတ်ဘုံမှာ ပြည့်စုံခြွေရုံ ရေကန်ဥယျာဉ် မြူးရှင်ပျော်ခန်း ဘုံနန်း အဆောင်ဆောင်တို့ဖြင့် ထိန်ပြောင် လျှပ်ငြိုးသော နတ်သွီးဘဝသို့ ဆိုက်ရောက်လေသတည်း။

(ဏ) တေနကမ္မေနဘုကတေန၊ စေတနာပဏိဋိဟိစ၊

ဇဟိတွာမာနူသံဓေဟံ၊ တာဝတိံသံအဂစ္ဆဟံ။

(ဏ၊ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်း သုကတေန၊ ကောင်းစွာပြုထုတ် ဆည်းပူးခဲ့သော။ တေနကမ္မေန၊ ထိုကုသိုလ် ကံ အထူး ကြောင့်။ မာနူသံဓေဟံ၊ လူ့ဘဝကို။ ဇဟိတွာ၊ သက်တမ်း ကုန် ခြေ၊ ဇိဝိ ကြွေ၍၊ စုတေလေ သည် ရှိသော်၊ တာဝတိံသံ၊ ဗိမာန်ရေကန်၊ ခြွေရုံပြည့်စုံ၊ ဝတိံသံသို့။ အဂစ္ဆိ၊ ပဋိသန္ဓေ၊ တည်နေရောက်သွား၊ စံစားပျော်မွေ့ခဲ့ရပါသတည်း။

နန္ဒာဓေဝီအမည်ရှိတဲ့ မင်းသွီးကလေးသည်။ မောင်တော်ဘုရား ထံမှ၊ ဗျာဒိတ်ပန်းကို၊ ဆင်မြန်း ရ ပြီးတဲ့ နောက်၊ တာဝတိံသာ

နတ်ပြည်မှာ နတ်ဘို့၏စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ဖျော်ရွှင်စွာ ခံစားလျက် နတ်ဘို့အသက်တမ်းကုန်၍ နတ်ဘုံမှ စုတေတဲ့အခါမှာလဲ ဒုဂ္ဂတိ သံသရာဆိုတဲ့ အပါယ်လေးပါးသို့ မလားမရောက်ရဘဲ သုဂတိ သံသရာတို့၌သာ ကြိမ်ဘန်များစွာ ကျင်လည် ကျက်စားရတယ်။ ပဒုမုတ္တရ ရှင်တော်ဘုရား လက်ထက်တော်မူစ၍ ယခု ရှင်တော် ဘုရားလက်ထက်သို့တိုင်အောင် ကမ္ဘာတစ်ဝန်းတိုင်တိုင် အပါယ် ဇာတ်သို့ မကပ်မရောက်ရဘဲ မြင့်မြတ်တဲ့ဆဝဘုံတို့၌သာ ချမ်းသာ အမျိုးစုံတို့ကို ခံစားရတယ်လို့ဆိုလိုတာပေါ့။

ယခုကမ္ဘာကမ္ဘာသို့ဆိုက်ရောက်လာတဲ့အခါ ကဿပရှင်တော် ဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်စံကြွသွားတော် မူပြီးတဲ့နောက် ကြွယ်ဝချမ်းသာတဲ့ ပုဏ္ဏားမျိုးမှားရပ်ဆင်းရောင်ဝါနဲ့ပြည့်စုံတဲ့အမျိုးသမီးကလေး တယောက်ဖြစ်လာတယ်။ ။အရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါကမဂုဏ် ချမ်းသားတို့ကို ခံစားလိုတဲ့ စိတ်ဆန္ဒမရှိသဖြင့် ရင့်သန်တဲ့ ပါရမီ ရှင်ကလေးမို့ လူ၏အသွင်ကို ခွဲစွန့်ပြီး ပရနိဗ္ဗိတကလေး အသွင်ဖြင့် ဝတ်ဆင်ကာ တောထွက်လှိုသွားတယ်။ ။ဗောဓိဥပဇာတ်လက်ကိုင် ရှိ၍ ပါရမီရင့်သန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များဟာ ကမဂုဏ် ချမ်းသာကို တွယ်တာနှစ်သက်လေ့မရှိဘူး။ဖြစ်သေရာ ဘဝတိုင်းမှာ တောထွက် ချင်တဲ့ အာသာနှင့် များစွာငြီးငွေ့လေ့ ရှိတယ်ဆိုတဲ့ စကားဟာ အလွန်မှန်တာကလေး။

ပြဆိုခဲ့တဲ့ ပရနိဗ္ဗိတကလေးဟာ အချစ်ဒေသပေါင်း များစွာသို့ တရားရှာတဲ့အလုပ်ဖြင့် ဟည့်လည် ကျင့်ကြံ၍နေစဉ် တနေ့သော အခါ မိမိသွင်းခံရာမှ ဆိဘသပိတ်ကို ရလာတယ်။ ။ထိုအခါ လွန်စွာဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြစ်ပြီး။ ‘ငါယခုရလားတဲ့ ဆိဘသပိတ်ဟာ လွန်စွာ စင်ကြယ်တယ်။ ကဿပရှင်တော်ဘုရား၏ စေတီတော် ကြီးမှာ ဆီမီးညှိထွန်း၍ ပူဇော်ပါလျှင်။ ကုသိုလ်တိုးပွား၍ လွန်စွာ အကျိုးများလိမ့်မယ်။’ ဆဲသည်လို ကြံစည်ပြီး စေတီတော်ကြီး ရှိရာ သို့ ဆိဘသပိတ်ကို ဆောင်ယူသွားတယ်။ စေတီတော်ကြီးရှိရာသို့ ရောက်တဲ့အခါ အလွန်ကြည်ညိုသော စေတနာဖြင့် ကြိမ်ဘန်များ

၉၈

ထေရ်ဘာသာပြန်

စွာရှိရိုးပြီး တညည့်ပတ်လုံး တမေးတမိတ်မျှ အိပ်စက်ခြင်းကိုမပြုဘဲ ဆီတသပိတ်ကို ဆီမီးထွန်းညှိကာ ဂျှိဒါန်းပူဇော်တယ်။

ကသပရှင်တော်ဘုရား၏ ဓါတ်တော်များကို ဋ္ဌာပနာသွင်းကာ တည့်ထားတဲ့စေတီတော်မြတ်ကြီးကလဲ ရွှေသားပကတိ ဖြစ်တော်မူတယ်။ တညလုံးထွန်းညှိထားတဲ့ ဆီမီးရောင်တွေ လာဟပ်တော့ အရောင်တလျှပ်လျှပ်နှင့် ရွှေသောရောင်ခြည်တော်ဓါတ်တွေ မြူးကွန့် လှိုနေတာပေါ့။

«ဆီမီးပူဇော်တဲ့ ပရမီဇမကလေးဟာ မီးရောင် ဟပ်သဖြင့် တလျှပ်လျှပ် ထိန်လင်းနေတဲ့ စေတီတော်မြတ်ကြီးကို ရှုစားပြီး ဖူးလို့အားမရနိုင်အောင် ရှိနေသဖြင့်။ ဦးထိပ်ပေါ်က လက်ကိုမချဘဲ အစလသဒ္ဓါဖြင့် ကြည်ညိုလို့ နေရှာတယ်။ ဆီမီးပူဇော်ရင်းဘယ်လိုဆုတောင်းသလဲဆိုတော့၊ ဘုရားတပည့်တော်မ ဂျှိဒါန်းရတဲ့ဆီမီးကုသိုလ်ကြောင့် ထိုထိုသံသရာဘဝတို့မှာအရောင် အဝါနှင့်ပြည့်စုံ၍ ပညာဂုဏ်တဝင်းဝင်းနှင့် ထွန်းလင်းတောက်ပ ပါစေဘုရား။ အဆုံးစွန်သော ဘဝသို့ရောက်တဲ့အခါ သူ့ဘာသာတို့ ထက်အမြင်သန်၍ ဒိဗ္ဗစက္ခုဥာဏ်ကို ရပါလိမ့်ဘုရား» ဆဲ-သို့ကလျှင် ဆုတောင်းလိုက်တယ်။ ဆီမီးပူဇော် ဂျှိဒါန်းရတဲ့အကျိုးဟာ နောင် ဖြစ်လေရာဘဝတို့မှာ ရုပ်ဆင်းရောင်ဝါ ကြံအင် လက္ခဏာတို့နှင့် ပြည့်စုံနိုင်တယ်။ အထိအလိမ္မာဥာဏ်ပညာ ထိန်လင်း၍ ထွန်းလင်းတောက်ပနိုင်တယ်။ ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိဥာဏ်၏ အကြောင်းရင်းမျိုးစေ့ လဲဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ကျမ်းဂန်များမှာ မိန့်ဆိုထားတဲ့ အချက်ရှိပေတယ်။

ဒိဗ္ဗစက္ခုဘေဒင်အရာတွင် လွန်စွာထင်ရှားတဲ့ အနုရုဒ္ဓါ မထေရ်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးဟာလဲ ဖြစ်လေရာရာမှာ ရှေးအတိတ် သံသရာ၌ ရောင်ဝါထွန်းလင်းတဲ့ဆီမီးအလှူကို အထူးသဖြင့်ဂျှိဒါန်းပူဇော်ကြောင်းနှင့် ကျမ်းဂန်များမှာပြဆိုထားတယ်။ ဆဲ-သို့အတွက် ကြောင့်ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်ကြတဲ့အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးတွေဟာဘော်ပြ ခဲ့တဲ့ အကျိုးထူးများကို ရယူကြပါလျှင် ဆီမီးဝတ်ကို မချွတ်စေဘဲ အမြဲမပြတ် အမှတ်တရ ပူဇော်ဂျှိဒါန်းကြရန် ကြိုးစား အားထုတ် သင့်ကြပေသတည်း။

သကုလာထေရ်ဝတ္ထု

၉၉

ပြဆိုခဲ့တဲ့ ပရိဝုဇ်မကလေးဟာ အသက်တမ်းကြွေ၍ စုတေသွားတော့ ကုသိုလ်ကံ အဟုန်ကြောင့် တာဝတိံသာ နတ်ဘုံမှာ ပြည့်စုံသောနတ်ချမ်းသာတို့ဖြင့်နတ်သွားတယ်။ ဆီမီးလှူဒါန်းခဲ့ရတဲ့ ကုသိုလ်ထူးကြောင့် အခြားနတ်တို့၏ ဘုံမိမာန်နှင့် မတူဘဲ ထိုနတ်သွား၏ ဘုံမိမာန်မှာ ရတနာခါတ်မီးရောင်တို့ဖြင့် တပြောင်ပြောင် ထိန်လင်းလို့နေတယ်။ ဘယ်အရာမျိုးမဆို ကြည့်လိုက်ပြီဆိုမှဖြင့် အကွယ်အကွာတွေကို ဘောက်ထွင်းပြီး လင်းလင်းကြီးမြင်နိုင်တယ်။ တပါးသော နတ်သွားတို့ထက် ကိုယ်ရောင် သာလွန်ခြင်း၊ အထိအလိမ္မာဥာဏ်ပညာက ကဲလွန်ခြင်းမှစ၍ ဂုဏ်တန်ခိုးအမျိုးမျိုးတို့ဖြင့်လွှမ်းမိုး၍လွန်ကဲသတဲ့ ဆီမီးပူဇော်ခဲ့တဲ့ အကျိုးထူးတွေပေါ့။

တာဝတိံသာမှ အသက်တမ်းကြွေ၍ စုတေပြန်တဲ့အခါ ယခုရှင်ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားပွင့်တော်မူသည်တိုင်အောင် ဘုရားတဆူနှင့်တဆူ၏စပ်ကြားမှာ အပါယ်လေးပါးသို့မလားမကပ်ဘဲ မြင့်မြတ်တဲ့ ဘုံဘဝတို့၌သာ ကျင်လည်ဖြစ်ပွား ပျော်ပါး စံစား ခဲ့ရတယ်။ ဖြစ်လေရာဘဝတိုင်းမှာ သူတပါးတို့ထက်ရပ်ဆင်းရောင်ဝ ကြံ့အင်လက္ခဏာတို့ဖြင့် သာလွန်ခြင်း၊ အထိအလိမ္မာဥာဏ်ပညာဖြင့် သာလွန်ခြင်း၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ဖြင့် သာလွန်ခြင်း၊ ဆဲသည်လို ဂုဏ်များနှင့်ပဲပြည့်စုံတယ်။ ကုသိုလ်အကျိုးဆိုတာ အားကိုးဘို့ အလွန်ကောင်းတာကလား။

(တ) ဣမဒြိဘဒ္ဒကေကပ္ပေ၊ ဗြဟ္မဗန္ဓုမဟာယသော၊
ကဿပေါနာမနာမေန၊ ဥပ္ပဇ္ဈိဝဒတံဝရော။

(တ) ဘဒ္ဒကေ၊ ဘဒ္ဒကအမည်ရှိသော၊ ဣမဒြိကပ္ပေ၊ ဤကမ္ဘာမြတ်ကြီးအတွင်း၌၊ ဗြဟ္မဗန္ဓု၊ ဗြဟ္မာမင်းကြီး၏ အဆွေတော်လည်း ဖြစ်တော်မူပေထသော၊ ဝဒတံ-ဝဒန္တာနံ၊ အမြတ်တရားဟောကြားသော ပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်းတို့ထက်၊ ဝရော၊ အလွန်အကြူးအထူးသဖြင့် မြတ်တော်မူပေထသော၊ နာမေန၊ အမည်တော်အားဖြင့်၊ ကဿပေါနာမ၊ ကဿပအမည် ရှိတော်မူပေထသော၊ သမ္ပုဇ္ဈေ၊ လောက

၁၀၀

ထေရီဘာသာပြန်

သုံးခွင်၊ ထိပ်တင်ထွန်ထား၊ မြတ်ဘုရားသည်၊ ဥပဇ္ဈိ၊ ပွင့်တော်မူခဲ့
လေသတည်း။

(ထ) ပရိဗ္ဗာဇိကိနိဇာသိ၊ တဒါဟံဧကစာရိနိ၊
ဘိက္ခံဝိစရိတွာန၊ အလဘိတေလပတ္တကံ။

(ထ) တဒါ၊ ထိုကသဿပဘုရား၏၊ လက်ထက်တော်အခါ၌။
အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဧကစာရိနိ၊ အဘော်မပါ၊ တကိုယ်ထည်း
သာ ကျင့်ကြံလေ့ရှိသော၊ ပရိဗ္ဗာဇိကိနိ၊ ပရေဇိဇမသည်။ အာသိ၊
ဖြစ်ခဲ့ဘူးပါပြီ၊ ဘိက္ခံ၊ ဆွမ်းခံခြင်းအလုပ်ကို။ ဝိစရိတွာန၊ လှည့်လည်
ခဲ့သည်ရှိသော်။ တေလပတ္တကံ၊ ဆီတသပိတ်ကို။ အလဘိ၊ ရခဲ့ပါ
သတည်း။

(ဒ) တေနဒိပပဒိပေတွာ၊ ဥပဋ္ဌိံ သဗ္ဗသံဝရိံ။
စေတိယံဒွိပဒဂ္ဂဿ၊ ဝိပ္ပသန္ဓေနစေတဿ။

(ဒ) အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ တေန၊ ထိုအလှူခံ၍ရခဲ့သောဆီတ
သပိတ်ဖြင့်၊ ပဒိပေတွာ၊ ဆီမီးထွန်းညှိ၍၊ ဒွိပဒဂ္ဂဿ၊ သတ္တဝါ
အားလုံးတို့ထက်၊ အမြတ်ဆုံးဖြစ်ဘော်မူသော ရှင်တော်မြတ်ဘုရား
၏၊ စေတိယံ၊ ရှေ့စေတီတော်မြတ်ကြီးကို၊ ဝိပ္ပသန္ဓေန၊ သဒ္ဓါညွတ်နူး၊
အထူးကြည်လင်သော။ စေတဿ၊ ကုသိုလ်စိတ်ဖြတ်၊ သောမနသ်
ဖြင့်၊ သဗ္ဗသံဝရိံ တညဉ့်လုံးအချိန် မိုးထိန်ထိန်လင်းအောင်၊ ဥပဋ္ဌိံ၊
ပူဇော်ခဏား၊ ပပ်တွား ရှိခိုးခဲ့ပါသတည်း။

(ဓ) တေနကမ္မေနသုကဘေန၊ စေတနာပဏိဝိဟိစ။
ဇဟိတွာမာနုသံဒေဟံ၊ တာဝတိံသံအဂစ္ဆဟံ။

(ဓ) အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ သုကတေန၊ ကောင်းစွာပြုလုပ်
ဆည်းပူးခဲ့သော။ ဘေနကမ္မေန၊ ထိုကုသိုလ်ကံ အထူးကြောင့်၎င်း။
စေတနာပဏိဝိဟိစ၊ မွန်မြတ်သော စေတနာ တို့ကြောင့်၎င်း။
မာနုသံဒေဟံ၊ လူ့ဘဝကို။ ဇဟိတွာ၊ သက်တမ်းကုန်ခြေ၊ ဇိဝိနံ
ကြွေ၍၊ စုတေလေသည်ရှိသော်။ တာဝတိံသံ၊ ဗိမာန်ရေကန်၊
မြွေခံပြည့်စုံ ဝတိံဘုံသို့။ အဂစ္ဆိံ၊ ပရိသန္ဓေတည်နေရောက်သွား၊
စံစားပျော်မွေ့ခဲ့ရပါသတည်း။

(န) ယတ္ထယတ္ထပပဇ္ဇာမိ၊ တဿကမ္မဿဝါဟသ။

သံဇလန္တိမဟာဒိပါ၊ တတ္ထတတ္ထဂတာယမေ။

(န) အဟံ၊ အက္ခန္တိသည။ တဿကမ္မဿ၊ ထိခိမိးထွန်းညှိ
လှူဒါန်းခဲ့ရသော ကောင်းမှုကံ၏။ ဝါဟသ၊ အစွမ်းရှိစေ၊ အာနု
ဘော်ကြောင့်။ ယတ္ထယတ္ထ၊ အကြင်အကြင် ဘုံဘဝတို့၌။ အဟံ၊
အက္ခန္တိသည။ ဥပပဇ္ဇာမိ၊ ပဋိသန္ဓေ၊ တည်နေဖြစ်ပွားခဲ့ရပါ၏။
တတ္ထတတ္ထ၊ ထိုထိုဘုံဘဝတို့၌။ မေ၊ အက္ခန္တိသည။ ဂတာယ၊
ရောက်သွားဖြစ်ပေါ်ရသည်ရှိသော်။ မဟာဒိပါ၊ ဝင်းလျှံထိန်ဝါ၊
ရတနာဆီမီးပေါင်း များစွာ တို့ သည်။ သံဇလန္တိ၊ တထိန် ထိန်
တပြောင်ပြောင် တောက်လောင်ကြလေကုန်သတည်း။

(ပ) တိရောကုန္တိတိရောသေလံ၊ သမ္ပတိဂ္ဂယုပဗ္ဗတံ။

ပဿာမဟံယဒိန္နာမိ၊ ဒိပဒါနသိဒ္ဓံပလံ။

(ပ) အဟံ၊ အက္ခန္တိသည။ ဘဝောဘဝေသု၊ ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း
သောဘုံဘဝတို့၌။ ယံ၊ အကြင်အာရုံဝတ္ထုကို။ ဣန္ဒြာမိ၊ ရှုမြင်ခြင်း
ဌာနအလိုရှိ၏။ တံ၊ ထိုရှုမြင်လိုသော အာရုံဝတ္ထုကို။ တိရောကုန္တိ၊
တတိုင်းနံရံကြီးခြားသည်ဖြစ်စေ၊ တိရောသေလံ၊ ကျောက်တောင်
ကြီးခြား၍ နေသည်ဖြစ်စေ။ ပဿာမိ အလိုရှိတိုင်း၊ မြင်ရပါ
သတည်း။ ပဗ္ဗတံ တောင်ကြီးကို။ သမ္ပတိဂ္ဂယု၊ ကျော်လွန်၍။ ပဿာမိ၊
အလိုရှိတိုင်း မြင်ရပါသတည်း။ ဣဒံ၊ ဤသို့ကွယ်မကင်းဘဲ လွယ်စွာ
နှင့် မြင်ရခြင်းသည်။ ဒိပဒါနဿ၊ ဆီမီးလှူဒါန်းခဲ့ရသော ကုသိုလ်
၏။ ပလံ မချကေနံ၊ အကျို ထူးမှန်ပေသတည်း။

(ဗ) ဝိသုဒ္ဓဓဿနာဟောမိ၊ ယသသာပဇလောမဟံ၊

သဒ္ဓါပညာဝတိစေတ၊ ဒိပဒါနသိဒ္ဓံပလံ။

(ဗ) အဟံ၊ အက္ခန္တိသည။ ဘဝောဘဝေသု၊ ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း
သောဘုံဘဝတို့၌။ ဝိဟိဒ္ဓဓဿနာ၊ စင်ကြယ်သန့်ရှင်းသော မြင်ခြင်း
ရှိသည်။ ဟောမိ၊ ဖြစ်ရပေ၏။ ယသသာ၊ ခြေရံအင်အား၊ လွန်ပေါ
များသဖြင့်။ ပဇလောမိ၊ ဂုဏ်ရောင်တဝင်းဝင်း၊ ထွန်းလင်းတောက်ပ
ခဲ့ပါသတည်း။ သဒ္ဓါ၊ သဒ္ဓါဘုရားနှင့်ပြည့်စုံခဲ့သည်။ ပညာဝတိစေတ၊

အလိမ္မာဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံခဲ့သည်လည်း။ ဟောမိ၊ ဖြစ်ရပါသတည်း။
 ဣဒံ ဤကဲ့သို့ဖြစ်ရခြင်းများသည်။ ဒီဗဒါနဿ၊ ဆီမီးလ္လဒါနံ၊ ခွဲရသော
 ကုသိုလ်၏။ ဖလံ၊ မရဘဲ။ ကျေးဇူးထူးမှန်ပေသတည်း။

ပြဆိုခဲ့ပြီးတဲ့ အမျိုးသမီးကလေးဟာ သံသရာတစ်ခုမှာ အစဉ်
 အတိုင်း ကျင်လည်ခဲ့ပြီး၊ ယခုရှင်တော်သကျ၊ ဂေါတမ မြတ်စွာ
 ဘုရားလက်ထက်တော်အခါ၊ သာဝတ္ထိ နေပြည်တော်ကြီးမှာ
 ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ ပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်လာတယ်။ အမည်မှာတော့
 “သကုလော”တဲ့။

(ဗုဒ္ဓိချစ်။ ။ ထိုအမျိုးသမီး၏အမည်ကို အချို့စာတို့၌ “ဗဟုလော”
 ဟူ၍လည်း တွေ့ရသည်။)

ထိုအမျိုးသမီးကလေးသည် အချိန်အရှည်သို့ ရောက်လေသော
 အခါ မိဘတို့၏ ဝတ်တရားအတိုင်း ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ ပြုခြင်းကို
 ခံယူပြီးလျှင် ပစ္စည်းဥစ္စာချမ်းသာကြွယ်ဝစွာနှင့် တင့်တင့်ထယ်ထယ်
 နေထိုင်တယ်။

တနေ့သောအခါ အနာထပိဏ် သူဌေးကြီးက . ဇေတဝန်
 ကျောင်းတော်ကြီးကို ဆောက်လုပ်ပြီးစီးသဖြင့် သံဃာတော်အများ
 နှင့် ရှင်တော်ဘုရားအား လှူဒါန်း၍ ကျောင်းသာဝဂေါ ပွဲကြီး
 ပြုလုပ်ရန် သာဝတ္ထိနေပြည်တော်ကြီးသို့ မြတ်စွာဘုရားကို ကြိုဆို
 ပင့်ဆောင်လိုလာတယ်။ အနာထပိဏ် သူဌေးကြီးက ရှင်တော်
 ဘုရားကို ပင့်ဆောင်တဲ့ပွဲကြီးဟာ လွန်စွာကြီးကျယ်ကြောင်းကို
 ကျမ်းဂန်တို့၌ပြဆိုလျက်ရှိတယ်။

(ဗုဒ္ဓိချစ်။ ။ ဤနေ့ရော၌ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကြီးဆောက်
 ထုပ်ပုံအခမ်းအနား ရှင်တော်မြတ်ဘုရားကို ကြိုဆိုပုံအခမ်းအနား၊
 သည်အခမ်းအနားကြီးများကို ထည့်သွင်း ဖော်ပြ ရေးသားရန်
 သင့်လျော်ပေ၏။ သို့ရာတွင် ကျယ်ဝန်းမည်စိုး၍ မဆော်ပြဘဲ
 လစ်လျူရှုလိုက်ရတော့သည်။)

ဘုန်းတော်ခြောက်စုံ၊ ဂုဏ်တော်သခင်၊ တလောကလုံး၏အရှင်
 ဖြစ်တော်မူသော ရှင်တော်ဘုရားသည်၊ သံဃာတော်အများတို့ဖြင့်

မြီရံကာ၊ ခြောက်ဖြာရောင်ရှိန်၊ တထိန်ထိန်ဖြင့်၊ သာဝတ္ထိ နေပြည်
တော်အတွင်းသို့ ဝင်တော်မူလာတော့ တိုင်းသူပြည်သားလူအများ
တို့က ထူးခြားတင့်တယ်တဲ့ ကြက်သဇေတော် ကို မှူးမှူး မျှော်
ကြည့်ညှိကြည့်ကမှာ သာဝတ္ထိတမြို့လုံး အုံးအုံးကျက်ကျက် သိမ့်သိမ့်
ယှပ်အောင် ဆူညံ သွားသတဲ့။ ရှင်တော် ဘုရား၏ ကြက်သဇေ
ဆိုတာ ဆုံးလောကတိုက်တစ်ခု မှာ၊ မမြင်စဘူး၊ ထူးဆန်း
တင့်တယ်၍ ကြည့်ညှိတွယ်အလွန်ကောင်းတာပေါ့။

ထိုအခါ၊ သကုလာဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးက လေးဟာ တမြို့လုံး
သိမ့်သိမ့်ယှပ်အောင်၊ သဲသဲရုတ်ရုတ် ဆူညံတဲ့အသံကို ကြားတော့
ပြုတင်းတံခါးကို ဖွင့်လှစ် လှိုကြည့်လိုက်ရာ ရောင်ခြည်တော်
ခြောက်ဖြာတို့ဖြင့် လွန်စွာတင့်တယ်၍ သပ်သပ်ပယ်ပယ်နှင့်
ကြည့်ညှိတွယ်ကောင်းတဲ့ ဘုရားရှင်ကို တွေ့မြင်ပါရော။ ‘ထိုအခါ
လွန်စွာမြတ်နိုးလျက် လက်အုပ်ချီမိုး ရှိခိုးပူဇော်ကာ၊ “ဪ.....
သို့ကလေးကထူးမြတ်၍ မနှိုင်းယှဉ်အပ်တဲ့ ကြက်သဇေတော်
များဟာ ယခုလောကတွင် အထင်အရှား ဖွဲ့နေပါကလား။ သည်
ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးဟာ တလောကလုံး၏ ညွတ်ရုံးပူဇော်ရာအစစ်
ဖြစ်ကြီးဖြစ်ပေတယ်။’ ဆဲ-သို့ကလျှင် ဆင်ခြင်ပြီး မြောက်ချီတဲ့
လက်အုပ်ကိုမချဘဲ၊ ဘုရားရှင်ကို ကြည့်ညှိနှစ်သိမ့် ဗုဒ္ဓါရမ္မဏဝီရိယ
စိမ့်ပြီး မျက်စိဘဆုံးရှိခိုးသို့နေတယ်။

ဘုရားရှင်ကို ကြည့်ညှိနှစ်သိမ့်တဲ့ ဗုဒ္ဓါရမ္မဏဝီရိယဆိုတာ၊ လွန်စွာ
အဘိုးထိုက်တန်တကလား။ ဝီရိယနှင့်တကွ ကြည့်ညှိတဲ့ ကုသိုလ်
ဇောများဖြစ်ပွားပြန်နဲ့နဲ့ပါလျှင် ထိုကုသိုလ်ဇော တကြိမ် တကြိမ်
ဟာ၊ ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်းကြီး ကကျွန်းလုံးသက် အဘိုးထိုက်တန်ကြောင်း
နှင့် အဓမ္မကထာဆရာကြီးများ မိန့်ဆိုထားတော်မူကြခဲ့ပေတယ်။

ဗုဒ္ဓေါတိကိတ္တယန္တဿ၊ ကာယောဘဝတိယာဝီရိယံ။

ဝရမေဝဟိသာဝီရိယံ၊ ကသိဏေနပိဇမ္ဗုဒ္ဓိပဿ။

ဘောဇ္ဇော၊ ဘုရားရှင်ကို ကြည့်ညှိကြကုန်သော အို-သူတော်
ကောင်းအပေါင်းတို့၊ ဗုဒ္ဓေါတိ၊ ဘုရား၊ ဘုရားဟူ၍၊ ကိတ္တယန္တဿ

စေတနာတော်များ၊ မ နေ့ မြို့ လျက်၊ ချီး ကြူး နေ သော ပုဂ္ဂိုလ် ၏။
ကာယေ၊ ကိုယ်သန္တာန်အတွင်း၌။ ယာပီတိ၊ အကြင်တစ်မိမိနှင့်၊
နှစ်သိမ့်၍နေသောပီတိခတ်သည်။ အတ္ထိ၊ ရရှိ၏။ သာပီတိ၊ ထိုတနှစ်
သိမ့်သိမ့် ပီတိမိမ့်၍နေသော ကုသိုလ်စေတနာသည်။ ဓမ္မဒီပဿ၊
မြရောင်စိုရွန်း၊ ဓမ္မကျန်း၏။ ကသိဏေနာ၊ တပြင်လုံး၊ တခွင်လုံး
ထက်ပင်လည်း။ ဝရမေဝ၊ မချကေနံ၊ ထွန် မြတ် ရိုး မှန် သည်
သာလျှင်တည်း။

သကုလာဆိုတဲ့ အမျိုးသွေးကလေးဟာ၊ ရှင် တော် ဘုရား ၏
ကြက်သရေတော်ကို ဖူးမြင်ရတဲ့ နေ့ကစပြီး ဗြဟ္မဏဝါဒခေါ်တဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်အယူကို စွန့်ပယ်လျက် ရ တ နာ သုံး ပါး ဂုဏ် ကို ကြည်ယုံ
မြတ်နိုးကာ ကိုးကွယ်၍နေတယ်။ ဘုရားအထံတော်သို့မရောက်ခင်
အသွင်သဏ္ဌာန်တော်ကိုမြင်ရုံနှင့် သရဏဂုံတည်နေတယ်လို့ ဆိုလို
တာပေါ့။ ။ ထိုအခါကစပြီး၊ ရဟန်းသံဃာတော်များအား။ ဂ္လှဒါန်း
ပူဇော်ခြင်း၊ သီလသိက္ခာများကို ဆောက်တည်ခြင်းမှစ၍ ကုသိုလ်
တရားတို့ကို ပွားများအားထုတ်လို့နေတယ်။

ထိုနောက် များမကြာမှီ အတွင်းမှာပင် အရှင် သခင် လင်
ယောကျာ်းဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး သေဆုံးစုတေသွားတော့။ သား သွီး
ကလေးများနှင့်တကွ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေဟာ သူ့လက်တွင်းမှာအလုံးစုံ
ကျန်နေရစ်တာပေါ့။ လင်သားရှိစဉ် အခါတုန်းမှာတော့ ရတနာ
သုံးပါးကို ဆည်းကပ်တို့ လွတ်လွတ် လင်လပ် အခွင့်မရရှာဘူး။
အိမ်တောင်ရှင်ဖြစ်တဲ့ မိန်းမများဟာ အလွန် ကြပ်တဲရှာကြတာ
ကလား။

သကုလာဆိုတဲ့ အမျိုးသွီးသည် ပစ္စည်း ဥစ္စာ တို့ကို စိုးပိုင်၍
လွတ်လွတ်လပ်လပ်အခွင့်ရတဲ့ အခါကျတော့။ လောကီရေးများကို
အားမစိုက်ဘဲ။ နေ့ရှိသမျှ ရတနာသုံးပါးကိုစွန့်သော အချိန် ကုန်နေ
သတဲ့။ ဂ္လှဒါန်းစွန့်ကြဲတဲ့ အရာမှာလဲ အဗ္ဗုရေစက် လက်နှင့်မကွာ
ဖြစ်နေသတဲ့။

တနေ့သောအခါ ရဟန္တာ အရှင်မြတ် တပါးကို အိမ်သို့ပင့် ဆောင်ပြီး ပစ္စည်းပရိက္ခရာတို့ဖြင့် လှူဒါန်းကာ တရားနာသည်တွင် အရှင်ရဟန္တာကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက သိမ်မွေ့နက်နဲတဲ့ တရားထူး များကို ဧကကြားတော်မူတယ်။ ထိုတရားကို ကြားနာရတော့ သက္ကလောဒုံစိတ်ထဲမှာ တရားအရသာ လွန်စွာထိခိုက် လှသဖြင့် သတိသံဝေဂ ကြီးစွာရပြီးလျှင် “လူတို့ဘောင်မှာလူဝတ်ကြောင်နှင့် နေသဖြင့် သည်ထိုတရားထူးကို ဘယ်မှာ ကျင့်နိုင်ပါ့မလဲ။ အိမ်ရာ ဘောင်တဲ့ လူ့ဘောင်ကအငွေအသက်များကို လုံးလုံးကြီး စွန့်ခွာပြီး သာသနာဘောင်မှာဝင်၍ ရဟန်းပြုပါမှ သိမ်မွေ့ နက်နဲ ထူးကဲ ကောင်းမြတ်တဲ့ တရားများကို ကြိုးစားအားထုတ် နိုင်လိမ့်မယ်။” ဆဲသည်ထိုအကြံဖြစ်ပြီး ရဟန်းပြုရန် စိတ်ညွတ်သွားသတဲ့။

သတိသံဝေဂ ရရှိလာပြန်တော့ သံယောဇဉ် နှောင်ကြိုးတွေက အမျိုးမျိုးဆွဲကြပြန်တယ်။ “ဪ ငါ့မှာ ကိုယ့်စိတ်ထင်တဲ့အတိုင်း လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် ထွက်မြောက်နိုင်ဖို့ရန် ခဲယဉ်းနေတဲ့ အချက် တွေ ရှိနေပြန်ပါကလား။ ဥယျာဉ်၊ လယ်မြေ၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ ဘဏ္ဍာများ နှင့်တကွ၊ သား၊ သွေးကလေး တွေက ရှိနေ ပြန်တော့ ရုတ်တရက် ထွက်ဖို့ အခက်သားဘဲ။ ပစ္စည်းဘဏ္ဍာများ အတွက် စိုးရိမ်ဘွယ် မရှိလှပါဘူး။ သား၊ သွေးကလေးတို့၏ မျက်ခွက်ကို ရက်ရက်စက်စက် စွန့်ပစ်လိုက်ရမှာကခက်တယ်။” ဆဲသည်ထို သံယောဇဉ် နှောင်ကြိုး ၏ အမျိုးမျိုးဆွဲငင်ချက်ကြောင့် အနှောက်အရှက်များပြီးစိတ်အား ပြော့လို့ သွားပြန်သတဲ့။

ထို့နောက်တဖန် သံဝေဂဥာဏ်ဖြင့် စိတ်ထက်သန်စွာဖြစ်ပေါ် လာပြန်ပုံကသည်လိုဘဲ့။ ‘သား၊ သွေးကလေးတွေဆိုတာဘဲဘယ်အခါ မှာမှ ချမ်းသာပေးတာမျိုးတွေမဟုတ်ပါဘူး။ အလိုလိုရောက်လာတဲ့ အာဂန္တုက၊ အလိုလိုပေါက်လာတဲ့ မြက်ပင်အစုတို့ကဲ့သို့ သူ့အခွင့် အားလျော်စွာ ဖြစ်ပေါ် ကြုံကြိုက် လာတာမျိုး တွေဘဲ။ သည်ထို သား၊ သွေးကလေးတွေကို တွယ်တာလို့ သံသရာဝန်မှ မလွတ်နိုင်ဘဲ နေရတာပေါ့။ သူတို့ကိုတွယ်တာလျှင် ဘယ်မှာတရားထူးကို ရနိုင်

ပမလဲ။ ငါထွက်နိုင်အောင်ထွက်မယ်။” ဆဲ-သို့ကလျှင် အတင်းအကြပ် စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်ပြီး သား၊ သမီးနှင့် ပစ္စည်း ဥစ္စာတို့ကို စွန့်ခွာလျက် တိက္ခန္ဓာမကျောင်းသို့သွားပြီး ရဟန်းပြုထုပ်ပါရော။ ဥစ္စာပစ္စည်းနှင့် သားသမီးကလေးတွေကို ဆွေမျိုး ညာတိ များက စောင့်ရှောက်လှို ထားကြရတယ်။ ဘဝအဆုံးသို့ ရောက်၍ ရဲရဲတောက် ပါရမီရှင် ဖြစ်တော့ စွန့်ခွာနိုင်တာပေါ့။

ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်ပြီးတဲ့အခါ ဝိပဿနာ ဘာဝနာ နိဿယည်းကို နည်းကျအောင် ယူဆောင်ပြီးလျှင် ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ကပ်၍ သုံးသပ်ဆင်ခြင်တော်မူရာ အာသဝေါကင်းကွာ၍ ရဟန္တာအဖြစ် သို့ ရောက်လေသတည်း။ ။ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်ပြီးတဲ့ အခါ သာသနာတော်အတွင်းမှာ သင်္ကလာယထေရ် တိက္ခန္ဓာတပါးရယ်လို့ ထင်ရှား ကျော်စောတော်မူလေသတည်း။ ။ ဆိုခဲ့ပြီးတဲ့အကြောင်း များကို ထင်ရှားစွာ ထုတ်ပြန်တဲ့ အပဒါနိ ပါဠိတော်ဂါထာတို့မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပေသတည်း။

(ဗ) ပန္နိမေစဘဝေဒါနိ၊ ဇာတာဝိပ္ပက္ခလေအဟံ၊

ပဟုတခနဉာမိ၊ မုဒိတေရာဇပူဇိတေ။

(ဗ) အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ပန္နိမေ၊ အဆုံးစွန်ဖြစ်သော။ ဣဒါနိ ဘဝေ၊ ဤယခု မျက်မှောက် ဘဝ၌။ ပဟုတခနဉာမိ၊ လုံလောက် ပေါ်ချား၊ စပါးဆန်ရေ၊ ရွှေငွေဘဏ္ဍာ ရှိသည်ဖြစ်၍။ မုဒိတေ၊ အထက်တန်း ရောက်သဖြင့်၊ ဝမ်းမြောက်ဘွယ် ကောင်းလှသော။ ရာဇပူဇိတေ၊ ဘုရင်မင်းမြတ် ပူဇော်အပ်သော။ ဝိပ္ပက္ခလေ၊ ပုဏ္ဏား မျိုး၌။ ဇာတာ၊ ဖြစ်ခဲ့ရပါသတည်း။

(ဘ) အဟံ သဗ္ဗင်္ဂသမ္ပန္နာ၊ သဗ္ဗဘာရဏဘူသိတာ၊

ပုရပ္ပေဝေသေသုဂတံ၊ ဝါတပါဏေဋ္ဌိတာအဟံ။

(မ) ဒိသ္မာဇလန္တိယသဿ၊ ဒေဝမနုဿသက္ကတံ၊

အနုဗျဉ္ဇနသပ္ပန္နံ၊ လက္ခဏေဟိဝိဘူသိတံ။

(ဘ-မ) တဒါ၊ ထိုပုဏ္ဏား အမျိုးသမီးဖြစ်စဉ် အခါ၌၊ သဗ္ဗင်္ဂ သမ္ပန္နာ၊ မိန်းမမြတ်တို့ အင်္ဂါ ကြံအင် လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော။

အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ သဒ္ဓိဘာရဏသုသိတာ၊ ဝတ်စားတန်ဆာ
အလုံးစုံကိုဆင်ယင်လျက်၊ ဝါဘပါဏေ၊ ပြုတင်းပေါက်၌၊ ဗြိတာ၊
ရပ်၍နေစဉ်၊ ပုရပ္ပဝေသေ၊ သးဝတ္ထိမြို့တော်တွင်းသို့ ကြွဝင်တော်
မူသောအခါ၌၊ ယသသ၊ အခြံအရံပေါင်းများစွာဖြင့်၊ ဇေလန္တံ၊
တင့်တယ် တောက်ပ၍ နေသော။ ဒေဝမနုဿသက္ကတံ၊ နတ်ထူ
အပေါင်းတို့ အရိုအသေအလေးအမြတ် ပြုအပ်သော။ အနုဗျဉ္ဇန
သမ္ပန္နံ၊ လက္ခဏာတော်ငယ် ရှစ်ဆယ်နှင့် ပြည့်စုံတော် မူပေသော။
လက္ခဏေဟိ၊ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောကျ်ားမြတ်လက္ခဏာကြီး
တို့ဖြင့်၊ ဝိဘူသိတံ၊ တန်ဆာဆင်အပ်ထသော။ သုဂတံ၊ ရှင်တော်မြတ်
ဘုရားကို၊ အဒဿိ၊ မျက်မှောက်ထင်ထင် ဖူးမြင်ကြည်ညိုရလေပြီ။
ဒိသွာ၊ ကြည်ကြည်လင်လင် ဖူးမြင်ရပြီးသည်ရှိသော်၊

(ယ) ဥဒဂ္ဂစိတ္တာသုမနာ၊ ပဗ္ဗန္တံသမရောစယိ။

နစိရေနေဝကာလေန၊ အရဟတ္တမပါယုဏိ။

(ယ) အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဥဒဂ္ဂစိတ္တာ၊ တက်ကြွကွန့်မြူး၊
အထူးအားတက်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ သုမနာ၊ စိတ်ခါတ်နှလုံး၊
ရှင်ပြီးဝမ်းမြောက်သည်ဖြစ်၍။ ပဗ္ဗန္တံ၊ ရဟန်းအဖြစ်ကို။ သမရော
စယိ၊ နှစ်သက်သဖြင့်၊ ပြုကျင့်လိုက်နာခဲ့လေပြီ။ နစိရေနေဝ၊ ရဟန်း
ပြု၍၊ မကြာမှီကာလအတောအတွင်း၌ပင်လျှင်၊ အရဟတ္တံ၊ ရဟန္တာ
အဖြစ်သို့၊ အပါယုဏိ၊ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ပါသတည်း။

သကုလသေရိဝိက္ခုနိသည် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်ပြီးတဲ့
အခါ ဈာန်အဘိညာဉ်တရားတို့ကို ကြိုးစားတော် မူပြန်သည်တွင်
အဘိညာဉ် ခြောက်စုံကို အကုန်ရရှိတော်မူတယ်။ ရှေးပါရမီ
ဆုတောင်းအကြောင်းထူး ပါခဲ့ရင်းအတိုင်း ဒိဗ္ဗစက္ခု အဘိညာဉ်
အရာကိုဘော လွန်စွာနိုင်နင်းတော် မူတာပေါ့။ အဲ-သို့ကြောင့်
ရှင်တော်မြတ်ဘုရားက ပရိသတ်လေးပါး၏ အလယ်တွင်၊ တေဒဂ်
ဘွဲ့ထူးဖြင့် ချီးမြှားတော်မူတဲ့အခါ၊ ။တေဒဂ္ဂံ ဝိက္ခဝေမမ သာဝိ
ကာနံ၊ ဝိက္ခုနိနံ ဒိဗ္ဗစက္ခုကာနံ ယဒိဒံသကုလသ၊ ။ ဝိက္ခဝေ၊
ချစ်သားရဟန်းတို့၊ မမ၊ ငါဘုရား၏၊ သာဝိကာနံ၊ တပည့်မဖြစ်ကြ

ကုန်သော၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုကုန်၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်ဂုဏ်နှင့်ပြည့်စုံကြ
ကုန်သော၊ ဘိက္ခုနီနံ၊ ရဟန်းမိန်းမ အပေါင်းတို့တွင်၊ ယဒိဒံ-
ယာအယံသကုလ၊ အကြင်သကုလ၊ ထေရိဘိက္ခုနီသည်။ အတ္ထိ၊
ရှိ၏။ ဇေတံ-ဇေတ၊ ဤသကုလ၊ ထေရိဘိက္ခုနီသည်။ အဂ္ဂံ-အဂ္ဂ၊
အမြတ်ဆုံးပေတည်း။

အဲ-သို့ကလျှင် ဒိဗ္ဗစက္ခုသွေလျှင် ချီကြူးတော် မူခြင်းကို ခံရ
ပေတယ်။ လွန်ခဲ့သော ကမ္ဘာတစ်ဆန်းက ပဒုမုတ္တရ ရှင်တော်
ဘုရား လက်ထက်တော်အခါက ဘုရားနှစ်တော်ကလေး ဖြစ်ပြီး
ဆုတောင်းခဲ့တဲ့အချက် ယခုဘုရားရှင် လက်ထက်တော်ကျတော့
ထမြောက် အောင်မြင်သွားတာပေါ့။

(ရ) ဣဒ္ဓိသုစဝသိဟောမိ၊ ဒိဗ္ဗာယတောဓာတုယာ၊

ပရမိတ္တာနိဇာနာမိ၊ သတ္တုဿာသနကာရိကာ၊

(ရ) အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဣဒ္ဓိသုစ၊ အဘိညာဉ်တန်ခိုး၊ အမျိုးမျိုး
တို့၌လည်း။ ဝသိ၊ အထိုမှတိုင်း ပိုင်နိုင်ခဲ့သည်။ ဟောမိ၊ ဖြစ်ရပါ၏။
ဒိဗ္ဗာယ၊ နတ်ဘို့၏တန်ခိုးနှင့် ဆိုင်သော၊ သောကဓာတုယာ၊ အသံ
အမျိုးမျိုးကိုကြားနိုင်သော သောကဓာတ်၌။ ဝသိ၊ အထိုမှတိုင်း
ပိုင်နိုင်ပါသည်။ ပရမိတ္တာနိ၊ သူတပါးတို့၏ စိတ်အစဉ် တို့ကို
လည်း။ ဇာနာမိ၊ မှန်သောအတိုင်း၊ မဆိုင်းမတွ သိမြင်ရပါသည်။
သတ္တုဿာသနကာရိကာ၊ ဘုရားရှင်၏သာသနာတော်ကို၊ ကောင်း
စွာထမ်းဆောင် ကြိုးစားခဲ့သော ထေရိမသည်။ အဗ္ဗိ၊ ဖြစ်ရပေ
သည်။

(လ) ပုဗ္ဗေနိဝါသံဇာနာမိ၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုပိသောဓယိ။

ခေပေတွာအာသဝေသဗ္ဗေ၊ ဝိသုဒ္ဓါမိသုနိစ္ဆိတာ၊

(လ) အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ပုဗ္ဗေနိဝါသံ၊ ရှေး၌ဖြစ်ခဲ့သော၊
ဘဝအမျိုးစုံကိုလည်း။ ဇာနာ၊ အစုံအလင်၊ အကုန်မြင်ဘိ၊ မှန်တိုင်း
သိရပေသည်။ ဒိဗ္ဗစက္ခု၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်ကို။ ဝိသောဓယိ၊
စင်စင်ကြယ်ကြယ်ကြီး သုတ်သင်ခဲ့ပါသည်။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံ
ကုန်သော၊ အာသဝေ၊ စီးသွန် ကျသော၊ အာသဝေါ တို့ကို။

သကုလာထေရီဝတ္ထု

၁၀၉

ခေပေထွာ၊ ကုန်ခန်းခြောက်သွေ့စေလျက်။ သုနိစ္ဆိတာ၊ ရှင်တော်
ဘုရားက၊ တရားသဖြင့် ဘန်ဆင်းအင်သည်ဖြစ်၍၊ ဝိသုဒ္ဓါ၊ စင်ကြယ်
သောထေရီမတပါးသည်။ အမှီ၊ ဖြစ်ရပေသတည်း။

(ဝ) ပရိစိဏ္ဍောမယာသတ္တဿ၊ ကတံဗုဒ္ဓဿသာသနံ။

ဩဟိတော ဂရုကောဘာရော၊ သဝနေနတ္ထိသမူဟတာ။

(ဝ) မယာ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ သတ္တဿ၊ ခမည်းတော်သခင်၊
ကျေးဇူးရှင်မြတ်ဘုရားကို။ ပရိစိဏ္ဍော၊ အမြတ်တရားဖြင့်၊ စေား
ထုပ်ကျေးအပ်လေပြီ။ ဗုဒ္ဓဿ၊ သခင်ထွဋ်ထား၊ မြတ်ဘုရား၏။
သာသနံ၊ အဆုံးအမ ရှိသမျှကို။ ကတံ၊ လိုက်နာပြုကျင့်ခြင်းကိစ္စ
ပြီးစီးခဲ့လေပြီ။ ဂရုကောဘာရော၊ လေးလံလှစွာသော၊ ခန္ဓာဝန်ကြီး
ကိုလည်း။ ဩဟိတော၊ မသယ်ပိုးဘဲ၊ ဗုံးကနဲပစ်ချအပ်လေပြီ။
သဝနေနတ္ထိ၊ ဘဝမျိုးစုံသို့ ရောက်အောင်၊ ဆွဲဆောင်၍နေသော၊
တဏှာကြီးနွယ်ကြီးကိုလည်း။ သမူဟတာ၊ ဖြတ်တောက်ပယ်ရှင်း
အပ်လေပြီ။

(သ) ယဿတ္ထာယပဗ္ဗဇ္ဇိတာ၊ အဂါရသ္မာနဂါရိယံ။

သောမေအတ္ထောအနုပ္ပတ္တော၊ သဗ္ဗသံယောဇနက္ခယော။

(သ) ယဿတ္ထာယ၊ အကြင်သံသရာဝန်မှ၊ လွတ်မြောက်ခြင်း
အကျိုးငှါ။ အဂါရသ္မာ၊ အိမ်ရာထောင်သော လူတို့ဘောင်မှ။
နိက္ခမိတွာ၊ ထွက်လာခဲ့၍။ အနာဂါရိယံ၊ အိမ်ရာမထောင်သော၊
ရဟန်းဘောင်၌။ ပဗ္ဗဇ္ဇိတာ၊ ရဟန်းပြုကာ၊ နေခဲ့ပါသတည်း။ မေ၊
အကျွန်ုပ်အား။ သောမေအတ္ထော၊ ထိုသံသရာဝန်မှ၊ လွတ်မြောက်ခြင်း
တည်းဟူသော အကျိုးထူးသည်။ အနုပ္ပတ္တော၊ ထင်တိုင်းပေါက်၍၊
ဆိုက်ရောက်ခဲ့လေပြီ။ သဗ္ဗသံယောဇနက္ခယော၊ သံယောဇဉ်ကြီး၊
အမျိုးမျိုးထွေးရှုပ် ငြိမ်းချုပ်ကုန်ခမ်းမှုကြီးသည်လည်း။ အနုပ္ပတ္တော၊
ထင်တိုင်းပေါက်၍၊ ဆိုက်ရောက်ခဲ့လေပြီ။

(ဟ) တတောမဟာကာရုဏိကော၊ တေဒဂ္ဂေဌပေသိမံ။

ဒိဗ္ဗစက္ခုကာနိအဂ္ဂါ၊ သကုလာဘိနုရုတ္တမော။

(ဟ) တတော၊ ထိုတန်ခိုးအမျိုးစုံ၊ အကုန်ပေါက်ရောက်ပြီး

၁၁၀

ထေရ်တာသာပြန်

သောအခါ၌။ မဟာကာရုဏိကော၊ ကရုဏာသခင်၊ ကျေးဇူးရှင်
 အစစ်ကြီး ဖြစ်တော် မူပေသော၊ နရုတ္တမော၊ သုံးလူ ထွန်ထား၊
 မြတ်ဘုရားသည်။ ဒိဗ္ဗစက္ခုကာနံ၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်တန်ခိုးဂုဏ်
 နှင့် ပြည့်စုံကြကုန်သော၊ ဘိက္ခုနီမ အပေါင်းတို့ထွင်၊ သကုလသ၊
 သွီးတော်သကုလသသည်။ အဂ္ဂါ၊ အမြတ်ဆုံးပေတည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။
 မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ ဇောဒဂ္ဂေ၊ ဇောဒဂ်ရာထူး၌။ ဌပေသိ၊ အထင်အရှား၊
 တင်ထားမြှောက်စားတော်မူပေသတည်း။

အဲ-ယခုပြဆိုပြီးတဲ့အတိုင်း ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ် ဇောဒဂ်ဘွဲ့ထူး
 နှင့်တကွ ရဟန္တာမ အဖြစ်သို့ ရောက်ပြီးသောအခါတွင် အလွန်
 ဝမ်းမြောက်ပမ်းသာ လွန်စွာနှစ်သက်လှသဖြင့်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှသော
 မိမိအကြောင်းတွေကို ရုံးပေါင်းပြန်လွန်ကာ ဆင်ခြင်ပြီး ဥဒါန်း
 ဂါထာငါးပုဒ်ကို မကြာမကြာ ရှုတ်ဆိုလေ့ ရှိတယ်။ ထိုဥဒါန်း
 ဂါထာငါးပုဒ်မှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်လေသည်။

(၁) အဂါရသ္မိံ ဝန္တိဟံ၊ ဓမ္မံသုတွာနဘိက္ခုနော။

အဒ္ဓသံဝိရဇံဓမ္မံ၊ နိဗ္ဗာနံပဒမစ္စုတံ။

(၁) အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အဂါရသ္မိံ၊ အိမ်ရာထောင်သော
 လူ့ဘောင်၌။ ဝသန္တိ၊ ပျော်ပျော်ပါးပါးစွာစား၍နေစဉ်။ ဘိက္ခုနော၊
 ရဟန္တာအရှင်မြတ်တပါး၏။ ဓမ္မံ၊ ဟောကြားတော် မူအပ်သော
 တရားထူးကို၊ သုတွာန၊ ကြားနာရသည်ရှိသော်။ ဝိရဇံ၊ ကိလေသာ
 မြို့မှေး၊ အညစ်အကြေးတို့မှ၊ ကင်းဝေးစင်ကြယ်သော။ အစ္စုတံ၊
 စုတေသလွန်ခြင်း မရှိသော။ နိဗ္ဗာနံ၊ ဒုက္ခခပ်သိမ်း၊ ချုပ်ငြိမ်းရာ
 ဖြစ်သော။ ဓမ္မံပဒံ၊ တရားတော်ပုဒ်ကို၊ အဒ္ဓသံ၊ ဉာဏ်ဖြင့်ဆင်ခြင်၍၊
 ထင်မြင်ပေါ်ပေါက်လာပါသတည်း။

(၂) သဟံပုတ္တ ဝိတဉ္စ၊ နေဉ္စညဉ္စဆဋ္ဌိယ။

ကောသေသေဒါပယိတွာန၊ ပဗ္ဗဇိံ အနဂါရိယံ။

(၂) သဟံ၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည်။ ပုတ္တဉ္စ၊ မိမိရင်သွေး သားက
 လေးကို၎င်း။ ဝိတဉ္စ၊ သွီးဒါလီ၊ ဆင်းသိင်္ဂီကို၎င်း။ နေဉ္စညဉ္စ၊ စပါး
 ဆန်ရေ၊ ရွှေငွေဘဏ္ဍာ၊ ရတနာအိုးအိမ်၊ လူ့ စည်းစိမ်ကို၎င်း။ ဆဋ္ဌိယ၊

သင်္ကဏ္ဍသင်္ဂဟ

၁၁၁

ဓညာမထွန်း၊ ခွါကာစွန့်၍။ ကေသေ၊ ညှိပ်တုန်းရောင်၊ ထုံးနှောင်
ရှည်လျား၊ ဆံပင်များကို၊ ဆေးဒါပယ်တွာနု၊ ကတုံးပြောင်ပြောင်နှင့်
မထုံးနှောင်ရအောင် ပယ်ဖြတ်စေပြီးသော်။ အနာဂံရိယံ၊ အိမ်ရာ
မထောင်သော ရဟန်းဘောင်၌၊ ပဗ္ဗဇိ၊ ရဟန်းပြုခဲ့ပါသတည်း။

(၃) သိက္ခမာနာအဟံသန္တိ၊ ဘာဝေန္တိမဂ္ဂမဇ္ဈသံ။

ပဟာသိရာဂဒေါသဉ္စ၊ တဒေကဋ္ဌေစအာသဝေ။

(၃) အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ သိက္ခမာနာ၊ သိက္ခမာန်
ကလေးသည်။ သန္တိ၊ ဖြစ်နေစဉ်။ အဇ္ဈသံ၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း၊
လမ်းကောင်းဖုံဖုံကြီးဖြစ်ပေသော။ မဂ္ဂံ၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ရပ်၊ ကရားမြတ်ကို။
ဘာဝေန္တိ၊ မနေမနား ရှုသောအားဖြင့်၊ ပွားများ ဆင်ခြင်ခဲ့သည်
ရှိသော်။ ရာဂဒေါသဉ္စ၊ အလိုရမက်၊ အမျက်ထွက်ခြင်း ဟု
ဆိုအပ်သော။ ရာဂတရား၊ ဒေါသတရားကို ၎င်း တဒေကဋ္ဌေ၊
ထိုရာဂ၊ ဒေါသ၊ တို့နှင့် အဘော်အဘက် ဖြစ်ကြကုန်သော၊
အာသဝေစ၊ စီးသွန်ကျလျော၊ အာသဝေါတို့ကို၎င်း။ ပဟာသိ၊
ပဟာနုပရိညာဉ်ဖြင့် ကုန်စင်အောင် ပယ်ခဲ့လေပြီတကား။

(၄) သိက္ခန္တိဥပသမ္ပန္န၊ ပုဗ္ဗဇာတိမနုဿရိ။

ဒိဗ္ဗစက္ခုဝိသောဓိတံ၊ ဝိမလံသာဓုဘာဝိတံ။

(၄) အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ သိက္ခန္တိ၊ သိက္ခန္တိမ အဖြစ်သို့၊
ဥပသမ္ပန္န၊ ခိုဝင်ကပ်ရောက်ခဲ့သည် ရှိသော်။ ပုဗ္ဗဇာတိ၊ ရှေး၌
ဖြစ်ခဲ့သော၊ ဘဝအမျိုးမျိုးကို။ အနုဿရိ၊ ဥာဏ်ဖြင့်ဆင်ခြင်၍၊
ထင်မြင်ရှုစားနိုင်လေပြီ။ သာဓုဘာဝိတံ၊ ကောင်းစွာ ပွားများ
အပ်သော၊ ဒိဗ္ဗစက္ခု၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်ကို။ ဝိမလံ၊ ညစ်ကြေးမတင်၊
သန့်ရှင်းစင်အောင်။ ဝိသောဓိတံ၊ သုတ်သင်အပ်ခဲ့လေပြီ တကား။

(၅) သင်္ခါရေပရတောဒိသွာ၊ ဟေတုဇာတေပလောကိနော။

ပဟာသိအာသဝေသဗ္ဗေ၊ သိတိဘူတဒိနိဗ္ဗုတာ။

(၅) ဟေတုဇာတေ၊ အကြောင်း နှိုးဆော်သဖြင့်၊ အကျိုး
ပေါ်ကာ ဖြစ်ပွား၍နေကြကုန်သော။ ပလောကိနော၊ ဖြစ်ပြီးသည့်
အဆုံး၌ တဖြိုးဖြိုး ပျက်စီး၍ နေကြကုန်သော။ သင်္ခါရေ၊ ပြုပြင်

၁၁၂

ထေရီဘာသာပြန်

အပ်သမျှ သင်္ခါရတောချုပ် အလုံးစုံတို့ကို။ ဒိသွာ၊ ပေါလော
ပေါ်အောင်၊ မြင်မြော်ဆင်ခြင်မိသောကြောင့်၊ သဗ္ဗေ၊ မကျန်မကြွင်း၊
ခပင်းဥသျှံ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ အာသဝေ၊ စီးတသွန်သွန်၊
ရေတံခွန်သို့ အလွန်ထန်ပြင်း၊ ကျဆင်းသက်လျော၊ အာသဝေါ
တို့ကို၊ ပဟာသိ၊ ပဟာနုပရိညာဉ်ဖြင့်၊ ကုန်စင်အောင် ပယ်အပ်
လေပြီ။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်၊ နိဗ္ဗုတာ၊ ကိလေသာမီး၊ ကင်းငြိမ်းပြီး
ဖြစ်၍၊ သိတိဘူတာ၊ ဘေးမဆန်၊ ရန်မနွယ်၊ အန္တရာယ်ကင်းရှင်း၍၊
အေးခြင်းကြီး အေးခဲ့လေသည်။ အမှီ၊ ဖြစ်ရပေသည်တကား။

(၇) သကုလောထေရီဝတ္ထုပြီး၏။

(မှတ်ချက်။ ။ ဤသကုလောထေရီ ဝတ္ထုကြီး၌ က, ခ, စသည်
တို့ဖြင့် မှတ်အပ်သောဂါထာတို့ကို ထေရီအပဒါန်ပါဠိတော်ဂါထာ
၁-၂ စသည်တို့ဖြင့် မှတ်အပ်သောဂါထာတို့ကို ထေရီဂါထာ
ပါဠိတော်ဟူ၍ မှတ်ယူတော်မူကြပါကုန်။)

မဇ္ဇကနိပါတ်

(၈) သောဏာထေရီဝတ္ထု။

ပဒိုစ္စဂေါတ် ရဟတ်စကြာ၊ မဟာပုန်တောင်း၊ ဘုံခရောင်းဝယ်၊
မောင်းနှင်လှည့်ပတ်၊ မရပ်နိုင်တုံ၊ ဆန်စုန်မြောနစ်၍နေသော၊
ဝန်ညစ်သံသရာမှ၊ မြန်စွာထွက်မြောက်လိုသောဆန္ဒဖြင့် ဘဝပေါင်း
အထူး ဖြည့်ဆည်းပူး၍ လာခဲ့သော အမျိုးသွီးကလေး တယောက်
သည် ပဒမတ္တရဘုရား ထင်ရှားပွင့်တော်မူသောအခါ ပစ္စည်းဥစ္စာ
လွန်စွာကြွယ်ဝတဲ့ သူဌေးအမျိုးမှာ တန်ခိုးအရှိန် ကြီးကျယ်စွာနှင့်
ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။

အရွယ်သို့ ရောက်တဲ့အခါ၊ တတ်သိထိမှာ ပညာအမြော်
အမြင်နှင့် ပြည့်စုံတဲ့အတိုင်း ရှင်တော်ဘုရားထံသို့ကပ်ပြီး မပြတ်
မပြတ် တရားနာလေ့ရှိတယ်။ ။ တနေ့သောအခါ ကျောင်းတော်သို့
သွား၍ တရားနာစဉ်၊ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက သိက္ခူနိဓ၊

တပါးအား တရားအား ထုတ်မှု ကိစ္စတွင် အာရဒ္ဓဝိရိယ မျိုးဖြင့် ကြိုးကြိုးပမ်းပမ်း၊ စွမ်းစွမ်းသန်သန် မတူဟန်အောင်၊ အားထုတ်တဲ့ အတွက် တေဒဂ်ဘွဲ့ထူးဖြင့် ချီးကြူးမြှောက်စားတဲ့ အခိုက်နှင့် ကြုံကြိုက်နေတယ်။

တေဒဂ် ဘွဲ့ထူးဖြင့် ချီးကြူးခြင်းခံရတဲ့ သိက္ခူနီမကို ဆိုခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးကလေး တွေ့မြင်လေရာ သဒ္ဓါစေတနာနှင့်တကွ ထက်ကြွသော စိတ်ထားဖြင့် မိမိကိုယ်တိုင်လဲ ဤနည်းအတိုင်းပင် ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ ပေါ်လာတယ်။ 'ထိုအခါ သံဃာတော်များနှင့် တကွ ဘုရားရှင်ကိုမင်းသိတ်ပြီး အဿူကြီးကိုပေးလျက် 'ဘုရားတပည့်ဘော် မသည်၊ နောင်ပွင့်တော် မူလဘုံသော ဘုရားရှင်တို့၏ လက်ထက် တော်မှာ တရားအားထုတ်မှုအရာတွင် သူတကာဘို့ထက် လွန်ကဲသဖြင့် အာရဒ္ဓဝိရိယ တေဒဂ်ဘွဲ့ထူးကို ရလိုပါသည် ဘုရား' လို့ ယျှောက်ထားတယ်။

ထိုအခါ ရှင်တော် မြတ်ဘုရားက အနာဂတံသ ဥာဏ်တော်ဖြင့် ရှုဆင်ခြင်တော်မူပြီး၊ "အို-ချစ်သမီး တေဒဂ်ဘွဲ့ထူးကို ရည်မှန်း၍ လှူဒါန်းရသော ကုသိုလ်စေတနာ အဟုန်ကြောင့်၊ နောင်အခါ ကမ္ဘာတစ်ဝန်း လွန်လေသော် လောကသုံးပါး၌ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား ထင်ရှားပွင့်တော်မူလတုံ။ ထိုအခါ သင်ချစ်သမီးသည် သောကာထေရီ၊ သိက္ခူနီ ဖြစ်ပြီးလျှင် အာရဒ္ဓဝိရိယ တေဒဂ် ဘွဲ့ထူးဖြင့် ချီးကြူးခြင်းခံရလတုံ။" ဆဲ-ဤကဲ့သို့ဗျာဒိတ်စကား မိန့်ကြားတော်မူတယ်။ အမျိုးသမီးကလေးသည်၊ ထိုဗျာဒိတ်စကားကို ကြားရသောအခါ ယနေ့ နက်ဖြန်ပင် အကျိုးပေးတော့မလောက် ဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြစ်ပြီး ထိုနေ့မှစ၍ အသက်ဆုံးသည် ဟိုင်အောင် ပဒုမုတ္တရ ရှင်တော် ဘုရားအား ကြည်ညိုသောစေတနာ သဒ္ဓါမေတ္တာသန်သန်နှင့် မှန်မှန်ဝတ်ထား၍ ပြုစုလုပ်ကျွေးပြီးလျှင် မနေမနား ကုသိုလ်တရားများကို ကြိုးစားအားထုတ်တယ်။ 'ထိုဘဝတွင် အသက် အတိုင်း နေ၍ စုတေသွားတော့ တာဝတိံသာ

နတ်ပြည်မှာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ စည်းစိမ် ချမ်းသာဖြင့် နတ်သွီး အဖြစ်သို့ရောက်လေသတည်း။

အဲ-ယခုပြဆိုခဲ့ပြီးသော အကြောင်းအရာများကို ထင်ရှားစွာ သိကြလေအောင် ထေရီအာဒါနိပါဠိတော်ကြီးမှာ ဆိုလတုံ့သော ဂါထာများကို ဟောကြားတော်မူလေသတည်း။

(က) တဒါသေဋ္ဌိ ကုလေဇာတာ၊ သုခိတာ ဒယိတာပိယာ။

ဥပေတွာတံ မုနိဝရံ၊ အဿောသိံ မဓုရံဝစံ။

(က) ဘောန္တော၊ ပရိသတ်အပေါင်း၊ အို-သူတော်ကောင်းတို့၊ တဒါ၊ ထိုပဒုမုတ္တရဘုရား၊ ထင်ရှား ပွင့်တော် မူစဉ်အခါ၌၊ အယံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ သေဋ္ဌိကုလေ၊ ဥစ္စာစည်းစိမ်၊ ဂုဏ်သိမ်ပြည့်ပြီး၊ သူဌေးမျိုး၌၊ ဇာတာ၊ ဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက်၍ လာခဲ့ပါသတည်း။ သုခိတာ၊ ဆင်းရဲဟူသမျှ မြူမခတ်၊ သုခအမွန်ဖြင့် အလွန်ချမ်းသာခဲ့ ပါသတည်း။ ဒယိတာ၊ သူတပါးကိုလည်း သနားကြင်နာခဲ့ပါ၏။ ပိယာ၊ သူတပါးတို့၏ချစ်ခြင်းကိုလည်းခံရပါ၏။ တဒါ၊ ထိုသူဌေး သွီးဖြစ်စဉ်အခါ၌၊ တံမုနိဝရံ၊ ထို ပဒုမုတ္တရ၊ မည်ရ တွင်လတ်၊ ဘုရားမြတ်ကို။ ဥပေတွာ၊ မပြတ်မပြတ်၊ ဆည်းကပ်ခစားလျက်၊ မဓုရံ၊ သာယာချိုမြိန် နှလုံးကို ငြိမ်စေနိုင်သော၊ ဝစံ၊ မိန့်မြွက် ဟော်ဘော်၊ စကားတော်ကို။ အဿောသိံ၊ သဒ္ဓါတရားဖြင့် နာကြားခဲ့ပါသတည်း။

(ခ) အာရဒ္ဓ ဝိရိယာနဂ္ဂံ၊ ဝဏ္ဏန္တံ ဘိက္ခုနိံဇိနံ။

တံသုတွာ မုဒိတာဟုတွာ၊ ကာရံကတွာန သတ္တုနော။

(ဂ) အဘိဝါဒိယ သမ္ပုဒ္ဓံ၊ တံဌာနံ ပတ္တယိံတဒါ။

အနုမောဒိယ မဟာဝိရော၊ သိဇ္ဈတံပဏိမိတဝ။

(ခ-ဂ) တဒါ၊ ထိုသို့တရားနာသွားရောက်စဉ်အခါ၌၊ အာရဒ္ဓ ဝိရိယာနံ၊ ကြိုးကြိုးဝားစား တရားအားထုတ်သောပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်း တို့တွင်၊ အဂ္ဂံ၊ အမြတ်ဆုံးဟူ၍၊ ဘိက္ခုနိံ၊ ရဟန္တာမတပါးကို၊ ဝဏ္ဏန္တံ၊ ချီးမြှား၍နေတော်မူသော။ ဇိနံ၊ ငါးမာရ်အောင်မြင်၊ ဘုရားရှင်ကို၊ အဒ္ဓသိံ၊ ကြည်ကြည်လင်လင်၊ ဖူးမြင်ရပါသတည်း။

တံ၊ ထိုဟောကြားမိန့်ကြွက်၊ တေဒဂ်တရားတော်ကို၊ သုတွာ၊ ကြားနာ
ရသည်ရှိသော်။ မုဒိတာ၊ ဝမ်းမြောက်နှစ်သက်၊ အားတက်ရှင်
လန်းခဲ့သည်။ ဟုတွာ၊ ဖြစ်၍၊ သတ္တုနော၊ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားအား။
ကောရံ၊ ပြုသင့်ပြုထိုက်သော ကုသိုလ်ဝတ်တရားကို။ ကတွာန၊ ပြုလုပ်
ကြိုးစားပြီးသော်။ သမ္ပုဒ္ဓံ၊ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားကို။ အဘိဝါဒိယ၊
အလွန်အကြူး အထူးရှိခိုးလျက်။ တိဋ္ဌာနံ၊ ထိုတေဒဂ်ရုထူးကို။
ပတ္တယံ၊ ဆုတောင်းပတ္တနာ၊ ပြုခဲ့ပါသတည်း။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။
မဟာဝီရော၊ ထုလွှတ်တော်ခါတ်၊ ကြီးမြတ်ပေပြား၊ မြတ်ဘုရားသည်။
အနုမောဒိယ၊ အကျွန်ုပ်၏ဆုတောင်းချက်ကို၊ နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်
တော်မူသည်ဖြစ်၍။ “ဘဒ္ဒေ၊ အို-ချစ်သွီး။ တာဝ၊ သင်ချစ်သွီး၏။
ပဏိမိ၊ ခွဲထူးကေဒဂ်၊ ဆုတောင်းချက်သည်။ သိဇ္ဈတံ-သိဇ္ဈတု၊
မချွတ်ဒကန်၊ အမှန်ပြည့်စုံစေသတည်း။” ဣတိ၊ ဤသို့။ အဝေါစ၊
ဗျာဒိတ်စကား၊ မိန့်ကြားတော်မူလေသတည်း။

(ဃ) သတသဟသိတောကပ္ပေ၊ ဩက္ကာကကုလသမ္ဘဝေါ၊
ဂေါတမောနာမနာမေန၊ သတ္တာလောကေ ဘဝိဿတိ။

(င) တဿဓမ္မေသုဒါယာဒါ၊ ဩရသာဓမ္မနိဗ္ဗိတာ။

သောဏာတိနာမနာမေန၊ ဟေသသိသတ္တုသဘိကာ။

(ဃ-င) ဘဒ္ဒေ၊ အို-ချစ်သွီး။ ဣတော၊ ဤကမ္ဘာမှ၊ သတသဟ
သေကပ္ပေ၊ နောင်ကမ္ဘာတသိန်းအခါ၌။ ဩက္ကာကကုလသမ္ဘဝေါ၊
ဩက္ကာကရာဇ်၊ နေမြစ်နန်းရိုး၊ သာကီမျိုးမှ၊ တွားမြင်တော်မူသေး။
နာမေန၊ အမည်တော်အားဖြင့်။ ဂေါတမောနာမ၊ ဂေါတမအမည်
ရှိသော။ သတ္တာ၊ ဆရာထွန်တင်၊ ဘုရားရှင်သည်။ လောကေ၊ လောက
သုံးခွင်၊ ဘုံအပြင်၌။ ဘဝိဿတိ၊ အထင်အရှားဖြစ်ပေါ်တော်မူလေတုံ
သတည်း။ ။ တဿ၊ ထိုဂေါတမမြတ်စွာဘုရား၏။ ဓမ္မေ၊ တရား
ရောင်ဝါ၊ သာသနာ၌။ သုဒါယာဒါ၊ ကောင်းသော အမွေခံဖြစ်
ပေသော။ ဓမ္မနိဗ္ဗိတာ၊ တရားဖြင့်ဘန်ဆင်းအပ်သည်ဖြစ်၍။ ဩရသာ၊
ရွှေရင်တော်နှစ်၊ သွီးချစ်သည်။ ဟုတွာ၊ ဖြစ်၍။ သောဏာတိနာမနာ
မေန၊ သောဏာထေရီ၊ သိက္ခူနိဟူသောအမည်ဖြင့်၊ တုံ၊ သင်သည်။

၁၁၆

ထေရိဘာသာပြန်

သတ္တုသင်္ဂဟိကာ၊ ဘုရားရှင်၏တပည့်မသည်။ ဟောသတိ၊ ဖြစ်စေတံ့
သတည်း၊ ချစ်သွီး။

(စ) တံသုတော မုဒိတာ ဟုတော၊ ယာဝဇိဝံ တဒါဇိနံ။

မေတ္တာစိတ္တာ ပရိစရိံ၊ ပစ္စယေဟိ ဝိနာယကံ။

(ဆ) တေနကမ္မေန သုကတေန၊ စေတနာ ပဏိဗိဟိစ။

ဇဟိတွာ မာနုသံဗေဟံ၊ တာဝတိံသံအဂစ္ဆဟံ။

(စ-ဆ) အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ တံ၊ ထိုဗျာဒိတ်တော် စကားကို။
သုတော၊ ကြားနာရသည်ရှိသော်။ မုဒိတာဟုတော၊ ယနေ့နက်ဖြန်ပင်
အကျိုးပေးတော့မလော့က်၊ ဝမ်းမြောက်ဘက်ကြွသည်ဖြစ်၍။
ယာဝဇိဝံ၊ အသက်ရှည်သမျှကာလပတ်လုံး။ ဝိနာယကံ၊ လှသုံးပါး
တို့၏၊ ရှေ့သွားခရီး၊ ညွှန်ကြီးဖြစ်တော် မူပေသော၊ ဇိနံ၊ မြတ်စွာ
ဘုရားကို။ ပစ္စယေဟိ၊ ပစ္စည်းလေးပါးတို့ဖြင့်။ မေတ္တာစိတ္တာ၊ ချစ်ခင်
နှစ်လို၊ ကြည်ညိုမြတ်နိုးသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ ပရိစရိံ၊ ကုသိုလ်
ဓါတ်ကို မပြတ်မွေးလျက်၊ လုပ်ကျွေးခဲ့ပါသတည်း။ တေနကတေန၊
ကောင်းစွာပြုလုပ်အားထုတ် ကြိုးစားခဲ့သော။ တေနကမ္မေန၊ ထို
ကုသိုလ်ကံထူးကြောင့်၎င်း၊ စေတနာပဏိဗိဟိစ၊ စေတနာပိုက်စူး၍၊
အထူးဆုတောင်းချက်တို့ကြောင့်၎င်း၊ မာနုသံဗေဟံ၊ ယုတ်ညံ့စွာလှ၊
လူ့ဘဝကို။ ဇဟိတွာ၊ စွန့်လွှတ်ခဲ့သည်ရှိသော်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။
တာဝတိံသံ၊ ဘုံတာဝတည်း၊ နတ်တို့ပြည်သို့။ အဂစ္ဆိံ၊ သွားရောက်
ခံစားခဲ့ရပါသတည်း။

အဲ-ယခုပြဆိုခဲ့ပြီးတဲ့ အမျိုးသွီးကလေးဟာ ပဒုမုတ္တရ ဘုရား
ရှင်၏ လက်ထက်တော်ကစပြီး ကုသိုလ်ထူးကိုဆည်းပူးကြိုးစားခဲ့တဲ့
အတွက်ကြောင့် ယခုဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာသို့တိုင်အောင် အပါယ်လေး
ပါးသို့ မလားမကပ်ဘဲ မြင့်မြတ်ချမ်းသာတဲ့ သုဂတိဘုံဘဝတို့၌သာ
အစွန်အဆန်ကျင်လည်ကျက်စား၍ ခံစားစံစားခဲ့ရတယ်။ ကုသိုလ်
ရှင်ကြီးများဆိုတာ ဘဝတိုင်း၊ ဘဝတိုင်းမှာ ရိုင်းစိုင်းတဲ့ ဆင်းရဲ
မျိုးနှင့်မတွေ့ကြုံဘဲ ကုသိုလ်ချမ်းသာခြင်း အမျိုးမျိုးတို့နှင့်သာ တွေ့ကြုံ
ခဲ့ရတယ်။

သောဏာထေရ်ဝတ္ထု

၁၁၇

ယခုဘဒ္ဒကပ်အခါ မဟာဂေါတမ လောကထွဋ်ထား သဗ္ဗညု ဖြတ်စွာဘုရား ထင်ရှား ပွင့်တော် မူသည်တွင်၊ သာဝဏ္ဏိပြည်မှာ ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ သူဌေးမျိုးမှာပင် ဘန်ခိုးအရှန်အစော်နှင့် ပြည့်စုံစွာ လိမ်မာယဉ်ကျေးတဲ့ အမျိုးသွီးကလေး ဖြစ်လာတယ်။ အမည်မှာတော့ “သောဏာ” တဲ့။ အချိန်အရွယ်သို့ရောက်တဲ့အခါ လိမ်မာလဲလိမ်မာ ရုပ်ဝါကြံအင် သွင်ပြင် မူယူကလဲ ပြောပျောင်း၊ ကောင်းခြင်းငါးရပ် မိန်းမမြတ်ဘုဏ်အင်္ဂါ စုံလင်စွာ ပြည့်ပြီးသဖြင့် အမျိုးမျိုးသော သူဌေးသားတို့က လိုလားနှစ်သက် စုံမက်မြတ်နိုးစွာ ရယူကြောင်းနှင့် ခွင့်တောင်း လာကြတာပေါ့။ ဘယ်လိုပင် ခွင့်တောင်းကြသော်လဲ အကြောင်းမဆက်တော့။ ပေါင်းဘက် ခွင့်ကို မရနိုင်ကြဘူး။ ကုသိုလ်ချင်းရောက်ဆုံမှ ငွေကြိုကြတာမျိုးကလား။

ထိုနောက် မိဘနှစ်ပါးတို့က သူဌေးသား တဦးနှင့် သဘောတူသဖြင့် ကြည်ဖြူနှစ်သက်စွာ လက်ထပ်မင်္ဂလာကိစ္စကို ဆောင်ရွက်လိုက်ကြတယ်။ သည်တော့ သောဏာဆိုတဲ့ သူဌေးသွီးကလေး မှာ အရှင်သခင် လင်ယောကျာ်းထံသို့ လိုက်ပါသွားရတယ်။ မိန်းမတို့ ဓမ္မတာအတိုင်း အရွယ်တူ ဂုဏ်တူ ဖြစ်တဲ့ လင်ယောကျာ်းကို ရပြန်တော့လဲ၊ နှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက်နှင့် ပျော်ပျော်မွေ့မွေ့လျော်နေတာပေါ့။ ကိုယ့်လင်နှင့်ပျော်ရတုံးမှာတော့ ပြုံးပြုံးနှင့်ပေါ့လေ။ ဘုရားကျောင်းကန်ကိုသွားပြီး ရတနာသုံးပါးဆိုတဲ့ အာရုံကိုတော့ ဘယ်မှာ သတိရနိုင်ပါတော့မလဲ။ ။ လင်ယောကျာ်းဖြစ်တဲ့လူကထိမ္မာကျွမ်းကျင်လှပတဲ့ ရုပ်သွင်နှင့် ချစ်ခင်ဘွယ် ကောင်းတဲ့ သူဌေးသွီးကလေးကို ရတော့ ဟဒယရှင်ပြီးပြီး၊ နှလုံးနှစ်သိမ့်စွာနှင့် စည်းစိမ် ချမ်းသာတွေကို ခံစားနေတာပေါ့။ သူမယား၏အနားက တာဝါးလောက်မှ ခွါချင်တဲ့ စိတ်တွေမရှိတော့ဘူး။ လင်ယောကျာ်း အနားက မခွါလေလေ မယားဇနီးက အများကြီး နှစ်သက်လေလေပေါ့။ မိန်းမတို့ ဓမ္မတာပေကိုး အပြစ်ဆိုဖို့ မရှိပေဘူး။

အဲ-ယခုပြဆိုခဲ့တဲ့အတိုင်း ချစ်ချစ်ခင်ခင်နှင့် နေထိုင် လာလိုက်ကြတာ သားကလေးဆယ်ယောက် ဘွားမြင်မြင်သို့ တိုင်ရောက်

၁၁၈

ထေရီတာသာပြန်

ပါရော သည်အခါကျတော့ အရွယ်ကလဲ တော်တော် ကြီးသွားတာပေါ့လေ။ သားဆယ်ယောက်ရတဲ့ အခါ တနေ့သ၌ အရှင်သခင် ခင်ပွန်းလင်ဖြစ်တဲ့ သူဌေးကြီးက ဘုရားရှင်ထံသို့ သွားပြီး တရားနာလေရာ ထူးဆန်းနက်နဲ၍ မှတ်စွဲဘွယ်ကောင်းတဲ့တရားများ ကြားနာရသည့်ထွင် သံဝေဂစိတ် တထိတ်ထိတ်နှင့် တရားနိမိတ်တွေ ထင်မြင်လာသဖြင့် လူတို့ဘောင်မှာ လူဝတ်ကြောင်နှင့်မနေလိုသောကြောင့် ရှင်တော်ဘုရားထံမှာရဟန်းပြုရန်ခွင့်တောင်းပါရော။

ရှင်တော်ဘုရားကလဲ ရှေးပါရမီစုံညီ ပြည့်ဝခဲ့တဲ့သူ ဖြစ်သော အတိုင်း ဆိုင်းတွခြင်းမရှိဘဲ ရဟန်းပြုရန် အမြန် ခွင့်ပေးတော်မူတယ်။ သူဌေးမင်းဟာလဲ ရဟန်းပြုရန် အခွင့်ရတော့ သားမယားကိုမျှပန်ကြားခြင်းမပြုဘဲ၊ ထိုနေ့ရက်အတွင်းမှာပင် ရဟန်းပြုလုပ်သွားတယ်။ ချစ်မယ်လို့ ချစ်တုံးကလဲ ပြီးပြီးနှင့် မခွဲနိုင်အောင် ချစ်ခဲ့တယ်။ ပစ်မယ်လို့ပစ်တော့လဲ သားမယားရယ်လို့ အမှတ်မရတော့ဘူး။ အလွန်ပြတ်တောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဘဲ။ သည်လို စိတ်ရှိတဲ့သူမှ လွယ်လွယ် ကူကူနှင့် ကျွတ်တမ်း ဝင်နိုင်တာပေါ့။

သူဌေးကတော် သောဏာ၏ပူပန်ခြင်း

သားကလေးတို့ ဘခင်မှာ အကြင်အနာမရှိဘဲ ရဟန်းပြုသွားတယ်လို့ကြားတော့၊ သောဏာရဲ့နှလုံးထဲမှာ ဗုဒ္ဓ၏သီလဖြစ်သွားတာပေါ့။ သမီးမှာစိတ်ချမ်းသာ နိုင်ပါတော့မလဲ။ မိန်းမဆိုတာ ချစ်ခင်တဲ့လင်ယောက်ျားနှင့် အသားရအောင် ပေါင်းသင်း၍ နှစ်ကာလရှည်လျား လာလေလေ။ အချစ်ခါတ်မျိုးက တိုးတက်လာလေလေဘဲ။ အသက်လေးဆယ်ကျော်အောင် ပေါင်းသင်းလာရတဲ့ အခါကျတော့ အချစ်အားမှာ အနှစ်အသားတွေ ပြည့်လေလေပေါ့။ သည်အချက်မှာ ယောက်ျားတို့စိတ်နှင့် အတော်ကလေး ကွာရှာကြိတယ်။ လင်သမီးကိုအချစ်အားနှင့် အနှစ်သားတွေ ပြည့်လွန်းလို့ မိန်းမများမှာ ယောက်ျားဘဝသို့ မတက်နိုင်ဘဲ မိန်းမဘက်မှာသာ

ကျင်လည်၍ နေကြရတာပေါ့။ မိန်းမများဟာ တယ်သနားစရာ ကောင်းသကိုးနော်။

လင်ယောက်ျား ရဟန်းပြုသွားတယ်လို့ ကြားတော့ ငြီးတွား ပိုကြွေးရှာတယ်။ 'ဪ-ဟိုယခင်'၊ 'ဟိုကတော့ တသက်လုံး မပစ်ပါဘူးဆိုပြီး သည်လူကြီးရဲ့ သစ္စာဟာ မှန်သေးရဲ့လား၊ ယခု တော့ပစ်သွားပေါ့။ ရုပ်သဏ္ဌာန် ယိုယွင်း၍ အိုမင်းတဲ့ အတွက် မုန်းရှာလေတော့သလား။ သည်က မျက်နှာ မဆောက်လျှင် ရှိပါ စေတော့၊ ကိုယ်ကမွေးတဲ့ သားကလေး ဆယ်ယောက်တို့၏ မျက်နှာ ကိုထောက်ညှာ သင့်ပါသေးတယ်။ ကလေးတွေ မထောက်ထား မယားကိုမညှာကာ လွန်စွာပြတ်တောက်တဲ့ လူကြီးတဲ့။ အစတုန်း ကတော့ ချစ်တို့ယူတယ်လို့ပြောတယ်။ ယခုတော့ ငတ်တို့ယူသလို ကျနေတာပေါ့။ သူနှစ်လို့နှစ်ရတော့တယ်။ သူချန်ထားတဲ့ ပစ္စည်း ဥစ္စာကတော့ များပါရဲ့။ လင်ယောက်ျားမရှိဘဲ တကိုယ်ထဲနေရတဲ့ အခါ သည်ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို ဘယ်လိုအသုံးပြုရမှာလဲ။ သည်သား ကလေး ဆယ်ယောက်ကိုလဲ လူလားမြောက်အောင်မွေးဖို့ ကိစ္စ တွေက ရှိသေးတယ်။ အိမ်ထောင်ခမ်းနား ပစ္စည်းများနှင့် သား ဆယ်ယောက်တို့၏ တာဝန်ကို သည်ခေါင်းပေါ်မှာ ပုံထားခဲ့ပြီး သူတော့ ကျွတ်ကျွတ်လွတ်လွတ် ထွက်သွားတယ်။ တော်ပါပေရဲ့ တယ်နပ်တဲ့ လူထိမ်မာ ကြီးတဲ့။ 'အဲ-သို့ကသို့ မကြာ မကြာ ငြီးတွားရှာသတဲ့။

မိန်းမများမှာ လင်ဆိပ်ဆိုတာ ငယ်ထိပ်သို့ မကအောင် တက် လေ့ရှိတာကလား။ မြွေဆိပ် တက်သလောက် ကေဘူး။ သူဗွေး ကတော်သောကာမှာလဲ ပုထုဇန်ဆရာကို မလွန်ဆန်နိုင် သေးတော့ လင်ဆိပ်ကက်ဘေးကိုလဲ မပယ်နိုင်သေးဘူးပေါ့။ မသေရုံကလေးမျှ အနိုင်နိုင် ကျန်ရှာတော့တယ်။ မဟန်နိုင် ရှာတော့ဘူး။ ရုပ်သွင် သဏ္ဌာန် များဟာလဲ ပြူတူတူ၊ ဖြောင့်ကော့ကော့နှင့် အားထော့ ကုန်ရှာတယ်။ 'ထို့နောက် မဖြစ်နိုင်ပြီ အတူတူရှိ အပူကိုလက် ထော့ပြီး ဘယ်လို အားတင်းရှာသလဲ ဆိုတော့ သည်ယုံကဲ့။ ။

ကဲလေ ရှိပါစေတော့၊ သူမချစ်လို့ ပစ်သွားတာဘဲ ပူနေလို့ ဘာ
အကျိုးရှိတော့မလဲ၊ သားကလေး ဆယ်ယောက်ကို လူလားမြောက်
အောင်မွေး၍ အေးအေးသာသာ နေပါတော့မယ်။ ။ အဲ-သို့ကလျှင်
စိတ်တင်းပြီး ပစ္စည်းဥစ္စာ များကို ထိန်းသိမ်းလျက် သားကလေး
ဆယ်ယောက်ကို ကောင်းမွန်စွာ စောင့်ရှောက်၍ လူလားမြောက်
သည်တိုင်အောင် မောက်မောက် မားမား ဣန္ဒြေ မပျက်အောင်
နေသွားရှာတယ်။ ။ သားကလေးဆယ်ယောက်လူလားမြောက်တဲ့
အခါ အသက်အရွယ်ကလဲ မြောက်ဆယ်လောက် ရှိသွားတာပေါ့၊
ထိုအခါ အရွယ်ဆုံးမတဲ့အတိုင်း သံဝေဂစိတ်တွေလဲ ဖြစ်ပေါ်လာ
တာပေါ့၊ ။ ဟိုယခင်အခါက ရတနာသုံးပါးကို သတိမရသော်လဲ
စိတ်နေစိတ်ထား ကြီးမားရင့်ခိုင် လာတော့ တစတစ ပြီးငွေ့ပြီး
ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်ကို ခိုလှုံဆည်းကပ်ခြင်းတဲ စိတ်ဝါတ် မျိုးတွေ
ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ “အရွယ်ကြီးလို့ ပုဏ္ဏားနှင့် မွေ့ချေ” ဆိုတဲ့
စကားအတိုင်း အရွယ်ဆုံးမလို့ သံဝေဂရတယ် ဆိုတာ ထူထောင်
မေ့တာ ပေပေါ့။

ထိုအခါ ဘယ်လို ကြံစည်မိသလဲ ဆိုတော့ “ငါ့သားကလေး
ဆယ်ယောက်ဟာလဲ လူလားမြောက်လာကြပြီ၊ သူတို့ အစွမ်းသတ္တိ
နှင့်လုပ်နိုင်၊ ကိုင်နိုင်ရှာဖွေနိုင်တဲ့ အခြေသို့ရောက်ကြပြီ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ
တွေကို ခွဲဝေပေးကမ်းလျက် ချမ်းချမ်းသာသာ ရတနာသုံးပါး
ဂုဏ်ကို ခိုလှုံဆည်းကပ်လို့နေတော့မယ်” အဲ-သို့ကလျှင် အကြံပေါ်
ပေါက်လို့ လာသဖြင့် ပစ္စည်းဥစ္စာ ရှိသမျှတွေကို ဆယ်ပုံ-ပုံပြီး
သားဆယ်ယောက် တို့အား လုံလုံ လောက်လောက် ခွဲဝေလှူပေး
လိုက်တယ်။

အမွေခွဲပြီးတဲ့အခါ မိမိရင်သွေး သားကလေးတို့အား ဘယ်လို
ပြောကြားသလဲလို့ ဆိုတော့ “သားမောင်ရွှေသွေး ထူကလေးတို့၊
အမောင်တို့အား အမွေခွဲဝေလှူပေးပြီး ပါပြီ၊ မိခင်လက်မှတော့
ပစ္စည်းဥစ္စာဆို၍ တစ်စုံတရာ မကျန်ရစ် တော့ဘူး၊ အမောင်တို့
ကျွေးမွေးမှ စားသောက်ရမဲ့ မိခင်ဖြစ်နေပေါ့၊ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ

ကျေးမွေးတော်မူကြပါ။ အမောင်တို့ဘဝင်ဟာလဲ မောင်တို့ငယ်စဉ် ကထွက်သွားလို့ လူလား မြောက်အောင် မိခင်က စောင့်ရှောက် လာခဲ့ရပါတယ်။ မောင်တို့မှတစ်ပါး အားကိုးစရာ မရှိတော့ဘူး။ မောင်တို့ဘဝင်ဆို ရဟန်းဘောင်သို့ဝင်၍ ရဟန်းမပြုနိုင် သော်လဲ မိခင်မှာတော့ အသက် အရွယ် ကြီးရင့်နေတဲ့ အတိုင်း အမောင် တို့ကိုအဖွဲ့ပြု၍ ရတနာသုံးပါး တရားအာရုံ ကိုယ်လုံးထုံပြီး သူတော် ကောင်းဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံအောင် နေစမ်းပရစေတော့” အဲ-သို့ကလျှင် ပြောဆိုတောင်းပန်ရှာတယ်။

ထိုအခါ သားဆယ်ယောက်တို့က ဝမ်းမြောက်တဲ့ အမူအရာနှင့် “စိုးရိမ်တော် မမူပါနှင့်မိခင်၊ ကြည်လင်ရှင်ဦးကာ တရားရှလုံး အမြဲသုံး၍နေတော်မူပါ။ မိခင်ကိုသုဂ်ကျေးရတယ်ဆိုတာ သားသွီး တို့မှာ လွန်စွာမြင့်မြတ်လှပါတယ်။ မိဘတို့ကျေးဇူးဂုဏ် ဆိုတာလဲ သားသွီးတို့ဆပ်လို့မကုန်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော်တို့လက်မှာရှိတဲ့ ပစ္စည်း တွေဟာလဲ မိခင်ပေးတဲ့ ပစ္စည်းတွေဘဲ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ သားဆယ်ယောက်က အလွှဲကျစီ ကျေးမွေးပြုစုပါမယ်။ အသိုရှိတဲ့ အတိုင်း မိန့်ကြားတော်မူပါ။ ဝတ်ဘရား မပျက်စေရပါဘူး” အဲ-သို့ကလျှင် ရိုသေလေးမြတ်စွာ ပြောကြားဝန်ခံကြတယ်။

သားဆယ်ယောက်တို့က ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ရိုသေစွာဝန်ခံ ကြတဲ့စကားကို ကြားတော့ မိခင်ကြီးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဖြုံးကနဲအေး သွားပြီး ‘မောင်မင်းကြီးသားတွေ လိမ္မာကြပါပေရဲ့၊ မိခင်မှာ မွေး ကျေးဇူး နပ်ပါပေရဲ့၊ သည်လို သားလိမ္မာကလေးတို့ကို မွေးရတာ ကျေးဇူးရှိပါပေရဲ့၊ လက်ကသုံး တောင်ဌေး ဆယ်ချောင်းကဲ့သို့ ကောင်းစွာ ထောက်ပံ့ဖော် ရကြပါပေတယ်၊ မောင်တို့ဝန်ခံကြတဲ့ စကားကို မောင်တို့ဘဝင် ကျေးဇူးရှင်ကြီးကြားလျှင် များစွာ ဝမ်း မြောက်တော်မူပေလိမ့်မယ်။ ဩဝါဒ-ကြားစေခြင် စမ်းပါထိတယ်။ သူ့သား ကလေးတွေ လိမ္မာကြပုံတွေကို။ သာဓု - သာဓု - သာဓု။ မောင်မင်းကြီးသားကလေးတွေ ချမ်းသာကြပါစေ၊ ကျန်းမာကြပါ စေ ပစ္စည်းဥစ္စာ ရတနာဂုဏ်ထိမ် စည်းစိမ်အမျိုးမျိုး တက်တိုးကြ

ပါစေ” အဲ-သို့ကထို ဝမ်းသာအားရနှင့် ဆုတောင်း ပတ္တနာမှုကို ပြုစုတယ်။

ထို့နောက် သားဆယ်ယောက် တို့က ရှိသမျှ ပစ္စည်း တွေကို အဘိုးသီးဝေ၍ ယူးပြီးလျှင် မိခင်ကြီးကို တလစီ၊ တလစီ၊ အလွဲကျ လုပ်ကျွေးပြုစုရန် ဝေဘန်၍ တာဝန် ယူကြတယ်။ သားအကြီးဆုံး အိမ်ကစပြီး ပြုစုကျွေးမွေး တာပေါ့လေ။ ။လေး၊ ငါး၊ ခုနစ်ရက် လောက်တော့ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ရှိပါသေးရဲ့။ ဆယ်ရက်လောက် ကြာတော့ ချွေးမက နှုတ်ခမ်းစုလာပါရော။

“မိဘပစ္စည်းကိုတော့ သုံးလား ခွဲလား။ သားသမီးတို့ ပစ္စည်းကို တော့ မူးတင်း ပဲတင်း” ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း သားသမီးဆိုတဲ့လူများ ဟာ မိဘက အမွေပေးလို့ သူတို့ကိုယ်ပိုင် ကလေး ဖြစ်လာတော့ ကုတ်ကုတ်ကုတ်ကုတ် ဆစ်ဆစ်ဖုဖုနှင့် မိဘတို့အပေါ်မှာ ကြွေး တွက်ပြီး မကျွေးရက်၊ မမွေးရက်အောင် နှမြောဝန်တို့ခြင်းတွေဖြစ် လာတတ်ကြတယ်။ သားလုပ်တဲ့သူက မိဘကို ကြည်ဖြူ သော်လဲ ချွေးမလုပ်တဲ့သူက ငြူစူဆောင့်ဆောင့်ကာ မျက်စောင်း ထိုးလာ တာပေါ့။ ။သမီးလုပ်တဲ့သူက မိဘကို ကြည်ဖြူသော်လဲ သမက် ကောင်က မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး တယ်ရှုပ်တဲ့ အဘိုးကြီးတွေ၊ ငါးအိမ် မှာနေတာကို မကြည့်ချင်ဘူး။ အဲသည့်လိုစောင်းမြောင်းခပ်ထန်ထန် ကြိမ်းမောင်းပြီး မျက်စောင်း တထိုးထိုးနှင့် ညှိုးသူရန်ဘက် လုပ်နေ ကြပြန်ပါရော။ အသက်အရွယ်ကြီးတဲ့ မိဘများမှာ သနားစရာ အားကိုးရာမဲ့ဖြစ်ကုန်တာပေါ့လေ။

“မိဘနှစ်ဦးရှိလျှင် သားသမီး၊ ချွေးမငြူစူ၊ မိဘမူ” ဆိုတဲ့စကား အတိုင်း လောကမှာ ချွေးမနှင့် သမက်ဆိုတာ သက်ကြီး ရွယ်ရင့် ဖြစ်တဲ့ အဘိုးကြီးအမယ်ကြီးတွေ ချမ်းသာမပေး အရေးမလုပ်ဘဲ မျက်မှောင် ကုတ်ကုတ်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် လုပ်တတ်တယ် ဆိုတဲ့ စကားဟာလဲ အတော်မှန်တာပဲ။ ။ မှီရယ်တဲ့ သားသမီး တွေက အိုင်းတဲ့ မိဘများကို ရွံစရာကြီးထင်ပြီး အဘက် မလုပ်ချင်တဲ့

သဘောမျိုးတွေလဲ ရှိသေးတယ်။ အဘိုးကြီး အမယ်ကြီးတွေမှာဖြင့် လွန်စွာကြပ်တဲရှာကြတာပေါ့လေ။

အဲ-ယခုပြဆိုခဲ့ပြီးတဲ့ လောကဓမ္မတာ အတိုင်း သောတာဆိုတဲ့ သူဌေးကတော်ကြီးမှာလဲ ပစ္စည်းအလုံးစုံကို အကုန် ဝေဆန်လို့ပေး မိတဲ့အတွက် အခက်ကြီး ကြိုနေ ရာတာပေါ့။ ။သားအကြီးဆုံး အိမ်မှာ စိတ်မချမ်းသာတဲ့ အတွက် သားလတ်အိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင် ပြန်ပါတော့လဲ “သည့်မုခ်ထဲက သည့်ခဲ” ဆိုတဲ့ အတိုင်း အစ ပထမ သုံးလေးရက် မျှလောက် ကြည်ကြည်သာသာ ပြုစုပါ သော်လဲဆယ်ရက်၊ ကိုးရက်လောက်ရှိတော့ ယခင်နည်းအတိုင်းပင် ချွေးမက နှုတ်ခမ်းစု၍ စိတ်နှလုံးပူပန်ခြင်းနှင့်တွေ့ရရှာပြန်တယ်။ ။ သည့်နည်း အတိုင်း သားဆယ်ယောက် စေ့အောင် ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်စမ်းပါသော်လဲ အစဉ်ကောင်းတဲ့ အိမ်ကို မတွေ့ရရှာဘူး။ “ကြံသခ အစဉ်ချိုတယ် လူအစဉ် မချိုဘူး” ဆိုတဲ့ စကားဟာ လွန်စွာ မှန်တာကလား။

ဘာကြောင့် သို့ကလောက် ဆင်းရဲပင်ပန်း စိတ်မချမ်းသာခြင်း နှင့်တွေ့ကြုံရသလဲလို့ဆိုတော့ ကိုယ်ဒိုင်ဥစ္စာမရှိလို့ပေါ့။ ကိုယ့်လက် ထဲမှာ မြော်မြင်စရာပစ္စည်းမရှိတော့ သားသွီးများကလဲ လေးလေး စားစားမရှိကြတော့ဘူး။ သည့်လိုဖြစ်ရခြင်းဟာ လောကဓမ္မတာမို့ အဆန်းကြီးရယ်လို့ မထင်ထိုက်ပါဘူး။ ။သည့်ပုံ အချက် များကို ထောက်ထားပြီး သားသွီးတို့အပေါ်တွင် ဘယ်မျှလောက်ပင်ချစ်ခင် ကြင်နာခြင်းရှိကြသော်လဲ မိသားစုက ရှိရှိသမျှ ပစ္စည်း အလုံးစုံကို အကုန်အခံနှင်းပြီး လက်ဘွင်းမှာ တပြားတချပ်မျှ ချန်၍မထားဘဲ ပေးကမ်းလွှဲပုံခြင်းကို ပြုလို့မတော်ဘူးပေါ့။ မိဘတို့ ကွယ်လွန်တဲ့ နောက်မှာတော့ ထိုက်တဲ့အလျှောက် အမွေကို ခံစားရစ်ကြလိမ့် မယ်။

“အခုနိသခရှိတယ် အဆန်မရှိဘူး” ဆိုတဲ့ စကား အတိုင်း မိဘတို့ပစ္စည်း ဥစ္စာ များသာလျှင် သားသွီးတို့ အပေါ် သို့စုန်လေ့ ရှိတယ်။ သားသွီးတို့ ပစ္စည်းကတော့ မိဘများဘက်သို့ ဆန်တက်

လေ့မရှိဘူးဆိုတဲ့ အချက်ကိုလဲ နက်နဲစွာစဉ်းစားထိုက်ကြပေသပေါ့။ သမုဒ္ဒရာကြီးထဲမှာ အလွန်များပြားတဲ့ ရေတွေကို မြင်ရ သော်လဲ သောက်သို့ကောင်းတဲ့ ရေချိုကိုမရနိုင်သလို သားသွီးတွေ ဘယ် ကလောက်ပင် များသော်လဲ ဝတ်တရားထိသိနှင့် ထိမ္မာယာဉ်ကျေး လုပ်ကျွေးပြုစုတဲ့ သားသွီးဆိုတာ လွန်စွာရနိုင်ခဲ့တယ်။

အဲ-ပြဆိုခဲ့ပြီးတဲ့ အတိုင်း သောဏာဆိုတဲ့ သူဌေးကတော်ကြီး သည် သားဆယ်ယောက်တို့အိမ်မှာကိုးစားစရာ မရဖြစ်ပြီး စိတ်ညစ် ဘွယ်ကြီးကြိုနေရာ ဘယ်ပုံ စိတ်ပြောင်းလာသလဲ ဆိုတော့ သည်လို တဲ့။ ယခုအခါ ငါ့မှာဖြင့် ကိုးကွယ်ရာမရှိတော့ဘူး။ သားသွီးတို့ လက်အောက်မှာ စားလုံး စားပေါက်ကို မသဒ္ဓါရေ သဒ္ဓါရေနှင့် စားနေရမှာလဲအခက်ဘဲ။ မကြည်သာတဲ့ပစ္စည်းမျိုးကို မျက်စောင်း ထိုးခံပြီး စားနေရခြင်းထက် သေလို့သွားရတာက မြတ်ပါသေး တယ်။ အဲ-သို့ကလိုစိတ်ပြောင်းလဲပြီးလူ့ပြည်မှာပင်မနေချင်တဲ့ သဘောမျိုးတွေ ပေါ် ပေါက်လာသတဲ့။

ထို့နောက်တာဝန် အကြံဘယ်လို ဖြစ်ပေါ်လာပြန်သလဲ ဆိုတော့ “အားကိုးရာမဲ့တဲ့အတွက် အသက်ကိုချွေပြီး သေရခြင်း ဆိုတာလဲ မမြတ်သေးပါဘူး။ ယခုအခါ သာသနာဆိုတဲ့ မှီခိုရာကြီး နှလဲရှိနေ တယ်။ အဲသည် သာသနာအရိပ်ကို ခိုလှုံပြီး တရားဖြင့် စိတ်ကိုထုံ၍ အာရုံကောင်းကောင်းနှင့် နေရတာက မြတ်ပါလိမ့်မယ်။ သားက လေးတို့အဘေဟာလဲ သာသနာဘောင်သို့ တိမ်းရှောင် ခိုလှုံလို့ သွားတယ်။ ငါလဲဘဲ သူသွားတဲ့ လမ်းသို့တန်းတန်းမတ်မတ်ထိုက်ပြီး သာသနာတော်အတွင်းမှာ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ရဟန်းပြုလုပ် နေရ တော့မှာဘဲ” အဲ-သို့ကလို အကြံဖြစ်ပြီး မညံ့သူကိုမျှ တိုင်ကြားခြင်း မပြုဘဲ အလျှင်အမြန် ရဟန်းပြုရန် ဘိက္ခုနီမကျောင်းသို့ထွက်သွား ပါရော။ ဘိက္ခုနီမများကလဲ အမယ်အိုကြီးကို သနားသဖြင့် လျှင်မြန်စွာပင် ရဟန်းပြုလုပ်ပေးကြပါတယ်။ ထိုအခါ သောဏာ ထေရီဘိက္ခုနီအဖြစ်သို့ ရောက်သွားတာပေါ့။

သောတာပေတိဝတ္ထု

၁၂၅

အဲ-ယခုပြဆိုခဲ့ပြီးတဲ့ အကြောင်းအရာများကို ထင်ရှားစွာထိကြလေအောင် ထေရီအပဒါနံ ပါဠိတော်ကြီးမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဟောကြားတော်မူခဲ့ပေသတည်း။

(ဇ) ပစ္ဆိမေစတဒဝဒါနိ ဇာတာသေဠိကုလေအဟံ။

သဒဝတ္ထိယံပုရေရမ္မေ၊ ဣဒ္ဓေဗိတေမဟဒ္ဒနေ။

(ဇ) ပစ္ဆိမေ၊ နောက်ဆုံးဖြစ်သော။ ဣဒါနိဘဒဝစ၊ ဤယခု တဝဋ္ဌိမူကား။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ရမ္မေ၊ နှလုံးမွေ့လျော်ပျော် တွယ်ရာဖြစ်သော။ သဒဝတ္ထိယံ၊ သဒဝတ္ထိ အမည်ရှိသော။ ပုရေ၊ မြို့တော်ကြီး၌။ ဣဒ္ဓေ ကြွယ်ဝသော၊ ဗိတေ၊ စည်းစိမ် အမျိုးမျိုးတို့ ဖြင့်၊ ပြည့်ပြီးကုန်လှသော။ သေဠိကုလေ၊ သူဌေးမျိုး၌။ ဇာတာ၊ ဖြစ်ပွား ခဲ့ရပါသတည်း။

(ဈ) ယဒါစယောဗ္ဗနပ္ပတ္တာ၊ ဂတိံပတိကုလံအဟံ။

ဧသပုတ္တာနိအဇနိံ၊ သုဂ္ဂပါနိဝိသေသတော။

(ဈ) ယဒါစ၊ အကြင်အခါ၌ မူကား။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ယောဗ္ဗနပ္ပတ္တာ၊ ပျိုသောအချိန်သို့ ရောက်လတ်သည်ရှိသော်။ ပတိ ကုလံ၊ လင်၏အိမ်သို့။ ဂတိံ၊ မိန်းမတို့ဝတ်စားစားဖြင့်၊ ထိုက်သွား ရသည်ဖြစ်၍။ ဧသပုတ္တာနိ၊ ရွှေတုံးရွှေခဲ၊ ပလံမြညွှတ်ကံ၊ သားဆယ် ယောက်တို့ကို။ အဇနိံ၊ မွေးဘွားခဲ့ရပါသတည်း။ ဝိသေသတော၊ သူတပါးတို့ထက် ထူးချွန်သောအားဖြင့်။ တာနိံ၊ ထိုသားဆယ် ယောက်ရှိသည်။ သုဂ္ဂပါနိ၊ ရှုချင်စဘွယ်၊ တင့်တယ်ရှုပ၊ အဆင်း လှကြပေကုန်သတည်း။

ဗုဒ္ဓိချက်။ ။ ဤပါဠိတော်၌ပုတ္တာနိဟု နုပုလွင်နှင့်ဟောတော် မူခြင်းမှာ အပေါင်းကိုဇ်သောအားဖြင့် ဟောကြားသည်ဟု မှတ်ယူ ထိုက်ပေသည်။

(ည) သုခေဝိဘဒစတေသဗ္ဗေ၊ ဇနနောက္ကမနောမဟရာ။

အမိတ္တာနံပိရုစိတာ၊ မမပဂေဝတေဒိယာ။

(ည) တေသဗ္ဗေ၊ ထိုအလုံးစုံသော သားဆယ်ယောက်တို့ သည်ကား။ သုခေဝိတာ၊ ပန်းပွင့်ကလေးကဲ့သို့၊ အေးအေးသာသာ၊

၁၂၆

ထေရ်ဘာသာပြန်

ကြီးပွား၍ လာကြကုန်၏။ ဇနနတ္ထမနောဟရာ၊ မြင်သူအပေါင်း
တို့၏ မျက်လုံးကို ရှင်ဦးနှစ်သိမ့်၊ ဝိတိမိမ့်စေနိုင်သော အဆင်းဂုဏ်
နှင့်လည်း၊ ပြည့်စုံကြကုန်၏။ အမိတ္တဝနံပိ၊ ရန်သူဖြစ်သောသူတို့
ကပင်သော်လည်း၊ ရုစိဟာ မြင်လျှင်နှစ်သက်၊ စုံဖော်မြတ်နိုးဘွယ်
ဖြစ်ကြပေကုန်၏။ မမ၊ အကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင်မူကား၊ တေ၊ ထိုရွှေထုံး
ရွှေခဲ၊ ပုလဲ မြည့်စက်၊ သားဆယ်ယောက်တို့ကို၊ ပဂေဝပိယာ၊
အဘယ်မှာ ချော်ဘဲ နှိပ်ကုန်အံ့နည်း။

(၃) တတောမယံ အကောမာယ၊ ဒသပုတ္တရ ပုရက္ခတော။

ပဗ္ဗဇိတ္တသမောတ္တာ၊ ဒေဝဒေဝဿ သာသနော။

(၃) တတော၊ ထိုသားဆယ်ယောက်၊ မွေးဘွား ပြီးသော
နောက်၌၊ ဒသပုတ္တရက္ခတော၊ သားဆယ်ယောက်ဝန်းရံလျက် အပုံ
ကြီးအားတက်ဘွယ်ကောင်းသော၊ မေ၊ အကျွန်ုပ်တို့၏၊ သတတ္တာ၊
ထိုလင်ယောက်ျားသည်၊ ဒေဝဒေဝဿ၊ နတ်ထက် နတ်မြတ်၊ ဖြစ်
တော်မူသော ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏၊ သာသနော၊ အေးမြရိပ်ကျယ်၊
တင့်တယ်လှစွာ၊ သာသနာ၌၊ မယံ၊ အကျွန်ုပ်သည်၊ အကောမာယ၊
အလိုမတူပါဘဲ၊ ပဗ္ဗဇိတ္တ၊ သားနှင့်မယား၊ စွန့်သွားရှောင်ထွက်၊
မငဲ့ကွက်ဘဲ၊ ရက်ရက်စက်စက်၊ ရဟန်းပြုတော်မူလေသတည်း။

(၄) တဒေကိကာဝိစိန္တေထိ၊ ဇိဝိတေ နာလမတ္ထုမေ။

ဇိနယ ပတိပုတ္တေဟိ၊ ဝုဇာယာစ ဝရာကိယာ။

(၄) တဒါ၊ ထိုလင်ကလည်းပစ်သွား၊ သားတို့ကလည်း မခန့်
မညာပြုသောအခါ၌၊ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်၊ ဇေကိကာ၊ တယောက်
ထည်းထည်း၊ ဝိစိန္တေထိ၊ မှိုင်တွေ့ကြုံစည်မိပါသတည်း။ ပတိ
ပုတ္တေဟိ၊ လင်သားတို့မှ၊ ဇိနယ၊ ဆုံးရှုံး၍ကျန်ရစ်ခဲ့သော၊ ဝုဇာယာစ၊
ရှင်သွင်ယိုရှင်း၍၊ အိုမင်းအားလျော့၍ နေသည်လည်း ဖြစ်သော၊
ဝရာကိယာစ၊ အားကိုးရာမမြင်၊ ပူပင်ဆင်းရဲ၍လည်းနေသော၊ မေ၊
ငါ့အား၊ ဇိဝိတေန၊ ဤလူ့ပြည်တွင်၊ အသက်ရှင်၍ နေသဖြင့်၊
နာလံအတ္ထု၊ အကျိုးရှိနိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ၊ ဣတိ၊ ဤသို့၊
ဝိစိန္တေထိ၊ မှိုင်တွေ့ကြုံစည်မိပါသတည်း။

သောဏာထေရ်ဝတ္ထု

၁၂၇

(၃) အဟံပိ တတ္ထဂစ္ဆိဿံ၊ သမ္ပတ္တော ယတ္ထမေပတိ၊
ဧဝံဗိန္တယိတွာန၊ ပဗ္ဗဇိံ အနဂါယံ။

(၃) ယတ္ထ၊ အကြင်သာသနာတော်အတွင်းသို့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ပတိ၊ သရှင်သခင်-ခင်ပွန်းလင်သည်။ သမ္ပတ္တော၊ ရဟန်းပြုသော အားဖြင့်၊ ဆိုက်ရောက်၍သွားတော်မူလေပြီ။ အဟံပိ၊ ငါသည်လည်း။ တတ္ထ၊ ထိုသာသနာတော်မြတ်အတွင်းသို့။ ဂစ္ဆိဿံ၊ ရဟန်းပြုသော အားဖြင့်၊ ဆိုက်ရောက်သွားတော့အံ့။ ဧဝံ၊ ဤဆိုအပ်ပြီးခဲ့ ပြီးသော အတိုင်း။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဗိန္တယိတွာန၊ ကြံဆင်ခြင်ပြီးသည် ရှိသော်။ အနဂါရိယံ၊ အိမ်ရာမထောင်သော ရဟန်းဘောင်၌။ ပဗ္ဗဇိံ၊ ရဟန်းပြုခဲ့ပါသတည်း။

အဲ-ယခုပြဆိုခဲ့ပြီးတဲ့ အတိုင်း သောဏာ သူဌေးက တော်ကြီး သည်။ အိုမင်း ရင့်စိုသောအခါမှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်လေရာ ဘိက္ခုနီမအပေါင်းတို့ကလဲ တောထွက်အမယ်ကြီးလို့ ပေါ့ပေါ့ စားစား အလေးမပြု ဂရုမစိုက်ဘဲ ထားကြတယ်။ လူတို့ဘောင် မှာ ရဟန်းထူထွက်များကို အဘက်မယုပ်ခြင်ကြတာလို သာသနာ ဘောင်မှာလဲ သက်ကြီးရွယ်ရင့်ဖြစ်တဲ့ တောထွက်များကို ငယ်ဖြူ ရဟန်းတို့က လေးလေးစားစားနှင့် ဂရုစိုက်လေ့မရှိကြဘူး။

သောဏာထေရ် ဘိက္ခုနီမကြီးကို အခြားသော ဘိက္ခုနီမ များ က အဘက်မယုပ်ကြတဲ့အပြင် ပြုဘွယ် ကိစ္စ အမျိုးမျိုးတွေ ကိုလဲ ဝိုင်းဝိုင်းပြီး ခိုင်းကြ သေးတယ်။ «စာပေပရိယတ် သင်ကြား၍ သနားသဖြင့် တရားပြသမဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များကိုလဲ မရနိုင်ရှာဘူး။» အခြား ဘိက္ခုနီမများနှင့်အတူ တရားနာပြန်ပါတော့လဲ အဘက် မယုပ်ကြတဲ့အတွက် ပရိသတ် အစွန့်အဖျားက မဟိုင်းဘကြား သနားစရာ ခပ်ကုတ်ကုတ် ကြားနာ နေရှာတယ်။ «အရွယ်ကြီးလို့ နာ ကလဲ ထိုင်းပြန်တော့ ပရိသတ် အစွန့်အဖျားက တရားကို ကောင်းကောင်း မကြားရသဖြင့်၊ နီးနီးနားနား ကြားနာရအောင် ပရိသတ်အတွင်းသို့ တကုတ်ကုတ်နှင့် ထိုးဝင် လာပြန်ပါတော့လဲ

ပုထုဇနံ ဘိက္ခုနီမများကကြိမ်းလား၊ မောင်းလားနှင့် “သည့်အမယ်
 ကြီးဟာ တယ်လူရာဝင်သကိုး” ဆဲသည့်လိုဆိုပြီးမျက်စောင်းထိုးကြ
 သဖြင့်၊ နောက်သို့ အသာဆုတ်ပြီး ကုတ်ကုတ်ကလေး နေရပြန်
 ရှာတယ်။ ခိုင်းသိုက်ကြတာလဲလွန်ပါရော၊ အချို့က ရေခပ်ခိုင်း၊
 အချို့ကသင်းခွေခိုင်း၊ အချို့ကရေချိုးရအောင် ရေနွေးအိုး အတယ်
 ခိုင်း၊ အချို့ကကျောင်းအတွင်းမှာရှိတဲ့ သစ်ပင်တွေကိုရေအလောင်း
 ခိုင်း၊ အချို့ ဘိက္ခုနီမကလေးတွေကလဲ အကြောကြီး ကြောပြီး၊
 သဘောကောင်းတဲ့ အမယ်ကြီးကို အနင်းခိုင်း၊ အနှိပ်ခိုင်း၊ သူတို့
 ဝတ်တဲ့အဝတ်ကို အဖွတ်ခိုင်း၊ အလျှော်ခိုင်း၊ ခိုင်းခြင်တိုင်း ခိုင်းနေ
 ကြတာပေါ့။ တောထွက် အမယ်အိုကြီးမှာ အသက်ပင်ကြီး
 သော်လဲ၊ သာသနာတော်ဘောင်မှာ၊ ဝါငယ်၍နေတဲ့အတွက်၊ ရှိရှိ
 သမျှသော ဘိက္ခုနီမကလေးတွေကို ဦးညွှတ်ကြီးပြီး၊ ရှိခိုးရှာရပြန်
 တယ်။ စကားပြောဆိုတဲ့အခါများမှာလဲ၊ ‘ဘုရားပါဘုရား’ ဆိုတဲ့
 စကားကို အမြဲအသုံးပြုပြီး၊ ဘိက္ခုနီမ အပေါင်းကို၊ ကောင်းမွန်
 ရှိသေစွာ ပြောဆိုရရှာတယ်။ ။ အရိုအသေခံချင်တဲ့ ဘိက္ခုနီမ
 ကလေးများက၊ အားလပ်ခွင့်ရတဲ့အခါ သူတို့ အနားသို့ခေါ်ပြီး၊
 ရှိခိုးခိုင်းသူက၊ ခိုင်း၊ ဘုရားထူးခိုင်းသူက၊ ခိုင်း၊ ကိုယ်တော်မကလေး
 တွေရယ်လို့၊ အခေါ်ခိုင်းသူကခိုင်း၊ ဘယ်လိုပင် ခိုင်းကြသော်လဲ၊
 ဘိက္ခုနီမအိုကြီးမှာ၊ စိတ်နေစိတ်ထား များစွာ သဘောကောင်း
 သဖြင့် ဘယ်အမှုကိုမျှ ငြင်းဆန်ခြင်းမပြုဘဲ၊ ခိုင်းစေသမျှအမှုအမျိုး
 မျိုးကို ကြိုးကြိုးစားစား ပြုထုပ်ရှာတယ်။ ။ သောဏာဆိုတဲ့ ဘိက္ခု
 နီမအိုကြီးမှာ နိဗ္ဗာန်သို့ဝင်ခါနီးမှ အများကြီးဆင်းရဲနေရှာတာပေါ့။

တနေ့သောအခါ၊ ဘိက္ခုနီမအပေါင်းတို့က တောထွက်အမယ်
 ကြီးကိုခေါ်ပြီး၊ ‘ရေနွေးအိုးကျိုထားလိုက်၊ ငါတို့ပြန်လာတဲ့အခါ၊
 ကောင်းမွန်စွာရေချိုးမယ်’ ဆဲ-သို့ကလျ်အမိန့်ပေးပြီး၊ ပင့်ဘိတ်ရာ
 မှာနသို့ တကျောင်းလုံး ကြွတော်မူကြတယ်။ ။ သောဏာထေရ်
 ဘိက္ခုနီအမယ်ကြီးသည်၊ ကျောင်းမှာတယောက်ထဲ ချန်နေရစ်ပြီး
 လျှင်၊ ရေနွေးကျိုရန်ရေတွင်းမှ ရေများကို ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာခင်ရှာ

သောကာထေရီဝတ္ထု

၁၂၉

တယ်။ အရှယ်ကလဲအိုမင်း၊ ရေတွင်းကလဲ နက်နက်၊ ရွက်ချ
တဲ့ ရေအိုးကြီးကလေးလေး၊ အဲသည်လိုဆင်းရဲဘေး တွေ ကြောင့်၊
မောဟိုက်ပင်ပန်းပြီး ခြေမသွမ်းနိုင်တော့ဘဲ၊ ရေချိုး အိမ် ထဲမှာ
လဲနေရတာပဲ။

ရွက်တဲ့ရေအိုးကြီးကို အနားမှာချထားပြီး “ဪ-သည်ခန္ဓာ
ဝန်ကြီးနှင့်၊ သတ္တဝါထုပ်နေရတာအလွန်ဆင်းရဲပါကလား၊ ခန္ဓာဝန်
ကြီးက လေးတဲ့အပေါ်မှာ၊ ကိစ္စအမျိုးမျိုးကို သယ်ပိုးဆောင်ရွက်
နေရပြန်သေးတယ်။ သည်ခန္ဓာဝန်ကြီးနှင့် မကင်းသမျှ၊ ဘယ်အခါ
မှာမှ ချမ်းသာခွင့်ကိုရနိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး။ အဲ-သို့ကလိုစိတ်မျိုး
တွေပေါ်ပြီး၊ ရှေးကံပါရမီ နှိုးဆော်တဲ့အတိုင်း၊ သမ္မာမိအင်အား
နှင့်၊ တရားနိမိတ်တွေ ပေါ်လာပါရော။ ပါရမီ လက်ကိုင်ရှိပြီးတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ် ချားဟာ၊ တနေ့နေ့မှာတော့၊ အချက်ကောင်းနှင့် တွေ့စမြဲပေါ့။

အဲ-သို့ကလို တရားနိမိတ်တွေထင်မြင်လာတဲ့အခါ၊ ဥာဏ်ပညာ
ကလဲ အဆင်သင့်သဖြင့်၊ ခန္ဓာငါးပါး၊ ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားအစကို
မမြဲမှု၊ ဆင်းရဲမှု၊ အစိုးရေမှု၊ သုံးခုသော ဝိပဿနာဥာဏ်ဖြင့်၊
ထက်သန်စွာ ရှုဆင်ခြင်လိုက်ရာ၊ ရေချိုးအိမ်ထဲမှာပင်၊ ကိလေသာ
ကုန်ခမ်း၍ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်တော်မူလေသတည်း။ ။
ရဟန္တာအဖြစ်သို့ရောက်တော့၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ၊ ဖလသာ
ပတ္တိ ချမ်းသာကို ခံစားရတဲ့အတွက်၊ ဘိက္ခုနီမျှား ခိုင်းစေထားတဲ့
ရေခွေးကျိုခြင်းအမှုကိုလဲ မပြုရတော့ဘူးဘဲ။

ဘိက္ခုနီမအပေါင်းတို့ ကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါ၊
တောထွက်အမယ်အိုကြီးကို ရုတ်တရက် မမြင်ကြသဖြင့်၊ ဟိုဟို၊
သည်သည် လိုက်လံရှာဖွေကြရာ၊ ရေချိုးအိမ်ထဲမှာ ချမ်းသာ
ရှင်လန်းစွာ ထိုင်နေတာကို တွေ့မြင်ကြပါရော။ သည်အခါ ပုထုဇနီ
ဖြစ်တဲ့ ဘိက္ခုနီမမျှားကလေးတွေက အမယ်အိုကြီးကို လက်ညှိုး
ထိုးပြီး၊ သည်တောထွက်အိုကြီးဟာ အရာရာတွင် ခိုကပ်ချင်တယ်။
ဘယ်နေရာမျိုးမှ မှ အချိုးကျကယ်လို့ မရှိဘူး။ ရေခွေးကျိုထား
လိုက်ပါဆိုတဲ့စကားကို နားမထောင်ဘဲ ရေချိုးအိမ်ထဲမှာ ပုန်းအိပ်

၁၃၀

ထေရီဘာသာပြန်

နေတယ်။ ဘယ်မှာလဲရေခွေး၊ ယခုကျီပေးပါ။ မောမောပန်းပန်း ပြန်လာလို့ မြန်စွာ ရေချိုးတော်မူချင်ပါတယ်။” ဆဲ- သို့ကလျှင် ပြောဆို ကြိမ်းဝါးကြပါရောတဲ့။ ရဟန္တာဖြစ်တဲ့ အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းမသိရှာကြလို့၊ ကြိမ်းဝါး မောင်းမဲကြတာပေါ့လေ။

ထိုအခါ သောဏာထေရီ ဘိက္ခုနီ ရဟန္တာမကြီးက ချိုသာ သောစကားလုံးဖြင့်၊ ပြုံးပြုံးရှင်ရှင်မျက်နှာထားပြီး၊ “ရေခွေးအတွက် စိုးရိမ်တော်မမူပါနဲ့၊ ယခုပင် ရေခွေးကို ရပါစေမယ်။” ဆဲ-သို့ကလျှင် မြွက်ဆိုပြီး၊ တေဇောကသိုဏ်းကိုဝင်စားလျက်၊ ‘သည့်ရေချိုးအိမ် ထဲမှာရှိတဲ့ ရေအိုးကြီးတွေ ရုတ်တရက် ပွက်ပွက်ဆူကြစေ။’ ဆဲ-သို့ကလျှင် မိဋ္ဌာန်လိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် ရေအိုးကြီးတွေ ဆူပွက်လာကြတယ်။

တအံ့တဩ ပြောလို့မပြီးနိုင်အောင်၊ ရေအိုးကြီးတွေရုတ်တရက် ပွက်ပွက်ဆူဝေ အမြင်တွေထနေပုံကို မမြင်စဘူး၊ အထူးမြင်ကြရ တော့ ပုထုဇနံ ဘိက္ခုနီမကလေးတွေက ရေချိုးအိမ်ထဲမှာ အတင်း ထွက်ပြေးပြီး “ရှုတော်မူလို့ကြပါ၊ ရှုတော်မူလို့ကြပါ။ ဘိက္ခုနီမ အိုကြီး၏ တန်ခိုးကြောင့် ရေအိုးကြီးတွေ ဆူလာကုန်ပြီ။” ဆဲ-သို့က လျှင် အလန့်တကြား ဟစ်အော်လိုက်တော့ ဘိက္ခုနီမပေါင်း များစွာ ပိုင်းဝန်း၍လာကြတယ်။

ရဟန္တာဖြစ်ပြီးတဲ့ ဘိက္ခုနီ အရှင်မကြီးတွေက ရေချိုးအိမ် အတွင်းသို့ဝင်၍ ကြည့်ရှုကြလေရာ၊ သောဏာထေရီ ဘိက္ခုနီမကြီး ၏ ရဟန္တာဖြစ်ကြောင်းနှင့်တကွ၊ ဣဒ္ဓိပါဒ် တန်ခိုးဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံ ကြောင်းကိုကောင်းစွာသိတော်မူကြလေရာ ကျောင်းတိုက်အတွင်း မှာ၊ ရှိရှိသမျှသော ဘိက္ခုနီမတွေကို ခေါ်ယူစည်းဝေးစေလျက် “အို-သီတင်းသုံးဘော်အပေါင်းတို့၊ အရှယ်ကြီးရင့်မှ ရဟန်း ဘောင်သို့ ခိုဝင်လာတဲ့ သောဏာထေရီ ဘိက္ခုနီမကြီးသည်၊ ရဟန်းကိစ္စတုံ့၍ အဆုံးသို့ရောက်တော်မူလေပြီ။ ဣဒ္ဓိပါဒ်တန်ခိုး ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူလေပြီ။ သက်ရှယ်သိုလွင်း၍ အိုမင်းလေပြီး သော သောဏာထေရီဘိက္ခုနီ၏ ဝိရိယအစွမ်းကို ကြည့်ရှုကြပါ

ကုန်။ ရိုသေမြတ်နိုးစွာ ရှိခိုးပူဇော်လိုက်ကြပါကုန်။” ဆဲ-သို့ကလျှင်
အကြီးအမှူးဖြစ်တဲ့ ဘိက္ခုနီမကြီးက မိန့်ကြားပြောဆိုလိုက်တဲ့အခါ
ပုထုဇန်ဖြစ်တဲ့ ဘိက္ခုနီမ အပေါင်းတို့က အရဟတ္တဖိုလ်ဂုဏ်ကို
ယုံကြည်လေးမြတ်စွာ ရှိခိုးပူဇော်ကြတယ်။

ထိုအခါကစပြီး သောဏာထေရီ ဘိက္ခုနီ၏ တန်ခိုးဂုဏ်ဟာ
တသုံသုံနှံ့ပြားလျက် ထင်ရှား ကျော်စော သွားပါရောတဲ့။ ။အ
သက်အရွယ်ခြောက်ဆယ်ကျော်မှ သာသနာတော်ဘောင်သို့ ဝင်၍
ရဟန်းပြုလေရာ ဝိရိယ အစွမ်းကြောင့် ကိလေသာ ကုန်ခန်း၍
ရဟန္တာဖြစ်ကြောင်းကိုကြားထိကြတော့။ အမယ်အိုပေါင်းအများ
တို့ကသောဏာထေရီကိုအားကျပြီး “အရွယ်အိုသော်လည်း ခေတုဇာတိ
ရရှိခဲ့ပါသေးရဲ့” ဆိုတဲ့သဘောမျိုးနှင့် သာသနာတော် ဘောင်သို့
ဝင်လာတဲ့ အမယ်အိုကြီးတွေဟာ ထိုခေတ်အခါလွန်စွာများသတဲ့။
ကုသိုလ်ရေး၌ အားကျခြင်း ဆိုတာ လွန်စွာ ကောင်းမြတ်တာ
ကလား။

သောဏာထေရီ ဘိက္ခုနီမကြီး၏ အကြောင်းကို ရှင်တော်
ဘုရားအား လျှောက်ထားကြသောအခါ ပရိသတ်အပေါင်းတို့အား
တရားဓမ္မသာသနာအချက်ကို မိန့်မြွက်တော်မူ သိသဖြင့် ပရိသတ်ကြီးကို
စည်းဝေးတော် မူစေပြီးလျှင် “အို-ချစ်သား၊ ချစ်သို့တို့ အသက်
အရွယ်ကြီးရင့် ခြင်းမှာ ပဓာနမဟုတ်ချေ။ စွမ်းအန်လုံ့လ ဝိရိယ
သာလျှင် ပဓာနဖြစ်သည်ဟု မှတ်သား ကြံရမယ်။ အသက်တရာ
တည်နေရသော်လည်းပျင်းပျင်းရိရိနှင့်ဝိရိယပေါ့လျော့ခဲ့ပါလျှင် ထိုကဲ့
သို့ အသက်ရှည်ခြင်းမျိုးကိုအဘိုးထိုက်တန်စွာနှင့် မြင့်မြတ်သည်ဟူ၍
ငါဘုရားချီးမွမ်းတော်မမူ။ တနုတရက်မျှပင် အသက်ရှင်၍ နေရပါ
သော်လည်း မပျင်းမရိဝိရိယသန်သန်နှင့် စွမ်းအန် ကြိုးကုတ်၍ နေခဲ့
ပါလျှင် ထိုကဲ့သို့သော အသက်ရှည်ခြင်းမျိုးကို အဘိုးထိုက်တန်
စွာနှင့်မြင့်မြတ်သည်ဟူ၍ငါဘုရားချီးမွမ်းတော်မူတယ်။ အို-ချစ်သား
ချစ်သို့တို့၊ သောဏာထေရီ ဘိက္ခုနီမကြီးကို ရှုစမ်းကြ ကုန်လော။
အသက်အရွယ်ကြီးရင့်မှ သာသနာဘောင်သို့ ခိုဝင်လာရ သော်လည်း

၁၃၂

ထေရိဘာသာပြန်

ဝိရိယအစွမ်းကြောင့် ရဟန္တာဖြစ်သွားပြီမဟုတ်လား။ ငါ့သွီးတော်ကြီးဟာ ဝိရိယစွမ်းအန် ရဲရဲသန်တဲ့အရာတွင် လွန်စွာ ထူးမြတ်ပါပေတယ်။” ဆဲ-သို့ကလျှင် မိန့်ကြားတော်မူပြီး တရားသဘင်ကြီးအလယ်တွင် တင့်တယ်စွာ မွှာယင်တော်မူလျက် ဝိရိယဓာတ်နှင့် လျှောက်ပတ်သက်ဆိုင်တဲ့ ဒေသနာကို အောက်၌ပါသော အတိုင်း ဟောကြားတော်မူလေသတည်း။

ယောစဝဿသတံဇိဝေ၊ ကုသိတောဟိန ဝိရိယော၊
ဧကောဟံဇိဝိတံသေယျော၊ ဝိရိယာရဟ္မတောဒဠ္ဇံ။

ဓမ္မပဒပါဠိတော်။

ဘိက္ခုဝေ၊ ဝိရိယစွမ်းအန်၊ ထက်သန်ကြီးမား၊ အို-ချစ်သားတို့၊ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ဟိနဝိရိယော၊ ဝိရိယဓါတ်လျော့ပါးသည် ဖြစ်၍၊ ကုသိတော၊ ပျင်းပျင်းရိရိ၊ ဝဿသတံ၊ အနှစ်တရာကာလ ပတ်လုံး။ စေဇိဝေ၊ အကယ်၍ အသက်ရှင်ကာ နေရစေဦးတော့။ တဿ၊ ထိုဝိရိယမရှိ၊ လူပျင်းရိ၏။ ဇိဝိတံ၊ ရှည်လျားသောအသက် သည်။ နသေယျော၊ ချီးမွမ်းအပ်၍၊ မြတ်သည်မဟုတ်ချေ။ ဒဠ္ဇံ၊ ပြင်းပြင်းထန်ထန်၊ ဇွဲသန်သန်။ ဝိရိယာရဟ္မတော၊ ဝိရိယဓာတ် လုံ့လမြတ်ဖြင့်၊ မပြတ်ကြိုးစား၍နေသောသူ၏။ ဧကောဟံ၊ တရက်မျှ၊ ဇိဝိတံ၊ အသက်ရှည်ကာတည်နေရခြင်းသည်။ သေယျော၊ ချီးမွမ်း အပ်၍၊ မြင့်မြတ်သွပေသတည်း။

ဆဲ-ဤကဲ့သို့ ဝိရိယနှင့် စပ်ဆိုင်တဲ့ တရားကို ဟောကြားပြီး တဲ့နောက် သောဏာထေရိ ဘိက္ခုနီမကြီးအား ပရိသတ်အလယ် တွင် ကြီးကျယ်စွာ မြှောက်စားတော်မူပြီးလျှင် အာရဒ္ဓဝိရိယ တေဓဂ် ခွဲထူးဖြင့် ချီးကျူးတော် မူလေသတည်း။

ဘေဒဠ္ဋိဘိက္ခုဝေ မမ သာဝိကာနံ၊ ဘိက္ခုနီနံ၊ အာရဒ္ဓဝိရိယာနံ၊ ယဒိဒံသောဏာ။

ဘိက္ခုဝေ၊ ချစ်သားရဟန်းတို့၊ မေ၊ ငါတုရား၏။ သာဝိကာနံ၊ သွီးဘော်တပည့်မ ဖြစ်ကြကုန်သော။ အာရဒ္ဓဝိရိယာနံ၊ တရားအထုပ်

သောဏာထေရီဝတ္ထု

၁၃၃

ကို၊ အားထုတ်ကြိုးစားကြကုန်သော။ ဘိက္ခုနီနံ၊ ရဟန်းမိန်းမ အပေါင်းတို့တွင်။ ယဒိဒံ-ယာအယံ သောဏာ၊ အကြင် သောဏာ ထေရီ ဘိက္ခုနီသည်။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။ ဇေတံ ဇေသ၊ ထိုသောဏာထေရီ ဘိက္ခုနီသည်။ အဂ္ဂံ-အဂ္ဂါ၊ အမြတ်ဆုံးပေတည်း။

ကဲ-စဉ်းစားကြစမ်းပါ။ ဝိရိယ၏ တန်ခိုးအစွမ်းဟာ ဘယ်က လောက်များ ကြီးကျယ်သလဲလို့။ အသက် အရွယ်ဆိုတာ ပခါန မဟုတ်ဘူး။ တကယ်တမ်းအားထုတ်လျှင် တရားထူးကိုရနိုင်ကြောင်း ထင်ရှားပြီမဟုတ်လား။ သောဏာထေရီ ဘိက္ခုနီမကြီး ဖြစ်သူကို ထောက်ထားပြီး သက်ရွယ်အိုမင်း အားအင်တော့ ယိုယွင်းသဖြင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းအလုပ်ကို အားမထုတ်နိုင်ဘူးလို့ဆင်ခြေပေးပြီးသက်ကြီး ရွယ်ရင့်များကရှောင်ရှားခေါင်းတိမ်းတို့ မသင့်ဘူးပေါ့။ ။ထို့ပြင် တသန် သက်ရွယ်အိုမင်းသဖြင့် တရားအလုပ်ကို အားထုတ်လို့ ဖြစ်မှ ဖြစ်နိုင်ပဲ မလားဆိုတဲ့ သံသယများကိုလဲ ပယ်ရှားသင့်ကြ ပေတယ်။

ပြဆိုခဲ့ပြီးတဲ့ အကြောင်းအရာများကို ထေရီအပဒါန်ပါဠိတော် မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဟောကြားတော်မူခဲ့လေသတည်း။

(ဃ) တတောစမံဘိက္ခုနီယော၊ ဇေတံဘိက္ခုနုပဿယေ။

ဝိဟာယဂစ္ဆန္တုမောဝါဒံ တာပေဟိဥဒကံဇူတိ။

(ဃ) တတော၊ ထိုသာသနာဘောင်သို့၊ ခိုလှုံဆည်းကပ်သော အခါ၌။ ဇေတံ၊ ဝိဝနော၊ တနေ့သောအခါ၌။ ဥဒကံ၊ ချေကို။ တာပေဟိ၊ ပွက်ပွက်ဆူ၍ ပူအောင် ကျိုထားလိုက်လော။ ဇူတိ၊ ဤသို့၊ ဩဝါဒံ၊ ခိုင်းစေညွှန်ကြား၊ ဩဝါဒစကားကို။ ဒတုာ၊ ပေးကြကုန်ပြီးသည် ရှိသော်။ မံ၊ အကုန်၌ကို။ ဇေတံ၊ တယောင်ထဲ။ ဘိက္ခုနုပဿယေ၊ ဘိက္ခုနီမတို့ကျောင်း၌။ ဝိဟာယ ချန်ထားခဲ့၍။ ဘိက္ခုနီယော၊ ကျောင်းရှိအကုန် အလုံးစုံသော ဘိက္ခုနီတို့သည်။ ဂစ္ဆန္တု၊ ကျောင်းမှ ထွက်တော်မူကြလေကုန်သတည်း။

(ဏ) တဒါဥဒကမာဟိတွာ၊ ဩကိရိတွာနုကုန္တိယာ။

စုဠေပေတွာအာသိနာ၊ တတောဝိတ္တံသမာဒဟိ။

၁၃၄

ထေရ်တာသပြန်

(ဏ) တဒါ၊ ထိုသို့ဘိက္ခုနီမများ၊ ခိုင်းစေ၍ ထွက်သွားကြသော အခါ၌။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဥဒကံ၊ ရေကို။ အဘဟိဘူ၊ ခပ်၍။ ကုန္တိယာ၊ ရေအိုးကြီးထဲ၌၊ ဩကိရိတွာန၊ လောင်းပြီးသည်ရှိသော်။ စုဠေ၊ ရေချိုးအိမ်ထဲ၌။ ဋ္ဌပေတွာ၊ ရွက်သော ရေအိုးကိုချထား၍။ အာသိနာ၊ အပန်းဖြေ၍၊ နာနေနဲ့ပါသတည်း။ တတော၊ ထိုအခါ၌။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဗိတ္တံ၊ မိမိစိတ်ကို။ သမာဒဟိ၊ တရားအာရုံ၊ ပွားတုံ့စူးစိုက်လေသတည်း။ ဝါ၊ တည်ငြိမ်အောင် ပြုခဲ့ပေသတည်း။

(တ) ခန္ဓေအနိစ္စတောဒိသွာ၊ ဒုက္ခတောစအနတ္တတော။

ခေပေတွာအာသဝေသဗ္ဗေ၊ အရဟတ္တမပါပုဏိံ။

(တ) အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ခန္ဓေ၊ ခန္ဓာငါးပါး၊ ရုပ်နာမ်တရားတို့ကို။ အနိစ္စတော၊ ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းပြုန်း၊ ချုပ်ဆုံးဖွားဖွား၊ မမြဲသော သဘောအားဖြင့်။ ဒိသွာ ဥပဇာတ်သွားဆင်ခြင်၊ ထင်မြင်ပေါ်ပေါက်၊ သဘောရောက်ပြီးသည်ရှိသော်။ ဒုက္ခတောစ၊ မမြဲသောဒုက္ခအနေအားဖြင့်၎င်း။ အနတ္တတောစ၊ အစိုးမရသော၊ အနတ္တအနေအားဖြင့်၎င်း။ အဒက္ခိ၊ ဘာဝနာဥပဇာတ်၊ ထက်သန်သောထွေ၊ မြင်ခဲ့ပေသတည်း။ တတော၊ ထိုတရားဆင်ခြင်၊ ထင်မြင်ပေါ်ပေါက်၊ မြင်ပြီးနောက်၌။ သဗ္ဗေအာသဝေ၊ စီးသွန်ကျလျော၊ အာသဝေါရှိ၊ အလုံးစုံတို့ကို။ ခေပေတွာ၊ အပြီးအပိုင်၊ ခုတ်ချိုင့်ကုန်ခန်းစေလျက်၊ အရဟတ္တံ၊ ရဟန္တာအဖြစ်သို့၊ အပါပုဏိံ၊ ဝိရိယအစွမ်းဖြင့်၊ ကမ်းကုန်အောင် ပေါက်ရောက်ခဲ့ပါသတည်း။

(ထ) တဒါဂစ္ဆိတိက္ခုနိယော၊ ဥဏှောဒကမပုန္နိသုံ။

တေဇောဓာတုံအဓိဋ္ဌာယ၊ ခိပ္ပသန္တာပယိဇလံ။

(ထ) တဒါ၊ ထိုရဟန္တာဖြစ်ပြီးသောအခါ၌။ ဘိက္ခုနိယော၊ ကျောင်းမှထွက်သွားကြသော ဘိက္ခုနီမ အပေါင်းတို့သည်။ အာဂစ္ဆိတိ၊ ပြန်လာကြကုန်၍။ ဥဏှောဒကံ၊ အကျှိခိုင်းထားခဲ့သော ရေခွေးကို။ အပုန္နိသုံ၊ တယ်မှာလဲဟု၊ မောင်းမဲကာ မေးမြန်းကြကုန်၏။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ တေဇောဓာတုံ၊ တေဇောမှတ်ပိုင်း၊ ဓာတ်ကသိုဏ်းကို။ အဓိဋ္ဌာယ၊ ဝင်စားဆောက်တည်၍။

သောတာပေသီဝတ္ထု

၁၃၅

ဝိပွဲ၊လျှင်လျှင်မြန်မြန်၊ ဇလံ၊ ရေချိုးအိမ် အတွင်း၌ရှိသော ရေအပေါင်းကို၊ သန္တပယိ၊ ပွက်ပွက်ဆူဝေ၊ ပူစေသေးကုန် တန်ခိုးရုဏ်ကို၊ အစွမ်းကုန်ပြုလိုက်ပါသတည်း။

(ဒ) ဝိမ္ဘိတာထာဇိနဝရံ၊ ဇေတမတ္ထမသာဝယံ၊

(ခ) အာရာမိတောမဟာဝိရော၊ မမဟပ္ပဋိပတ္တိယာ၊

အာရဒ္ဓဝိရိယာနဂ္ဂံ၊ မမဟ သမဟာမုနိ၊

(ဒ-ခ) တဒါ၊ ထိုသို့ တန်ခိုးစွမ်းအဟုန်ကို၊ ကန်းကုန်အောင် ပြုလိုက်သောအခါ၌၊ ဘာ၊ ထိုဘိက္ခုနီမအပေါင်းတို့သည်၊ ဝိမ္ဘိတာ၊ အထိတ်တလန့်၊ တအံ့တဩ၊ ပြောမပြီးတုန်း၊ ချီးမွမ်းကုန်လျက်၊ ဇေတမတ္ထံ၊ ထိုတန်ခိုးပြပုံ အကြောင်းစုံကို၊ ဇိနဝရံ၊ လောကထွဋ်ထား၊ မြတ်စွာဘုရားသို့၊ အသာဝယံ၊ တပြိုင်နက်သွင်း၍ လျှောက်ထားကြလေကုန်သတည်း။ ။ တဒါ၊ ထိုသို့ လျှောက်ထားကြသောအခါ၌၊ မဟာဝိရော၊ လုံ့လအင်အား၊ စွမ်းပကားကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည်၊ မမ၊ အကျွန်ုပ်၏။ သုပ္ပဋိပတ္တိယာ၊ ကောင်းမွန်မြင့်မြတ်၊ အကျင့်ခတ်ကြောင့်၊ အာရာမိတော၊ နှစ်သက်အားရ၊ သဘောကျတော်မူသည်ဖြစ်၍၊ မမ၊ အကျွန်ုပ်အား၊ အာရဒ္ဓဝိရိယာနံ၊ လုံ့လစွမ်းအားဖြင့်၊ ကြိုးစား ကြသော ဘိက္ခုနီမအပေါင်းတို့တွင်၊ အဂ္ဂံ၊ အမြတ်ဆုံးဟူ၍၊ သမဟာမုနိ၊ ထိုဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးသည်၊ အာဟ၊ ပရိသတ်အလယ်တွင်၊ တင့်တယ်စွာကျူးရင့်၍၊ ချီးမြှင့်မိန့်ကြားတော်မူလေသတည်း။

အဲ-ယခုပြဆိုပြီးတဲ့အတိုင်း၊ ဗုဒ္ဓ သားသနာတော် ကြီး အတွင်းမှာ၊ သောတာပေသီ ဘိက္ခုနီမကြီးတပါးရယ်လို့ ကျော်ကြားတော်မူပြီးတဲ့နောက်၊ ဝမ်းမြောက်တော်မူလှသဖြင့်၊ ကျွတ်တန်းဝင်သော အဆုံးဘဝ၌ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှသော အကြောင်း အရာတို့ကို၊ ကောင်းစွာ ခွဲဆိုပြီး၊ ဥဒါန်းဂါထာငါးပုဒ်ကို မကြာမကြာကျူးရင့်တော်မူလေ့ရှိတယ်။ ။ သောတာပေသီ ဘိက္ခုနီမကြီး ကျူးရင့်တဲ့ ဂါထာငါးပုဒ်ကို အောက်၌ပါ ရှိသော အတိုင်း ဘော်ပြလိုက်ပါသတည်း

၁၃၆

ထေရ်တရားသင်္ဂြိုဟ်

(၁) ဒဿပုတ္တေဝိဇာယိတွာ၊ အတ္ထိရူပသမုဿယော။
တတောဟံဒုပ္ပလဗ္ဗိန္ဒြိယာ၊ ဘိက္ခုနိဉ္စပသကံမိ။

(၁) အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အတ္ထိရူပသမုဿယော၊ ဤမျက်မှောက် ပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်သော၊ ရုပ်ကောင်ခန္ဓာ ၁၁၀ ကြီးအတွင်း၌၊ ဒဿပုတ္တေ၊ ရွာထုံး၊ ရွာခဲ ပုလဲမြို့ညောင် သားဆယ်ယောက်တို့ကို၊ ဝိဇာယိတွာ၊ တွားမြင်ခဲ့ပြီးသည်ရှိသော်။ တတော၊ ထိုနောက်၌၊ ဗိန္ဒြိယာ၊ သက်ရှယ်သိုသွင်း၊ အိုမင်းဆွေးမြေသည်ဖြစ်၍၊ ဒုပ္ပလဗ္ဗာ၊ ရုပ်သွင်မဟန်၊ အားအန်ချို့တဲ့၊ ချိန့် ပြော့ ပြောင်းသော၊ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဘိက္ခုနိ၊ ဘိက္ခုနီ အရှင်မြတ် တပါးထံသို့၊ ဉ္စပသကံမိ၊ ဆည်းကပ်လိုက်ခဲ့ပါသည်။

(၂) သာမေဓမ္မမဒေသေထိ၊ ခန္ဓာယတနဘတုယော။

တဿာဓမ္မံသုဏိတွာန၊ ကေသေဆေတွာနပဗ္ဗဇိ။

(၂) သာ၊ ထိုဘိက္ခုနီအရှင်မြတ်ကြီးသည်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ခန္ဓာယတနဘတုယော၊ ခန္ဓာသဘော အာယတနသဘော၊ ဓာတ်သဘောတို့ကို၎င်း။ ဓမ္မံ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း၊ တရားကောင်းကို၎င်း။ အဒေသေထိ၊ လွယ်လွယ်နှင့်မြင်အောင်၊ ထင်ထင်ရှားရှားဟောကြားတော်မူပေသည်။ တဿာ၊ ထိုဘိက္ခုနီ အရှင်မြတ်ကြီး၏။ ဓမ္မံ၊ ဟောကြားတော်မူသော တရားတော်ကို။ သုဏိတွာန၊ မှတ်မှတ်သားသား၊ ကြားနာပြီးသည်ရှိသော်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ကေသေ၊ စိမ်းညိုရှည်လျား၊ ဆံပင်များတို့ကို။ ဆေတွာန၊ ရိတ်ဖြတ်၍၊ ပဗ္ဗဇိ၊ ဖန်ဝါသကံန်းဖြင့် ရဟန်းပြုခဲ့ပါသည်။

(၃) တဿာမေထိက္ခမာနာယ၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုဝိသောမိတံ။

ပုဗ္ဗေနိဝါသံဇာနာမိ၊ ယတ္ထမေရုထိတံပုရေ။

(၃) တဿာမေ၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည်။ ထိက္ခမာနာယ၊ ထိက္ခာသုံးပါး တရားအလုပ်ကို အားထုတ်၍နေစဉ်။ ဒိဗ္ဗစက္ခု၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုအကျိုးကို။ ဝိသောမိတံ၊ အလင်းမြင်အောင် သုတ်သင်ရှင်းလင်းခဲ့လေပြီ။ ပုရေ၊ ရှေးအတိတ်သံသရာ၌။ မေ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ယတ္ထ၊ အကြင်၊ အကြင်ဘုံဘဝ၌၊ ဂုထိတံ၊ မှီအောင်းနေထိုင်ခဲ့ဘူး၏။

တံပုဗ္ဗေနိဝါသံ၊ ထိုရှေးဘဝတို့၌၊ ဖြစ်ဖြစ်သမျှ အလုံးစုံကိုလည်း၊
ဇာနည်မိ၊ မကျန်မကြွင်း၊ အလင်းထင်ထင်၊ သိမြင်ခဲ့ပါသတည်း။

(၄) အနိမိတ္တဉ္စဘာဝေမိ၊ ဧကဂ္ဂါသုသမာဟိတာ။

အနန္တရာဓိမောက္ခာသိ၊ အနုပါဒါယနိဗ္ဗတာ။

(၄) အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်၊ ဧကဂ္ဂါ၊ အာရုံတခုထဲ၌ စွဲစွဲစူးစိုက်
လျက်၊ သုသမာဟိတာ၊ ကောင်းစွာ တည်ကြည်သော စိတ်ရှိသည်
ဖြစ်၍၊ အနိမိတ္တဉ္စ ရုပ်နာမ်ပင်းတို့၏၊ မြဲခြင်းမရှိပုံကို၊ အစွမ်းကုန်
ရှုဆင်ခြင်နိုင်သော အနိမိတ္တဘာဝနာကို။ ဘာဝေမိ၊ မနားမနေ
အားထုတ်ခဲ့ပေသတည်း။ အနန္တရာ၊ အရဟတ္တမဂ်၏ အခြားမဲ့၌၊
ဓိမောက္ခာ၊ ကိလေသာနှင့်အလုံးမှ ဇွတ်ရုန်း၍ ထွက်မြောက်လားခဲ့
သည်။ အာသိ၊ ဖြစ်ပါသတည်း။ အနုပါဒါယ၊ ဘယ်အာရုံတခုကိုမှ
စွဲလမ်းမှုမရှိဘဲ၊ နိဗ္ဗတာ၊ ဆင်းရဲငြိမ်းလတ် ချမ်းသာခတ်ဖြင့်၊
အမြတ်နိဗ္ဗာ၊ ပိုင်ယူပိုက်သိမ်းခဲ့ပါသတည်း။

(၅) ပဉ္စက္ခန္ဓာပရိညာတာ၊ တိဋ္ဌန္တိဆိန္နမူလကာ။

မိတဝတ္ထုဇနေဇ္ဇိ၊ နတ္ထိဒါနိပုနဟ္မဝေါ။

(၅) ပဉ္စက္ခန္ဓာ၊ ခန္ဓာငါးပါး၊ ဓါတ်တရာတို့ကို၊ မေ၊ အကျွန်ုပ်
သည်၊ ပရိညာတာ၊ ပိုင်းခြားထင်ထင်၊ သိမြင်အပ်ကုန်ပြီ။ တေ၊
ထိုခန္ဓာငါးပါးတို့သည်၊ ဆိန္နမူလကာ၊ သံသရာဝန်နယ်မှာ၊ ပြာဟယ်
သောအမြစ် ပြတ်ကြလေကုန်လျက်၊ တိဋ္ဌန္တိ၊ တည်နေရစ်ကြလေ
ကုန်၏။ မိတဝတ္ထုဇနေ၊ ထွီဘွယ်၊ စက်ဆုတ်ဘွယ် အမျိုးမျိုးကို
ဖြစ်စေတတ်သော၊ ဇန္ဓိ၊ ဟယ်တဏှာမကြီး၊ ဒါနိ ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌၊
မေ၊ ငါ့အား၊ ပုနဟ္မဝေါ၊ ဘဝ အသစ် ဖြစ်ရန် အရေးသည်။ နတ္ထိ၊
မရှိတော့ပြီတကား။

(မှတ်ချက်။ ။ ဤဝတ္ထု၌ က-ခ-စသည်တို့ဖြင့် မှတ်အပ်သော
ဂါထာကို၊ ထေရီအပဒါန်ပါဠိတော်၊ ၁-၂-စသည်တို့ဖြင့် မှတ်အပ်
သော ဂါထာကို ထေရာဂါထာပါဠိတော်ဟူ၍ မှတ်တော်မူပါ။)

ခြောက်ဆယ်ကျော် - ခုနစ်ဆယ်နီးနီး၊ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်မှ
ရဟန်းဘောင်သို့ဝင်လျက်၊ ပြုပြင်ပင်ပန်းခြင်း အမျိုးမျိုးကိုခံပြီး၊

အားထုတ်ကြိုးစားလေရာ၊ တေဒဂ် ခွဲ ထူး နှင့် တကွ၊ တန်ခိုး အကျိဉာဉ်နှင့် ပြည့်စုံစွာ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်သည့်အတွက် သောဏာထေရီ ဘိက္ခုနီ၏ ဂုဏ်သတင်းဟာ၊ သာသနာတော် အတွင်းမှာ လွန်စွာကြီးကျယ်တာပေါ့။

သည့်အကြောင်းများကို ယခင်ကတွက်သွား၍ ရဟန်းပြုနေတဲ့ သားဆယ်ယောက်တို့၏အခင်၊ အရှင် ကိုယ်တော် မြတ် ကြီး ကကြားတော့ များစွာ ဝမ်းမြောက်နှစ်သက်ခြင်းဖြစ်ပြီး “သူတော် ချင်းချင်း-သတင်းလွေ့လွေ့-ပေါင်းဘက်ခွေဆိုတဲ့စကားအတိုင်း တရားဓမ္မအရေးနှင့် ဆွေးနွေး တွေ့ဆုံ တော် မူ လို သော ကြောင့်၊ သောဏာထေရီ ဘိက္ခုနီမကြီးထံသို့ ရောက်အောင် ထောင်ဌေးကို ထောက်ပြီး ကြွတော်မူလာတာပဲ။ သည့်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက လဲ ကိလေသာကုန်ခန်းတဲ့ ရဟန္တာအစစ်ကြီးပေါ့။

အချင်းချင်းတွေ့ဆုံ၍ အာသဝေါကုန်ပြီးသော ရဟန္တာတို့၏ စရိုက်ဖြင့်၊ မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်နှင့်စပ်တဲ့ တရားစကားများကို အတုနဲ့ အပြန် ဆွေးနွေးမေးမြန်းနေကြစဉ်အခိုက် သားဆယ်ယောက်တို့က ရုတ်တရက် အထံတော်သို့ အစုံအညီ ဆိုက်ရောက်လာကြတယ်။ ဘာကြောင့် ဆိုက် လာ ကြ သ လဲ လို့ ဆို တော့၊ သူတို့မိခင်ဖြစ်တဲ့ သောဏာထေရီဘိက္ခုနီမကြီးသည်တန်ခိုးဂုဏ်နှင့်ပြည့်စုံရဟန္တာ ဖြစ်ကြောင်းကို သောင်းသောင်းဖြဖြ ကြားထိရသဖြင့်၊ ဝမ်းသာ အားရ လာရောက်ကြခြင်းပေပေါ့။

မယ်တော်ကြီးကို ဖူးမြင် ဘို့ ရောက် လာ ကြ ရာ၊ အစုံအလင် ဘခင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးနှင့်တကွ အခန့်သင့် တွေ့နေကြတော့၊ အလွန်အလွန် ဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်ကြတယ်။ ။အစုံအညီ ဆိုက်ရောက်လာတဲ့ သား ဆယ် ယောက် တို့ ကို မြင် တော့၊ မိခင် ရဟန္တာမကြီးက ဣန္ဒြေ ရှိသော ချက် နှာ ဖြင့် ရှုစားတော်မူပြီး၊ “မောင်တို့မိခင်ကား ဘဲအတွက်ကြောင့် လူ့ဘောင်မှ ခွါရှောင်ပြီး၊ ရဟန်းဘောင်သို့ဝင်ခွင့်ရပေတယ်။ ယခုအခါမိခင်ကြီးမှာ၊ ရဟန်း ကိစ္စတုန်း၍ ပြီးဆုံးခြင်းသို့ရောက်ခဲ့ပြီ။ မောင်တို့ကသာယုယုယုသန့်နှင့်

သောတာပေတိဝတ္ထု

၁၃၉

ပြုစုနေကြမယ်ဆိုလျှင် မောင်တို့အနားက ထွက်ခွါလို့ သွားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိလေသာကြီးတန်းလန်းနှင့် သံသရာစခန်းမှာ ပင်ပန်းလို့ နေရမှာ။ အဲ-သို့အတွက်ကြောင့် မိခင်ကြီးအပေါ်မှာမောင်တို့၏ ကျေးဇူးတွေဟာ ကြီးကျယ်များပြားလှပါပေတယ်။” သည်ကဲ့သို့ ပြောကြားတော့ သားဆယ်ယောက်တို့ကလဲ ရိုသေလေးမြတ်စွာ ငေးစိုက်လို့နားထောင်နေရတာပေါ့။

ထို့နောက် သားဆယ်ယောက် တို့က ကျေးဇူးရှင် နှစ်ပါးအား ရိုသေစွာ ဝပ်တွားပြီး “ဘုရားတပည့်တော်တို့အား သနားတော်မူပါသဖြင့် ချီးမြှင့်တော်မူကြပါဘုရား။ ပစ္စည်းလေးပါးဖြင့် အမြဲမပြတ် ညှဉ်းပန်းပါရစေ။ အိမ်သို့နေ့စဉ်ကြွ၍ ဆွမ်းတင်ပေးတော်မူကြပါ။ အမွေဥစ္စာတွေဟာလဲ လွန်စွာ များလှပါတယ် ဘုရား” အဲ-သို့ကလို လျှောက်ထားတော့ မိခင်ရဟန္တာမကြီးက မောင်တို့ လျှောက်ထားချက်မှာ ဝမ်းသာတို့ ကောင်းပါ ပေရဲ့။ သို့ရာတွင် ရဟန်းဘောင်သို့ ရောက်လာတဲ့အခါ ဘယ်သူ့ကိုမှပစ္စည်းလေးပါး အတွက် အားကိုးစွဲလမ်းမှုကို မပြုရဘူး။ ရဟန်း အဖြစ် ဆိုတာ သပိတ်တလုံးနှင့် မိမိတို့ခြေသလုံးကိုအားထားပြီး အသက်မွေးလေ့ရှိကြရတယ်။ ကဲ-သွားကြပေတော့။ သွားကြပေတော့” အဲ-သို့ကလို အမိန့်တော်ရှိရာသားဆယ်ယောက်တို့ကဆပ်မံလို့မလျှောက်ဝံ့ဘဲ အသီးသီးအိမ်သို့ ပြန်သွားရတယ်။ သားတို့၏ဘခင်ဖြစ်တဲ့ ရဟန္တာ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကလဲဘဲ ရှောင်ထွက်ခါ ကြွတော်မူလေသတည်း။

(ဂ) သောတာပေတိ - ဘိက္ခုနီမဝတ္ထုပြီး၏။

ဒုတိယချက်။ ။ ဤဝတ္ထု၌ အတုခိုး၊ နည်းယူဘွယ် အချက်မှာ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်များသည် တရားအားထုတ်လို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ တရားအားထုတ်ရန် မသင့်လျော်တော့ဘူး။ ဤကဲ့သို့ သဘောထားကို ပယ်ရှားချက်ဖြစ်ပေသည်။)

၁၄၀

ထေရိဘာသာပြန်

မဇ္ဇိကနိပါတ်။

(၉) ကုဏ္ဍလကေသာထေရီဝတ္ထု။

နှစ်ဖြာရုပ်နာမ် သမုဋ္ဌာန် တို့ကြောင့် အတန်တန် ဖြစ်ပျက်၍ အဆက်မပြတ်နိုင်ဘဲ ဝဲကတော့ခွင် သံသာပြင်မှာ အလျှင်အမြန် ထွက်မြောက်လိုသောအခါနှင့် ပညာဆယ်လီ ပါရမီအထူး ဆည်းပူး ကြိုးစား၍နေသော အမျိုးသွီးကလေးတယောက်သည် လွန်ခဲ့သော ကမ္ဘာတစ်ဆန်းအခါတွင်၊ ပဒုမုတ္တရဘုရားရှင်၏ လက်ထက်တော်၌ ဟံသာဝတီ နေပြည်တော်ကြီးအတွင်းမှာ ပဉ္စည်းဥစ္စာ ရတနာ အှု၊ ငွေ ခြွေရွှေကျေးကျွန်တို့ဖြင့် အလွန်ပေါများသော သူဌေးသွီး တယောက်ဖြစ်လာတယ်။

အရွယ်သို့ ရောက်လာတဲ့ အခါ ပါရမီခါတ်ခံနှင့် ပညာဉာဏ် ပါရှိလာတဲ့ အမျိုးသွီးကလေးဖြစ်တဲ့အတိုင်း ရတနာသုံးပါး၊ ဦးထိပ် ထားပြီး ဘုရားရှင်ထံသို့ မကြာမကြာ တရားနာသွားလေ့ရှိတယ်။ တနေ့သောအခါ ကျောင်းတော်သို့သွားရောက်၍ တရားနာ နေစဉ် ဘိက္ခုနီမတင်္ဂါးကို ရှင်တော်မြတ်ဘုရားက ခိပ္ပာယ်ည တေဓာန်တွဲ ထူးဖြင့် ချီးကြူးတော်မူပုံကို ကိုယ်တိုင်မိမိ တွေ့မြင်ရသော အခါ သူဌေးသွီးကလေးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ လွန်စွာ အားတက်ခြင်း ဖြစ်ပြီး “နောင်ပွင့်တော် မူလတဲ့ဖြစ်တဲ့ ဘုရားရှင်တို့၏ လက်ထက်တော် မှာ ငါ့လည်းသည့်ပုံမျိုးဖြစ်ရအောင် ကြိုးစားမယ်” အဲသည်လို သမ္မာ သင်္ကပ္ပသဘောခါတ်ဖြင့် မြင့်မြတ်တဲ့ အကြံအစည်မျိုး ဖြစ်ပေါ် လာသတဲ့။

ထိုနောက် များမကြာမှီ အတောအတွင်းမှာပင် အလှူမဏ္ဍပ် ကြီးကို တခမ်းတနားဆောက်လုပ်ပြီးသံဃာတော်များနှင့်ရှင်တော် မြတ်ဘုရားကို ပင့်ဆောင်၍ အကြီးအကျယ် အလှူ ပေးတယ်။ လှူဘွယ်ဝတ္ထု အစုစုကို သာသနာ့ကြံစေရန် ရေစက်သွန်းချလို့ အပြီးတွင် ဘုရားရှင်ထံပါးသို့ ဝပ်တွားချဉ်းကပ်လျက် ‘ဘုန်းတော် ကြီးသွသောရှင်ပင်ဘုရား။ ဤအလှူတော်ကြီးကို ရိုသေမြတ်နိုးစွာ

ကုဏ္ဍလကေသာထေရီဝတ္ထု

၁၄၁

ပေးလှူရတဲ့စေတနာကြောင့် နောင်ပွင့်တော်မူလတုံဖြစ်တဲ့ ဘုရားရှင်တို့ လက်ထက်တော်တွင် ခိပ္ပါဟိည တေဒဂ် ခွဲထူးကိုရရှိ၍ သံသရာ ဝဋ်စခန်းမှ ကျွတ်တမ်းဝင်ရပါလိမ့်ဘုရား” ဆဲ-သို့ကလျှောက်ထားတယ်။

(မှတ်ချက်။ ။ခိပ္ပါဟိည ဆိုသည်မှာ မပြုမငြင် ပေင်မပန်း ရတဲ့ လွယ်ကူလျင်မြန်စွာ တရားအထူးသိသောဥပဇာတိကို ခိပ္ပါဟိည ခေါ်သည်။)

ထိုအခါ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားက အနာဂတံသ ဥပဇာတိဖြင့် ရှုမျှော်ဆင်ခြင်ပြီးလျှင် ‘အို-ချစ်သွီး၊ သင်ယခုပြုလုပ် လှူဒါန်း ရတဲ့ ဒါနကုသိုလ် စေတနာ ရည်ရွယ်ဆုတောင်းတဲ့ အာသိသပတ္တနာ တို့ကြောင့်နောင်ကမ္ဘာတစ်လွန်လေသောအခါ ဂေါတမမြတ်စွာ ဘုရား ထင်ရှားစွာ ပွင့်တော်မူလိမ့်မယ်။ ထိုလက်ထက်တော်အခါ ကုဏ္ဍလကေသာဟူသောအမည်ဖြင့် ခိပ္ပါဟိညတေဒဂ်ခွဲထူးကိုရရှိ သံသရာဝဋ်စက်မှ လွတ်ထွက် ရလိမ့်မယ်’ လို့ ဗျာဒိတ်စကား မိန့်ကြားတော်မူတယ်။

ထိုဗျာဒိတ်စကားကို သူဌေးသွီးကလေး ကြားတော့ များစွာ အားတက်ခြင်းဖြစ်ပြီး စာဂါနုဿတိသဘောဖြင့် လှူဒါန်းခဲ့ပြီးတဲ့ ကုသိုလ်များကို မပြတ်မလတ် မှတ်မှတ် သားသား ဆင်ခြင်လေ့ ရှိတယ်။ မပြုရသေးတဲ့ကုသိုလ်များကိုလဲ အဆင့်ဆင့် တိုးပွားအောင် ကြိုးစားလေ့ရှိတယ်။ တသက်ပတ်လုံး ရတနာသုံးပါး ဦးထိပ်ထား လျက် ကုသိုလ်တရားများကိုသာ ပွားများဆည်းကပ်လေ့ ရှိတယ်။ တသက်ပတ်လုံးနေ၍ စုတေသွားတဲ့အခါ ကုသိုလ်စေတနာအဟုန် ကြောင့် တာဝတိံသာဘုံမှာ ပြည့်စုံသော စည်းစိမ်ချမ်းသာဖြင့် ဒေဝန္တရာကညာနုသီး နတ်သွီးကလေး ဖြစ်ပါရော။

ဆဲ-ယခုပြဆိုခဲ့ပြီးတဲ့ အကြောင်းအရာများကို ထင်ရှားစွာသိ၍ ဖိတ်သောမနဿအဟုံဖြင့် သဒ္ဓါငုံဖူး ကွန့်မြူးကြလေအောင် ထေရီ အပဒါနိ ပါဠိတော်ကြီးမှာ ပြဆိုလတံ့သော ဂါထာတို့ကို ဟော ကြားခဲ့ပေသတည်း။

(က) တဒါဟံ ဟံသဝတိယံ၊ ဇာတာသေဠိကုလေအဟုံ။

နာနာရတနပဇ္ဇောတေ၊ မဟာသုခသမပ္ပိတာ။

(က) တဒါ၊ ထိုပဒုမုတ္တရဘုရားရှင်၊ ထင်ရှားပွင့်တော်မူသော အခါ၌။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဟံသဝတိယံ၊ ဟံသာဝတီ နေပြည်တော်ကြီး၌။ နာနာရတနပဇ္ဇောတေ၊ ပတ္တမြားစိန်ကြောင်၊ ရတနာအရောင်တို့ဖြင့်၊ ထိန်ပြောင်ပြီးပြန်၍ နေသော။ သေဠိကုလေ၊ သူဌေးအမျိုး၌။ ဇာတာ၊ ခမ်း၊ ခမ်းနားနား၊ ဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက်လျက်။ မဟာသုခသမပ္ပိတာ၊ ကြီးကျယ်ရိပ်ငြိမ်၊ စည်းစိမ်ခံစား၊ ခမ်းနားထိန်ညှိ၊ တင့်တယ်သော သူဌေးသွီးသည်။ အဟုံ၊ ဖြစ်ခဲ့ပါသတည်း။

(ခ) ဥပေတွာတံမဟာဝိရံ၊ အဿောထိံ ဓမ္မဓေသနံ။

တတောဇာတပသာဒါဟံ၊ ဥပေထိံ သရဏံ ဇိနံ။

(ခ) အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ တံမဟာဝိရံ၊ ထိုပဒုမုတ္တရ ဘုရားသို့။ ဥပေတွာ၊ စားဆည်းကပ်လျက်။ ဓမ္မဓေသနံ၊ ဟောကြားတော်မူအပ်သော တရားတော်မြတ်ကို။ အဿောထိံ၊ သဒ္ဓါနားဖြင့်၊ နာကြားခဲ့ပါသတည်း။ တတော၊ ထိုဘုရားတော်ကို နားကြားသော အခါ၌။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဇာတပသာဒါ၊ ကြည်ညိုလှစွာ၊ သဒ္ဓါတရားပေါ်ပေါက်လာသည်ဖြစ်၍။ သရဏံ၊ သုံးလောကလုံး ညွတ်ရုံးမှီခိုရာဖြစ်တော်မူပေသော။ ဇိနံ၊ ငါးမာရ်အောင်မြင်၊ ဘုရားရှင်ကို။ ဥပေထိံ၊ ရိုသေလေးမြတ်၊ ဆည်းကပ်စားခဲ့ပါသတည်း။

(ဂ) တဒါမဟာကာရဏိကော၊ ပဒုမုတ္တရနာယကော။

နိပ္ပာတိညာနမဂ္ဂန္တိ၊ ဥပေထိတိက္ခုဒ္ဓိသုဘံ။

(ဂ) တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ မဟာကာရဏိကော၊ သုံးဘုံတိုက်သား၊ သတ္တဝါအများတို့၌။ အသနားဝိတ် ကြီးမြတ်တော် မူပေသော။ ပဒုမုတ္တရနာယကော၊ ပဒုမုတ္တရ၊ နာမထင်ရှား၊ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည်။ သုဘံ၊ တရားဝိတ်ဖြင့်၊ ကောင်းမြတ် တင့်တယ်သော။ တိက္ခုဒ္ဓိ၊ တိက္ခုဒ္ဓိမတပါးကို။ နိပ္ပာတိညာနံ၊ အလျှင်အမြန် တရားသိသော ပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်းတို့တွင်။ အဂ္ဂန္တိ၊ အမြတ်ဆုံးဟူ၍။ ဥပေထိ၊ တေဒဂ်ခွဲထူးဖြင့်၊ ချီးကျူးတင်ထားတော်မူလေသတည်း။

(ဃ) တံသုတွာမုဒိတာဟုတွာ၊ ဒါနံဒတွာမဟေသိနော၊

နိပ္ပုပ္ပါဒေသိရဿ၊ တံဋ္ဌာနံအဘိပတ္တယံ။

(ဃ) တံ၊ ထိုတေဒဂ် ဘွဲ့ထူးဖြင့်၊ ချီးကြူးတော် မူသည်ကို။ သုတွာ၊ အထင်အရှား၊ နာကြီးရသည်ရှိသော်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ် သည်။ မုဒိတာ၊ ကြည်လင်ရှင်ပြီး၊ နှလုံးဝမ်းမြောက်သည်။ ဟုတွာ၊ ဖြစ်၍။ မဟေသိနော၊ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားအား။ ဒါနံ၊ ကြီးကျယ် ခမ်းနား၊ များပြားလောက်လုံ၊ ဗိုလ်ပုံ၌ချီး၊ အဿူကြီးကို။ ဒတွာ၊ စေတနာပွားဖြူ၊ ပေးလှူစွန့်ကြဲလျက်။ ပါဒေ၊ ခြေတော်အစုံကို။ သိရဿ၊ ဦးခေါင်းဖြင့်။ နိပ္ပုပ္ပါ၊ ရှိခိုးဝပ်တွား၍။ တံဋ္ဌာနံ၊ ထိုတေဒဂ် ရာထူးကို။ အဘိပတ္တယံ၊ နောင်အခါရပါစေကြောင်း၊ ရည်ရွယ် ချောင်းလျက်၊ ဆုတောင်းခဲ့ပါသတည်း။

(င) အနုခေဒိမဟာဝိရော၊ ဘဒ္ဒါယံတေဘိပတ္တိတံ။

သမိန္ဒါသတိတံသဗ္ဗံ၊ သုခိနိဟောဟိနိဗ္ဗုတာ။

(င) မဟာဝိရော၊ ဝိရိယစွမ်းအန်၊ ထက်သန်ကြီးမာ၊ မြတ် ဘုရားသည်။ အနုခေဒိ၊ အကျွန်ုပ်၏ ဆုတောင်းချက်ကို၊ နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်တော်မူ၏။ “ဘဒ္ဒေ၊ အို-ချစ်သွီး။ တေ၊ သင်ချစ်သွီးသည်။ ယံ၊ အကြင်တေဒဂ်ရာထူးကို။ အဘိပတ္တိတံ၊ ရသိုကြောင်းဖြင့်၊ ဆုတောင်းအပ်လေပြီ။ တံသဗ္ဗံ၊ ထိုဆုတောင်းချက် အလုံးစုံသည်။ သမိန္ဒါသတိ၊ မချွတ်ကေန၊ အမှန်ပြည့်စုံလတံသတည်း။ နိဗ္ဗုတာ၊ ကိလေသာမီး၊ ကင်းငြိမ်းပြီးသည်ဖြစ်၍။ သုခိနိ၊ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်၊ ဆုံးတန်ချမ်းသာ၊ ခံစားကာလျှင်၊ လိုရာ ပြီးမြောက်၊ ဆုံးတိုင် ရောက်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်ပါစေသတည်း။

(စ) တေနကမ္မေန သုကတေန၊ စေတနာပဏိမိဟိစ၊

ဇဟိတွာ မာနုသံဒေဟံ၊ ဘာဝတိသံအဂစ္ဆဟံ။

(စ) သုကတေန၊ ကောင်းစွာပြုလုပ်ဆည်းပူးခဲ့သော။ တေန ကမ္မေနစ၊ ထိုကုသိုလ် အထူးကြောင့်၎င်း။ စေတနာပဏိမိဟိစ၊ စေတနာဆုတောင်း၊ အကြောင်းကြောင်း တို့ကြောင့်၎င်း။ မာနုသံ ဒေဟံ၊ လူ့ဘဝကို။ ဇဟိတွာ၊ စွန့်လွှတ်သောသော၊ စုတေချုပ်ဆုံးခဲ့

၁၄၄

ထေရီဘာသာပြန်

သည့်ရှိသော်၊ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ တာဝတိံသံ၊ တာဝတိံသာ၊
တွေတာဝတည်း၊ ဘုံနန်းပြည်သို့။ အဂန္တိံ၊ သွားရောက် ခံစားခဲ့ရ
ပါသတည်း။

အဲ-ပြဆိုခဲ့ပြီးတဲ့ အမျိုးသွီး ကလေးဟာ ပဒုမုတ္တရ ရှင်တော်
ဘုရား၏လက်ထက်တူင် အချက်ကျကျ ကုသိုလ်ပုညများ ကိုကြိုးစား
ဖြည့်ဆည်းခဲ့ ဘူးသဖြင့် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့ ရောက်ပြီး
တဲ့နောက် ကုသိုလ်ကံပင့်မြှောက်သဖြင့် အောက်ဘုံသို့ ကျရောက်
ခြင်းမရှိဘဲ တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှ အသက်ဟမ်းကြွ၍ စုတေတဲ့
အခါ ယာမာဘုံသို့ရောက်သွားတယ်။ ။ ထို့နောက်တာဝန် စုတေ
ပြန်တော့ တုထိတာဘုံသို့ရောက်သွားပြန်တယ်။ ထို့နောက် တာဝန်
နိမ္မာနရတိဘုံ၊ ထို့နောက်တာဝန် ပရနိစ္ဆိတဝသဝတ္တိဘုံ၊ အဲ-သို့ကထိ
နတ်ဘုံအဆင့်ဆင့် မြင့်ထက်မြင့်ပြီး၊ တင့်တင့်တယ်တယ် ကြီးကျယ်
ချင်တိုင်း ကြီးကျယ် သွားတာပေါ့။ ကုသိုလ်ကံ မြှောက်ပင့်လျှင်
မြောက်မြင့်လို့ မဆုံးနိုင် ဘူးဆိုတဲ့စကားဟာ အလွန်မှန်ဘာကလား။

နတ်ပြည် မြောက်ဆင့်မှာ မြင့်ထက် မြင့်အောင် ဖြစ်ရတဲ့အခါ
သာမန်နတ်သွီးမျိုး မဟုတ်ဘဲ နတ်ဘုံကို အစိုးရတဲ့ နတ်မင်းကြီး
တို့၏မိဖုရားကြီး အနန္တသမ္ဘဝဓမ္မာနန္ဒာနားနား ဖြစ်ရတယ်။ ။
နတ်ပြည်မှာပြီးငွေ့၍လူ့ ဘုံသို့ ဆင်းသက်လာတဲ့အခါမှာလဲဘုန်းကံ
မှိန်မှေး၍ အရှိန်သေးတဲ့ ဘဝမျိုးမှာ မဖြစ်ရဘူး။ လေးကျွန်းလုံးကို
အစိုးရတဲ့ စကြာမင်း၏ မိဖုရားကြီး ဇေယျဒိန္ဒကုန်း တပြင်လုံးကို
အစိုးရတဲ့ ကေရာဇ်မင်းမြတ်တို့၏ မိဖုရားခေါင်ကြီး အဲ-သို့ကထိ
အမြင့်ဆုံး၊ အမြတ်ဆုံး ဖြစ်တဲ့ ဘုံဘဝတို့၌သာ ကျင်လည်ဖြစ်ပွားခဲ့ရ
တယ်။ ပဒုမုတ္တရဘုရားလက်ထက်တော်မှစ၍ ယခုဘဒ္ဒကင်္ဂကမ္ဘာသို့
တိုင်အောင် ယုတ်ညံ့သေးသိမ်တဲ့ ဘဝမျိုးမှာ တကြိမ် တခါမှ
မဖြစ်ပွားခဲ့ရဘဲ ကြီးကျယ် ရိပ်ငြိမ်၊ စည်းစိမ် ချမ်းသာ၊ ရတနာ
ရွှေငွေ၊ ဖြေ့ရွှေသင်းပင်း၊ ဆင်မြင်းရထား၊ ပေါများလှုံ့၍၊ ဂုဏ်ရှိ
တဲ့ ဘဝမျိုးတို့၌သာ ကျင်လည်ခဲ့ရတယ်။ ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်းရိုင်းရိုင်း

ကုဏ္ဍလကောသာထေရီဝတ္ထု

၁၄၅

ကြမ်းကြုတ်တဲ့ ဒုက္ခမျိုးမှ ကင်းဝေးပြီး အေးအေးကြီး ချမ်းသာလာ
ခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးကလေးပေပေါ့။

(ဆ) တတောစုတာယာမမင်္ဂ၊ တတောဟံတုသိတံဂတာ။
တတောစနိဗ္ဗာနရတိ၊ ဝသဝတ္ထိပုရံဂတာ။

(ဆ) အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ တတော၊ ထိုတာဝတိံသာ
နတ်ပြည်မှ။ စုတာ၊ သက်တမ်းကြွေ၍၊ စုတေခဲ့သည်ရှိသော်။ ယာမံ၊
ယာမာနတ်ဘုံသို့။ အင်္ဂ၊ သွားရောက်ခံစားခဲ့ရပါသတည်း။ တတော၊
ထိုယာမာဘုံမှ။ စုတာ၊ အသက်တမ်းကြွေ၍၊ စုတေခဲ့သည်ရှိသော်။
တုသိတံ၊ တုသိတာနတ်ဘုံသို့။ ဂတာ၊ သွားရောက် ခံစားခဲ့ရပါ
သတည်း။ တတော၊ ထိုတုသိတာနတ်ဘုံမှ။ စုတာ၊ သက်တမ်းကြွေ၍
စုတေခဲ့သည်ရှိသော်။ နိဗ္ဗာနရတိ၊ နိဗ္ဗာနရတိနတ်ဘုံသို့။ ဂတာ၊
သွားရောက်ခံစားခဲ့ရပါသတည်း။ တတော၊ ထိုနိဗ္ဗာနရတိနတ်ပြည်
မှ။ စုတာ၊ သက်တမ်းကြွေ၍၊ စုတေခဲ့သည်ရှိသော်။ ဝသဝတ္ထိပုရံ၊
ဝသဝတ္ထိနတ်ပြည်သို့။ ဂတာ၊ သွားရောက် ခံစားခဲ့ရပါသတည်း။

(ဇ) ယုတ္တယုတ္တပပန္နာမိ၊ တဿကမ္မသဝါဟသာ၊
တတ္ထတတ္ထေဝရာဇနံ၊ မဟေသိတ္တမကာရယိ။

(ဇ) အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ယုတ္တယုတ္တ၊ အကြင်အကြင်ဘုံဘဝ
တို့၌။ ပပပန္နာမိ၊ ကပ်ရောက် ဖြစ်ပွားရလေ၏။ တတ္ထတတ္ထေဝ၊
ထိုဖြစ်ရာဘုံဘဝတို့၌ သာလျှင်။ တဿကမ္မ၊ ထိုပြုလုပ်ဆည်းပူး
ခဲ့သော ကုသိုလ်ကံအထူး၏။ ဝါဟသာ၊ အစွမ်းရှိန်စော်၊ အာနု
ဘော်ကြောင့်။ ရာဇနံ၊ နတ်တို့သနင်း၊ နတ်မင်းဘုရင်မြတ်ကြီးတို့၏။
မဟေသိတ္တံ၊ မိနုဿားခေါင်ကြီး၏အဖြစ်ကို၊ အကာရယိ၊ ပြုလုပ်
ခံစားခဲ့ရပါသတည်း။

(ဈ) တတောစုတာမနုဿေသု ရာဇနံစက္ကဝတ္ထိနံ၊
မဏ္ဍလီနပ္ပရာဇနံ၊ မဟေသိတ္တမကာရယိ။

(ဈ) တတော၊ ထိုပျော်ခင်းပြည့်စုံ၊ နတ်ခြောက်ဘုံမှ။ စုတာ၊
မပျော်မမွေ့ ငြီးငွေ့စုတေသက်တမ်းကြွေခဲ့သည်ရှိသော်။ မနုဿေ
သု၊ လူ့ဘုံလူ့ဘဝတို့၌။ စက္ကဝတ္ထိနံ၊ စကြာပတ္တမြား၊ ဆင်မြင်းများ

၁၄၆

ထေရိဘာသာပြန်

နှင့် မိဖုယား၊ သူဇဉ်း၊ ရင်သွေးဥက္ကဋ္ဌ၊ သားမြတ်ဘုန်းလှိုင်၊ လက်ကိုင်၊ ရှိငြား၊ ရတနာချနစ်ပါးတို့၏ သခင်ဖြစ်တော်မူကုန်သော၊ ရာဇဇနံ၊ လေးကျွန်းသနင်း၊ စကြာဝတေးမင်းတို့၏၊ မဟေသိတ္တံ၊ သောင်းရှေ့ဥသျှောင်၊ အရှင်မိဖုယားခေါင်ကြီး၏ အဖြစ်ကို၎င်း၊ မဏ္ဍုလီနီ၊ ဇမ္ဗူမဏ္ဍုလင်၊ ကျွန်းအပြင်ကို၊ ဂုဏ်အင်မြန်မိုး၍၊ ပိုင်စိုးတော်မူကြကုန်သော၊ ရာဇဇနံ၊ ဧကရာဇ်မင်းတို့၏၊ မဟေသိတ္တံ၊ တောင်ညာတင်ထား၊ အရှင်မိဖုယားခေါင်ကြီး အဖြစ်ကို၎င်း၊ အကာရယံ၊ ပြုထုတ်ခံစားခဲ့ရပါသတည်း။

(ည) သမ္ပတ္တိ အနုဘောတွာန၊ ဒေဝေသုမာနုသေသုစ။

သဗ္ဗတ္ထသုခိတာဟုတွာ၊ နေကာကပ္ပေသုသံသရိ။

(ည) အဟံ၊ အက္ခန္တိသည်။ ဒေဝေသုစ၊ နတ်နန်းဘုံဆောင်၊ ပြီးပြောင်ထိန်ဝင်း၊ ပျော်ခင်းပြည့်စုံ၊ နတ်ခြောက်ဘုံတို့၌၎င်း၊ မာနုသေသုစ၊ ကမ္ဘာဝန်းကျင်၊ လူတိုင်းခွင်တို့၌၎င်း၊ သမ္ပတ္တိ၊ ကောင်းဆိုသမျှ၊ လောကရိပ်ငြိမ်၊ မြတ်စည်းစိမ်ကို၊ အနုဘောတွာန၊ အထိုရှိတိုင်း၊ မဆိုင်းနယ်ချဲ့၊ ခံစားခဲ့၍၊ သဗ္ဗတ္ထ၊ ဖြစ်လေရာရာ၊ များစွာဘဝ၊ ဘုံရွာနုတို့၌၊ သုခိတာ၊ ဆင်းရဲဟူ၍၊ မြူမငွေဘဲ၊ ပြကတေ့ချမ်းသာခဲ့သည်။ ဟုတွာ၊ ဖြစ်၍၊ နေကာကပ္ပေသု၊ များပြားလှစွာ၊ ကပ်ကမ္ဘာတို့၌၊ သံသရိ၊ အမြင့်ဆုံး အတန်း အားဖြင့်၊ ပျော်ပါးကျင်လည် ခဲ့ရပါသတည်း။

ယခုဘဒ္ဒကပ်အခါ ကဿပရှင်တော်ဘုရား

လက်ထက်တော်အခါ၌

ဖြစ်ပေါ်၍လာပုံ

အဲ-ပြဆိုခဲ့ပြီးတဲ့ အမျိုးသွီးကလေးဟာ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းတိုင်တိုင် အောက်တန်းကျတဲ့ ဘဝအမျိုးမျိုးတွေကို ရှောင်ကွင်း၍ ကောင်းခြင်းနှင့်ပြည့်စုံတဲ့ ဘုံတစ်ခုမှာ ကျင်လည်ခဲ့ပြီးတဲ့နောက် ယခုဘဒ္ဒကပ် ကမ္ဘာသို့ရောက်တော့၊ ကဿပရှင်တော်ဘုရား၏ လက်ထက်တော်မှာ ကိကိမင်းကြီးရဲ့ သွီးတော် တပါးဖြစ်လေတယ်။

ကုဏ္ဍလကောသာထေရိဝတ္ထု

၁၄၇

ကဿပဘုရား ထင်ရှားပွင့်တော် မူလာတဲ့အခါ အသက်တမ်း ကလဲနှစ်သောင်းတဲ့။ ဗာရာဏသီ ပြည့်ရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး၏ ရင်သွေးတော် အစစ်ဖြစ်လာတယ်ဆိုတော့ အထူးချီးမွမ်းရန် မလို တော့ဘူးပေါ့။ ။ထိုကိကိမင်းကြီးမှာ သွီးတော် ခုနစ်ပါး ထွန်း ကားလာတယ်။ ထိုသွီးတော် ခုနစ်ပါးတို့၏ အမည်မှာတော့ သည် လိုတဲ့(၁)သမဏီ၊(၂)သမဏဂုတ္တ၊(၃)ဘိက္ခုနီ၊(၄)ဘိက္ခုဒါယိ ကာ၊(၅)ဓမ္မာ၊(၆)သုဓမ္မာ၊(၇) သံဃဒါယိကာ။ အဲသည်ခုနစ်ပါး ဖြစ်ကြပေတယ်။

ပြဆိုခဲ့ပြီးတဲ့ အမျိုးသွီးကလေး ကတော့ ထိုသွီးတော် ခုနစ် ယောက်တို့တွင် ဘိက္ခုဒါယိကာ၊ အမည်ရှိတဲ့ စာသုတ္တသွီးတော် ဖြစ်လာတယ်။ ထိုအခါ ကဿပရှင်တော်ဘုရားဟောကြားတော် မူတဲ့ တရားတော်ကို ကြားနာရတော့ ငယ်ရွယ်စဉ်ကပင် ပျော်ပျော် ရှင်ရှင်နှင့်လူတို့ဆောင်မှာ ဝတ်ကြောင်နှင့် နေလိုတဲ့ ဆန္ဒမရှိသဖြင့် သာသနာတော်ဘောင်သို့ဝင်ပြီး ရဟန်းပြုရန် စိတ်အလွန်ထက်သန် နေတယ်။ ။ခမည်းတော်ကိကိမင်းတရားကြီးထံသို့ကပ်၍ရဟန်း ပြုလိုကြောင်းနှင့် ခွင့်တောင်းပါသော်လည်း ခွင့်ပေးတော်မမူဘူး။ ။ ငါ့သွီးတော်ခုနစ်ပါးကိုတသက်ဝတ်လုံး ရှုစားတော်မူလိုတယ်။ နန်း တော်မှထွက်ရှောင်၍ သာသနာတော်ဘောင်၌ ရဟန်းပြုရန်ခွင့်ပေး တော်မမူဘူး။ သွီးတော်ခုနစ်ပါးတို့က ကုသိုလ်ရေးနှင့် ပျော်မွေ့ လိုကြပါလျှင် လူဝတ်ကြောင်နှင့်သာ အသိရှိသမျှ လှူဒါန်းစွန့်ကြဲ၍ သီတင်းသီလကို အသိရှိသမျှစောင့်သုံးနေကြရမယ်။ ကုသိုလ်ရေး များ၌သိုက်စားပျော်မွေ့သည်ကို တာ၊ဖြစ်တော်မမူဘူး။ အဲ-သို့ကလျှင် ကိကိမင်းကြီးက သွီးတော်များကို မိန့်ကြားတော်မူသတဲ့။

ခမည်းတော်ဘုရားကြီးထံမှ ရဟန်းပြုရန် အခွင့်မရတဲ့အတွက် သွီးတော်ခုနစ်ပါးတို့သည်၊ အညီအညွတ် စည်းဝေး တိုင်ပင်ကြပြီး ငယ်ရွယ်စဉ်ကစ၍ အသက်ဆုံးသည် တိုင်အောင် ကောမာရိဗြဟ္မ စရိယအကျင့်ကို ကျင့်သုံးကြတယ်။ ကောမာရိဗြဟ္မစရိယအကျင့် ဆိုတာ ကုမ္ဘာရီရှယ် ငယ်ငယ် ကလေးကစပြီး အသက် ဆုံးသည်

တိုင်အောင် အိမ်ရာထောင်ခြင်းဆိုတဲ့ အလေ့ထက်မှာ အငွေ အသက်လောက်မှ မလိုက်စားဘဲ မိန်းမတို့ဘဝတွင် ပုလဲအသွင် ပြုစင် မြင့်မြတ်တဲ့ အကျင့်မျိုးပေပေါ့။ “အဆီးဆီလျှော် ယင်စိုမှမသနီးရ” ဆိုတဲ့ စကားနှင့်အညီဖြစ်ပေတယ်။

ကောမာရိဗြဟ္မစရိယအကျင့် ဆိုတာ ယောက်ျားများနှင့် မဆိုင်ဘူး။ မိန်းမတို့နှင့်သာသက်ဆိုင်တဲ့ အကျင့်မြတ်ဖြစ်ပေတယ်။ သည်အကျင့်မြတ်ကို ကျင့်တဲ့အမျိုးသမီးကလေးများဟာ ၁၂-နှစ်အရွယ်ကစပြီး ဆယ်ပါးသီလကို မကျိုးမပေါက်ရအောင် စင်စင်ကြယ်ကြယ် စောင့်သုံးရတယ်။ ယောက်ျားတို့နှင့် စပ်လျဉ်းပြီး ခြေဖျား လက်ဖျား၊ တို့သိခြင်း မရိုးဖြောင့်တဲ့ စိတ်မျိုးဖြင့် ယောက်ျားတို့၏ မျက်နှာကို ကြည့်ရှုခြင်း၊ ပြုံးပျော်ရယ်ရယ်စကားပြောဆိုခြင်း၊ အနီးအနားကပ်၍ ထိုင်နေခြင်း၊ အသည်ထိအမှုအရာမျိုးကို မပြုမလုပ်ရဘူး။ ။ ယခု ပြဆိုခဲ့တဲ့အတိုင်း ကောမာရိဗြဟ္မစရိယ အကျင့်ကို အသက်ဆုံး သည်တိုင်အောင် ကွင်းလုံးကျွတ် ကျင့်ကြံလို့ သွားနိုင် ခဲ့ပါလျှင် သံသရာမှတစ်ခါလဲ နုလံထသွားတာပေါ့။

တသက်ပတ်လုံး အိမ်ထောင်မှုကိုမပြုဘဲ ငယ်ပြု အပျိုကြီးအဖြစ် ဖြင့် စင်စင်ကြယ်ကြယ် နေထိုင်သော်လဲ ကောမာရိ ဗြဟ္မစရိယ အကျင့်ကို မကျင့်ဘဲ ဟိုးလေး၊ ဟားလေးနှင့် နေထိုင်သွားခဲ့ပဲလျှင် အပျိုကြီး လုပ်နေတာ အကျိုးမနပ်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာပေါ့။ ။ အဲသို့ကြောင့် ကိုယ့်အကျိုး၊ ကိုယ့်စီးပွား အရာတွင်၊ ယိဗ္ဗာမြော်မြင်၍ နောင်သံသရာ တခွင်မှာ အစဉ်သဖြင့် ချမ်းသာ လိုကြ ပါလျှင်။ ကောမာရိဗြဟ္မစရိယ အကျင့်ကို တဘဝကလေးလောက် ဖြစ်ဖြစ် ကျင့်ကြံအားထုတ်သင့်ကြပေတယ်။

ပြဆိုခဲ့ပြီးတဲ့စတုတ္ထသွားတော်ကလေးဟာ ကောမာရိဗြဟ္မစရိယ အကျင့်ကို စင်စင်ကြယ်ကြယ် ကျင့်ကြံရုံမျှမက ပိသေသ အထူးအားဖြင့် အရှင်သံဃာတော်များ သီတင်းသုံး နေတော် မူကြရန် ကျောင်းကန်တိုက်တာအရာဝကြီးတခုကို ပြုလုပ်တည်ထောင်ကာ သံဃိက ဒါနအဖြစ်ဖြင့် လှူဒါန်းပြန်တယ်။ ။ အသက် နှစ်သောင်း

ကုဏ္ဍလကေသာထေရီဝတ္ထု

၁၄၉

ကာလပတ်လုံး၊ လောကီအလေ့ဘက်မှာ အငွေအသက်လောက်မျှ
မလိုက်စားဘဲ၊ သူတော်ကောင်း တရားဖြင့်သာ အချိန်ကိုလွန်စေ
လျက်၊ အသက်တမ်းကြွ၍ စုဘေတဲ့အခါ၊ တာဝတိံသာနတ်ပြည်
မှာ ဖြစ်သွားတယ်။

(၃) ဣမဒြိတဒ္ဓကေကပ္ပေ၊ ဗြဟ္မဗန္ဓု၊ မဟာယသေ။
ကဿပေါနာမနာမေန၊ ဥပ္ပဇ္ဇိဝဒတံဝရော။

(၃) ဣမဒြိတဒ္ဓကေကပ္ပေ၊ ဤတဒ္ဓကင်္ဂန္တုသန္တု၊ မဟာယသေ၊
ခေတ်လုံးတုံအောင်ဘုန်းဂုဏ်ရောင်ဖြင့်ကျော်စောတော်မူပေသော။
ဗြဟ္မဗန္ဓု၊ ဗြဟ္မာမင်းကြီး၏ အဆွေတော်လည်း ဖြစ်တော်မူပေ
ထသေ။ ဝါ-အမျိုးသားတို့တွင်၊ ပုဏ္ဏားမျိုးဖြစ်တော်မူပေထသော။
ဝဒတံ-ဝဒန္တဘုံ၊ အမြတ်တရား ဟောကြားသော ပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်း
တို့တွင်၊ ဝရော၊ အမြင့်ဆုံး၊ အမြတ်ဆုံးလည်း ဖြစ်တော်မူထသော။
နာမေန၊ အမည်တော်အားဖြင့်၊ ကဿပေါနာမ၊ ကဿပမည်တွင်၊
ဘုရားရှင်သည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇိ၊ ပွင့်တော်မူလေသတည်း။

(၄) ဥပဋ္ဌကောမဟေသိဿ၊ တဒါအာသိနရိဿရော။
ကာသိရာဇာကိကီနာမ ဗာရာဏသိပုရတ္ထဇေ။

(၄) တဒါ၊ ထိုကဿပဘုရား၊ ထင်ရှားပွင့်တော်မူသောအခါ၌၊
ဗာရာဏသိပုရတ္ထဇေ၊ ဗာရာဏသိပြည်တော်မြတ်ကြီး၌၊ နရိဿရော၊
လူတို့ကို အစိုးရတော်မူသော။ ကိကီနာမ၊ ကိကီ အမည်ရှိသော။
ကာသိရာဇာ၊ ကာသိတိုင်းပိုင်၊ ဘုန်းလွှင်ထွဋ်သီး၊ မင်းမြတ်ကြီး
သည်၊ အာသိ ထင်ရှားရှိတော်မူလေ၏။ သော၊ ထိုကိကီမင်းတရား
ကြီးသည်၊ မဟေသိဿ၊ အရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏၊ ဥပဋ္ဌကော၊ အမြဲ
မပြတ် ဆည်းကပ်လုပ်ကျွေးသော ဒါယကာမြတ်ကြီးပေတည်း။

(၅) တဿဗိတာစတုတ္ထာသိ၊ ဘိက္ခုဒါယိတိဝိသုတာ။
ဓမ္မသုတွာဇိနဂ္ဂဿ၊ ပဗ္ဗဇံသမရောစယိ။

(၅) အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်၊ တဿ၊ ထိုကိကီမင်းတရားကြီး
၏၊ စတုတ္ထ၊ လေးယောက်မြောက် ဖြစ်သော။ ဘိက္ခုဒါယိတိ၊

၁၅၀

ထေရ်တာသပြန်

ထိက္ခုဒ္ဓါယီဟူ၍။ ဝိသုတာ၊ ထင်ရှားကျော်စောသော။ ဝိတာ၊
သွီးတော်မြတ်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်ခဲ့ပါသတည်း။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။
အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဇိနဂ္ဂဿ၊ ငါးမင်းအောင်လတ်၊ ဘုရားမြတ်၏။
ဓမ္မံ၊ တရားတော်ကို။ သုတွာ၊ ကြားနာရသည်ရှိသော်။ ပဗ္ဗဇံ၊
ရဟန်းပြုရန် အရေးကို။ သမရောစယိ၊ လိုလားနှစ်သက်ခဲ့ ပါ
သတည်း။

(ဗ) အနုဇာနိနနောဘာတော၊ အာဂါရေဝတဒါမယံ။

ဝိသဝဿသဟဿာနိ ဝိစရိယအတန္တိကာ။

(ဗ) တဒါ၊ ထိုသို့ရဟန်းပြုရန်၊ တောင်းပန် လျှောက်တင်ကြ
သောအခါ၌။ တာတော၊ မည်းတော်မင်းတရားကြီးသည်။ နော၊
အကျွန်ုပ်တို့အား။ နအနုဇာနိ၊ ရဟန်းပြုရေး အခွင့်ပေးတော်မမူချေ။
တဒါ၊ ထိုသို့ အခွင့်မပေးသောအခါ၌။ မယံ၊ အကျွန်ုပ်သွီးတော် ခုနစ်
ပါးတို့သည်။ အာဂါရေဝ၊ ရွှေနန်းတော်ကြီး အတွင်း၌ ငင်လျှင်။
ဝိသဝဿသဟဿာနိ၊ အနှစ်နှစ်သောင်းတို့ပတ်လုံး။ အတန္တိကာ၊
ကုသိုလ်ရေး၌၊ စိတ်လေးပျင်းရိခြင်းမရှိကြကုန်ဘဲ။ ဝိစရိယ၊ လှည့်လည်
ပျော်ပီးကာ နေထိုင်ခဲ့ကြပါကုန်သတည်း။

(ဏ) ကောမာရိဗြဟ္မစရိယံ၊ ရာဇကုညာသုခေမိတာ။

ဗုဒ္ဓေါပဋ္ဌာနနိရတာ၊ မုဒိတာသတ္တ ဝိတရော။

(ဏ) သက္ကမိတရော သွီးတော်ခုနစ်ပါးဖြစ်ကုန်သော။ ရာဇ
ကညာ၊ မဟာနွယ်ရိုး။ အမျိုးမြတ်စွာ၊ နတ်ကညာလည်းဖြစ်ကြကုန်
သော။ မယံ အကျွန်ုပ်တို့သည်။ သုခေမိတာ၊ နန်းတော်တွင်း၌ ချမ်းသာ
စွာ ကြီးပြင်းကြကုန်သည်ဖြစ်၍။ ကောမာရိဗြဟ္မစရိယံ၊ ကုမ္မာရိ
ခေတ်၊ အမျိုးစစ်က၊ အသစ်စက်စက်၊ မမက်သောအား၊ ယောက်ျား
တို့ မဆက်ဆံခြင်းတည်းဟူသော။ ကောမာရိ ဗြဟ္မစရိယ၊ အကျင့်
မြတ်ကို။ စရိတွာနု မသွင်းမသုန်၊ ကျင့်ကြကုန်၍။ ဗုဒ္ဓေါပဋ္ဌာနာနိ
ရတာ၊ ရှင်တော်ဘုရား စေားဆည်းကပ်၊ အလေ့မြတ်၌သာ၊ မပြတ်
မွေ့လျော်ကြကုန်လျက်။ မုဒိတာ၊ မငြီးမငွေ၊ ပျော်မွေ့ရွှင်ပြုံး၊ စိတ်
နှလုံး အေးမြကြကုန်သည်။ အသိမှာ၊ ဖြစ်ခဲ့ကြပါစေကုန်သတည်း။

ကုဏ္ဍလကောသာထေရီဝတ္ထု

၁၅၁

အဲ-ယခုပြဆိုခဲ့ပြီးတဲ့အတိုင်း ကိကိမင်းကြီး၏ သွီးတော် အဖြစ် နှင့် အနှစ်နှစ်သောင်း နေထိုင်ခဲ့ပြီး အသက်တမ်း ကုန်၍ လူ့ဘုံမှ စုတေသွားတဲ့အခါ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်မှာဖြစ်ရပြန်တယ်။ ။
အဲသည်ထဝမှအစပြုပြီး ယခုရှင်တော်ဘုရား လက်ထက်ထော်သို့ တိုင်အောင် အပါယ်လေးပါးသို့ မလားမကပ်ဘဲ လူ့ရပ် နတ်ရွာ ချမ်းသာတဲ့ ဩဝတတို့၌သာ ကျင်လည် ကျက်စား ပျော်ပါးမွေ့ လျော်လို့နေခဲ့ရတယ်။

အဆုံးက ဝ သို့ရောက်လာခြင်း

ယခုရှင်တော်ဘုရားလက်ထက်တော်သို့ကျထော့ ဆိုခဲ့တဲ့ အမျိုး သွီးကလေးဟာ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ဝယ် ကြီးကျယ်ခမ်းနား၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ ပေါများတဲ့ သူဌေးကြီး၏ သွီးကလေး ဖြစ်လာတယ်။ အမည်မှာတော့ “ကုဏ္ဍလကောသာ”တဲ့ သို့ရာတွင် ငယ်ရွယ်စဉ်က အမည်ရင်း မှာတော့ ‘ဘဒ္ဒါ’ လို့ မှည့်ခေါ်ကြတယ်။

ထိုနေ့မှာပင် ခိုးသားကလေးတယောက်
ဘွားမြင်၍ လာပြန်ခြင်း။

ဆိုခဲ့တဲ့ သူဌေးသွီးကလေး ဘွားမြင်တဲ့ ညမှာပင် ရာဇဂြိုဟ် ပြည်ရှင် ဘုရင်ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏ ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားကြီးအိမ်မှာ သားယောက်ျားကလေးတယောက် ဘွားမြင်လာတယ်။ ဘွားမြင် သည်နှင့် တပြိုင်နက် ရာဇဂြိုဟ် တပြည်လုံးမှာ ရှိတဲ့ လက် နက် တွေဟာ ပြီးပြီးပြောင်ပြောင်နှင့် အရောင်ထွက်ကြတယ်။ ထိုအခါ တမြို့လုံးအထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားတယ်။ နန်းတော်တွင် မှာဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီး ကိုယ်တော်တိုင် ကြောက်ပဲ့စိတ်နှင့် ထိတ်ခနဲ ထုန်လှုပ် သွားသတဲ့။

နက္ခတ်ကိုကြည့်ရှုခြင်း။

ထူးဆန်းတဲ့ထိတ်နိမိတ်တွေပေါ်လာတော့ ဘခင်ဖြစ်ဟု ပုရော ဟိတ် ပုဏ္ဏားကြီးက ကောင်းကင်ကို မော်၍ ကြည့်လိုက်ရာ စောရ

နက္ခတ် မွန်းတည့်ခိုက်နှင့် ကြိုနေသဖြင့် “ဩဝါ-ယသုမွေးဘွားတဲ့ ငါ့သားကလေးဟာ တိုဇီးနိုင်ငံတရားမှာ ဆိုးချင်တိုင်းဆိုးတဲ့ သူရိုး ခါးမြဲဖြစ်မဲ့ကောင်ကလေးပါလား။ စောရနက္ခတ်နှင့် ကြိုနေပေါ့။ အပုံကြီး စိတ်မချမ်းသာဘို့ ဖြစ်တော့မယ်” ဆဲ-သို့ကလို ဆင်ခြင် စဉ်းစားမိတယ်။ ၊ လောကီဗေဒင်ကိန်းများဟာ မှန်ချင်တဲ့ အခါ လွန်စွာမှန်တတ်တာမျိုးတဲ့။ သူရိုးနက္ခတ်နှင့် ယှဉ်၍ မွေးဘွားခဲ့ပါ လျှင်၊ မိဘတို့မှာ ပစ္စည်းဥစ္စာ ဘုံကလောက်ပင်ရှိသော်လဲ မခိုးဘဲ နေလို့မရ မဆိုးဘဲနေလို့မရဘူးတဲ့။

နောက်တနေ့နံနက် ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကြီးသည် ညီလာခံဝင် မြဲတိုင်း ဘုရင့်ထံသို့ပင် သွားလေရာ ဘုရင်မင်းမြတ်က လွန်ခဲ့တဲ့ ညအခါ လက်နက်ရောင်တွေ ပြီးပြီးပြောင်ပြောင် တောက်ပသဖြင့် ကြောက်လှတဲ့အတွက် စက်တော်ခေါ်လို့ မရကြောင်းနှင့် အမိန့် တော်ရှိတယ်။ ၊ ထိုအခါ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကြီးကမှန်တဲ့အတိုင်း ဘွင့်တင်၍လျှောက်သည်မှာ ‘လက်နက်အရောင်ပြီးပြီးပြောင်ပြောင် တောက်ပခြင်းမှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်ပါ။ ဘုရား ကျွန်လော်မျိုးမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ညက သားတယောက် ဘွားမြင်ပါသည်။ စောရနက္ခတ်နှင့် ယှဉ်၍ ဘွားမြင်တဲ့အတွက် နိုင်ငံတော်တရားမှာ လူဆိုးတယောက် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ဘုရား၊ ဘုရင်မင်းမြတ်၏အတွက်မှာ မိုးရိမ်ဘွယ်ရာ မရှိပါ။ ဆဲ-သို့ကလိုလျှောက်ထားတယ်။

ထိုအခါ ဘုရင်မင်းမြတ်က “ထီးနန်းစည်းစိမ်အတွက် မိုးရိမ် ဘွယ်မရှိလျှင် အရေးမပြုလောက်ပေ။ ဆုံးမသွန်သင်၍သာ မွေးမြူ ပေတော့။” ဤကဲ့သို့မိန့်တော်မူတဲ့အတွက် ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကြီး လည်း အိမ်သို့ပြန်လာပြီး မိမိသားကို နက္ခတ် အားလျော်စွာ “သတ္တုက” ရယ်လို့ အမည်ပေးပြန်တယ်။ ၊ သတ္တုကဆိုတဲ့စကား ကို မြန်မာလိုပြန်ရပါလျှင် ‘မောင်ရန်စွယ်’ ရယ်လို့ဆိုရမှာပေါ့။

မောင်ရန်စွယ်ဆိုတဲ့ သူငယ်ကလေးဟာ ရှစ်နှစ်၊ ကိုးနှစ် လောက် အရွယ်ရောက်လာတော့၊ သူတပါးတို့အိမ်မှာ တွေ့သမျှ

ကုဏ္ဍလကေသာထေရ်ဝတ္ထု

၁၅၃

သော ပစ္စည်းတို့ကို ခိုးယူပြီး မိဘတို့အိမ်သို့ ဆောင်ကြဉ်းလာ
တယ်။ ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားကြီးအိမ်မှာ ခိုးရာ ပါပ ပစ္စည်းတို့ဖြင့်
ပြည့်နှက်လို့ နေပါရောတဲ့။ သူ့စရိုက်ဝသိပါလာတော့၊ သူ့ဝါသနာ
အတိုင်း ပြုလုပ်တာပေါ့။ ဘာခင်ဖြစ်တဲ့ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကြီးက
ငယ်ရွယ်စဉ်ကစပြီး၊ မိမိသားကလေးကို ဆုံးမချက်အမျိုးမျိုးတို့ဖြင့်
ခိုင်းချင်တဲ့ ဝါသနာစရိုက်တွေ ပျောက်ကင်းအောင် ဆုံးမပါသော်
လဲ၊ နဂိုဇာတိရင်းက ဓါတ်အကင်းပါလာသဖြင့်၊ ဆုံးမလေသမျှ၊
သဲရေသွန်ကျဖြစ်ကုန်တော့တာဘဲတဲ့။ ဘုရင်မင်းမြတ် ကိုးကွယ်
တဲ့ မင်းဆရာပင်ဖြစ်ပါသော်လဲ၊ မိမိသားကိုတော့ ပိပြားအောင်
မဆုံးမနိုင်ဘူး။

မောင်ရန်စွယ်ဆိုတဲ့ သူငယ်ကလေးဟာ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏား
ကြီး၏သားဖြစ်တဲ့အတိုင်း၊ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါအားဖြင့် ရှုခြင်စာတွယ်
တင့်တင့် တယ်တယ်ရှိတယ်။ “အဆင်းကောင်းသစ်လဲ အချင်း
မကောင်း” ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း၊ ရုပ်ဆင်း ရှုပကာယ လှပ
တင့်တယ်ပေါ့သော်လဲ၊ အချင်းစရိုက်ကတော့ မိုက်ချင်တိုင်း မိုက်နေ
တာပေါ့၊ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါနှင့်မလိုက်ဘူး။ လူလားမြောက်၍ တဆွဲ
မြောက်နှစ် အရွယ်သို့ရောက်လာတော့၊ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါမှာ သာလို့
ပင် တင့်တယ်ပေတယ်။ “သံပုရာသီးလို - ကြီးလေ ချဉ်လေ” ဆိုတဲ့
စကားအတိုင်း၊ အရွယ်ကြီးလေးလေလေ ဆိုးဝါးလေလေ ဖြစ်နေ
တာပေါ့။

ခိုးလိုက်တဲ့အခိုးမှာတော့ ပြောစရာမရှိတော့ဘူးတဲ့။ ရာဇဂြိုဟ်
တမြို့လုံးမှာရှိတဲ့ အိမ်တွေဟာ၊ သူမခိုးဘူးတဲ့အိမ်၊ သူမဘောက်
ထွင်းဘူးတဲ့အိမ် ခုယ်လို့ မရှိတော့ဘူးတဲ့။ အစွမ်းသတ္တိနှင့်ပြည့်စုံတဲ့
အတွက် သူ့ကိုလဲ မိအောင်မတမ်းနိုင်ကြဘူး။ ဂုဏ် ဖြစ်ထင်ရှားတဲ့
ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကြီး၏သားဖြစ်နေတော့၊ အမျှားကပင် ကြောက်ရွံ့
ထိတ်လန့်ကြတယ်။ အဲ - သို့ကလောက် ဆိုးဝါး သောင်းကျန်းနေတဲ့
အခါ၊ ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားကြီးက သားကို မ နိုင်တဲ့ အတွက်
“ယနေ့ကစပြီး ငါတို့ကို မိဘ လို့မပြောနှင့်ဘော့။ အိမ်ကိုလဲ

ဘယ်အခါမှ ပြန်မလာနှင့်တော့၊ မောင့်သဘောအတိုင်းစိုင်းချင်တိုင်း စိုင်းပေတော့၊ မိဘတို့အပေါ်မှာ ရာဇဝတ်အပြစ်ဒဏ် အထိအခိုက် မခံနိုင်ဘူး။” ဆဲ-သည်လို ပြောဆိုကာ အိမ်မှနှင်ထုတ်လိုက်တာ။ သတ္တုကဆိုတဲ့ မောင်ရန်ငွယ်မှာလဲ ညှိုးငယ်ခြင်းမရှိဘဲ ရှင်လန်း ဝမ်းမြောက်စွာ အိမ်မှ ထွက်သွားတယ်။ သည် အခါ ကျ တော့၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး ဆိုးခွင့်ရတာပေါ့။

ကုဏ္ဍလကေသာ အရွယ်ရောက်လာခြင်း

ပြဆိုခဲ့ပြီးတဲ့ သူဌေးသွီးကလေး ကုဏ္ဍလကေသာဟာလဲ သူဌေးသွီးတို့၏ ကြီးပွားခြင်းဖြင့် ချမ်းချမ်းသာသာ ကြီးပွား၍လာခဲ့ ရာ။ တဆဲ့ခြောက်နှစ်ကျော်ကျော်လောက် အရွယ်သို့ရောက်တော့ ဝင်းတောက်သစ်လွင် ရွှေစင်လှော်ဦးကဲ့သို့ အထူးသဖြင့် လှပ တင့်တယ်၍၊ ကြည့်ရှုဘွယ်ကောင်းတဲ့ အဆင်းအသရေနှင့် ပြည့်စုံ တယ်။ မိဘနှစ်ပါးကလဲ သွီးကလေးဟယောက်ကို ချီးမြှောက်ချင် တိုင်း ချီးမြှောက်၊ အလိုလိုက်ချင်တိုင်းလိုက်ပြီး၊ သွီးအကြိုက်ကိုသာ ရွက်ဆောင်လို့နေကြတယ်။ ။ သူဌေးသားပေါင်း များစွာတို့က ကုဏ္ဍလကေသာရဲ့ ကျေးဇူးသတင်းကို နားတွင်းမှာ မဆန့်အောင် ကြားရလေရာ အာသာရမက်နှင့် နှစ်သက်ချန်မင်၊ ပေါင်းသင်းချင် ကြသောကြောင့်၊ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာ အမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ဆက်သွယ် ကြပါသော်လည်း၊ ကုဏ္ဍလကေသာရဲ့ ဘခင်သူဌေးကြီးက ငါ့သွီးနှင့် အဘက်မတန်ဘူးဆိုတဲ့ စကားကိုသာ မကြာမကြာ ပြောကြား ပြီး ဆက်သွယ်လာကြတဲ့ သူဌေးသားကလေးတွေကို ထွန်းလှန် ပစ်လေ့ရှိတယ်။

ကုဏ္ဍလကေသာဆိုတဲ့ သွီး ချောကလေးကလဲ သူမြင်ရတဲ့ သူဌေးသားတွေကို တပ်မက် စွဲလမ်းခြင်းမရှိဘဲ၊ သည်သတ္တဝါ ကောင်ကလေးတွေဟာ အရုပ်ကဆိုးပါသနဲ့၊ ငါလိုမိန်းမမျိုးနှင့် အဘက်မတန်ဘူး၊ ဆဲ-သို့ကလိုမာန်တက်ပြီး အထက်တန်းကျတဲ့မိတ် မျိုးတွေနှင့်သာ မိတ်ကြီးဝင်နေသတဲ့။ မိဘများကလဲ တပင်တိုင်

နန်းမှာ ထားတဲ့ မင်းသွီးကလေးများလို သွီးကို အလိုလိုက်ကြသဖြင့် အလွန်ကောင်းမြတ်တဲ့ ဘုံပြာသာဒ်တစ်ခုကို ဆောက်လုပ်ပြီး ရွှေရံ အပျိုပေါင်းများစွာတို့နှင့်တခမ်းတနားစံစားရအောင်အစွမ်းရှိသမျှ ချိုးမြှောက်လှူ ထားကြတယ်။ ။အဲ-သို့ကလျှင် ကြီးကျယ်ဆန်းပြား၍ ခမ်းနားတဲ့ စည်းစိမ်တွေနှင့်နေရတော့ ကုဏ္ဍလ ကေသာဟာ ဘယ်မှာစိတ်ကြီး မဝင်ဘဲ နေနိုင်ပါတော့မလဲ။

သတ္တုကရိုးသူကြီးကို ဘမ်းဆီးခြင်း။

သတ္တုကဆိုတဲ့ မောင်ရန်စွယ်၏ သောင်းကျန်း ဆိုးဝါးပုံများကို တိုင်းနိုင်ငံက မခံနိုင်ကြသဖြင့် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ရွှေနားတော်ကြားအောင် ဆူဆူပူပူလုပ်ကြတယ်။ ။သည့်အကြောင်းကို ဘုရင်မင်းမြတ် ကြားတော်မူတော့ ကိုယ်တော်တိုင်မြို့ကို လှည့်ပြီး စုံစမ်းတော်မူရာ တမြို့လုံးရှိရှိသမျှ အိမ်တိုင်းမှာ သတ္တုက ရိုးသူ၏ လက်ချက်နှင့် မကင်းဘဲ အညှင်းဆဲ ခံကြရပုံ များကို ကိုယ်တိုင်ဒိဋ္ဌာသိရှိတော်မူရတဲ့အခါ မြို့ဝန်ကြီးကို ခေါ်ပြီး “ငါ၏ နိုင်ငံတော်မှာ သတ္တုကဆိုတဲ့ ခိုးသားဟာ လွန်စွာသောင်းကျန်းနေတယ် မဟုတ်လား။ သူလက်ချက်ကြောင့် တမြို့လုံး ဆူပွက်ကုန်ကြပြီ။ နေအခါမှာလဲ ကောင်းစွာမစားရ၊ ညအခါမှာလဲ ကောင်းစွာမအိပ်ရ၊ တိုင်းသူပြည်သား တွေ သို့ ကလေးကလေး ဒုက္ခရောက် နေတာ ကို မောင်မင်းတို့ မဘမ်းဆီးဘဲ ဘယ်အတွက်ကြောင့် လစ်လျူရှုကာ နေနိုင်ကြသလဲ။ မကြာမှီအတွင်း သတ္တုကသူရိုးကြီးကို ဘမ်းဆီး၍ ရွှေလက်တော်ရောက် ဆက်သကြရမယ်။ မောင်မင်းတို့ မဆက်သနိုင်လျှင် ရာဇဝတ်ပြစ်ဒဏ်ဖြင့် အဆုံးတိုင် စီရင်တော်မူမယ်” အဲ-သို့ကလျှင် တချက်ထွက် အမိန့်ကို ထုတ်ပြန်တော်မူတယ်။

ထိုအခါ မြို့ဝန်ကြီးက “သတ္တုကရိုးသူကြီးကို မကြာမှီ ဘမ်းဆီး၍ ရွှေလက်တော်ရောက်ဆက်သပါမည်ဘုရား။ အေးအေး သာသာ စံနေတော်မူပါ” အဲသို့ကလျှင်လျှောက်ထားပြီး ဘုရင့်ထံပါးမှ ခွါနဲ့၍ စစ်သည်ဗိုလ်ထုများကို စုဆောင်းပါရော။ ။တိုင်းသူပြည်သား

၁၅၆

ထေရီဘာသာပြန်

လူအများတို့ကလဲ သတ္တုက ခိုးသူကြီးကိုလက်ရတမ်းဆီးမယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကို ကြားရတော့ သူထက်ငါ မြို့ဝန်ကြီးအထံသို့ လာပြီး တမ်းဆီးမည့် အရေးတွင် ပါဝင်လိုပါကြောင်းနှင့် ခွင့်တောင်းကာ ဝင်ရောက်ကြတယ်။ သတ္တုက ခိုးသူကြီး၏ အရေးကြောင့် စစ်တပ် ကြီးတွေ ခွဲစည်းရတာပေါ့။ အလွန်တန်ခိုးကြီးတဲ့ သူခိုးကြီးပေဘဲ။

အဲ-သို့ကသို တနိုင်ငံလုံး စစ်တပ်ကြီးဘူးပြီး မြို့ရော၊ တောရော၊ မကျန်အောင် ကွက်မိင်ရိုက်သလို ရှာတွေကြံတော့။ သတ္တုက ခိုးသူ ကြီးဟာ ဘယ်မှာလွတ်ကင်းအောင် ရှောင်တိမ်းနိုင်ပါတော့မလဲ။ မိုလ်ပီသိန်း၊ သောင်းနှင့် တယောက်ထဲဆိုတော့ လက်နက်ကိုချပြီး အတမ်း ခံရတော့ တာပေါ့။ ။ သတ္တုက ခိုးသူကြီးကို အရှင် လတ်လတ်တမ်းဆီးရမိတဲ့အခါ နှောင်ကြိုးတို့ဖြင့် မြဲမြံစွာချီနှောင်ပြီး မြို့ဝန်ကြီးက ဘုရင့်လက်တော်သို့ ဆက်သတယ်။

သတ္တုက ခိုးသူကြီးကို ရာဇဝတ်ပြစ်ဒဏ်ဖြင့် လေးလံစွာစီရင်ခြင်း

ဘုရင်မင်းမြတ်က သတ္တုက ခိုးသူကြီးကို စိစစ်မေးမြန်းတော် မူပြီးလျှင် “မောင်မင်းတို့ တိုင်းနိုင်ငံ ဆူပွက်အောင် ရက်စက် သောင်းကျန်းတဲ့ ခိုးသူကို ငါ့နိုင်ငံတွင်းမှာ အရှင်ထားလို့ မသင့် လျော်တော့ဘူး။ သည်ခိုးသူကို တောင်တံခါးမှထုတ်၍ တမြို့လုံး လှည့်ပတ်ကာ လမ်းဆုံလမ်းဝ လမ်းလေးခွကွဲ၌ ရိုက်ခတ်မောင်း ကျော်ပြီးလျှင် သုသန်သို့ရောက်တဲ့အခါ အဆုံးတိုင် စီရင်ကြရ မယ်” အဲ-သို့ကသို တချက်လွှတ် အမိန့်ကို ထုတ်ပြန်တော်မူတယ်။ အလွန်ဆိုးတဲ့ သူခိုးကြီးရှိ ပြင်းပြင်း ထန်ထန် ရာဇဇဏ်ပေးတော် မူတာပေါ့။ အဲသည်အခါတုံးက ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ရှင် ဘုရင်ဗိမ္ဗိသာရ ငင်းကြီးဟာ သောတာပန် မဖြစ်သေးဘူးလို့ မှတ်ကြ ရမယ်။ သောတာပန်ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် သည်သို့အမိန့်မျိုးကိုပေးတော့မှာမဟုတ် တော့ဘူး။

မြို့ဝန်ကြီးကလဲ ဘုရင့်အမိန့်တော်အတိုင်း သတ္တုက ခိုးသူကြီးကို နှောင်ကြီးတဲ့ကော အာဏာသားပေါင်းများစွာတို့ဖြင့် ခြံ၊ လျက်ရှေ့တော်မှ ထုတ်ယူလေးပြီး တိုင်းသူပြည်သား လူအများ ဆီမြင်အောင် တမြို့လုံးလှည့်လည်၍ မေ့ရုံ ကျန်အောင် ရိုက်နှက်တယ်။ လမ်းဆုံလမ်းဝ လမ်းလေးခွ ရောက်ပြီဆိုမှဖြင့်၊ နွား၊ ကျွဲကို ရိုက်သလို အာဏာသားတို့က ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရိုက်နှက်ကြတာပေါ့။ သတ္တုကခိုးသူကြီးကလဲ အစွမ်းသတ္တိ ပြည့်စုံတဲ့ အတိုင်း တစုံတရာမှ ငြီးတွားဟပ်အော်မှုကိုမပြုဘဲ “ငါ့အပြစ်နှင့်ငါ့ကံ ခံနိုင်အောင် ခံမယ်” ဆဲသည်လိုသဘောထားပြီး ဘယ်လိုပင် ရိုက်နှက်သော်လဲ မျက်နှာအူနွေမပျက်ဘူးတဲ့။ ။ အဲ-သို့ကလျိန့်ဝံ့စက် ညှင်းပန်းကြပုံ ကိုမြင်တော့ မြို့သူမြို့သား လူအများတို့က အားရဝမ်းသာ ဖြစ်ပြီး ကခုန်ကြတယ်။ အချို့မိန်းမများ ကတော့ လူလှ လူချော ကလေးတယောက် အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်နေတာ မြင်ရလို့ ရင်ဝကို လက်နှင့်အုပ်ပြီး “ဪ-ဖြစ်မှ ဖြစ်ရပေလေတယ်။ အရပ်အဆင်း ကလေးက လှပါဘိသန့်၊ အဆင်းရဲခံနေရတာ အလွန် သနားစရာကောင်းပါကလား” ဆဲ-သို့ကလျိစုတ်သပ်ခါ ပြောဆိုကြသတဲ့။ သတ္တုကခိုးသားမှာ အခုလို အနှိပ်စက်ခံရတော့ သနားစရာ ရင်မျိုးတွေလဲ ပေါ်လာတာပေါ့။ လှပတဲ့ရုပ်သွင်မှာ သနားစရာဟန်အမူအရာဖြင့် တန်ဆာဆင်ယင်ထားတော့ ချစ်ဖို့လဲကောင်း၊ သနားဖို့လဲကောင်း၊ ဆိုသလို ဖြစ်နေတာပေါ့။

ကုဏ္ဍလကေသာ၏အချစ်စိတ်

အဲ-ယခုပြဆိုခဲ့ပြီးတဲ့အတိုင်း ရိုက်နှက်လဲရာ ကုဏ္ဍလကေသာ စံနေတဲ့ ဘုံဗိမာန် အနီးသို့ ရောက်လေပါရော။ ထိုနေရာ ဌာနမှာ လမ်းဆုံ၊ လမ်းခွဖြစ်သဖြင့် ခေတ္တဆိုင်း၍ လူအုပ်ကြီးတွေ မိုင်းပြီး ရိုက်နှက်ကြပြန်တယ်။ ။ သည်လို ဆူဆူညံ့ညံ့ အသံကို ကြားပြန်တော့ ဘုံချစ်ဆင့်မှာစံနေတဲ့ ကုဏ္ဍလကေသာက လေသာပြုတင်းကို ဖွင့်လှစ်၍ ကြည့်ရှုလိုက်တဲ့အခါ အနှိပ်စက် ခံနေရတဲ့ သတ္တုက

၁၅၈

ထေရ်ဘာသာပြန်

ခိုးသားကို မြင်ပါရော။ ။မြင်သည်နှင့်တပြိုင်နက် အဆက်အသွယ် မရှိဘူးတဲ့အချစ်စိတ်တွေဟာ ကုဏ္ဍလကေသာရဲ့ နှလုံးအိမ် ထဲမှာ တဖွားဖွား ပေါ်လာတယ်။ အချစ်အားကြီးသဖြင့်တားဆီးလို့တောင် မရနိုင်ဘူးတဲ့။ ထိုအခါ သတိလစ်သော အမူအရာဖြင့် သတ္တုက ခိုးသားကို ချစ်အားသန်တဲ့ မျက်စိဖြင့် အတန်ကြာ ငေးစိုက်ကြည့် ပြီး “ဪ- ဖြစ်မှ ဖြစ်ရပေလေတယ်။ ငါ့အချစ်ကလေးကို လူတ ကာဝိုင်းပြီး နှိပ်စက်ခြင်တိုင်း နှိပ်စက် ကုန်ပါပေါ့ကလား။ သို့က လောက်လှပတဲ့သူကို သည်လူတွေက နှိပ်စက်ရသတဲ့လား။ သို့က လောက် သနားစရာကောင်းတဲ့လူကို သည်လူတွေက ရက်စက်ရ သတဲ့လား။ အသားအရေကလေးက နို့နို့နယ်နယ်၊ သူတို့ရိုက်နှက်တဲ့ လက်နက်ကြီးတွေက ပြင်းပြင်းထန်ထန်ဘယ်မှာခံနိုင်ပမလဲ။ သေလို့ များ သွားမှဖြင့် သူများရဲ့ စိတ်ကိုတော့ မပြောတတ်ဘူး။ သည်က စိတ်နှလုံးမှာဖြင့် မီးဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်ပြီး သည်ကိုယ် ကောင်ကြီး ဆုံရတော့မှာအမှန်တဲ့။ ဪ- သူ့နှယ် ခပ်စောစော ကတင်ကြိုပြီး သည်အူကိုယ်နှင့် တွေ့ဆောင် လာခဲ့ပါတော့လား။ ယခုမှခွင့်မြင်ရတော့တယ်။ ဟို-ယခင်ကလေးကလှပတဲ့ လူချော ကလေးဟာ ဘယ်အရပ်မှာ မျောနေရသလဲ။ နတ်အမျှားနှင့်ထိကြား ဒေဝါ ကူညီပိုင်းလို့မှိုင်းမတော်မူကြပါ။ သို့ကလောက် ချစ်ဘွယ် ကောင်းတဲ့ လူချောကလေးကို အသက်ဘေးမှ လွတ်အောင် ရွက် ဆောင်ကယ်မတော်မူကြပါ။” အဲ-သို့ကလျှင် ပူပုံပန်း သဘောအား ဖြင့် ပိုတော့မလောက် ငြီးတွားပြီး အခြေအရံ များနှင့် စကား တခွန်းမှမပြောဘဲ သူ့အိပ်ရာထဲမှာဖြုန်းကန် လှဲချပြီးမှောက်ရက်ကြီး အိပ်နေလေသတည်း။

အခြေအရံ ဖြစ်တဲ့ သို့ ကညာ အပေါင်းတို့က သူတို့ သခင်မ မရှင်ပြာတဲ့အမူအရာ မျက်နှာညှိုးနွမ်း ပူပုံပန်း ဖြစ်ရပုံတွေကို မြင် ဘော့၊ မိခင်သူဌေးကတော်ကြီးထံသို့ အလျှင်အမြန် သွားပြီး “ကြွ တော်မူပါအံ့ - ကြွတော်မူပါအံ့ သခင်မကလေးဟာ ဘာဖြစ်မှန်း မသိ၊ မျက်နှာညှိုးနွမ်း၍ မချမ်းသာတဲ့ အမူအရာနှင့် တုန်တုန် ခိုက်

ခိုက် ရှက် ကြီး ငင် ကြီး ဖြစ်ပြီး အိပ်ရာထဲမှာ လွဲအိပ် နေ ပါတယ်။ စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောတော့ဘူး။ ပြုံးကလေး၊ ပြာကလာနှင့် ကြောက်လန့်စရာ အလွန်ကောင်းနေပါတယ်။’ အဲ-သို့ကလေးပြောတော့၊ မိခင်သူဌေးကတော့ ကြီးက ပြာရိုး ပြာရာနှင့် သူသွေးထံသို့ အဆောတလျှင် ပြေးသိုက်လာရှာတယ်။

သွေးအနားသို့ရောက်တော့ ယုယစွာပိုက်ထွေးလျက် “သွေးကလေး ဘာဖြစ်ရတာလဲ။ အို- မျက်လုံးကလဲ ပြုံး ကြောင် ကြောင် နှင့် ခြေကလေး၊ လက်ကလေးများတောင် အေးကုန်ပါပေါ့ ကလေး။ သွေးတွေကလဲ တဒိတ်ဒိတ်နှင့် ဘဝင်စိတ်ကလဲ မငြိမ်ဘူး။ စုန်းနတ်များပူးနေလေတော့သလား။ မေမေ့ကိုပြောပါ။ စိတ်မချမ်းသာတဲ့အချက်များရှိသလား။ သည်လိုဖြစ်ပုံကို မေမေဖြင့်တခါမှ မကြုံဘူးဘူး။ သတိရရဲ့လားသွေးရဲ့။ အနားက ယခုစကားပြောနေတာ မိခင်လေ။ မျက်လုံးကလေးများကို ဖွင့်ပြီး ကြည့် စမ်း ပါ အုံး တော့လား။’ အဲ-သို့ကလေး ချော့ ချော့မော့မော့ ပြောကြားတော့ ကုဏ္ဍလကောသက မိခင်သူဌေးကတော့ ကြီးရဲ့လည်ပင်းကိုဘက်ပြီး “ရှက်စရာကြီးပါ မေမေရယ်။ မှန်တဲ့အတိုင်း ဖွင့်လို့ ကျွန်မ မပြောရပါဘူး။ တကယ်ပင် ဖွင့်လို့ ပြောလိုက်မယ် ဆိုပါအုံးတော့ မေမေ တို့က သဘောကျချင်မှ ကျမှပါ။ လောကမှာ ကိုယ့်သဘော အတိုင်း မဖြစ်ရတာ အဆင်မပြေဘူး မေမေရဲ့။ ကိုယ့်စိတ်တိုင်းကျ မနေရလျှင် သေသွားတာက ဖြစ်ပါလိမ့်အုံးမယ်” အဲ-သို့ကလေးပြောဆိုပြီး မိခင်၏ ရင်ခွင်ထဲမှာ ဖြုံးကနဲ လွဲ၍ အိပ်လိုက်လေ၏။

သွေးကလေးတယောက်ထဲ ရှိတဲ့အထွက် တအိမ်လုံး အလိုလိုက်ပြီး သူ့စိတ်အကြိုက်ကိုသာ ဆောင်ရွက် နေကြရတဲ့ မိဘများဖြစ်တဲ့ အတိုင်း ယခုလောက် ပူပင်တာကို မဆိုသားနှင့်တော့ မျက်နှာကလေး သိသိညှိုးလျှင် ပိုရတော့မလေးဘဲ ဒုက္ခရောက်မြဲ ဖြစ်သဖြင့် မိခင်ကြီးမှာ ပူပူဆာဆာ နေမသာ၊ ထိုင်မသာ ဖြစ်ပြီး သွေးကလေးကို သည်လိုချော့မော့ပြီး ပြောဆို ပြန်တယ်။ ပြောသာပြောပါသွေးရယ်။ ဘယ်အခါမဆို အလိုလိုက်ခဲ့ကြောင်းကို သိတယ်

မဟုတ်လား။ သွီးက အသိရှိတယ်လို့ ဆိုလျှင် မိခင်၏ မျက်လုံးကို ဖြုံးကနဲထုတ်၍ ပေးနိုင်ပါတယ်။ မိခင်၏အပေါ်မှာ ရှက်စရာလဲ မရှိပါဘူး။ တအံ့နွေးနွေးနှင့် စိတ်မအေးရတဲ့အလုံးကို ဖုံးလွှဲထား ပါနှင့်။ သွီးကလေး ချမ်းသာလျှင် ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် မိဘတို့စိတ်အေး ရတာပါပဲ။ ။ အဲ-သို့ကလျှင် အကြိမ်ကြိမ် အဘန်ဘန် ချော့မော့ ပြောဆိုကာ မေးမြန်းပြန်တယ်။

သည့်တော့-သွီးဖြစ်သူ ကုဏ္ဍလကေသာက မိခင်နှင့် ပါးချင်း ကပ်ပြီး ‘ကဲ-ပြောမယ်နော် နောက်ခါ တော့သာ တောင်တွေ မြောက်တွေနှင့်ရှောင်လေ့ရှားလေ့မလုပ်ပါနဲ့။ သွီးကလေးရဲ့အကြိုက် အလိုလိုက်မယ်ဆိုတဲ့ကတိကိုလဲ ခိုင်ခိုင်ကြီးထားပါ။ မေမေ သည့်လို ပါ။ ယခုမကြာခင် အတွင်းမှာပင် အလွန် ချစ်စရာ ကောင်းတဲ့ လူချောကလေးတယောက်ကို လူတွေကဝိုင်းပြီး ရိုင်းရိုင်း စိုင်းစိုင်း နှိပ်စက်နေကြတယ် မေမေရဲ့။ ကြိုးနှင့်တုတ်ပြီး ဒုတ်ကြိုးတွေနှင့် ရိုက် ကြတယ်။ သူ့ရုပ်သွင်ကလေးကိုမျှ မထောက်စာဘဲ ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့လူကြိုးတွေက သေလှူပါးနီးအောင် ရက်စက်ကြတယ်။ လူသံတွေကလဲ ဆူညံလို့ မေမေ မကြားလိုက် ဘူးလား။ ကဲလေ တိုတိုပြောပါတော့မယ်။ အဲသည် သနားစရာကောင်းတဲ့ လူချော ကလေးကို တကယ်စင်စစ် ကျွန်မချစ်တယ် မေမေရဲ့။ သူ့ကို ကယ် ဆယ်ပြီး လွယ်လွယ်ကလေးနှင့် မြန်မြန်ရအောင် ရွက်ဆောင်လို့ ပေးတော်မူပါ။ ဒုက္ခိတများကို သနားသဖြင့် ကယ်ဆယ်ရတယ် ဆိုတာလဲ ကုသိုလ်အပုံကြီးရပါထိမ့်မယ်။ အို-ကြာနေ တော့မယ်။ မြန်မြန်ထုပ်စမ်းပါ မေမေရယ်။ တကယ်လို့များ သူကလေးသေလို့ သွားလျှင် ကုဏ္ဍလကေသာမှာလဲ သေရာသို့ အမြန်လိုက်ရတော့ မှာပေါ့’ အဲသို့ကလျှင် တဏှာ ရမက်ကြောင့် မရှက် မကြောက် ဘာကိုမှမထောက်ဘဲ စိတ်ရှိသလောက် ဖွင့်လှ်ပြောလိုက်ပါရော။

သွီးရဲ့စကားကိုကြားတော့ မိခင်ကြီး၏ စိတ်နှလုံးမှာ ဖြုံးကနဲ အပူဆိုက်ပြီး ‘‘ဟိုက်-သည်အချက်ကဖြင့် အခက်ဆုံး ဖြစ်နေပေါ့။

ကုဏ္ဍလုကေသာထေရ်ဝိဝတ္ထု

၁၆၁

သည့် လူမိက်ကိုမှ သူကြိုက်ပလေတယ်။ သူဌေးသားတွေ လာ
 လိုက်ရှာကြတာ သည်ယုံ အဘိုးထိုက်တွေကိုဘော့ မကြိုက်နိုင်
 ဘူးလို့ ငြင်းပြီး အတင်းဖယ်ရှားလိုက်တယ်။ မှားလိုက်တဲ့သွီး၊
 အသိုလိုက်လို့ အမိက်တွေ သီးကုန်တာဘဲထင်ပါရဲ့။” ဆဲသည့်လို
 တွေးတောပြီး အတန်ကြာကလေး ငေးစိုက်၍ နေရှာတယ်။ ။
 ထို့နောက် မိခင်က ဖြောင်းဖြောင်းဖြူဖြူနှင့် “စဉ်းလဲစဉ်းစားပါအုံး
 သွီးရယ်။ စိတ်သင်တိုင်း ဇွတ်ဒရုတ်၊ လွှတ်လွှတ်ပြီး မလုပ်လိုက်စမ်း
 ပါနှင့်။ သွီးမြင်လိုက်ရတယ်ဆိုတဲ့ အကောင်ဟာ မိုးမှောင်မိုက်ခဲ့
 ရူးရဲပေတေ ဆိုးချင်တိုင်းဆိုးနေတဲ့ သူခိုးမီးမြကြီး ဖြစ်ပါဘယ်။
 အမည်မှာတော့ “ချေန်ခွယ်”တဲ့။ သည်လိုလူ ... (စကားမဆုံးခင်
 သွီးက ဒေါသထွက်ဘဲ မျက်ခွက် အမူအရာဆိုးကြီးနှင့် “ကဲ-ကဲ-
 တန်ပါတော့- တန်ပါတော့၊ သည်လိုလေမျိုးတွေ ထွက်လာလိမ့်
 မယ်ဆိုတာဘဲ တင်ကြိုလို့သိပါရဲ့။ ဆိုးဆိုးညစ်ညစ် ဖြစ်ချင်တိုင်း
 ဖြစ်စေတော့၊ ကိုယ်ချစ်မှ၊ ကိုယ်ကြိုက်နိုင်တာမျိုးပါ။ သွီးအကြိုက်
 အလိုလိုက်မယ်ဆိုပြီး၊ ယခုတော့ ဘာလေး၊ ညာလေးနှင့် ကွေ့ဘီး
 ကွေ့ကောက် ဘောက်ဘောက်ပြန်ပြန် မတန်သော၊ မဟန်သော
 ရှောင်တောင်တောင် ပြောနေပေါ့မဟုတ်လား။ ကဲ-ကြွေတော်မူပါ
 တော့၊ သည်အိပ်ရာပေါ်မှာ အသားကွေးပြီး သည်ကအမိက်မ
 ကလေးသေပါတော့မယ် သို့ကလိုပြောဆိုရာ၊ မိခင်၏စိတ်ထဲမှာ
 ထိတ်ခနဲတုန်လှုပ် မှင်ဝကိုလက်နှင့်အုပ်ပြီး မပြီးချင်ဘဲနှင့် ပြီးရှင်ကာ
 “စိတ်မရှိပါနှင့်သွီးရယ်၊ စဉ်းစားချင်၊ စဉ်းစားပါစေတော့လို့၊ နဲ့နဲ့
 ကလေးပြောမိတာပါ။ သွီးချမ်းသာအောင် ရှက်ဆောင်လို့ပေးပါ
 မယ်။ စိတ်အေးအေးနှင့်ပြီးပြီးနဲ့လုံးကြည်ကြည်လင်လင်ထားပါဘော့
 ကဲ-ထ၊ စမ်းပါ သည်လိုခွေတေဘေကြီး အိပ်နေတာကိုမကြည့်
 ရက်ပါဘူး၊ သွီးရဲ့ဘခင်နှင့်အလျှင် အမြန်တိုင်ပင်၍ သည်ကိစ္စကို
 ထမြောက်အောင် ကြံစည်ပါတော့မယ်” ဆဲသည့်လိုပြောဘော့၊ သွီး
 ချောကလေးရဲ့နဲ့လုံးသွေးဖြိုးကနဲအေးပြီး ကွေးရာမှထလို့ထိုင်လိုက်
 တယ်။ ပြီးပြီး ရှင်ရှင်နှင့် မိခင်ကိုမျက်နှာချိုသွေးနေပြန်တာပေါ့လေ။

ထို့နောက် မိခင် သူဌေးကတော်ကြီးသည် ဘခင် သူဌေးကြီး ထံသို့ အမြန်ပြေးလာပြီးလျှင်၊ သွီး၏ဖြစ်ပုံအလုံးစုံကို အကုန်ပြန် ကြားပြောဆိုတယ်။ သူဌေးကြီးကလဲ၊ သွီး၏စိတ်ကြိုက် အမြဲ ပင် အလိုလိုက်လေ့ရှိသောအတိုင်း၊ “ကဲ-ကဲ-နောင်ခါလာ၊နောင် ခါဈေးပေါ့။သွီးကလေး ယခုစိတ်ချမ်းသာရင်ပြီးရော၊ သည်အရေး ကို ဆောင်ရွက်လို့ပေးမယ်။” ဤသို့ပြောဆိုကာ အသပြာထောင် ထုပ်ကို ယူပြီး မြို့ဝန်ကြီးထံသို့ အမြန်လိုက်သွားပါရော။ မြို့ဝန် ကြီးကလဲ လာဘ်စားလေ့ရှိတဲ့ လက္ခဏာပါဘဲ။ အသပြာထောင် ထုပ်ကိုမြင်တော့ နှင်တင်တင်နှင့် စိတ်ကြွလာတာပေါ့လေ။

သူဌေးကြီးကဘိုးတိုးတိတ်တိတ်အသာကြိတ်ပြီး၊ “သည်အသပြာ ထောင်ထုပ်ကိုယူတော်မူပါ။ မောင်ရန်စွယ်ရဲ့အစား ရာဇဝတ်သား တယောက်ကို စီရင်လိုက်ပါတော့။ ကျွန်ုပ်၏သွီးကလေး စိတ်နှလုံး ချမ်းအေး၍ သေဘေးမှလွတ်အောင် ကြံစည်ရတာပါ။ မြို့ဝန်ကြီး ပြီးလျှင်လဲ ဘယ်အမှုမျိုးမဆို မီးသေသလို ပြီးစီးနိုင်ပါတယ်။” အဲသည်လို ပြောဆိုကာ အသပြာထောင်ထုပ်ကို အပ်နှင်းတော့၊ မြို့ဝန်မင်းကပြုံးပြုံး၊ ပြုံးပြုံးနှင့် ‘ကဲလေ့ရှိပါစေတော့၊ လုံခြုံပါစေနော်၊ လူအများသိလို့ မသွားပါစေနှင့်၊ ခင်ဗျားကြီးရဲ့ သမက်လောင်းကို ကောင်းကောင်းဆောင်ယူလို့သွားပေတော့။’ သို့ကလိုတိုတိုပြော ဆိုပြီး၊ သူများမသိအောင် သူဌေးကြီးလက်သို့ မောင်ရန်စွယ်ကို အပ်နှင်းလိုက်တယ်။ ထို့နောက် မြို့ဝန်ကြီးက နှောင်အိမ်မှာ ချုပ်ထားတဲ့ရာဇဝတ်သားတယောက်ကိုထူစားထိုးကာသုသာန်မှာ စီရင်လိုက်ပါရော၊ ကံဆိုးတဲ့ ရာဇဝတ်သားမှာဖြင့် နေ့မစိတ်နှင့် သွားရှား ပေါ့။

ကဲ-စဉ်းစားကြစမ်းပါ။ လက်ဆောင်ထိုးခြင်းဆိုတဲ့ အထုပ်ဟာ ဘာသို့ကလောက်ယုတ်မာသလဲလို့ ‘ငွေများချွေးဇို-တရားနီဇို’ ဆိုတဲ့ စကားဟာ တော်တော်မှန်တယ် မဟုတ်လား၊ ငွေအသပြာနှင့် လက်ဆောင်ထိုးဖြင့် စိတ်တူမျိုး ပြောင်းသွားတတ်တာချည်းဘဲ၊ ငွေလက်ဆောင်အတွက် မဆိုင်းတဲ့အသက်များကိုလဲ သေစေနိုင်

ကုဏ္ဍလကေသာထေရီဝတ္ထု

၁၆၃

တယ်။ ။တရားသူကြီးခေါ်တဲ့လူမျိုးမှာ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာဆိုတဲ့ ကျော့ကွင်းနဲ့ လွတ်ကင်းတို့ အခက်သားဘဲ။ လက်ဆောင် စား၍ မတရားစီရင်လေ့ရှိတဲ့တရားသူကြီးများဟာစိတ်သာချပေတော့မိဋ္ဌ မလွဲအဆင်းရဲနှင့် ငရဲဒဏ်ကို ကေန ခံရစမြဲပေါ့။ အဲ-သို့အတွက် ကြောင့် သူတော်ကောင်း ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများဟာ မင်းလုပ်ရမဲ့ ဘဝ မျိုးကို ကြောက်လန့်ကြတာပေါ့။

ကုဏ္ဍလကေသာနှင့် မောင်ရန်စွယ်။

ဘခင်သူဌေးကြီးသည် သတ္တုက ခိုးသားကြီးကို တိတ်ဘဆိတ် နှုတ်ယူ၍လာခဲ့ပြီးနောက် သူဌေးကတော် လက်သို့ အပ်ပြီး “ကဲ- ညီးတို့ သဘောအတိုင်း စီမံချင်သလို စီမံကြပေတော့။ မင်းတို့ မိန်းမများနှင့်ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စထဲမှာ ငါမဝင်ခြင်ဘူး” ဤကဲ့သို့ ပြောဆို အပ်နှင်းရာ သူဌေးကတော်ကြီးက သမက်လောင်းကိုခေါ်ပြီး သွီး စံပျော်တဲ့ ဘုံပြသသန်ပေါ်သို့ တက်သွား ပါရော။ ကုဏ္ဍလ ကေသာကလဲ မလာခင်ကပင်မြို့တင်ပေါက်ကိုဘွင့်ကာ မျှော်လင့် ကြိုဆိုနေသဖြင့်၊ မောင်ရန်စွယ်ကိုမြင်တော့ ဘဝင်ကိုလေပင့်ပြီး နင့်ကနဲသွေးတုန်၍ အဟုန်ပြင်းထန်တဲ့ အချစ်တွေဟာ ဖြစ်ရေလို စီးဆင်းကုန်တာပေါ့လေ။

ပြာသာဒ်ပေါ်သို့ တက်လာတော့ ကုဏ္ဍလကေသာက တံခါးဝက နေပြီး ဆည်းကြိုနှုတ်ဆက်၍လက်များကိုဆွဲကိုင်ဘယ်။ မိန်းမ ဣန္ဒြေ ကိုမျှမဆယ်နိုင်ရှာတော့ဘူး။ မိခင်ကြီးကလဲ သွီးနှစ်သက်ထား ကိုပင် ကြည့်လင်ရှင်ပြီး စိတ်နှလုံး အေးမြလို့ နေရှာတာပေါ့။ ဘယ်လိုမှ မပြောရှာတော့ဘူး။ ။မောင်ရန်စွယ်ကလဲ ကုဏ္ဍလကေသာရဲ့မျက်နှာ နှင့် ကိုယ်သဏ္ဌာန်များကို သူခိုးဟန်ပန်နှင့်ကြည့်ရှုပြီး “အင်း-သည် ကောင်မကလေးဟာ ရုပ်လက္ခဏာလဲ အတော်သားဘဲ။ သူဆင် ထားတဲ့ ရတနာတွေဟာလဲ အတော်များတယ်။ ခိုးပေါက် ခိုးလမ်း ဖြင့် စန်းပွင့်လို့နေပြန်ပေါ့၊ ခားရကံကြီးနဲ့ မုတ်ဆိတ်များနဲ့” ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း ငါ့ကုသိုလ်ကံမြှောက်လို့ သူဌေးအိမ်သို့ ရောက်လာ

၁၆၄

ထေရီတာသာပြန်

ပြန်ပေါ့၊ ဒီတခါဖြင့် လှလှပပ, ငဝလင်လင်ကြီး ခိုးရနပတော့မယ်”
 ဆဲသို့ကံလို အကြံတွေပေါက်လာသတဲ့။ သူခိုးနက္ခတ်နှင့် ယှဉ်၍
 ဘွားမြင်လာတဲ့သူဖြစ်တော့ ခိုးခြင်တဲ့စိတ်တွေကို မထျော့ဘူးပေါ့။
 မွေးကတဲကပါတဲ့စရိုက်မျိုးကို ထိုက်ချိုးဖျက်ဆီးလို့မရနိုင်ဘူး။

အချုပ်အားဖြင့် ပြဆိုရပါလျှင်၊ ထိုအချိန်အခါကစပြီး ကုဏ္ဍလ
 ကေသာနှင့် သတ္တုကသူခိုးကြီးနှစ်ယောက်မှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ
 နှစ်သက်စွာဖြင့် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံလို့ နေကြ ပါရောတဲ့။
 ကုဏ္ဍလကေသာမှာလဲ သူနှစ်ချိုက်တဲ့ လင်ယောက်ျားကို ရလို့
 ရှေးကနှင့် မတူဘဲ ကြည်ဖြူရှင်လန်းစွာ ပန်းပွင့်ရဲ့ပမာ မျက်နှာ
 ကြည်လင်လို့နေတယ်။ သူချစ်ခင်တဲ့ ခိုးသားကြီးရဲ့အပေါ်မှာ မယား
 တို့ဝတ်ဘရားအတိုင်း ပြုစုကျွေးမွေးလိုက်တာကလဲ လွန်ပါရောတဲ့
 မောင်ရန်စွယ်မှာလဲ ကြီးကျယ်တဲ့စည်းစိမ်နှင့် ဂုဏ်သိမ်တက်တိုး
 ပြီး အမျိုးမျိုး ခမ်းနားနေတာပေါ့လေ။ ကုဏ္ဍလကေသာသည်
 လွန်ခဲ့တဲ့ကမ္ဘာတစ်သိန်းအခါ ပဒုမုတ္တရ ဘုရားရှင် ရွှေလက်ထက်
 တော်အခါကစပြီး မွေ့မွေ့သိမ်သိမ် ဣန္ဒြေရှိစွာနှင့် ကျင်လည်လာ
 ခဲ့ရာ ယခုအဆုံးဘဝမှာ ဣန္ဒြေပျက်သွင်း၍ ရှက်ခြင်း ကြောက်ခြင်း
 အတော်ကလေးကင်းသွားရှာရတယ်။ ဘယ်လိုကံမျိုးကြောင့် သို့က
 လို ဆိုးရဲတယ်လို့မထိနိုင်တော့ဘူး။ သည်နေရာမှာအဋ္ဌကထာ ဆရာ
 ကြီးကလဲ ရှေးကံအကြောင်းကို ဘွင့်ဆိုတော် မမူခဲ့ဘူး။

(အပဒါနိပါဠိတော်ကြီးကို ထုတ်ဆောင်၍ ပြပါဦးမည်)။

(တ) ပစ္ဆိမေစဘဝဒါနိ၊ ဂိရိဗ္ဗဇပုရုတ္တမေ။

ဇာတာသေဋ္ဌိကုလေဖိတေ၊ ယဒါဟံယောဗ္ဗနေဋ္ဌိတာ။

(တ) အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ပစ္ဆိမေ၊ အဆုံးစွန် ဖြစ်သော။
 ဣဒါနိဘဝေ၊ ဤယခုဘဝ၌မူကား၊ ဂိရိဗ္ဗဇပုရုတ္တမေ၊ တောင်ငါးတန်
 တို့ဖြင့်ပတ်ခြုံဝန်းဝိုင်းအပ်သော၊ ရာဇဂြိုဟ်မြို့တော်မြတ်ကြီး၌၊ ဖိတေ၊
 ကြွယ်ဝကုံလုံ၊ ပြည့်စုံချမ်းသာလှစွာသော၊ သေဋ္ဌိကုလေ၊ သူဌေး
 အမျိုး၌၊ ဇာတာ၊ ဖြစ်ခဲ့ရပါသတည်း။ ယဒါ၊ အကြင်အခါကာလ၌။

အဟံ၊ အက္ခန္တိသည၊ ယောဗ္ဗဓန၊ ရုပ်ဆင်းတင့်တယ်၊ သက်ရှယ်
နုမြစ်၊ အပျိုခေတ်၌၊ ဗြိတာ၊ ဆိုက်ရောက်ရင်တည်၍နေခဲ့ပါသတည်း။

(ထ) စောရံဝဇ္ဇန္တိယုန္တံ၊ ဒိသွဇ္ဇတ္တာတဟိံအဟံ။

ပိတာမေတံသဟဿန၊ မောစယိတွာဝဓာတတော၊

အဒါထိတဿမံတာတော၊ ငိဒိတွာနမနံမမ။

(ထ) တဟိံ၊ ထိုသက်ရှယ်နုမြစ်၊ အပျိုခေတ်သို့ ရောက်သော
အခါ၌၊ အဟံ၊ အက္ခန္တိသည၊ ဝဇ္ဇန္တံ၊ သတ်ရန်အလို့ငှါ။ နိယုန္တံ၊
ထုန့်ကဲရိုက်ပုတ်၍၊ မြို့တွင်းမှထုတ်လာသော။ စောရံ၊ ခိုးသူကို၊ ဒိသွဇ္ဇာ၊
ပြာသန်ထက်မှ တွေ့မြင်ရသည်ရှိသော်။ ရတ္တာ၊ သဗ္ဗယာနုစသက်၊
စုံမက်မြတ်နိုးသောစိတ်ရှိသည်၊ အာထိံ၊ ဖြစ်ခဲ့ပါသတည်း။ မေ၊
အက္ခန္တိ၏၊ ပိတာ၊ ဘခင်သူဌေးကြီးသည်။ တံ၊ ထိုသတ်ရန်
အလို့ငှါ မြို့မှထုတ်ယူလာသောခိုးသူကြီးကို။ သဟဿန၊ အသပြာ
တထောင်ဖြင့်၊ တတောဝဓာ၊ ထိုသတ်မည် ဘေးကြီးထဲမှ၊ မောစ
ယိတွာ၊ လွတ်ရလေအောင်၊ ကြံဆောင် ပြီးသည် ရှိသော်။ ။
တာတော၊ ဘခင်သည်။ မမ၊ အက္ခန္တိ၏။ မနံ၊ ကြိုက်ချစ်သောစိတ်နှလုံး
ကို၊ ငိဒိတွာန၊ ထိလေသောကြောင့်၊ မံ၊ အက္ခန္တိကို။ ဘဿ၊ ထိုခိုးသား
ကြီးအား။ အဒါထိ၊ ထိမ်းမြားလက်ထပ်၍ ပေးလေသတည်း။

သတ္တုကဆီတဲ့ မောင်ရန်စွယ်ဟာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ ခြွေရံ
ပေါင်းများစွာနှင့် ခံစားစံစားလို့နေရသော်လည်း သူစိတ်ထဲမှာများစွာ
နှစ်သက်ခြင်းမရှိဘူးတဲ့။ ဘာကြောင့်လဲလို့ဆိုတော့ သူဝါသနာရှိတဲ့
သူခိုးအထုပ်ကိုမထုပ်ရလို့ပေါ့။ ။ သူဇာတာထဲမှာ စောရန်ကွတ်
အမြဲယှဉ်ကပ်လို့ ပါနေတဲ့အတွက် စည်းစိမ်ချမ်းသာပေါင်းများ
စွာနှင့်ဘယ်လိုပင်ထားသော်လည်း သူစိတ်ထဲကဟော့ ခိုးချင်၊ တိုက်ချင်
တဲ့အသံကိုသာ အမြဲမပြတ် ကြံစည်နေတယ်။ ပဋိသန္ဓေကပါလာတဲ့
ဝါသနာစရိုက်ဆိုတာ အသွန်တရာ ခိုင်မြဲတာကလား။ ။ ဥပမာ
ဘာနှင့်တူသလဲလို့ ဆိုတော့၊ တောထဲက ကျားကိုသမ်းပြီး ဆန်း
ကြယ်တဲ့ရွှေလှောင်အိမ်ကြီးအတွင်းမှာကောင်းစွာမွေးမြူ၍သူကြိုက်
တဲ့ အမဲသား၊ ငါးဘို့ကို များများကြီး ကျွေးမွေး ထားသော်လည်း

၁၆၆

ထေရ်ဘာသာပြန်

ရွှေလှောင်အိမ်ကြီးထဲမှာ မွေ့လျော်ပျော်ပျော်ပိုက်စွာ မနေချင်ဘူး။ သူ စရိုက်ဝသီအတိုင်း တော၊ တောင်၊ အတွင်းမှာ ကိုးကုန်း ကိုးကျင်း၊ လွဲပတ်ခါ ရှာတွေ စားသောက်ခါ နေထိုင်ရမှ မွေ့လျော်နိုင်တဲ့ ပုံမျိုးထိပေါ့။

သတ္တက၏ သူခိုးဥာဏ်။

မောင်ရန်စွယ်ဆိုတဲ့ ခိုးသားကြီးသည် သူဌေးသွီးနှင့် အတူတူ ကြည်ဖြူရှင်ပျော်ပြာသားပေါ်မှာ အပျော်အဖြေ ခြွေရွှေ အမျိုးမျိုး တို့နှင့် နေထိုင်ကာ သုံးခုက်လောက်ကြာတော့ သည်လို အကြံမျိုး တွေပေါ်ပေါက်လာတယ်။ “သူဌေးသွီးနှင့်ရပြီး သူဌေး စည်းစိမ် ကြီးနှင့် နေရသော်လည်း ငါ့စိတ်က မပျော်ပိုက်ဘူး။ ကိုယ်ပိုင်အစွမ်း သတ္တိကို အသုံးပြုပြီး ခိုးရ၊ တိုက်ရမှ ငါပျော်ပိုက်နိုင်မယ်။ သည် သူဌေးအိမ်က မလွတ်သမျှမှာဖြင့် ငါ့အလိုဆန္ဒ ပြည့်စုံ တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ တခြားလူများကို မတိုက်ခင် အသက်သခင် ဖြစ်တဲ့ သည်ကောင်မကို တိုက်ရတော့မှာတဲ့ ငါ့ကိုကယ်ဆယ်ထားသော်လည်း သည်ကောင်မအပေါ်မှာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ကျေးဇူးတင်ဘူး မရှိပါဘူး။ ငါ့ရုပ်သွင်ကို ခင်မင်နှစ်သက်ပြီး သူကြိုက်ချင်လို့ သူ ကယ်ဆယ်တာ ငါနှင့် ဘာဆိုင်သလဲ။ တကယ့်မေတ္တာ၊ တကယ့် ကရုဏာမျိုးနှင့် ကယ်ဆယ်တာမဟုတ်ဘူး။ တဏှာနှင့် ကယ်ဆယ် တာကို တရားတယ်လို့ဆိုရမလား။ တရားသဖြင့် ကယ်ဆယ်ခြင်း ကိုခံနေရတာလဲ ရှက်စရာအလွန် ကောင်းတယ်။ မိန်းမ အရှင်ကို ခိုလှုံ၍ လူ့ဘုံမှာ အသက်ရှင်နေရတယ်ဆိုတာလဲ ယောက်ျားအစွမ်း ယုတ်ပြီး စက်ဆုပ်ဖို့အလွန်ကောင်းတယ်။ သည်အကောင်မလက်က မလွတ်သမျှဖြင့် ယောက်ျားပြီနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကိုယ်မှာ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတန်ဆာဟာလဲ လွန်စွာ အဘိုးထိုက်တန် တယ်။ ငါသွားဖို့စရိတ်ရအောင် သည်ကောင်မဝတ်ဆင်တဲ့တန်ဆာ ကို မြန်စွာ တိုက်ခိုက်ရတော့မှာတဲ့’ ဆဲ-သို့ကလျှင် အကြံမျိုးတွေ ပေါ်ပေါက်လာသတဲ့။

ကုဏ္ဍလကောသာထေရ်ဝိဝိဇ္ဇာ

၁၆၇

ကဲ-စဉ်းစားကြစမ်းပါ။ သူခိုးလူယုတ်မာကြီးရဲ့ ကြံပုံ၊ စည်ပုံဟာ နေရာကျရဲ့လားလို့။ ။ အဲ-သို့ကလျှင် ကြံစည်ပြီးတော့ လူယုတ်မာ တို့၏အမူအရာ စိတ်နှလုံးမသက်သာ မျက်နှာမလှပပနှင့် အိပ်ရာ ထဲမှာ သွေအိပ်နေလိုက်တယ်။ ။ အဲသည်လျှင်အမူအရာကို ကုဏ္ဍလ ကောသာကမြင်တော့ ပူပင်နွမ်းယိ ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိ ပြာက ထိ ပြာကလာ ယောင်တီးယောင်တ ခုကွမ်းဘောက်လောင်ပြီး သူ လင်အပါးသို့ စောင်းချဉ်းကပ်လျက် “မောင်ရယ်-ဘာဖြစ်ရတာလဲ၊ စိတ်မချမ်းသာအောင်ဘာမျှအချက်မရှိပါဘူးကလား။ ဖြားများ ဖြား သလား၊ ကိုယ်လက်များက ဖြင့် မပူပါဘူး။ မကြည့်ဖြူတဲ့အချက်ရှိလျှင် နှုတ်မြွက်လို့ ဘွင့်ပြောပါ။ နှမအသက်နှင့်လဲပြီး မောင့်အသက်ကို ကယ်နိုင်ပါတယ်အစတုံးကလဲကယ်ခဲ့ပြီမဟုတ်လား။ မောင့်အတွက် နှမသာ အဆင်းရဲခံလိုက်ပါမယ်။ အချစ်ပန်းမှီ နွမ်းညှိုးနေတာကို မကြည့်ရက်ပါဘူး” အဲ-သို့ကလျှင် ချစ်ခင်တဲ့ အမူအရာနှင့် တိတိ တာတာပြောဆို ချော့မော့ရှာတယ်။

သည်စကားကို ကြားတော့ ခိုးသားကြီး မောင်ရန်စွယ်က ပရိ ယာယ်စကားဖြင့် သည်လျှင်ပြောကြားသတဲ့။ ။ နှမရယ် စိတ်မချမ်း သးဖြစ်ရခြင်းအကြောင်းက သည်လျှင်ပါ။ မောင့်ကိုဘမ်းဆီး၍မြို့ဝန် ကြီးက မြို့မှ ထုတ်သွားစဉ်အခါ ခိုးသားတို့ကို ပစ်ချရာ ဇွာနဖြစ်တဲ့ တောင်စောင့်နတ်မင်းကို ပြောဆိုတိုင်တမ်းမိပါတယ်။ ။ ရှင်နတ် မင်း အကျွန်ုပ်၏ အသက်ဘေးမှ ချမ်းသာရာရအောင် ကယ်ဆယ် တော်မူပါ အကယ်လျှင်အသက်ဘေးမှ လွတ်ကင်း ချမ်းသာခဲ့ပါလျှင် အရှင်နတ်မင်းအား ကြီးကျယ်သော ပူဇော်ခြင်းဖြင့် ပူဇော်ပါမယ်။ အဲ-သို့ကလျှင် တိုင်တမ်းခဲ့ဟယ်နှမရဲ့။ သို့ အတွက်ကြောင့် မောင့် အသက်မသေဘဲ ချမ်းသာခွင့်ကို ရခဲ့တယ်။ တောင်စောင့် နတ်မင်း ကြီး ကယ်ပေးလို့ မောင့်ကိုမြင်တဲ့အခါ နှမကလဲ ချစ်ခင် တာပေါ့။ တောင်စောင့်နတ်မင်းကြီးဟာလဲ အသက်သခင် တပါး။ နှမကလဲ အသက်သခင်တပါးမှန်ပါပေတယ်။ နှမနှင့်မောင် ချစ်ကြိုးနှောင်ပြီး ပြောင်ပြောင်လက်လက် ချစ်ခင်ပေါင်းသင်းရတာလဲ တောင်စောင့်

၁၆၈

ထေရိဘာသာပြန်

နတ်မင်းကြီးရဲ့ ကျေးဇူးတဲမဟုတ်လား။ ။ မောင်မှာတော့ သူဌေး
သွီးနှင့်ရ၍ သုခဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံနေပေါ့။ တောင်စောင့် နတ်မင်းကြီး
ကိုတော့ မပူဇော်ရသေးဘူး။ သို့အတွက်ကြောင့် စိတ်လက် ညှိုးနွမ်း
၍ မချမ်းမသာ ဖြစ်နေရတာပါ။ ဘေးမျှ တခြားအကြောင်း မရှိပါ
ဘူး။ ။ အဲသည်လိုပြောဆိုတယ်။

ကုဏ္ဍလကေသာက ရှင်ပြဘုံ မျက်နှာနှင့် “အို-သည်လိုလား။
တောင်စောင့် နတ်မင်းကြီးကို ပူဇော်ဖို့ဆိုတာ ဘေးခဲယဉ်းသလဲ
မောင်နှင့် နှမ-ပေါင်းသင်းရအောင် ရှက်ဆောင်စေ့စပ်တဲ့ ဖူးစာ
နတ်ကြီးထဲ မှန်ပါပေတယ်။ မောင်ပြောတဲ့စကားကို ကြားရတော့
နတ်မင်းကြီးရဲ့ အပေါ် မှာလွန်စွာကြည်ညို သွားတာဘဲ နှမကိုယ်တိုင်
ပူဇော်ခြင်ပါတယ်။ မဆိုင်းပါနှင့်ဘော့ မောင်နှင့် အတူသွားပြီး
ပာနေပင် ပူဇော်ကြဖို့ရဲ့” အဲသည်လို ကြည်ကြည်ညိုညို ပြောဆိုပြီး
လျှင် ကုဏ္ဍလကေသာက နတ်ယကာပွဲများကို ပြင်ဆင်တယ်။ ။
အစုံအလင် ပြင်ဆင်ပြီးတော့ မိမိကိုယ်မှာလဲ ဝတ်စား တန်ဆာ
စုံလင်စွာ ဆင်ယင်လျက် သွီးကညာ ခြွေရံ ပေါင်း များစွာ နှင့်
တောင်စောင့်နတ်မင်းကိုပူဇော်ရန်မောင်နှံစုံ ထွက်သွားကြပါရော။
သူခိုးလူယုတ်မာ၏ ပရိယာယ်ဟာ လွန်စွာစူးရှပါကလားနော်။

ခိုးသားတို့ ပစ်ချသတ်ပစ်ရာဖြစ်တဲ့ တောင်ကြီးသို့ ရောက်တော့
အခြွေ အရံ များ ကို တောင် ခြေရင်း၌ ထားခဲ့ပြီး၊ သွီး မောင် နှံ
နှစ်ယောက်တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ တက်သွားကြတယ်။ ။ ကုဏ္ဍလ
ကေသာက ခြွေရံများကို ချန်ထားခဲ့၍ တောင်ထိပ်ပေါ် သို့
နှစ်ယောက်ထဲတက်သွားရာ ဘိတ်နိမိတ်ပြတဲ့လက္ခဏာဖြင့် ထိပ်ခနဲ
ကြောက်လန့်တဲ့စိတ်တွေပေါ်လာရာ၊ သူခင်ပွန်းလင်၏ မျက်နှာကို
ကြည့်ပြီး၊ “မောင်ရယ် ခြွေရံပေါင်းများစွာနှင့်သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း
တောင်ပေါ်သို့တက်ပြီး တောင်စောင့်နတ်မင်းကြီးကို ပူဇော်လျှင်
ကောင်းလိမ့်မယ်လို့ထင်ပါတယ်။” အဲသည်လိုပြောတော့၊ သတ္တုက
ခိုးသားကြီးက “နတ်မင်းကြီးကို မျက်စိမရှုပ်ပါစေနှင့်၊ ကျေးကျွန်
တွေဆိုတာ နေရာတိုင်းမှာ အသုံးကျတာမဟုတ်ဘူး။ နှစ်ယောက်

ကုဏ္ဍလကေသာထေရီဝတ္ထု

၁၆၉

ထဲသွား၍ ပူဇော်လျှင်ပြီးရောမဟုတ်လား” သည်ကဲ့သို့ ပြောဆိုကာ တက်သွားကြတော့ တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ ရောက်သွားပါရော။

သတ္တုကခိုးသားကြီး၏ ယုတ်မာသော
အကြံအစည်။

တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် သတ္တုက ခိုးသားကြီး၏ စိတ်နေ စိတ်ထား အမူအရာ များက ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲလာပြီး သားကောင်ကို တွေ့တဲ့ ကျားကြီးလို ဖြစ်လာတယ်။ ဆိုးဝါးမိက်မဲတဲ့ အမူအရာတွေ ပေါ်လာတယ်လို့ ဆိုလိုတာပေါ့။ ကုဏ္ဍလကေသာကလဲ ကြမ်းတမ်းရုံ့ရင်းတဲ့ အမူအရာတွေကိုမြင်တော့ လွန်စွာ ထိတ်လန့်ခြင်းဖြစ်ပြီး “တောင်စောင့်နတ်အပေါင်းတို့ ကောင်းစွာ ကြည့်ရှုစောင့်မတော်မူကြပါ။ မိက်တဲ့သူများဟာ မိက်စိတ် ပေါ်လာပြီ ဆိုမှဖြင့် စည်းမရှိ၊ ကမ်းမရှိ မထောက်မထား ပြုထုပ်ကျင့်ကြံ တတ်ကြပါတယ်” ဆဲ သို့ကလျှင် စိတ်ထဲကကြံတွေးပြီး နတ်များကို တိုင်တယ်ပြီးလျှင် ချစ်ခင်တဲ့အမူအရာနှင့် သူသင်ယောကျ်ား၏ မျက်နှာကို ခပ်ပြုံးပြုံး ကြည့်နေရှာသတဲ့။ ပြုံးတဲ့အမူအရာ များဟာ သူမိက်တို့အပေါ်မှာ ဘာမှ အကျိုးမရှိဘူးပေါ့။

မောင်ချန်စွယ်ဆိုတဲ့ သတ္တုကခိုးသားကြီးက ဆင်ယင်ထားတဲ့ ဝတ်စား တန်ဆာတွေကို လွန်စွာသိမြင်တဲ့ အတွက် လောဘရော ဒေါသရော တငေါ့ငေါ့ အစွန်းထွက်ပြီး “ဟေ့-ကုဏ္ဍလကေသာ ဟိုမှာကြည့်စမ်း ချောက်ကမ္ဘာကြီးဟာ ဘာသို့ကလောက် နက်သလဲလို့ ဆဲသည်ချောက်ကြီးဟာ ကုဏ္ဍလကေသာရဲ့ သင်းချိုင်းလို့ မှတ်ပေတော့။ သည်တောင်ထိပ်သို့ ခေါ်လာတာ နတ်ကို ပူဇော်ခြင်းလို့ မဟုတ်ဘူး။ ကုဏ္ဍလကေသာကိုသတ်ပြီး ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေထဲမြင်လို့ ခေါ်လာတာ အမှန်တဲ့။ ကဲ-သေတို့သာပြင်ပေတော့” ဆဲ-သို့ကလျှင် မျက်နှာထားပြီး ကြိမ်းဝါးပြောဆိုပါရော။

၁၇၀

ထေရ်ဘာသာပြန်

ထိုအခါ ကုဏ္ဍလကေသာက မျက်နှာ အနေအထားကို မပြောင်းဘဲ ကြောက်ပင် ကြောက်သော်လဲ တမျိုးဥာဏ်ဖြင့် ဟန်လုပ်ပြီး “အို-မောင်ကလဲ ဘယ်လိုစကားတွေ ပြောနေရတာလဲ။ နတ်မင်းကြီးကိုသာ မြန်မြန် ပူဇော်ပါ။ မကြာမှီ အိမ်သို့ ရောက်အောင် သည်တောင်ကြီးပေါ်မှာ မလျော်တဲ့ စကားတွေကို မပြောကောင်းပါဘူး” သည်လိုပြီးရယ်ကာ ပြောဆိုတော့ ခိုးသားကြီးက အလွန် ကြမ်းတမ်းသော အမူအရာဖြင့် “ဟဲ့-ကုဏ္ဍလကေသာ ဘာသော၊ ညာသော၊ ပြီးပြီးရယ်ရယ်ပြောမနေနှင့် တကယ်ဇနန် အမှန်သက် ရထိခံမယ်” ဆဲသည်လို ပြောဆို ကြိမ်းငါးပြီး ချောက်ထဲတွန်းချရန် ကုဏ္ဍလကေသာ၏ လက်ကို အတင်းဆွဲကိုင် လိုက်တယ်။

(ကုဏ္ဍလကေသာ) အို-တကယ်ပင် သနားသဖြင့် ခေတ္တကလေးဆိုင်းတော်မူစမ်းပါ။ ရှင်ဟာ ကျွန်မကို စိုးပိုင်နေတဲ့ သူဘဲ သတ်ခြင်ရင်လဲသတ်နိုင်ပါဘယ်။ ကျွန်မ-မငြင်းဆန်ပါဘူး။ သို့ရာတွင် ကျွန်မမေးချင်တဲ့ အချက်တချက်ကို မေးစမ်းပရစေ။ ကျွန်မအပေါ်မှာ ဘယ်လိုမုန်းစရာ အချက်ရှိလို့ သတ်ချင်ရတာလဲ မသေခင် သည်အကြောင်းကလေးကို သိသွားပါရစေ။

(ခိုးသားကြီး) နင်ဝတ်ဆင်ဟဲ့ အဘိုးတန် ရတနာ တွေကို လိုချင်လို့ သတ်တာပေါ့။ နင့်အပေါ်မှာ မုန်းစရာသော၊ ချစ်စရာသော ဘယ်လိုသဘောမှ ငါ့မှာမရှိဘူး။ အချိန်ကြာညောင်းအောင် ဗလောင်းဗလဲစကားတွေပြောမနေနဲ့ ငါကဲ့သို့သောသူကို ဘယ်အတွက်ကြောင့် သတ်ရသလဲလို့အကျိုးအကြောင်း၊ အဆိုးအကောင်း တွေကို မေးနေတို့မလို့ဘူး။

(ကုဏ္ဍလကေသာ) ခေတ္တကလေးဆိုင်းတော်မူပါအုံး။ ရှင့်အသက်ကို သေမင်းလက်မှ ကျွန်မ ကယ်ဆယ်ထားလိုက် ရပါတယ်။ သည်ကျေးဇူးများကို မထောက်ထားတော့ဘူးလား။

(ခိုးသားကြီး) အလိုသူက အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင် ရယ်လို့ ဂုဏ်ခေါ်နေပြန် ပါပေါ့ကလား။ ဘာကို ကျေးဇူးတင်ရ မှာလဲ

ကုဏ္ဍလကေသာထေရ်ဝိဝတ္ထု

၁၇၁

ငါ့ကိုမြင်လျှင် ချစ်ခင်တဲ့ လောဘတိုက်ပြီး နင်ကြိုက်လို့ ကယ်ဆယ်တာ မဟုတ်လား။ ငါ့ကိုမရလျှင်လဲ နင့်အသက် သေမယ်ဆို ငါ့ကိုရလို့သဘောကျတဲ့အတွက် နင့်အသက် ယခုလောက် ရှေ့နေတယ် မဟုတ်လား။ နင့်အကျိုး အတွက်ကြောင့် နင်ကယ်ဆယ်တာဘဲ ဘာကြောင့် ကျေးဇူးတင်ရမှာလဲ နောက်ထပ်လို့ စကားမပြောနှင့် မောရုံသာရှိလိမ့်မယ်။

ထိုအခါ ကုဏ္ဍလကေသာက “ငါ့ကိုဖြင့် အမှန်သတ်တော့မှာ ဘဲ၊ သူ့ကိုကယ်ဆယ်မိတာ မှားခြင်းကြီး မှားကုန်ပေါ့။ ပစ္စည်းဥစ္စာကိုယူပြီး လူကိုချမ်းသာ ပေးပါလို့ ရှိခိုးတောင်းပန် အသနားခံရအုံးမှာဘဲ” ဆဲသည်သိကြီးစည်ပြီး ခိုးသားကြီး ထံပါးမှာ ဝပ်တွားရှိခိုးလျက် ‘အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်ကြီးရယ် အသက်ကလေး တချောင်းကို ကယ်ဆယ်တော်မူပါ။ ဇီဝိဘဒါနဆိုတာ လွန်စွာ အကျိုးကြီးလှပါတယ်။ ကျွန်မတကိုယ်လုံးမှာ ဝတ်ဆင် ထားတဲ့ အဘိုးတန် ရတနာအလုံးစုံကို အကုန်သိမ်းယူတော်မူပြီး အသက်ကလေးကို ချမ်းသာပေးတော်မူပါ။ ကျွန်တော်မကိုလဲ အသက်ထက်ဆုံး ငွေဝယ်ကျွန်မ တယောက်ကယ်လို့ ထင်ထင် ရှားရှား အများသိအောင် ကြော်ငြာတော်မူပါ။ အသက်ရှည်သမျှ ကာလ ပတ်လုံး ခြေရင်းအထုပ်အကျွေး ကျွန်မကလေးအဖြစ်နှင့် နေပရစေတော့’ ဆဲ-သို့ကထို ပြောဆိုတောင်းပန်ကာ ဂါထာတပုဒ်ကို ရွတ်ဆိုရှာလေသတည်း။

(ဒ) ဣဒံသုဝဏ္ဏကေယူရံ၊ မုတ္တာဝေဠုရိယာဗဟူ၊

သဗ္ဗံဝရဿုဘဒ္ဒန္တံ၊ မဉ္ဇုဒါသိတိ သာဝယ။

ဗ သဒ္ဒန္တံ၊ အို-ကျွန်မသခင်၊ ကျေးဇူးရှင်။ ဣဒံသုဝဏ္ဏကေယူရံ၊ ဤရွှေလက်ကောက်ကြီး၊ ရွှေပုတီး၊ ရွှေခြေချင်းစသော၊ အဆင်တန်ဆာအပေါင်းကို၎င်း။ ဗဟူ၊ များပြားမျိုးမှန်၊ အဘိုးတန် ဖြစ်ကုန်သော၊ မုတ္တာဝေဠုရိယာ၊ ပုလဲ မြသား၊ ပဏှမြား၊ မိန့်၊ ကြောင် အစရှိသော ရတနာအမျိုးမျိုးတို့ကို၎င်း။ သဗ္ဗံ၊ ကျွန်မတကိုယ်လုံး၌ ဝတ်ဆင်ထားသော တန်ဆာအလုံးစုံကို၎င်း။ ဝရဿု-

၁၇၂

ထေရ်ဘာသာပြန်

ဂဏှဿ၊ အရှင်အလိုရှိသမျှ၊ ချွတ်ယူတော်မူပါ။ မဉ္ဇ၊ ကျွန်တော်မ
ကိုလည်း။ ဒါသိတိ၊ ငွေဝယ် ကျွန်မကလေး တယောက် ဟူ၍။
သာဝယ၊ အထင်အရှား၊ အချားသိအောင် ကြော်ငြာတော်မူပါ
ထုရား။

အဲသည်လို ခယဝတ်တွင်း၍ တောင်းပန်စကား ပြောကြားတော့
ခိုးသားကြီးက ကုဏ္ဍလကေသာရဲ့ မျက်နှာကို ကျားဆိုးတို့၏ အမူ
အရာဖြင့်၊ မျက်စောင်းထိုးကာကြည့်ရှုပြီး “သယ် သူအသက်ကလေး
တချောင်းကို တယ်နှံမျှပေါ့ကလား။ ပစ္စည်းကိုယူလို့ ထူကိုချင်း
သာပေးပါတဲ့။ တယ်ထိမ္မာတဲ့ ကောင်မကလေး၊ ပစ္စည်းကိုယူပြီး
ထူကိုသတ်ရမှ ကျေနပ်နိုင်တဲ့ ခောင်မောင်ပါ။ ဘယ်အခါမှ အသက်
ကို ချမ်းသာမပေးခဲ့ဘူးဘူး။ သည်လိုများ သနားခဲ့ပါလျှင် လူထိမ္မာ
ကြီးရယ်လို့ အများက ခေါ် ဆိုနေကြမှာပေါ့။ နင်ဝတ်တဲ့တန်ဆာ
တွေကို မြန်စွာ ချွတ်လိုက်၊ တောင်စောင့်နတ်တွေက နင်သေတာကို
ကြည့်ချင်လှပြီ။

ခိုးသားကြီးရှုတ်ဆိုသော ဂါထာ။

(၁) ဩရောပယဿကလျာဏီ၊ မာဗဒ္ဓံပရိဒေဝသိ၊
နစာဟံအဘိဇာနာမိ၊ အဟန္တာဓနမာဘတံ။

(၁) ကလျာဏီ၊ ကောင်းခြင်းတင့်တယ်၊ ချစ်ဘွယ်ထိန်ညှိ၊
အို-သူဌေးသွီးနှံမသယ်၊ ဩရောပယဿ၊ သင့်ကိုယ်၌ ရှိသော
အဆင်း တန်ဆာ အလုံးစုံကို၊ အကုန်ချွတ်လိုက် ပေတော့၊ ဗဒ္ဓံ၊
ပြင်းပြင်းထန်ထန်၊ မာဗရိဒေဝသိ၊ ငိုကြွေးမြည်တင်း၍ မနေလင့်၊
အဟံ၊ ငါသည်၊ အဟန္တာ၊ ထူကိုမသတ်ရဘဲ၊ ဓနံ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာကို၊
အာဘတံ၊ ဆောင်ယူခဲ့သည်ဟူ၍၊ နစာဟံအဘိဇာနာမိ၊ ဘယ်အခါမှ
မမှတ်မိခဲ့ဘူးပါ။

မိန်းမတို့ပရိယာယ်

ပစ္စည်းဥစ္စာကိုယူ၍ ထူကိုသတ်ပစ်မယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ကုဏ္ဍလ
ကေသာကကြားတော့ များစွာ ထိတ်လန့်ခြင်းဖြစ်ပြီး သည်ထူရိုက်

ကြီးဟာ တယ်နည်းနှင့်မှချမ်းသာခွင့်ပေးတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ လူမိက်များမှာ ကုစရာဆေးမရှိဘူးဆိုတဲ့ စကားဟာ တယ်မှန်ပါကလား။ “ကိုယ်ရေးကြို သက်လုံကောင်း”ဆိုတဲ့ စကား အတိုင်း အရေးကြီး ကြိုလာပေါ့။ သက်လုံ ကောင်းကောင်းနှင့် လွတ်ရာ လွတ်ကြောင်းကိုကြံစည်ရတော့မှာတဲ့။ သည်အရေးကြပ်ကြီးထဲမှာ မိန်းမတို့ အမူအရာ ပရိယာယ်ကို လက်ကိုင်ထားပြီး ခိုးသားကြီးကို နှိပ်နင်းရတော့မယ်။ ကိုယ်ချမ်းသာလျှင် ပြီးရောပေါ့။ လူမိက်ကြီး သေချင် သေပလေစေ” အဲ-သို့ကလို မိန်းမဥာဏ်ဖြင့် အကြံအစည် ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လေတယ်။

ထိုသို့ကြံစည်ပြီးတဲ့နောက် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်တဲ့ အမူ အရာ များကို မေးယာဖြင့် ဖုံးလွှမ်းလျက် ခိုးသားကြီးရဲ့မျက်နှာကို ပြီးရှင် တဲ့အမူအရာနှင့် ကြည့်ပြီး ‘ဪ-ကျွန်မ အချစ်ဆုံးကြီးနှင့် ခွဲရ တော့မယ်။ နှမကလေးကဖြင့် အချစ်သွေးသန်လွန်းလို့ မခွဲချင်ရိုး မှန်ပါရဲ့ ယခုဘဝမှာဖြင့် လူမှန်းသိဟဲ့အခါကစပြီး ရှင့်ထက် ချစ်ခင် တဲ့သူဆို၍ တစုံတယောက်မျှမတွေ့ဘူးရိုးမှန်ပါတယ်။ ကေနံ ယုံကြည် တော်မူပါတော့။’

(န) ယတောသရာမိအတ္တာနံ၊ ယတောပက္ခောသ္မိဝိညတံ။

နစာဟံအဘိဇာနာမိ အညံပိယတရံတယာ။

(န) ဘဒ္ဒန္တ၊ ချစ်ဖူးချစ်ခေါင်၊ ပျိုမောင်မောင်။ အဟံ၊ ကျွန် တော်မသည်။ ယတော၊ အကြင်အခါမှ၊ ပဋ္ဌာယ၊ အစပြု၍။ အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ သရာမိ၊ ဆင်ခြင်တုံတရားဖြင့်၊ မှတ်သားမိခဲ့ပါ၏။ ယတော၊ အကြင်အခါမှ၊ ပဋ္ဌာယ၊ အစပြု၍၊ ဝိညတံ၊ သိကြားထိမ္မာ ခြင်းသို့၊ ပက္ခောသ္မိ၊ လူလားမြောက်၍၊ ရောက်ခဲ့ပါ၏။ တတော၊ ထိုသိကြားချိန်ရောက်၊ လူလားမြောက်သောအခါမှ၊ ပဋ္ဌာယ၊ အစ ပြု၍၊ တယာ၊ ချစ်ညွန့်ချစ်ဖူး၊ ပျိုချစ်ဦးထက်။ ပိယတရံ၊ ပိုမိုသာ လွန်၍ချစ်သောသူကို။ အညံ၊ တလေတယောက်မျှ၊ နစာဟံအဘိဇာနာမိ၊ မထိရိုး အမှန်၊ မရှိရိုး အမှန်၊ ကေနံ ယုံကြည်တော် မူသိုက်ပ မောင်မောင်ထူးရား။

၁၇၄

ထေရီဘာသာပြန်

ကုဏ္ဍလကောသာဟာ အရေးကြီးတော့ ကြံပုံအလွန်ကောင်းပါပေတယ်။ ကျွတ်တမ်း ဝင်ရမဲ့ အဆုံးဘဝသို့ ရောက်နေတဲ့သူဖြစ်သောကြောင့် “သေကံမရောက်-သင်္ခမပျောက်” ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ မသေနိုင်ဘူးပေါ့။ မိန်းမတို့၏ ပရိယာယ်အမူအရာဖြင့် အချစ်ဆုံး၊ အခင်ဆုံး၊ ရယ်လို့ ရှင်ရှင်ပြီးပြီးမျက်နှာကလေးနှင့် ဘဝင်အေးအောင် ချော့မော့ ပြောဆိုတဲ့ အခါ ခိုးသားလူမိုက်ကြီးမှာလဲ ပုထုဇန်စရိုက်နှင့် စိတ်နှလုံးကိုထိခိုက်သဖြင့် ငေးစိုက်လို့သွားပါရော။

ထိုနောက် ကုဏ္ဍလကောသာက မိန်းမတို့ အမူအရာဖြင့် တိတိတာတာချော့မော့ကာ သယ်ယိုပြောပြန်သလဲလို့ဆိုတော့ သည်လိုတဲ့။ ။ချစ်ဦးသက်လယ် မောင်မောင်ရယ်၊ နှမကလေးဖြင့် သွားရပါတော့မယ်။ သေခါနီးဆဲဆဲမှာ အချစ်ပွဲကလေး ခံယိုက်စမ်းပရစေအုံး။ အချစ်ဆုံးဆိုတော့ မမုန်းနိုင်ဘူးမောင်မောင်ရဲ့၊ သနားညွှာတာသဖြင့် အခွင့်ကလေးတခု ပေးတော်မူစမ်းပါ။ ပေါင်းရခါလဲမကြာသေးလို့ အချစ်သွေး မရောင့်မရဲ ဖြစ်နေပါတယ်။ ပျိုချစ်တဲ့မောင်တပါးကို အားရပါးရ “ကြို့အိမ်ရှင်-ငိုက်မရှင်” ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း ပိုက်ဖက်လို့နမ်းရှုပ်ပရစေ၊ ပိုက်ဖက်ရင်းတန်းလန်းနမ်းရင်းရှုပ်ရင်း ပျော်ပျော်ရှင်ရှင် သေသွားပရစေမောင်မောင်ရဲ့၊ သေပန်းပွင့်လျှင်မြင့်မြတ်တဲ့ဘုံသို့ နှမလေးရောက်ရပါလိမ့်မယ်။ နောက်တော့ တွေ့ရမှာမဟုတ်တော့ဘူးမောင်မောင်ရဲ့၊ အဆုံးစွန်ပိုက်ဖက်ခြင်းဖြင့် အားရပါးရ နမ်းရှုပ်ပရစေ။” အဲ-သို့ကလျှင် မျက်နှာ ချိုသွေးပြီး ပြောလိုက်တယ်

(ပ) ဖော်တံဥပဂူဟိသံ၊ ကတွာနတံပဒက္ခိကံ။

နစဒ်နိပုနောအတ္ထိ၊ မမတုယျဉ္ဇသင်္ဂမော။

(ပ) ဘဒ္ဒန္တေ၊ အချစ်ဆုံး၊ အခင်ဆုံး၊ မမုန်းနိုင်ဘွယ် ပျိုသက်လယ်၊ ဖော်၊ ပျိုရင်ခွင်အတွင်းသို့ ချဉ်းကပ်လို့ ဝင်လာတော်မူပါ။ တံ၊ သင်မောင်မောင်ဘုရားကို၊ ဥပဂူဟိသံ၊ အားရပါးရ ပိုက်ဖက်

ကုဏ္ဍလကေသာထေရ်ဝိဝိဇ္ဇာ

၁၇၅

နမ်းရှုပ်ထိုက်ပါအံ့။ တံ၊ သင်ရွှေကိုယ်တော်မြတ် ဘုရားကို၊ ပဓာနိ
 ထံကတွာန၊ လက်ျာရစ်သုံးပါးတံသွည့်၍၊ ဥပဂူဟိဿံ၊ အားရပါးရ
 ပိုက်ဖက်နမ်းရှုပ်ထိုက်ပါအံ့။ ဒါနိ၊ ယချ၊ ပုနော၊ နောင်ခါတသနံ၊ မမစ၊
 ကျွန်တော်မအားရင်း၊ တုပ္ပဉ္စ၊ သင် မောင်မောင် ဘုရားအားရင်း၊
 သင်မော၊ နှစ်နှစ်သက်သက် ပွေ့ ဖက်ပေါင်းသင်းရအံ့သော အရေး
 သည်၊ နစအတ္ထိ၊ ရှိနိုင်တော့မည်မဟုတ်ပါဘုရား။

အဲ-သို့က လိုမှုရစ်စဘွယ် မိန်းမတို့ပရိယာယ်ဖြင့် အသွယ်သွယ်
 အချစ်စကားတို့ကို ပြောကြားမြူချော့ပြီးတဲ့နောက် ကုဏ္ဍလကေသာ
 က သတ္တုက ခိုးသားကြီးအား “မချစ်သော်လည်း - အောင်ကနမ်း”
 ဆိုသောစကားအတိုင်း ဟိုကလွဲပြီးပိုက်ဖက်နမ်းရှုပ် သည်ကလွဲပြီး
 ပိုက်ဖက်နမ်းရှုပ် မိန်းမတို့အမှုရစ်နှင့် သူလုပ်ချင်တိုင်း လုပ်နေတာ
 ပေါ့၊ ခိုးသားကြီးကလဲ အသာကလေးညှိမခံနေတယ်။

အမိုက်ကောင်တောင်ပေါ်မှ တွန်းချခြင်း

ကုဏ္ဍလကေသာက ချစ်ခင်ဟန် ဆောင်ဟဲ့ အမှုအရာဖြင့်
 ခိုးသားကြီးရဲ့ နောက်ကြောဘက်က တကြိမ် နှစ်ကြိမ်၊ ပိုက်ဖက်
 နမ်းရှုပ်ပြီး “သွားလေတော့ငမိုက်သား ထိုက်ရာမှာနားလေတော့။”
 အဲ-သည် သိစိတ်ထဲက ကြိမ်းဝါးလျက် တောင်ထိပ်ဖျားမှ တအား
 ကုန်နွှဲပြီး ချောက်ထဲသို့ တွန်းချလိုက်လေသတည်း။ ။ သတ္တုက
 ခိုးသားကြီးမှာ မိန်းမ၏ လက်ချက်ဦးသဖြင့် မည်သို့မျှကြိတ်နွှဲမရ
 နိုင်ဘဲ ဒဏ်ခံခေါက်ခွေးနှင့် သေဘေးဆိုက်ရလေသတည်း။

ကဲ-စဉ်း စားကြစမ်းပါ။ မိန်းမတို့၏ ဥာဏ်စက် ပရိယာယ်
 လက်နက်နှင့် ရုတ်တရက်ပစ်ခတ်ထိုက်ပုံများဟာ ဘာလို့ကလေးက
 အချိုးကျသလဲလို့၊ အဲ-သို့အတွက်ကြောင့် မိန်းမများဟာ ရုတ်တရက်
 ဥာဏ်အလွန်ကောင်းဘယ်လို့ ချိုးမွမ်းကြတာ ပေါ့။ ။ သတ္တုက
 ခိုးသားကြီးကို တောင်ပေါ်မှ ချောက်ထဲ တွန်းချပြီးတဲ့နောက်
 ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လွန်စွာနှစ်သက်လှသဖြင့် ကုဏ္ဍလကေသာက

၁၇၆

ထေရ်ဘာသာဖြန့်

သို့က လိုကြိမ်း ဝါး လိုက်တယ်။ ။ကဲ-မှတ်ကရော ဘဲနှယ်ရှိစ
အသက်သခင် ကျေး ဇူးရှင် ကို မဆင်မခြင် စော်ကားသဖြင့်
သင့်တရားက သင့်ကို စီရင်သွားပြီ၊ ခိုးသားပစ်ချတဲ့ ချောက်ထဲသို့
ခေါင်းလျှိုးပြီး အသေဆိုးနှင့် သေသွားပြီ၊ သားသမင်ကို သားမွေး
မျှင်ဖြင့် အသာကလေး ဘမ်း၍ သတ်လိုက်သလို ခိုးသားကြီး
ငိုက်သားကို မိန်းမတို့ပရိယာယ် တည်းဟူသော နှောင်ကြီး ဖြင့်
ထမ်းပြီး အသာကလေး သတ်လိုက်တယ်။ မိန်းမတို့ပရိယာယ်
အစွမ်းကို ကမ်းကုန်အောင်သိကြပလား။ အဲ-သို့ကလိုကြိမ်းဝါးပြီး
ဥဒါန်းဂါထာနှစ်ပုဒ်ကိုလဲ သို့ကလို ရှုတ်ဆိုလိုက်ပြန်တယ်။

(၁) ယောစဥပ္ပတ္တိတံအတ္ထံ၊ နိပ္ပမနုဗုဏ္ဍတိ။

သောဟညတေမန္တမတိ၊ စောရောဝဂိရိဂဟ္တဓရ။

(၁) ဘောန္တော၊ အို-တောင်စောင့်နတ်အပေါင်းတို့၊ ယောစ၊
အကြင်သူသည်ကား၊ ဥပ္ပတိတံ၊ လက်ပူးလက်ကြပ် ဆိုက်ရောက်
ဖြစ်ပေါ်၍လာသော၊ အတ္ထံ၊ အရေးကိစ္စကို၊ နိပ္ပ၊ လျှင်လျှင်မြန်မြန်၊
နအနုဗုဏ္ဍတိ၊ ရုတ်တရက်ဥာဏ်ဖြင့်မကြံနိုင်ဘဲ၊ တွေဝေ၍နေလေ၏။
မန္တမတိ၊ ပညာသိမ်သေး၊ အမြင်မွေးသော၊ သော၊ ထိုမောဟပိတ်ဆီး၊
လူမိုက်ကြီးသည်၊ ဟညတေ၊ အသတ်ခံရလေ၏။ ယထာ၊ ဥပမာဆို၊
အဘယ်လိုနည်း ဟူမူကား၊ ဂိရိဂဟ္တဓရ၊ တောင်ချောက်ကြား၌၊
စောရောဝ၊ အသေဆိုးသေရသောသတ္တုကုန်းသူကြီးကဲ့သို့တည်း။

(၂) ယောစဥပ္ပတိတံအတ္ထံ၊ နိပ္ပမေဝနိဗောတိ။

မုစ္ဆတေသတ္တုသမ္ပာဓာ၊ တဒါဟံသတ္တု ကာသထာ။

(၂) ဘောန္တော၊ အို-တောင်စောင့်နတ်အပေါင်းတို့၊ ယောစ၊
အကြင်သူသည်ကား၊ ဥပ္ပတိတံ၊ လက်ပူးလက်ကြပ် ဆိုက်ရောက်
ဖြစ်ပေါ်၍လာသော၊ အတ္ထံ၊ အရေးကိစ္စကို၊ နိပ္ပမေဝ၊ လျှင်လျှင်မြန်မြန်
သာလျှင်၊ နိဗောတိ၊ လွတ်ကြောင်းကြံ၍၊ အသိဥာဏ်ပေါ်ပေါက်
လေ၏။ သော၊ ထိုရုတ်တရက်ဥာဏ်၊ အကြံကောင်းဘို့၊ ပညာ
ရှိသည်၊ သတ္တုသမ္ပာဓာ၊ ကျဉ်းမြောင်းသောရန်သူလက်မှ၊ မုစ္ဆတေ၊
လွတ်ထွက်နိုင်လေ၏။ ယထာ၊ ဥပမာဆို၊ အဘယ်လိုနည်း ဟူမူ

ကုဏ္ဍလကောသာထေရီဝတ္ထု

၁၇၇

ကား။ တဒါ၊ ထိုအရေးကြပ်ကြီးကြိုသောအခါ။ အဟံ၊ ကုဏ္ဍလကောသာမည်သောကျွန်ုပ်သည်။ သတ္တုကာ၊ သတ္တုကမည်သောခိုးသားကြီး၏လက်မှ၊ မုဂ္ဂာပိယထာ၊ လွတ်ထွက်နိုင်လေ၏ သကဲ့သို့တည်း။

တောင်စောင့်နတ်အပေါင်းတို့ချီးမွမ်းခြင်း။

သတ္တုက ခိုးသားကြီးကို သူဌေးသွီး ကုဏ္ဍလကောသာက မိန်းမတို့၏ပရိယာယ်ဖြင့် အလွယ်ကလေးနှင့် ဥာဏ်ဆင်၍ တောင်ထိပ်ပေါ်မှထိုးချလိုက်တဲ့အခါ တောင်စောင့်နတ် အများတို့က အားရဝမ်းသာ လွန်စွာနှစ်သက်လှသဖြင့် နတ်တို့၏ ကုန် မြူးတူးခြင်းဖြင့် အထူးထူးအထွေထွေ မြူးတူးကြပြီးလျှင် ဥဒါန်းဂါထာ နှစ်ပုဒ်ကို သို့ကလိုရှုတ်ဆိုလေသတည်း။

(ဘ) နဟိသဗ္ဗေသုဋ္ဌာနေသု၊ ပုရိသောဟောတိပဏ္ဍိတော။

ဣတ္ထိပိပဏ္ဍိတာဟောတိ၊ တတ္ထတတ္ထဝိစက္ခဏာ။

(ဘ) ဘောန္တော၊ အို-တောင်စောင့်နတ်အပေါင်းတို့။ လောကေ၊ ဤကမ္ဘာလောကကြီးအတွင်း၌၊ သဗ္ဗေသုဋ္ဌာနေသု၊ အလုံးစုံသောအရာဋ္ဌာန၊ အလုံးစုံသော အရေးကိစ္စတို့၌၊ ဟိ၊ စင်စစ်ကေနံ၊ တကယ်မှန်၏။ ပုရိသော၊ ယောက်ျားကသာလျှင်။ ပဏ္ဍိတော၊ သာလွန်၍ပညာရှိသည်။ နဟောတိ၊ မဖြစ်နိုင်။ ဣတ္ထိပိ၊ မိန်းမများကလည်း။ ပဏ္ဍိတာ၊ ရေးရာမြင်သိ၊ ပညာရှိသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်နိုင်သည်သာလျှင်တည်း။ ဣတ္ထိပိ၊ မိန်းမများကလည်း။ တတ္ထတတ္ထ၊ ထိုထိုဋ္ဌာန၊ ထိုထိုအရေးကိစ္စတို့၌၊ ဝိစက္ခဏာ၊ ရုတ်တရက်ဥာဏ်၊ လျှင်မြန်ပေါ်ပေါက်၊ အရေးရောက်အောင်၊ ရှက်ဆောင်ကြံစည်နိုင်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်သည်သာလျှင်တည်း။

(မ) နဟိသဗ္ဗေသုဋ္ဌာနေသု၊ ပုရိသောဟောတိပဏ္ဍိတော။

ဣတ္ထိပိပဏ္ဍိတာဟောတိ၊ လဟံအတ္ထဝိစိန္တိတာ။

(မ) ဘောန္တော၊ အို-တောင်စောင့်နတ်အပေါင်းတို့၊ လောကေ၊ ဤကမ္ဘာလောကကြီးအတွင်း၌၊ သဗ္ဗေသုဋ္ဌာနေသု၊ အလုံးစုံသောအရာဋ္ဌာန၊ အလုံးစုံသော အရေးကိစ္စတို့၌၊ ဟိ၊ စင်စစ်ကေနံ တကယ်

မှန်၏။ ပုရိသော၊ ယောကျ်ားများကသာလျှင်၊ ပဏ္ဍိတော၊ သာလွန်၍ ပညာရှိသည်။ နဟောတိ၊ မဖြစ်နိုင်။ ဣတ္ထိပိ၊ မိန်းမများကလည်း။ ပဏ္ဍိတာ၊ ရေးရာမြင်သိ၊ ပညာရှိသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်နိုင်သည် သာလျှင်တည်း။ ဣတ္ထိ၊ မိန်းမသည်။ လဟံ၊ လျှင်လျှင်မြန်မြန်။ အတ္ထံ၊ ရေးရာကိစ္စဟူသမျှကို။ ဝိဒိန္တိတာ၊ ရုတ်တရက်ဥာဏ်၊ လျှင်မြန် ထိုးထွင်း၊ ခဏခြင်းပင်၊ မြော်မြင်ကြံစည်နိုင်ပေသတည်း။

တောင်စောင့်နတ်ကြီးတွေက ကုဏ္ဍလကေသာရဲ့ ရုတ်တရက် ဥာဏ်ကို လွန်စွာ အားရတော် မူကြသဖြင့် သို့ကယိ ဥဒါန်းဂါထာ များကိုကျူးရင့်တော် မူကြတာပေါ့။ ။ ဤလောကမှာ အရာရာ တွင် ယောကျ်ားများသးလျှင် ဥာဏ်ပညာရှိတာမဟုတ်ဘူး။ မိန်းမ များလဲအရာရာတွင် အမြော်အမြင် ဆင်ခြင်နိုင်တဲ့ ဥာဏ်မျိုးရှိကြ ပေတယ်။ ရုတ်တရက်အကြံအစာန်မှာတော့ မိန်းမဥာဏ်ကတောင် သာသေးတယ်။ ။ ဆဲသည်လို ဆိုလိုတာပေါ့။ တောင်စောင့်နတ် ကြီးတွေ ကျူးရင့်တဲ့ ဂါထာအတိုင်းလဲ မှန်ပါပေတယ်။ မိန်းမတွေ ဟာ ရုတ်တရက် ဥာဏ် အရာမှာ ဝိဇ္ဇာမိရ်မကြီးတွေ ဖြစ်နေတာဘဲ မဟုတ်လား။

သေကြောင်းကြံတာကိုပင် ဥာဏ်ရယ်လို့ ဆိုထားတဲ့ အချက်ဟာ စဉ်းစားစရာမကောင်းဘူးလား။ ဥာဏ်ဆိုတဲ့ ပညာ စေတသိက်က မဟာကုသိုလ်မှာ ယှဉ်တယ်။ သူ့အသက်ကို သတ်ခြင်းဆိုတာ ကတော့ အလွန် ကြမ်းတမ်းတဲ့ ဒေါသတရား အစစ် ကြီးဘဲ သေကြောင်း ကြံတာကို ဥာဏ်ဆိုတဲ့ အတွက် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ် နေတယ်မဟုတ်လား။ ။ စွပ်စုံကျော်ထင် ဆရာကြီးက သည်အ ချက်ကို ရည်ရွယ်ပြီး အောက်၌ ပါတဲ့အတိုင်း ဥာဏ်စစ်း ပုစ္ဆာ တပုဒ်ကို ထုတ်ဆောင်တော်မူခဲ့တယ်။

သေကြောင်းကေန၊ သတ်ကြဟန်၊ ဥာဏ်ဟု
ဘယ်ကြောင့်ခေါ်သနည်း။

ဆဲ-ယခုလိုပြဆိုခဲ့တဲ့အချက်ကို ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ ဖြေဆို ပုံကသည့်လိုတဲ့။ ။ သတ်ဆဲအခိုက်မှာဖြစ်ပေါ်တဲ့ ဝဓကစေတနာ

ကုဏ္ဍလကေသာထေရီဝတ္ထု

၁၇၉

ကိုတော့ ဥာဏ်ရယ်လို့မဆိုနိုင်ဘူး။ ဒေါသတရားဆိုးကြီးအမှန်ပေါ့။ သို့ရာတွင် မသတ်ခင် ရှေးဦးစွာအလွန်ကျဉ်းကြပ်တဲ့ ရန်သူလက်မှ လွတ်ရအောင် ကြံဆောင်တဲ့ သဘောမျိုးတွေကိုတော့ ဥာဏ်ရယ်လို့ ခေါ်ဆိုရတယ်။ သည်ဥာဏ် သဘောတွေကို တောင်စောင့်နတ်ကြီးတွေက ချီးမွမ်းကြတာပေါ့။ ။ တောင်စောင့်နတ်ကြီးတွေ ကျူးရင့်တဲ့ ဥဒါန်းဂါထာကို ပြန်လွန်လို့ ကြည့်လိုက်ကြ စမ်းပါ။ သတ်ဖြတ်တဲ့ ခဏစေတနာကို ချီးမွမ်းတာမဟုတ်ဘူး။ ရုတ်တရက် ဥာဏ်ဖြင့် ကြံဆနိုင်တဲ့ တစ်ဏှာပွတ္တိဥာဏ်မျိုးကိုသာ ချီးမွမ်းခြင်း ဖြစ်ပေတယ်။ ။ သေးအန္တရာယ်အကြပ်အတံ့ တွေကြိုနေတဲ့အခါ လွတ်ရာ လွတ်ကြောင်း နည်းကောင်း ဥပါယ်ဖြင့် ကြံစည်နိုင်တာကို ဥာဏ်ပညာရယ်လို့ခေါ်တယ်။

ကုဏ္ဍလကေသာ ထွက်သွားခြင်း။

သတ္တုကရိုးသူကြီးကို တောင်ထိပ်ပေါ်မှ တွန်းချလိုက် ပြီးတဲ့နောက် ကုဏ္ဍလကေသာရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုအကြံ ပေါ်ပေါက်လာသလဲဆိုတော့ “ဪ-သည်လောကကြီးဟာ အလွန်ရှုပ်ထွေးလှပါကလား။ ကိုယ်လဲအတူတူ သူလဲအတူတူ လူမှန်သမျှ အလွန်ရှုပ်ကြတယ်။ ဒုက္ခကောင်တွေ ပါတကား။ ။ ကိုယ့်ဖြစ်ပုံများကို ပြန်လွန်စဉ်းစားလိုက်တဲ့အခါ လွန်စွာရှက်ဖို့ကောင်းတယ်။ တနိုင်ငံလုံးက ရွံ့ရှာ၍ အလွန်တရာဆိုးဝါးတဲ့ ခိုးသားသတ္တုကကိုသူအပြစ်နှင့်သူ အသက်ဆုံးရှုံးအောင်သတ်ဖြတ်ချန် သုသာန်သို့ ထုတ်သွားတဲ့အခါ လမ်းခရီး မတ်တတ်မှာ မြင်တော့ လိုခြင် မက်မေးတဲ့ သဘောအဆိုးရာကမျိုးဖြင့် သူကိုမရ ရအောင် ကြံဆောင်ကြိုးစားလို့ယူခဲ့တယ်။ အလွန်ရှက်ဖွယ်ကောင်းပါကလား။ သည်လောကမှာ ကိုယ့်ထက်မိုက်မဲတဲ့ မိန်းမဖြင့် မရှိတော့ဘူးထင်ပါရဲ့။ ။ အလွန်ယုတ်မာတဲ့ ခိုးသားကို ကယ်ဆယ်ပြီး တွယ်တွယ် တားတာ ကြာရှည်လေးဖြင့်စွာ ဝေါင်းသင်းတော့မယ့်သို့ ကြံပြန်ပါတော့လဲ ကြာကြာပေါင်းသို့ဝေးစွာ သုံးရက်ကလေးမျှလောက်နှင့် သူကသေ

ကြောင်းကြံတယ်။ ကိုယ့်ဥာဏ်က ဦးပေလို့သာ ကိုယ့်အသက်ချမ်းသားရတော့တာတဲ့။ ။ “ဪ- သို့ကလေးက ရှက်ဘွယ်ရာကြီး ကြိုနေတာကို လူ့ဘုံမှာ လူလုပ်လို့ မကောင်းနိုင်တော့ ပါဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပန်ကြားဘဲ ရောက်ရာရောက် ပေါက်ရာပေါက် စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ ထွက်သွားပါတော့မယ်” ဆဲသည်လို ကြံစည်ပြီး ကုဏ္ဍလကေသာဟာ တောင်ထိပ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားပါရော၊ တောင်ခြေရင်းက စောင့်နေကြတဲ့ ကျေးကျွန် အပေါင်းတွေကိုမှ နှုတ်မဆက်နိုင်ရှာတော့ဘူး။

တောင်ခြေရင်းကစောင့်နေတဲ့ ကျေးကျွန်တွေကလဲ အချိန်ကြာအောင် ပြန်၍မလာသည်နှင့် တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ တက်၍ ကြည့်ကြရာ သခင်မ ကုဏ္ဍလကေသာကိုလဲ မတွေ့ သတ္တုက ခိုးသားကြီး ကိုလဲမတွေ့။ ဆဲ-သို့ကလိုဖြစ်ပျက်တဲ့အတွက် ပြာရီးပြာရာ အိမ်သို့ ပြန်လာကြပြီး သူဇွေးကြီးနှင့် သူဇွေးကတော်ကြီးတို့ကို တိုင်ကြားကြတယ်။ မိဘနှစ်ပါးတို့မှာလဲ အလွန်တရာ ဗျာဗျားပြီး ပူဒီးတောက်လောင်စွာနှင့် သွေးကိုရှာကြပါသော်လဲ ဘယ်မှာမှမတွေ့ကြတော့ဘူး။ သွေးအချောအလှကြောင့် သောကဆိုတဲ့ မီးပုံတွင်းသို့ ခုန်ဆင်းပြီး ပူပြင်းစွာ ဒုက္ခရောက်နေ ရှာကြတာပေါ့။ ကမ်းရောက်ရောက်၊ သောင်တင်တင် ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်ပေစေတော့လို့” စိတ်ရော ကိုယ်ရော ထိန်းသိမ်းခြင်းမရှိဘဲ ထွက်သွားတဲ့ ကုဏ္ဍလကေသာဟာ နာဒုပုတ္တဆရာကြီးအုပ်စိုးတဲ့ နိဂဏ္ဌတက်ကတွန်းတို့ ကျောင်းဝင်းသို့ရောက်သွားပါရော။ ။ ကုဏ္ဍလကေသာဟာ အဆုံး ဘဝမှာ အလွန်တရာ ဂရုဏ် ဂရုဏ် နိုင်ပါကလား။ ကျွတ်ထိုက်တဲ့ ဘဝဖြစ်သော်လဲ ရှင်တော်ဘုရားနှင့် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် မတွေ့ရဘဲ တိတ္ထိဂိုဏ်းထဲသို့ ရောက်သွားရ ရှာတယ်။ ဆရာအမျိုးမျိုးနဲ့ တွေ့ကြုံရခြင်းဆိုတဲ့ နာနာသတ္တရာ ဥလ္လောကန ဘေးကြီး ဆိုတာ သည်လိုဟာမျိုးကို ခေါ်တယ်။

တိတ္ထိတက်ကတွန်းတွေက အလွန်တရာ လှပတဲ့ အမျိုးသွီးကလေးတယောက် သူတို့ကျောင်းထဲသို့ ဝင်လာတာကို မြင်တော့

ဝမ်းသာအားရနှင့် ဆီးကြို နှုတ်ဆက်ကြတာပေါ့လေ။ ။
အကြောင်း အရာကို မေးမြန်းကြတဲ့အခါ ကုဏ္ဍလကောသက
“အရှင်ဘုရားတို့ထံမှာ ရဟန်းပြုလို၍ လာရောက်ရပါတယ်” လို့
ပြောကြားရှာတယ်။ ။ သည်တော့ တိတ္ထိ တက်ကတွန်းကြီးတွေက
ဝမ်းသာအားရနှင့် လျှင်မြန်စွာ ရဟန်းပြုပေးကြတာပေါ့။

နာဠ ပုတ္တဆရာကြီးဂိုဏ်းသို့ဝင်ပြီး ရဟန်းပြုတဲ့အခါ ဆင်းရဲ
ပုံအကြောင်းပြဆိုရအုံးမှာပေါ့။ ။ သူတို့ဂိုဏ်းမှာ ရဟန်းပြုတဲ့အ
ခါ ဆံပင်ကိုသင်ခုန်းနှင့်မရိတ်ရဘူး၊ တပင်စိ တပင်စိမွေးဩဝါဒနှင့်
နှုတ်ရတယ်။ ဘယ့်ကလောက် ဆင်းရဲလိမ့်မယ်ဆိုတာ စဉ်းစားလို့
သာကြည့်ကြပေတော့။ ။ လူတို့၏ဦးခေါင်းပေါ်မှာ ပေါက်နေတဲ့
ဆံပင်တွေက သုံးကုဋေနှင့် ခြောက်သန်းရှိသတဲ့ ဆံပင်တချောင်း
ကိုမွေးဩဝါဒနှင့် တချက်နှုတ်တယ်ဆိုတော့ ဒုက္ခဝေဒနာပေါင်းဟာ
သုံးကုဋေ နှင့် ခြောက်သန်း ရှိတာပေါ့။ ။ ဆံပင်ဆိုတာလဲ အတော်
ခိုင်မြဲတဲ့အတွက် တပင်, တပင်နှုတ်လျှင် ဒုက္ခ အတော် ရောက်
ကြောင်းကို သိကြတယ် မဟုတ်လား။ ။ ကြက်တကောင်လုံးကို
အမွေးနှုတ်ထားတာလို ဆံပင်ရှိသမျှအလုံးစုံကို အကုန်နှုတ်ပစ်ပြီး
တဲ့အခါ သွေးသန်ရဲရဲနှင့် အလွန်တရာ ဆင်းရဲတာပေါ့။ ။ အတ္တ
ကိလမထာနုယောဂအကျင့်ဆိုတာ သည်လိုဟာမျိုးကိုခေါ်တယ်။

ဆံပင်ကို နှုတ်ပြီးသည် နှင့် တပြိုင်နက် ရဟန်းခံခြင်း ကိစ္စပြီး
သွားပါရော၊ သိမ်ဝင်ခြင်း၊ ကမ္မဝါဠာဝင်ခြင်း၊ ဆိုတဲ့ အယုတ်ဟာ
ဘယ်မှာရှိနိုင်ပါသော့မလဲ ဗထမရှေးဦးစွာ ရဟန်းပြုစဉ်အခါက
ဆံပင်တွေရှိသမျှ အကုန်နှုတ်ပြီးတဲ့နောက် တဘန် ပေါက်လာတဲ့
ဆံပင်များကိုတော့ သေသည်တိုင်အောင် ဘယ်တော့မှ ရေိတ်ရ
တော့ဘူး ကွေ့ကွေ့ ထိမ်လိမ် နှင့် မပြုမပြင်ဘဲ ဖရိုဖရဲ ထားလိုက်
ရတယ်။ ။ ဆံပင် ခွေလိမ်မှာ ဖုံမြူတွေ ကပ်လေလေ မြတ်လေ
လေရယ်လို့ အယူရှိကြတယ်။ အဲ-ယခုလိုပြောခဲ့တာက နာဠပုတ္တ
ဆရာကြီးရဲ့ နိဿယည်းမူမှန်တွေပေါ့၊ တိတ္ထိ တက်ကတွန်းတို့ အ

၁၈၂

ထေရီဘာသာပြန်

ကျင့်ဆိုတာ ဘယ်လောက်ရှန့်စရာ ကောင်းကြောင်းကို စဉ်းစား
လို့သာကြည့်ကြပေတော့။

(ယ) တဒါဟံဝါဘယိတွာနံ၊ ဂိရိဒုဂ္ဂမိသတ္တုကံ။

သန္တိကံသေတာဝတ္ထာနံ၊ ဥပေတွာပဗ္ဗဇိံအဟံ။

(ယ) တဒါ၊ ထိုဘောင်ထိပ်ပေါ်သို့ ရောက်သော အခါ၌၊
အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ သတ္တုကံ၊ သတ္တုကမည်သော၊ ခိုးသားကြီး
ကို၊ ဂိရိဒုဂ္ဂမိ၊ အသူတရာနက်လှစွာသော၊ ချောက်ကြီးထဲသို့၊ ပါတ
ယိတွာနံ၊ တွန်းချ၍သတ်ခဲ့ပြီးသည်ရှိဘော်။ သေတာဝတ္ထာနံ၊ အဝတ်
ဖြူကို ဝတ်ကုန်သော၊ တိတ္ထိတက်ကတွန်းတို့၏။ သန္တိကံ၊ အထံသို့၊
ဥပေတွာ၊ ကပ်၍၊ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ပဗ္ဗဇိံ၊ ရဟန်း ပြုခဲ့ပါသ
တည်း။

(ရ) သဏ္ဌာသေနစကေသေမေ၊ လုဗ္ဗိတွာသဗ္ဗသောတဒါ၊

ပဗ္ဗဇိတွာနသမယံ၊ အာစိက္ခိံသု နိရန္တရံ။

(ရ) တဒါ၊ ထိုတိတ္ထိ တက်ကတွန်းထံဝယ် ရဟန်းပြုသော
အခါ၌၊ မေ အကျွန်ုပ်၏၊ ကေသေ၊ ဆံပင်အလုံးစုံတို့ကို၊ သဏ္ဌာသေန
စ၊ မွေးဉ္စပ်ကြီးဖြင့်သာလျှင်။ သဗ္ဗသော၊ တပင်မျှမကျန်ရအောင်။
လုဗ္ဗိတွာ၊ အလုံးစုံ ပယ်နှုတ်၍။ ပဗ္ဗဇိတွာန၊ ရဟန်း ပြုပြီးသည်ရှိ
သော်။ အာစိယာ၊ တိတ္ထိဆရာကြီးတို့သည်။ သမယံ၊ တိတ္ထိအယူ
ဝါဒအမျိုးမျိုးကို။ နိရန္တရံ၊ မပြတ်မလတ်။ အာစိက္ခိံသု၊ ဟောလား၊
ပြောလားနှင့် သင်ကြားကြကုန်၏။

ကုဏ္ဍလကေသာသည် ပြဆိုခဲ့တဲ့နည်းအတိုင်း ဆံပင်ကိုနှုတ်
ပြီးခါအဝတ်ဖြူကို ဝတ်ဆင်လျက် 'ရဟန်းဖြစ်ပြီးတဲ့နောက် ပေါက်
လာတဲ့ဆံပင်များကို ထိပ်ထိပ်ခွေခွေ နှင့် ထားလိုက်ရာ သူ့ဆံပင်
ကလေးတွေဟာ ဖက်လိပ်နားရောင်းပမာ ဖြစ်နေကြတယ်။ အဲ-သို့
အထွက်ကြောင့် ထိုအခါကစပြီး 'ကုဏ္ဍလကေသာ' လို့ ခေါ်ဆို
ကြလေသတည်း။

(ဗုဒ္ဓါချက်) ။ နာရီ ပုတ္တဂိုဏ်းမှာ ရဟန်းပြုပြီးသောနောက်မှ
ကုဏ္ဍလကေသာဟူသော အမည်ကို ရသည်။ ရှေးအခါကမူကား၊

ကုဏ္ဍလကေသာထေရ်ဝိဝတ္ထု

၁၈၃

‘အန္ဒါ’ဟူ၍ခေါ်တွင်သည် သို့ရာတွင် ဤထေရ်ဘာသာပြန်ဝတ္ထု
၌ကား ထင်ရှားသော အမည်ကိုအစွဲပြု၍ ကုဏ္ဍလကေသာဟု
ရေးသားခဲ့ပေသတည်း။)

ကုဏ္ဍလကေသာသည် သူဌေးသွီးဖြစ်၍ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ လွန်စွာ
ကောင်းမြတ်တဲ့အတိုင်း နာဠုပုတ္တဂိုဏ်းမှာ ရဟန်းပြုကာ ဆံပင်
ခွေလိပ်၊ ခွေလိပ်နှင့် နေရာတွင် တမျိုးပင် ကြည့်လို့ကောင်းသ
တဲ့ နဂိုမူလက ရူပတင့်တယ်တဲ့သူများဟာ ဘယ်လိုပင်နေနေ အလှ
ကြက်သရေ မပျက်နိုင်ဘူးပေါ့။ ။ရဟန်းပြုပြီးတဲ့အခါ နာဠုပုတ္တ
ဂိုဏ်းနှင့်သက်ဆိုင်တဲ့ပညာများကို သင်ကြားရာ မကြာမီ အတွင်း
အလုံးစုံ တတ်မြောက်ခြင်းသို့ ရောက်သွားတယ် ပညာပါရမီ
အခံရှိတော့၊ အသိဉာဏ်လွယ်ကူတာပေါ့။ ။ဝါဒပေါင်းများစွာ
ကိုတတ်မြောက်လို့လာတဲ့အခါ ကုဏ္ဍလကေသာမှာ ပညာမာန်
တက်လာတယ်။

ဝါဒဖြိုင်ရန်လှည့်လည်ခြင်း

အဲသည်လိုပညာမာန် တက်လာတော့ ဓမ္မုဒ္ဓါပါကျွန်း တခွင်မှာ
ငါနှင့်ဖြိုင်ယှဉ်၍ အဖြေအတင် ပြောကြားနိုင်ခဲ့သူခံရှိဘူး ဓမ္မုဒ္ဓါပါ
မှာ ငါအထတ်ဆုံး သည်လိုသဘောမျိုးတွေ ပေါ်ပေါက်လာတဲ့
အတွက် တိတ္ထိဆရာကြီးတို့ထံမှာ အခွင့်ပန်ပြီး နိုင်ငံတကာသို့ ဝါဒ
ဖြိုင်ရန် ထွက်သွားတယ်။ ။တိတ္ထိဆရာကြီး တွေကလဲ သူတို့
တပည့်မကလေး တယောက် တတ်မြောက် ရဲရင့်တယ်ဆိုတော့
အလွန်အားရကြတာပေါ့၊ သူတို့ကပင် မြှောက်ပင့်လို့ပေးပြောသေး
တယ်။ ။ကုဏ္ဍလကေသာသည် သပြေပန်းခက်ကို ကိုင်ပြီး “ရဲလျှင်
ထွက်ခဲ့ကြ ဝါဒဖြိုင်မယ်” အဲသည်လို ကြိမ်းဝါးကာ လှည့်ပတ်
တော့ အရပ်ရပ်မှာရှိတဲ့ ဆရာကြီးတွေက မပြိုင်ဝံ့ကြဘူးတဲ့ ကုဏ္ဍ
လကေသာဟာ လွန်စွာနာမည်ကြီးနေတာပေါ့လေ။

ရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့်တွေ့ဆုံခြင်း

သာဝတ္ထိပြည်သို့ရောက်သွားတဲ့အခါ ကုဏ္ဍလကေသာက သံပု
ကြီးတစ်ပါးကို ပုံပြီး ထိုသံပုထက်မှာ သင်္ဃဇနကကို စိုက်ထားသော

ဝါဒပြိုင်လိုတဲ့ သူများ ထွက်ပေါ် ခဲ့ပါလျှင် သည်သပြေခက်ကို ဖျက်ဆီးကြရမယ်လို့ သတင်းပေးထားတယ်။ သည်အကြောင်းကို ရှင်သာရိပုတ္တရာကိုယ်တော်ကြီးက သိတော်မူတော့ သပြေခက်ကို အဖျက်ခိုင်းတာပေါ့။ ။ ထိုအခါ ကုဏ္ဍလကေသာက ‘ ငါနှင့်ဆိုင်၍ ဝါဒပြိုင်မဲ့သူပေါ်လာပြီး၊ ပြိုင်ပွဲ ဆိုင်ပွဲကို ကြည့်လိုကြလျှင်လိုက်ခဲ့ ကြ ’ အသည်လို ကြွေးကျော်တဲ့ အထွက် သာဓတ္ထိပြည်မှာ ရှိတဲ့ လူပေါင်းများစွာတို့က ကုဏ္ဍလကေသာရဲ့ နောက်သို့ ဝိုင်းအုံကာ လိုက်သွားကြတယ်။

ရှင်သာရိပုတ္တရာ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကလဲ ကုဏ္ဍလကေသာ ဆိုက်ရောက်လာမည့်အကြောင်းကို သိတော်မူသည်နှင့် တချသော သစ်ပင်ရင်းကစောင့်ဆိုင်း၍နေတော်မူတယ်။ ။ ကုဏ္ဍလကေသာ ဆိုက်ရောက်လာတော့ အလ္လှာပ, သလ္လှာပ, စကားများကိုထိုက်သည် အားလျော်စွာ ပြောကြားပြီး ကုဏ္ဍလကေသာက စတင်၍ ပုစ္ဆာ မေးလိုက်တော့ ရှင်သာရိပုတ္တရာကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက မေး, မေး သမျှကို ခဏခြင်းရုတ်တရက် ထက်ထက်မြက်မြက် ဖြေကြားတော် မူတယ် အတန်ကလေးကြာတော့ ကုဏ္ဍလကေသာမှာ မေးစရာ ဝါဒမရှိတော့ဘူးပေါ့။

ထို့နောက်ဘာန် ရှင်သာရိပုတ္တရာက ပြန်လှန်၍ မေးမြန်းတော် မူတော့ ကုဏ္ဍလကေသာမှာ ဖြေနိုင်ဘွယ်ရာအကြောင်းမမြင်သဖြင့် လက်မှိုင်ချကာ ငေးစိုက်သို့နေရပါရော။ ။ အဲသည်တော့ ကုဏ္ဍလ ကေသာရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ‘ ‘ ဩော်-ငါထင်တဲ့အထင်တွေဖြင့် လွဲကုန်ပါ ပေါ့လား၊ သို့ကလောက်ပညာတတ်၍ မြင့်မြတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ ဟာ လောကမှာ အရှိသားဘဲ၊ နောက်နောက်ကများခဲ့သမျှ ရှိပေစေ တော့ လမ်းမှန်တွေဘဲ အခါ လျှင်မြန်စွာလိုက်မှ တော်တော်မယ် ‘ ‘ အဲ-သို့ကလဲ အကြံဖြစ်ပြီး ရှင်သာရိပုတ္တရာကိုယ်တော်မြတ်ကြီး အား ရှိသေစွာ ဝပ်တွားလျက် တပည့်တော်မအား တပည့်အဖြစ် ဖြင့် ချီးမြှင့်တော်မူပါ အရှင်ဘုရား၏ထံထွင် ရဟန်းအဖြစ်ကို

ကုဏ္ဍလကေသာထေရ်ဝတ္ထု

၁၈၅

ရပါရစေဘုရား၊ အဲ-သို့ကလိုလျှောက်ထားရှာတယ်၊ ကျွတ်ချိန်တန်
တဲ့အခါကြတော့၊ နည်းမှန်၊ လမ်းမှန်နှင့်စခမ်းမှန်ကိုရသွားတာပေါ့။

အဲသည်လို လျှောက်ထားဘော့၊ ရှင်သာရိပုတ္တရာ ကိုယ်တော်
မြတ်ကြီးက “ငါ့ထံမှာ တပည့်မခံနှင့်အုံး လောကသုံးပါးတွင် ထင်
ရှားကျော်စော၍ မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး အစစ် ဖြစ်တော် မူတဲ့
ရှင်တော်ဘုရား၏အထံမှာ တပည့်အဖြစ်ကို ခံယူပါ” အဲ-သို့ကလို
ပြောကြားပြီး ကုဏ္ဍလကေသာကို ခေါ်ဆောင်သွားတယ်။ ။ ထို
အခါ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားက ကုဏ္ဍလကေသာအား တရားခမ္မ
ဟောပြတော်မူပြီးလျှင် သာသနာတော် အတွင်းမှာ ရဟန်းပြုရန်
ခွင့်တောင်းတဲ့အတိုင်း ဘိက္ခုနီမကျောင်းသို့ပို့ပြီး ရဟန်းပြုတော်
မူစေတယ်။ ။ အဲသည်အခါကြတော့၊ ရှေးရှေးဘဝပေါင်းများစွာ
တို့က ပြည့်စုံစွာ ဖြည့်ဆည်းခဲ့ဘူးတဲ့ ပါရမီရှင်ဖြစ်တဲ့ အတိုင်း၊ မြင့်
မြတ်သော သာသနာတော် အတွင်းမှာ၊ မြင့်မြတ်သော ရဟန်းအဖြစ်
ကို ရရှိလေသတည်း။

ဘိက္ခုနီမတို့ ကျောင်းမှာ၊ ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သွားဘော့
ကုဏ္ဍလကေသာထေရ်ရယ်လို့ ထင်ရှားကျော်စော သွားတာပေါ့။
ရဟန်းပြုပြီး၍ များမကြာမှီ အတွင်း တနေ့သော အခါ ကုဏ္ဍလ
ကေသာသည်၊ ဆွမ်းခံပြန်လာရာတွင် ကျောင်းပေါ် သို့ တက်ရန်
ခြေများကို ရေဆေးတယ်။ ခြေဆေးရေများက ခြေဖမ်းမှ စီးဆင်း၍
မြေအတွင်းသို့ တဖြေးဖြေး စိမ့်ဝင် ပျောက်ဆုံး သွားကြတယ်။ ။
ကုဏ္ဍလကေသာက ခြေဆေးရေဘို့ဖြစ်ပုံကို ကြည့်ရှုပြီး ‘ဪ-
သည်ရေ ကလေးတွေဟာ ငါ၏ခြေထောက်ကို စင်ကြယ်အောင်
ဆေးကြောခြင်း ကိစ္စဖြင့် ဆောင်ရွက်ပြီး မကြာမှီ အတွင်းမှာ
ပျောက်ကွယ်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်ပါပေါ့ကလား။ အဲသည်နည်းတူ
စွာ၊ လောကဓာတ် ဘုံဘဝတစ်ခုမှာ ရှိနေကြတဲ့ လူတွေ၊ နတ်တွေ၊
ဗြဟ္မာတွေ သစ်ပင်၊ တော၊ ဘောင်၊ ရေ၊ မြေသမုဒ္ဒရာတွေ အဲသည်
လို ရှိရှိသမျှသင်္ခါရ အလုံးစုံတွေဟာ မတ်မတ်မားမားနှင့် ထင်ရှား
ရှိနေကြသော်လည်း အနိစ္စလက်နက်ဖြင့် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကြမှာ

၁၈၆

ထေရီဘာသာပြန်

အမှန်ပါကလား” ဆဲ-သို့ကလျှင် အနိစ္စဝိပဿနာဉာဏ်၊ ထက်သန်စွာ ပေါ်ပေါက်လာတယ်။

(လ) တဒါဟံဥဒမ္ပန္နာ၊ ပရိတ္တံတောယမဒ္ဒသံ၊
ပါဒပက္ခာလနေနာဟံ၊ ဥတွာသဥဒယဗ္ဗယံ။
တထာသဗ္ဗေပိသင်္ခါရေ၊ ဤဒိသံစိန္တယိံတဒါ။

(လ) တဒါ၊ ထိုရှင်တော်ဘုရားအထံသို့ ရောက်သွားလေသော အခါ၌။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဥပသမ္ပန္နာ၊ ရဟန်းပြုပြီးသည်ရှိသော်။ ပရိတ္တံ၊ အနည်းငယ်မျှဖြစ်သော။ (ဝါ၊ မြေအပြင်မှာ တဖြေးဖြေး စိမ့်ဝင်၍သွားလေသော။) တောယံ၊ ခြေဆေးရေကို။ အဒ္ဒသံ၊ ရှုစားမိ ပါသတည်း။ ။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ပါဒပက္ခာလနေန၊ ခြေဆေးခြင်းကိစ္စဖြင့်။ သဥဒယဗ္ဗယံ၊ အဖြစ်အပျက်ကိုမြင်သော၊ ဝိပဿနာ၊ ဉာဏ်နှင့်တကွ၊ ဥတွာ၊ ထင်ရှားပိုင်ပိုင်၊ သိမြင်နိုင်သည် ဖြစ်၍။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ တထာ၊ ထိုခြေဆေးရေနှင့်တူစွာ။ သဗ္ဗေပိသင်္ခါရေ၊ အလုံးစုံသောသင်္ခါရတရားတို့ကိုလည်း။ ဤဒိသံ၊ ဤနည်းအတိုင်း၊ မဆိုင်းမချ ပျက်စီးရမည်ဟု။ စိန္တယိံ၊ ဆင်ခြင် ကြံစည်မိခဲ့ပါ သတည်း။

ဆဲ-ယခုပြဆိုခဲ့ပြီးတဲ့အတိုင်း ခြေဆေးရေကို အကြောင်းပြုကာ ဝိပဿနာဉာဏ် ထက်သန်စွာ ပေါ်ပေါက်လာသောအခါ ရှင်တော်ဘုရားအထံသို့ လျှင်မြန်စွာသွားပြီး မိမိ၏ထင်မြင်ချက်များကို အလုံးစုံပြန်လှန်ကာ လျှောက်ထားတယ်။ ထိုအခါ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားက၊ သွီးတော်ကုဏ္ဍလကေသုအား ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတရားတို့ကို လက္ခဏာရေးသုံးပါးဖြင့် ထင်ရှားပေါ်လွင်အောင် ရှေးဦးစွာ ဟောကြားပြီးမှ ထိုနောက်တဖန် ဓမ္မပဒဂါထာတပုဒ်ကို သို့ကလျှင် ဟောကြားတော်မူလေသတည်း။

သဟဿမပိစေဂါထာ၊ အနတ္တပဒသဉ္စိတာ။
ဧကံဂါထာပဒံသေယျော၊ ယံသုတွာဥပသမ္ပတိ။

(ဓမ္မပဒပါဠိတော်။)

ကုဏ္ဍလကေသာထေရီဝတ္ထု

၁၈၇

ဂါထာ၊ ရှုတ်ဆို သီကုံးသော ဂါထာတို့သည်။ သဟဿမပိ၊ တထောင်ပင် ရှိစေဦးတော့။ အနတ္တပဒသဗ္ဗိတာ၊ အကျိုးမဲ့သော ပုဒ်တို့နှင့် စပ်ယှဉ်ကြပါကုန်မူကား။ နသေယျာ၊ မြတ်သည်ဟု မဆို ထိုက်ကုန်း၊ ယံ၊ အကြင်ဂါထာကို၊ သုတွာ၊ ကြားနာရသည်ရှိသော်။ ဥပသမ္ဘာ၊ ကိလေသာမီးငြိမ်း၍ ချမ်းသာကိန်းကြီး ပွင့်လေ၏။ ဧကံ၊ တခုထည်းမျှသာဖြစ်သော။ တံဂါထာပဒံ၊ ထိုဂါထာပုဒ်သည်။ သေယျာ၊ စင်စစ်ဧကန် အမှန်မြတ်လေတော့သတည်း။

ဆိုလိုရင်း အဓိပ္ပါယ်က သည်လိုတဲ့။ ။ ဂါထာပေါင်း တထောင်ပင် ဖြစ်စေကာမူ အကျိုးမရှိသော ပုဒ်ပါဠိတို့ဖြင့် ဘွဲ့သိ၍ ထားခဲ့ပါလျှင် ထိုဂါထာပေါင်း တထောင်ကို အဘိုးတန်ခွာနှင့် မြင့်မြတ်တယ်လို့မဆိုနိုင်ဘူး။ အကြင်ဂါထာကို ကြားနာလိုက်ရပါ လျှင် ကိလေသာမီးငြိမ်း၍ ချမ်းသာကိန်းကြီးပွင့်နိုင်၏ ထိုကဲ့သို့ သော ဂါထာမျိုးဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် ဂါထာကလေး တပုဒ်ထဲပင် ဖြစ်သော်လဲ အဘိုးမပြတ် နိုင်အောင် မြင့်မြတ်ကောင်းမွန်တယ်လို့ ဆိုလိုတယ်။

ကုဏ္ဍလကေသာ ထေရီသည်၊ သည်ဂါထာကို ကြားနာရပြီး သည်နှင့် တပြိုင်နက် ပဋိသန္တိဒါလေးပါး နှင့် တကွ ကိလေသာ ကုန်းခန်း၍ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်လေသတည်း။

ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်ပြီးတဲ့အခါ သာသနာတော်အတွင်းမှာ အသိဉာဏ် လျှင်မြန်စွာ ပွင့်လင်းတဲ့ အရာတွင် ကုဏ္ဍလကေသာ ထေရီသိက္ခုနိမရယ်လို့၊ အထူး အချွန်၊ အလွန် ထင်ရှား သွား တယ်။ ။ တနေ့သောအခါ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည်၊ ပရိသတ် လေးပါးအလယ်မှာ၊ တင့်တယ်စွာ စမှောင်ကော်မူချက်၊ သွေးတော် ကုဏ္ဍလကေသာကို၊ အထူးသဖြင့် ရွေးကောက်၍၊ ခိပ္ပါဘိညတေဒင် ဖြင့် ချီးမြှောက်တော်မူလေသတည်း။

တေဒဂ္ဂံဘိက္ခဝေ၊ မမယာဝိတံ ခနံ ခိပ္ပါဘိညာနံ ဘိက္ခုနီနံ၊ ယဒိဒံဘဒ္ဒါ ကုဏ္ဍလကေသာ။ ။

ဘိက္ခုဝေ၊ ချစ်သားရဟန်းတို့၊ မမ၊ ငါတုရား၏၊ သာဝိကနံ၊ တပည့်မ ဖြစ်ကြကုန်သော၊ ခိပ္ပာဘိညာနံ၊ လျှင်မြန်စွာ တရားထူးကို သိကြကုန်သော၊ ဘိက္ခုနီနံ၊ ရဟန်း မိန်းမ အပေါင်းတို့တွင်၊ ဘဒ္ဒါ၊ မူလ အမည်ရင်း အားဖြင့် ဘဒ္ဒါ အမည်ရှိသော၊ ယဒိဒံ-ယာအယံ၊ ကုဏ္ဍလကေသာ၊ အကြင်သွိုးတော် ကုဏ္ဍလကေသာသည်၊ အတ္တိ၊ ရှိ၏၊ ဧတံ-ဧသော၊ ထိုသို့ တော် ကုဏ္ဍလကေသာသည်၊ အဂ္ဂံ-အဂ္ဂါ၊ အမြတ်ဆုံးပေတည်း။

ကုဏ္ဍလကေသာ ထေရီဘိက္ခုနီသည်၊ ပဋိသန္တိဒါလေးပါးနှင့် တကွ ခိပ္ပာဘိညာတေဒဂ်ကိုရပြီးလျှင် ကိလေသာ ကင်းစင်သော အရှင်ရဟန္တာမအဖြစ်သို့ ရောက်ပြီးသောနောက်၊ အလွန်ဝမ်းမြေ့တော်မူလှသဖြင့် အမှားမှား၊ အမှောက်မှောက် နောက်နောက်က ဖြစ်ခဲ့သမျှအကြောင်းတွေကို ဆင်ခြင်စဉ်းစားတော်မူကာ မကြာမကြာ ထေရီဂါထာငါးပုဒ်ကို ရွတ်ဆို ကျူးရင့်တော်မူလေ့ရှိပေသတည်း။

(ထိုထေရီဂါထာငါးပုဒ်ကို အောက်၌တော်ပြထားပါသည်။)

(၁) လူနကေသိ ပဏ်ဓရိ၊ ဧကသဒ္ဓိ ပုရေစရိ၊
အဝဇ္ဇေ ဝဇ္ဇမတိနိ၊ ဝဇ္ဇေစာ ဝဇ္ဇဒသိနိ။

(၁) အဟံ၊ ကုဏ္ဍလကေသာ အမည်ရှိသော အကျွန်ုပ်သည်၊ ပုရေ၊ ရှင်တော်ဘုရားထံမှောက်သို့ မရောက်မှီရှေးအခါ၌၊ လူနကေသိ၊ ဆံပင်ထွေကို ပဏ် နှုတ်လျက်၊ ပဏ်ဓရိ၊ ချွံ့ညွန် မြေမှို့ အလုံးစုံ လိမ်းကပ်သည့်ဖြစ်၍၊ ဧကသဒ္ဓိ၊ အဝတ် တထည်မျှကိုသာ ဝတ်ဆင်လျက်၊ စရိ၊ ထိုထိုဤဤ၊ လှည့်လည်ကျက်စား၊ သွားလာကွန်မြူးခဲ့ပါသတည်း။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌၊ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်၊ အဝဇ္ဇေ၊ အပြစ်ကင်းသောနည်းကောင်း လမ်းကောင်း ဟူသမျှ၌၊ ဝဇ္ဇမတိနိ၊ အပြစ်ရှိသည့်ဟုထင်မိထင်ရာမှတ်ဆင်ခဲ့ပါသတည်း၊ ဝဇ္ဇေစ၊ အမှားမှန်ဘိ အပြစ်ရှိသောနည်းလမ်းဟူသမျှ၌ကား၊ အဝဇ္ဇဒသိနိ၊ အပြစ်မရှိဟု ထင်မိထင်ရာ ထင်မြင်ခဲ့ပါသတည်း။

(၂) ဒိဝါပိဟာရာ နိက္ခမ္မ၊ ဂိဇ္ဈကုဋုမိ ပဗ္ဗတေ။

အဒ္ဓသံ ပိရုဇံဗုဒ္ဓံ၊ ဘိက္ခုသံဃံ ပုရက္ခတံ။

(၂) အဟံ၊ အက္ခန္တိသည၊ ဒိဝါ၊ ကနောသော နေခင်းအခါ၌။
ပိဟာရာ၊ မိမိနေရာဖြစ်သောကျောင်းမှ။ နိက္ခမ္မ၊ ထွက်လာခဲ့သည်ရှိ
သော်၊ ဂိဇ္ဈကုဋုမိပဗ္ဗတေ၊ ဂိဇ္ဈကုဋုတောင်ကြီးပေါ်၌၊ ဘိက္ခုသံဃံ
ပုရက္ခတံ၊ ရဟန်းသံဃာအပေါင်းတို့ဖြင့် ဝန်းရံအပ်သော။ ပိရုဇံ၊ ကိ
လေသာမြို့အညစ်အကြေးတို့မှ ကင်းဝေးတော်မူသော။ ဗုဒ္ဓံ၊ မြတ်စွာ
ဘုရားကို။ အဒ္ဓသံ၊ မျက်မှောက် ထင်ထင် တွေ့မြင်ရပါသတည်း။

(၃) နိဟဇ္ဈဇာဏုံ ဝဇ္ဇိတွာ၊ သံမုခါအဉ္ဇလီ အဟံ။

ဇဟိဘဒ္ဒေတိအဝစ၊ သာမေအာသုပ သမ္ပဒါ။

(၃) အဟံ၊ အက္ခန္တိသည၊ သံမုခါ၊ ရှင်တော် ဘုရား၏
မျက်မှောက်တော်၌။ ဇာဏုံ၊ ပုဆစ်ဒူးကို။ နိဟဇ္ဈ၊ မြေ၌ထောက်၍။
အဉ္ဇလီ၊ လက်အုပ်ကိုတင်၍လျက်။ အဝဇ္ဇိ၊ ရှိသေ့မြတ်နိုး ရှိခိုးလိုက်
ပါသတည်း။ ဝဇ္ဇိတွာ၊ ရှိခိုးပြီးသည်ရှိသော်။ ဗုဒ္ဓေါ၊ ရှင်တော်မြတ်
ဘုရားသည်။ “ဘဒ္ဒေ၊ အို-ချစ်သွီးဘဒ္ဒါ၊ ဇဟိ၊ ငါဘုရားထံသို့ အမြန်
လာခဲ့။” ဣတိ၊ ဤသို့။ အဝစ၊ ခေါ်တော်မူ၏။ သာ၊ ထိုခေါ်တော်မူ
ခြင်းသည်ပင်လျှင်။ မေ၊ အက္ခန္တိ၏။ ဥပသမ္ပဒါ၊ ရဟန်းအဖြစ်ပြည့်
စုံခြင်းသည်။ အာထိ၊ ဖြစ်လတ်သတည်း။

(၄) စိဏ္ဍာအင်္ဂါစ မဂခါ ဝဇ္ဇိကသိစ ကောသလာ။

အနဏာ ပဏ္ဏာသဝသောနိ၊ ရဗ္ဗပိဏ္ဍံ အဘုရဟံ။

(၄) မယာ၊ အက္ခန္တိသည။ အင်္ဂါစ၊ အင်္ဂါတိုင်းတို့ကို၎င်း။
မဂခါစ၊ မဂတိုင်းတို့ကို၎င်း။ ဝဇ္ဇိစ၊ ဝဇ္ဇိတိုင်းတို့ကို၎င်း။ ကာသိစ၊
ကာသိတိုင်းတို့ကို၎င်း။ ကောသလာစ၊ ကောသလတိုင်းတို့ကို၎င်း။
ပဏ္ဏာသဝသောနိ၊ နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ်တို့ ပတ်လုံး။ အနဏာ၊
ကိလေသာတည်းဟူသော ကြွေးတင်ခြင်းမရှိဘဲ (ဝါ) ကိလေသာ
ကြွေးကင်းသည်ဖြစ်၍။ စိဏ္ဍာ၊ အကြိမ်ကြိမ် အဘန်ဘန် လှည့်လည်
အပ်ကုန်ပြီ။ ရဗ္ဗပိဏ္ဍံ၊ တိုင်းသူပြည်သား၊ လူအများတို့ ယူသော
သွမ်းကို။ အဟံ၊ အက္ခန္တိသည။ အဘုရိ၊ ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်ခဲ့လေပြီ။

၁၉၀

ထေရီတာသပြန်

(၅) ပုညဝတ ပဿဝိဗဟုံ၊ သပညောဝတာယံဥပါသကော၊
ယောဘဒ္ဒါယစိဝရံ အဒ္ဒါသိ၊ ဝိပ္ပမုတ္တာယ သဗ္ဗဂန္ဓိဘိ။

(၅) ယောဥပါသကော၊ အကြင်ဥပါသကာကြီး တယောက်
သည်။ သဗ္ဗဂန္ဓိဘိ၊ အလုံးစုံသော အနှောင်အဖွဲ့တရားတို့မှ၊ ဝိပ္ပ
မုတ္တာယ၊ ကင်းလွတ်ပြီးသော၊ ဘဒ္ဒါယ၊ ဘဒ္ဒါ-ကုဏ္ဍလကောသာ
မည်သောအကျွန်ုပ်အား။ စိဝရံ၊ သင်္ကန်းတစုံကို၊ အဒ္ဒါသိ၊ ပေးလှူဘူး
ပေ၏။ သောဥပါသကော၊ ထိုဥပါသကာကြီးသည်။ ပုည ကုသိုလ်
ကောင်းမှုကို။ ဗဟုံ၊ များစွာ။ ပဿဝိဗဟုံ၊ ဆည်းပူးပွားများခဲ့လေ
သည်တကား။ အယံ ဥပါသကော၊ ဤဥပါသကာကြီးသည်။
သပညောဝတ၊ ပညာရှိပေစွတကား။

(ဤထေရီဂါထာငါးပုဒ်တို့တွင်၊ ပဉ္စမဂါထာသည်၊ မိမိအား
သင်္ကန်းတစုံလှူဘူးသော၊ ဥပါသကာကြီး တယောက်ကို မကြာ
မကြာအမှတ်ရသည်နှင့်၊ ထိုဥပါသကာကြီးကိုဘွဲ့ဆိုသော ဂါထာ
ဖြစ်သည်။

အရပ်ရပ်ပြဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသောစကားအတိုင်း၊ 'ကုဏ္ဍလကောသာ
ထေရီ ဘိက္ခုနီအရှင်မြတ်ကြီးသည်၊ ခဟန္တု ဖြစ်သည့်နေ့က စ၍၊
အသက်ဆုံးသည်တိုင်အောင်၊ ထင်ရှားသောသွေးတော်ကြီးအဖြစ်ဖြင့်
သာသနာရေးကိစ္စတို့ကို ကြိုးကြိုးပမ်းပမ်း ထမ်းဆောင်တော်မူပြီး
လျှင်၊ ဘာအဆုံးစွန်၌ ခန္ဓာဝန်ကိုပစ်ချ၍၊ အမတကြဌန်း၊ နိဗ္ဗာန်
နန်းသို့ စံမြန်းတော်မူလေသတည်း။

(၉) ကုဏ္ဍလကောသာထေရီ ဝတ္ထုပြီး၏။

(မှတ်ချက်။ ။ဤကုဏ္ဍလကောသာ ဝတ္ထုကြီးကို အင်္ဂုတ္တိုရ်
အဋ္ဌကထာ၊ ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ၊ ထေရီဂါထာပါဠိတော်နှင့်၊ ၎င်း
အဋ္ဌကထာ၊ ထေရီအပဒါနိပါဠိတော်၊ ဤကျမ်းအရပ်ရပ်တို့၌ ပြဆို
လျက်ရှိပေသည် အချို့အချို့သောအချက်တို့၌၊ ကျမ်းဂန်အချင်းချင်း
မညီမညွတ်ရှိသည်ကိုတွေ့ရ၏။ သို့ရာတွင်၊ ဆရာကြီး၊ သမားကြီး
တို့ထံမှ၊ နည်းနာနိဿယတို့ကို၊ မှတ်သားမိခဲ့ဘူးသော အတိုင်း။

ပဋိပက္ခစာရိယေရိဝတ္ထု

၁၆၁

ကျမ်းဂန်အချင်းချင်းညှိနှိုင်း၍၊ ဤထေရိဘာသာပြန်မှာ သင့်လျော်စွာ ရေးသားခဲ့ပါသည်။ ။ အချို့က ကုဏ္ဍလကေသီ-ဟူ၍လည်း ရေးသားကြ၏။ သို့ရာတွင် ပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကထာတို့၌၊ ကုဏ္ဍလကေသာဟူ၍ပင် တွေ့ရပေသည်။ ။ ဤထေရိဘာသာပြန်၌၊ က ခ စသည်တို့ဖြင့်၊ မှတ်သားအပ်သောဂါထာတို့ကို ထေရီအပဒါန်ပါဠိတော်၊ ၁-၊ စသည်တို့ဖြင့်၊ မှတ်သား အပ်သောဂါထာတို့ကို၊ ထေရီဂါထာပါဠိတော်မှသာသော ဂါထာတို့ဟူ၍၊ မှတ်ယူတော်မူကြပါကုန်။

ပဉ္စကနိပါတ်

(၁၀) ပဋိပက္ခစာရိ-ထေရီ ဝတ္ထု။

ရှေးလွန်လေပြီးတဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်း လက်သက်အခါ၊ ပဒုမုတ္တရဘုရား ထင်ရှားပွင့်တော်သည်တွင် သူဌေးသွီးကလေးတယောက်ဟာ သဒ္ဓါတရားနှင့် ပြည့်စုံ အလိမ္မာဂုဏ်ကြွယ်ဝသဖြင့် မပြတ် မပြတ်ရှင်တော်ဘုရားထံသို့ ကပ်ပြီး အမြတ်တရားကို နာကြားလေ့ရှိတယ်။

တနေ့သောအခါ ထိုဌေးသွီးကလေးဟာ ကျောင်းတော်သို့သွား၍ တရားနာသည်တွင်ရှင်တော်မြတ်ဘုရားက ဘိက္ခုနီမတပါးအား ဝိနည်းမိရ်အရာတွင် တေဒဂ်တင်သား၍၊ မြှောက်စားတော်မူသည်ကို ကိုယ်တိုင်ဒိဋ္ဌ၊ တွေ့ကြုံရသေးအခါ၊ စေတနာ သဒ္ဓါ လွန်စွာ တက်ကြွပြီး၊ ‘နောင်ဘုရားရှင်တို့ ပွင့်တော်မူတဲ့ လက်ထက်တော်အခါ၊ ငါလဲယခုတွေ့ကြုံရတဲ့ ဘိက္ခုနီမကဲ့သို့ ဝိနည်းမိရ် တေဒဂ်ရာထူးကိုရရှိလေအောင် ကြံဆောင်ကြိုးစားမှတော်မယ်။’ ‘အသည်ယိုအကြံဖြစ်ပေါ်လာသတဲ့။’

ထို့နောက် များမကြာမှီ အထွင်းမှာပင် အဿ မဏ္ဍပ်ကြီးကို ဆောက်လုပ်၍ ဘုရားအမှူးရှိတဲ့ သံဃာတော် အရှင်မြတ်ဘို့အား လေ့မြတ်စွာ ဖွဲ့စည်းပူဇော်ပြီးလျှင် ‘ဤကဲ့သို့ပြုလုပ် ဖွဲ့စည်းရတဲ့

ဒါနကုသိုလ်စေတနာကြောင့်၊ နောက်ပွင့်တော်မူလတံ့ဖြစ်တဲ့ဘုရား
ရှင်တို့၏ လက်ထက်တော်မှာ ဝိနည်းမိရ်တေဒင်ရာထူးကိုရပါလိမ့်
ဘုရား။” ဆဲ - သို့က ထို၊ ဆု တောင်း ပတ္တနာမှု ကို ပြုလိုက်
တယ်။ ၊ရှင်တော်မြတ်ဘုရားက အနာဂတံသ ဉာဏ်တော်ဖြင့်
ရှုမျှော်ဆင်ခြင်ပြီးလျှင်၊ “အို-ချစ်သွီး၊ နောင်ကန္တာတသိန်းလွန်ခဲ့တဲ့
အခါ၊ ဂေါတမ ဘုရား ထင်ရှားပွင့်တော် မူလိမ့်မယ် ထိုအခါ
သင်ချစ်သွီးသည်။ ‘ပဋိခဓာဓီ’ ဟူသော အမည်နှင့် ဝိနည်းမိရ်
တေဒင်ကိုရရှိလိမ့်မယ်” ဆဲ-ဤကဲ့သို့ ဗျာဒိတ်စကား ပြန်ကြား
တော်မူတယ်။

ဤဗျာဒိတ်စကားကို ကြားရလေသော အခါ၊ ယနေ့နက်ဖြန်ပင်
ဖြစ်ရတော့မလောက် အလွန်တရာဝမ်းမြောက်ပြီး ဒါန၊ သီလအစ
ရှိတဲ့ ကုသိုလ်တရားတို့ကို မနေ့မနား အားထုတ်တယ် အသက်
အတိုင်းနေ၍ သိတဝှေ့တေသွားတဲ့အခါ တာဝတိံသာ နတ်ဘုံမှာ
ပြည့်စုံတဲ့ချမ်းသာကြီးနှင့် နတ်သွီးဖြစ်လေသတည်း။

(ထေရီအပဒါနိပါဠိတော်ကြီးများကို ထုတ်ပြပါဦးမည်။)

(က) တဒါဟံဟံသဝတိယံ၊ ဇာတာသေဠိကုလေအဟံ။

နာနာရတန ပဇ္ဇောတေ၊ မဟာသုခသမပ္ပိတာ။

(က) တဒါ၊ ထိုပုဒ်မုတ္တရဘုရား၊ ထင်ရှား ပွင့်တော်မူသော
အခါ၌။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဟံသဝတိယံ၊ ဟံသာဝတီနေပြည်
တော်ကြီး၌။ နာနာရတနပဇ္ဇောတေ၊ ရတနာအမျိုးမျိုးတို့ဖြင့်၊ ပြီးပြီး
ပြောင်ပြောင် တောက်လောင်ထိန်းဝင်း၍နေသော။ သေဠိကုလေ၊
သူဌေးအမျိုး၌။ ဇာတာ၊ ပဋိသန္ဓေအားဖြင့်၊ မွေးဘွားခဲ့သည်ဖြစ်၍။
မဟာသုခသမပ္ပိတာ၊ မြင့်မြတ်ကြီးကျယ်သောချမ်းသာစည်းစိမ်ဖြင့်
တင်းတိမ်အောင် ခံစားနိုင်သော သူဌေးသွီးကလေးသည်။ အဟံ၊
ဖြစ်ခဲ့ပါသတည်း။

(ခ) ဥပေတွာတံမဟာဝီရံ၊ အသောသိံဓမ္မဒေသနံ။
တတောဇာတာပသာဒါဟံ၊ ဥပေသိံသရဏံဇိနံ။

ပဋိပက္ခသီလဝိသုဒ္ဓိ

၁၉၃

(ခ) အဟံ၊ အက္ခန္တိသည၊ တံမဟာဝီရံ၊ ထိပဒုမုတ္တရရှင်တော်
မြတ်ဘုရားကြီးသို့၊ ဥပေတွာ၊ ချဉ်းကပ်၍၊ ဓမ္မဒေသနံ၊ ဟောကြား
တော်မူသော တရားတော်ကို၊ အဿာသိ၊ ကြားနာခဲ့ပါသတည်း။
တဘော၊ ထိုတရားတော်ကိုကြားနာခြင်းကြောင့်၊ အဟံ၊ အက္ခန္တိ
သည၊ ဇာတပဿာဒါ၊ ကြည်ညိုလှစွာ၊ တဒ္ဓါတရားဖြစ်ပေါ်လာသည်
ဖြစ်၍၊ ဇိနံ၊ ငါးစေ့ပယ်နှင်၊ ဘုရားရှင်ကို၊ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာ
ဟူ၍၊ ဥပေသိ၊ ဆည်းကပ်ခဲ့ပါသတည်း။

(ဂ) တတောဝိနယခါရိနံ၊ အဂ္ဂံဝဇ္ဈောထိနာယကော။

ဘိက္ခုနီလန္တိနိတာဒိ၊ ကပ္ပိကပ္ပဝိသာရဒံ။

(ဂ) တတော၊ ထိုတရားတော်ကိုကြားနာရသောအခါ၌၊ ကပ္ပိ
ကပ္ပဝိသာရဒံ၊ ဝိနည်းပညတ်၌၊ အပ်သည်မအပ်သည်ဟူ၍၊ ဆုံးဖြတ်
ခြင်းငှါရဲရင့်စွာသော၊ လန္တိနိ၊ လောကဓံရှစ်ပါးတို့ကြောင့်၊ မလွှတ်
ရှားနိုင်၊ အလွန်တရာလည်း ကြံ့ခိုင်ထသော၊ ဘိက္ခုနီ၊ ဘိက္ခုနီမ
တပါးကို၊ ဝိနယခါရိနံ၊ ဝိနည်းရိရ်အပေါင်းတို့ထက်၊ အဂ္ဂံ၊ အမြတ်
ဆုံးဟူ၍၊ နာယကော၊ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည်၊ ဝဇ္ဈောထိ၊ ချီးဩ
မြှောက်စားတော် မူလေသတည်း။

(ဃ) တဒါမုဒိတမိတ္တာဟံ၊ တံဋ္ဌာနံအဘိကင်္ခီနိ။

နိမန္တေတွာဒသဗလံ၊ သသံဗသံလောကနာယကံ။

(င) ဘောဇယိတွာနသတ္တာဟံ၊ ဒဒိတွာဝတိစိဝရံ။

နိပစ္စထိရသပါဒေ၊ ဣဒံဝစနမဗြဝိ။

(ဃ-င) တဒါ၊ ထိုအခါ၌၊ အဟံ၊ အက္ခန္တိသည၊ မုဒိတမိတ္တာ၊
ဝမ်းမြောက်အားကြသောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ တံဋ္ဌာနံ၊ ထိုဝိနည်းရိရ်
တေဓဂ်ရာထူးကို၊ အဘိကင်္ခီနိ၊ ထိုလားတောင့်တသည် ဖြစ်သော
ကြောင့်၊ လောကနာယကံ၊ လူတို့၏ ရှေ့သွားခရီးညွှန် ဖြစ်တော်မူ
ပေသော၊ ဒသဗလံ၊ အားတော်ဆယ်တန်၊ ဥာဏ်တော်ဆယ်ပါးနှင့်
ပြည့်စုံတော်မူသော ရှင်ဘော်မြတ်ဘုရားကို၊ သသံဗသံ၊ သံဃာတော်
အပေါင်းနှင့်တကွ၊ သတ္တာဟံ၊ ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင်၊ ဘောဇယိတွာန၊
ဆွမ်းကျွေးပြီးသော်၊ တိစိဝရံ၊ တိစိဝရိက်သက်နိုးအစုံကို၊ ဒဒိတွာဝ၊

ပေးလှူဆက်ကပ်ပြီး၍သာလျှင်။ ပါဠိ၊ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏ဘဝါး
ခြေတော်အစုံ၌။ သိရသာ၊ ဦးခေါင်းဖြင့်၊ နိပစ္စ၊ ဝတ်တွား၍။ ဣဒံ ဝစနံ၊
ဤသို့သောစကားကို။ အဗြဟ္မာ၊ လျှောက်ထားခဲ့ပါသည်။

(စ) ယာတယာဝဏ္ဏိတာဝိရ၊ ဣတောအဋ္ဌမကေမုနိ၊
တာဒိသာဟံဘဝိဿာမိ၊ ယဒိသိဇ္ဈတိနာယက။

(စ) ဝိရ၊ ထုလ္လစွမ်းအန်၊ ထက်သန်ကြီးမြတ်တော်မူသော။ မုနိ၊
အို-ရှင်တော်မြတ်ဘုရား။ ဣတော၊ ဤသခုန့်မှ၊ အဋ္ဌမကေ၊ လွန်ခဲ့
သောရှစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌။ တယာ၊ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည်။
ယာ၊ အကြင်တိက္ခ။ နိမတပါးကို။ ဝဏ္ဏိတာ၊ ဝိနည်းမရှိ တေဒဂ်
ရာထူးဖြင့်၊ ချီးကျူးမြှောက်ပင့် အပ်ပါသည်ဘုရား။ နာယက၊ အို-
မြတ်စွာဘုရား။ ယဒိသိဇ္ဈတိ၊ အကယ်၍ ဆုတောင်းတိုင်း ပြည့်စုံ
ခဲ့သည်ဖြစ်ပါငြားအံ့။ အဟံ၊ တပည့်တော်မသည်။ တာဒိတာ၊
ထိုတိက္ခ။ နိမန့်တူစွာ။ ဘဝိဿာမိ၊ ဖြစ်ရပါလိမ့် အရှင်ဘုရား။

(ဆ) တဓါအဝေါစမံသတ္ထာ၊ ဘဒ္ဒေမာဘာယိအဿာသ၊
အနာဂတမ္ပိအဒ္ဓါနေ၊ လစ္ဆသေတံမနောရမံ။

(ဆ) တဓါ၊ ထိုသို့ဆုတောင်းစကား၊ ပနိကြားလျှောက်တင်
သောအခါ၌။ သတ္ထာ၊ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည်။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။
အဝေါစ၊ ဗျာဒိတ်စကား၊ ဤကဲ့သို့ မိန့်ကြားတော် မူပါသည်။
ဘဒ္ဒေ၊ အို-ချစ်သိမ်း၊ မာဏာယိ၊ ကြောက်ရွံ့ စိုးရိမ်ခြင်းမဖြစ်ပါလင့်။
အဿာသ၊ အေးအေးသာသာ၊ နှစ်သိမ့်စွာနေထိုင်ပါ။ အနာဂတမ္ပိ၊
နောင်လာလတံဖြစ်သော။ အဒ္ဓါနေ၊ ကာလအခွန်၌။ (ဝါ၊ ဂေါတမ
ဘုရားထင်ရှားပွင့်တော်မူသောအခါ၌။) တံမနောရမံ၊ ထိုသင်၏
အယုံဆန္ဒအတိုင်း။ လစ္ဆသေ၊ မချွတ်ကေန်၊ အမှန်ရလိမ့်သည်။
ချစ်သိမ်း။

အ-ပြဆိုခဲ့ပြီးတဲ့အတိုင်း ပဒုမုတ္တရ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား ထက်
ထက်တော်မှာ ဝိနည်းမရှိ ဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်မြန်းခဲ့ ပြီးတဲ့နောက်
ယခုကမ္ဘာကမ္ဘာသို့ တိုင်အောင် သုဂတိ သံသရာတို့၌သာ ချမ်း
သာစွာ ကျင်လည်ခဲ့ရတယ်။ ကာလပုဘုရား ထင်ရှားပွင့်တော်မူတဲ့

ပဋိပက္ခစာရိယေဝိနိယ

၁၉၅

လက်ထက်တော်သို့ကြွလာတော့။ ဗာရာသီပြည်ကြီး၏သခင် ဆုရင် ကိကိမင်းကြီး၏ သွေးဘော်ချနစ်ပါးတို့တွင် “ဘိက္ခုနီ” အမည်ရှိတဲ့ တတိယသွေးတော်မြတ်ဖြစ်လာတယ်။

ထိုအခါတွင် သဒ္ဓါသီလနှင့် ပြည့်စုံတဲ့ အတိုင်း သာသနာဆောင် သို့ဝင်၍ ရဟန်းပြုဆိုပါသော်လည်း မည်းတော်ဘုရားထံမှ အခွင့်မရ သဖြင့် ရဟန်းမပြုရဘူး။ အဲ-သို့ကဆို ရဟန်းပြုခွင့်မရတဲ့ အတွက် တသက်ပတ်လုံး ကောဓာရိဗြဟ္မစရိယ အကျင့်မြတ်ကို ကျင့်သုံးပြီး တသက်ပတ်လုံး ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့နှင့်သာ မွေ့လျော်လို့နေတယ်။ အိမ်ထောင်သားမွေး လောကီရေး ဆိုတဲ့ အထုပ်များ ကိုတော့ ရှင်းရှင်းကြီး ဖြုတ်ပစ်လိုက် ထာပေါ့။ အထူးဝိသေသ အားဖြင့် သံဃာတော်အရှင်မြတ်တို့နေထိုင်ရန်ကျောင်းတိုက်တာအရာရှိကြီး တချို့ကို တည်ထောင်၍ သံဃာတော်အပေါင်းတို့အား ကောင်းမွန် ရှိသေစွာ လုပ်ကျွေးပြုစုလို့နေတယ်။ ထိုဘဝတွင် အသက် အတိုင်း နေ၍ စုတေသွားတော့ တာဝတိံသာ နတ်နန်းမှာ တခမ်းတနား စံစားရလေသတည်း။

အဆုံးဘဝ သို့ရောက်လာခြင်း။

(သူဌေးသွေး-ပဋိပက္ခစာရိယဖြစ်လာသည်။)

အဲ-ပြဆိုခဲ့ပြီးတဲ့ အမျိုးသွေးကလေးဟာ ယခုရှင်တော် ဂေါတမ လောကထွန်ထား မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်သို့ ရောက်လာ တော့ သာဝတ္ထိနေပြည်တော်ကြီးမှာ ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ သူဌေး တဦး၏သွေးကလေး ဖြစ်လာတယ်။ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ လက္ခဏာတို့နှင့် ပြည့်စုံကြောင်းကိုတော့ အထူးပြောဖို့မလိုပါဘူး။

အရွယ်သို့ရောက်၍ အပျိုပေါက်ကလေးဖြစ်လာတဲ့အခါ ကာမာ သဝအာရုံကြောင့် မိမိ၏ အပျိုငုဏ်ကို လုံလုံခြုံခြုံမစောင့်ရှောက် နိုင်ဘဲဖြစ်ရှာတယ်။ ။အကြောင်းကတော့ သည်လိုတဲ့ ထိုသူဌေး သွေးကလေးသည်။ ကာမဘုံသားတို့မွေတာ ကာမတဏှာ စရိုက်ဖြင့် ကြိုက်ခြင်း၊ ချစ်ခြင်းသဘောမျိုးတွေ ပေါ် ပေါက်လာရာ၊ မိမိမှာလဲ

သူဌေးသွီးဖြစ်တဲ့ အတိုင်း ပြင်လွင်တပါးသို့ သွားခွင့်၊ ထွက်ခွင့်၊ ကွန်မြူးရှင်မရသည်နှင့် “ခရီးချင်းထေးလျှင် ခရီးချင်းထိ၊ ကြီးချင်းထေးလျှင် ကြီးချင်းငြိ” ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း မိမိနှင့် မကြာ မကြာ တွေ့မြင်လေ့ရှိတဲ့ အစေခံ ကွန်တယောက်နှင့် ဘောက်ဘောက် ပြန်ပြန် ငြိစွန်းနေတယ်။

ကြပ်တဲကျဉ်းမြောင်းတဲ့ အမျိုးကောင်း သွီးကလေး များဟာ ကာမတဏှာကို မထိန်းနိုင်လျှင် ယိမ်းယိုင် စမြဲပေပေါ့။ ဓမ္မဓိဋ္ဌာန် အားဖြင့်ဆိုရလျှင်ပုဂ္ဂိုလ်ကိုအပြစ်မတင်ထိုက်ဘူး။ ကာမဘုံသားတို့ သန္တာန်မှာရှိတဲ့ ကာမတဏှာကိုသာ အပြစ်တင်ထိုက် ပေတယ်။ အဲ-ယခုပြောဆိုခဲ့ပြီးတဲ့အတိုင်း သူဌေးသွီးကလေးသည် မိမိနှင့်မထိုက် မတန် ဘောက်ဘောက်ပြန်ပြန် မှောက်မှားနေသော်လဲ မိခင် ဘခင် ဖြစ်တဲ့ သူဌေးကြီး၊ သူဌေးကတော်ကြီးတို့က သည်အကြောင်းကို မသိရှာကြာဘူး။

အိမ်ကိုအုပ်ချုပ်နေတဲ့ လူကြီးများဟာ အပြင်က အကြောင်း မျိုးတွေ သတင်းမျိုးတွေကို စုံလင်စွာ သိနိုင်ကြသော်လဲ အိမ်တွင်း မှာဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အတွင်းရေး အကြောင်းများ ကိုတော့ လွယ်ကူ လျှင်မြန်စွာမသိတတ်ကြဘူး။ မျက်လုံးများဟာ အပြင်အာရုံအမျိုးမျိုး တွေကို မြင်နိုင်သော်လဲ မိမိနှင့်အနီးကပ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ မျက်စွန့် အတွင်း သားကို မမြင်နိုင် တာလိုပေါ့။ မိဘများကလဲ မိမိတို့သွီးရဟနာ ကလေးတယောက်ကို ဝတ်တရားရှိတဲ့အတိုင်း ချီးမြှောက်လိုကြ သဖြင့် အမျိုးတူ၊ ဂုဏ်တူ၊ အချွယ်တူ ဖြစ်တဲ့ သူဌေးသားတယောက် နှင့် လက်ထပ် ထိမ်းမြားရန် ပြောဆိုပြီး အသင့်ရှိတယ်။ သို့ရာတွင် သူဌေးသွီးကလေးကတော့ ဘယ်လိုပင် ချောချော ဘယ်လိုပင် ပစ္စည်းပေါ့ပေါ့၊ မနှစ်သက် မချစ်ခင်ဘူးပေါ့။ မိမိနှင့်တိတ်တဆိတ် တွေ့ကြုံနေရတဲ့ အချစ်ဦးကလေးရဲ့အပေါ်မှာသာ မေတ္တာစူးစိုက်လို့ နေတယ်။ လက်ဦးတွေကြုံရတဲ့သူကိုစွဲစွဲလမ်းလမ်းချစ်ခင်တတ်တယ် ဆိုတာ လောကကြီးရဲ့ဓမ္မဘာပေပေါ့။

သုဋ္ဌေးသွီးနှင့် အစေခံကျန်ကလေးတို့မှာ အချစ်သွေးဝင်၍နေကြ
 • သော်လည်း ဂုဏ်အသရေချင်းမတူမျှသဖြင့် ရဲရဲ ဝံ့ဝံ့၊ စွန့်စွန့် စားစား
 နေခွင့်ကိုမရကြဘဲ ပုန်းခိုး၊ ကွယ်ခိုးနှင့် ကြွက်လှိုင်း၊ ကြောင်လှိုင်း
 တွေကြို ဆုံစည်းရှာကြရတယ်။ သူ့မမျှာများမှာလဲ သနားစရာဘဲ
 တိုင်းရေ၊ ပြည်ရေ၊ ကိစ္စမှာ လွတ်လပ်ခွင့်မရလို့ စိတ်ညစ်လာထက်
 ချစ်ရေ၊ ခင်ရေမှာ လွတ်လပ်ခွင့်မရတာက သာလို့ပင်ဆင်းရဲသေး
 သတဲ့ ကာမတဏှာနှင့် စပ်ဆိုင်တဲ့ အလုပ်မျိုးတွေဟာ ကာမဘုံ
 ထဲမှာ အလွန်ရှုပ်ပွေတာဘဲ သူ့အတွက်ကြောင့် အရှက်အကြောက်
 အမျိုးမျိုးတွေ ဖြစ်ပေါ်လို့နေတာပေါ့။ ကာမဘုံက မလွန်ဆန်နိုင်
 သမျှ သည်ယိုအရှုပ်တွေနှင့်မကင်းနိုင်ကြဘူး။

“အခက်ကြီးနှင့် တွေ့ကြုံခြင်း။”

မိဘဖြစ်တဲ့ သုဋ္ဌေးကြီး၊ သုဋ္ဌေးကတော်ကြီးတို့က စောစောစီးစီး
 တင်ကြိုကာ သွီးနှင့် ထိမ်းမြားရန် ကြောင်းလမ်းတဲ့ သုဋ္ဌေးသား
 ကလေးနှင့် မိဘတို့ဝတ်တရားအတိုင်း မင်္ဂလာအခမ်းအနားကျင်းပ
 ရန် အခါနေ့ရက်ကို ချိန်းဆိုကြပါရော ထိုအခါသုဋ္ဌေးသွီးနှင့်အစေခံ
 ကျန်မှာ အလွန်တရာခက်ခဲ၍ အကြပ်အတံ့ ကြိုကုန်ကြတာပေါ့။
 တကယ်လို့လက်ထပ်ခြင်းကိစ္စ ထမြောက်လို့သွားပါလျှင် သူတို့ချစ်
 ခင်တဲ့ကိစ္စဟာ အပြီးအဆုံး ပြတ်စဲခြင်းသို့ ရောက်ရတော့မယ်
 ရှည်ကြာလေးမြင့်စွာချစ်ခင်နေကြတဲ့အတွက် သူတို့နှစ်ယောက်ကဲ့သို့
 အချစ်ခာတ်မဏ္ဍိုင်ဟာလဲ အခိုင်ကြီးခိုင်နေကြတယ်။ ခိုင်မြဲတဲ့အချစ်
 ဆိုတာ သစ်စိမ်းချိုး၊ ချိုးသလို ရုတ်တရက်ဖြတ်ပစ်လို့ ဖြစ်နိုင်တာ
 မျိုးလဲ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဘဝပါးနှင့် ထိမ်းမြား လက်ထပ်ခွင့်မရအောင်
 အသက်ကိုချေ၍ နှစ်လောင်းပြိုင်သေသော်လည်း သေပါမှ သို့မဟုတ်
 ပါလျှင် အရပ်ဘဝပါးသို့ ထွက်ပြေးသော်လည်း ထွက်ပြေးပါမှ သည်ယို
 မှမဟုတ်လျှင် သူတို့နှစ်ယောက်ကဲ့ အချစ်ကြီးဟာ အမှန်မချပြတ်
 ရတော့မှာဘဲ။

သုဋ္ဌေးသွီးကလေးမှာလဲ အလွန်တရာပူဆွေး၍ စိတ်ခအေးနိုင်တဲ့
 ဒုက္ခကြောင့် အိပ်လျှို့လဲမပျော် စားလျှို့လဲမမြိန် တပိန်ပိန်တလိမ်လိမ်

ဖြစ်နေရှာတယ်။ ။အစေခံကျွန်ကလေးမှာလဲ ငါ့ချစ်တဲ့ပန်းခိုင်ကို သူတပါးပိုင်တော့မယ်လို့ မနေနိုင်၊ မထိုင်နိုင်၊ ဖြစ်ပြီး စိတ်အညစ်ကြီး ညစ်နေရှာတာပေါ့။ ။သည်အတောအတွင်းမှာ နှစ်ယောက်ချင်းချင်း တိတ်တိတ်ပုန်း တွေ့ကြိုကြတဲ့အခါ သူဌေးထွေးကလေးကလဲငို၊ ကျွန်ကလေးကလဲငို၊ မဆိုနိုင်၊ မပြောနိုင် တယောက်ကို တယောက် ကိုင်ပြီး လက်မှိုင်ချကာ ငေးစိုက်လို့ နေရှာကြတယ်။

ထို့နောက် သူဌေးထွေးကလေးက ဝမ်းနည်းတဲ့အသံနှင့် ထက်ထိုက်ပြောဆိုသလဲလို့ဆိုတော့ ‘မောင်ရယ်-မောင်ဟာ ကျွန်မဖူးစာရင် အစစ်ဖြစ်ပါတယ် ဖူးစာထက်မို့ ခက်ခက်ခဲခဲတွေ့ကြိုကြရတာပေါ့၊ ယခုတော့ အခက်ကြုံနေကြပြီ မိဘနှစ်ပါးက သူဌေးသားတယောက်နှင့် လက်ထပ် ထိမ်းမြားရန် အခါ နေ့ရက် ချိန်းချက်ကုန်ကြပေါ့၊ ဘာညှိနှယ်ကြံမလဲ မကြံနိုင်ပါလျှင် မဆိုတဲ့သူရဲလက်သို့ ရှင့်အသက်ကလေး ပါသွားတော့မယ် တကယ်လို့ ဟိုက သူဌေးသားနှင့် ထိမ်းမြားခြင်းကိစ္စထမြောက်အောင်မြင်လို့သွားပါလျှင်မောင်နှင့်နှမ စိတ်သာချပါတော့ တွေ့ရတော့မှာမဟုတ်ဘူးမောင်ရဲ့’ အဲ-သို့ကလျှင် ပြောဆိုပြီး ကျူကျူပါအောင်ငိုရှာသတဲ့။

အစေခံကျွန်ကလေးမှာတော့ အခြေကလဲသေးနဲ့ ဉာဏ်ထုတ်တို့လဲ မလိမ္မာသဖြင့် ရိုးတိုးတိုး၊ အတတ်ရှိ ဘယ်လိုမှ မကြံတတ်ရှာဘဲ လက်မှိုင်ချကာ ငိုသွားနေရှာတယ် သည်နေရာမှာ လွန်စွာ သနားဘွယ်ကောင်းတဲ့ အပူပွဲကြီးဖြစ်နေတာပေါ့။

နှစ်ယောက်သဘောတူ ထွက်ပြေးခြင်း။

ကျွန်ကလေးက မကြံနိုင်ဘဲလက်မှိုင်ချကာငိုနေတော့ သူဌေးထွေးက သည်လို အကြံပေးတယ် ‘ကဲ-ကဲ-ကမ်းရောက်ရောက်၊ သောင်တင်တင်၊ ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်စေတော့ အချစ်ကိုတော့ မဖျက်ဆီးနိုင်တော့ဘူး သဘောတူ ထွက်ပြေးမှ သည်ကိစ္စ အေးတော့မယ် ထွက်ပြေးတဲ့အခါ သူဌေးထွေးဆိုတဲ့ အခြေပြုတ်၍ ဒုက္ခ

ပဋာစာရိထေရိဝတ္ထု

၁၉၉

ကြီးပိုမောက်၍ ဆင်းရဲသူဘဝသို့ ရောက်ရတော့မယ် ရောက်ချင်လဲ ရောက်ပလေစေ ချစ်သူနှင့်နေရလျှင် စိတ်နှလုံး တင်းတိမ်လို့ စည်းစိမ်ရှိတယ်သို့ တွက်ရတော့မှာဘဲ အချစ်ရတနာထက် ပစ္စည်းရတနာကို မမက်နိုင်တော့ဘူး မောင့်မှာ စုဆောင်းထားတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာကလေးများရှိလျှင်လဲ စုဆောင်းလို့သာ ယူခဲ့ပေတော့ နှမကလဲ ရနိုင်သမျှစုဆောင်းပြီး ပစ္စည်းများကိုယူခဲ့မယ် အဲသည်လို အကြံပေးတော့ အစေခံကျွန်ကလေးကလဲသဘောကျတာပေါ့။

ဤသို့တိုင်ပင်ကြံစည်ကြပြီးလျှင် ထိုနေ့ ညဉ့် အခါ စုမိသမျှသော ပစ္စည်းဘဏ္ဍာတို့ကိုယူပြီး သူဌေးကြီးအိမ်မှ တိက်တိတ်ပုန်းထွက်ပြီး ကြွပီရော သူဌေးသွီး ကလေးဟာ အဆုံးသတ်သို့ ရောက်မှ သို့စဉ်ကလေးက ဘောက်ဘေးက ပြန်ပြန် ဖြစ်ရတာ အလွန် အံ့ဩစရာ ကောင်းတာဘဲ ဘယ်လိုကံများကဝင်ပြီး တမင်တကာ နှိပ်စက်ဘယ်ဆိုတာ မပြောနိုင်တော့ဘူး ဂုဏ် အသရေချင်း မထိုက်တန်သူနှင့် သို့ကလိဖြစ်ပျက်ရတာ လောကမှာ လွန်စွာ ရှက်ဘွယ်ကောင်းသတဲ့။ နံနက်လင်းက အခါ သူဌေးကြီး သူဌေးကတော်ကြီးတို့မှာ သွီးပျောက်ဆုံးကြောင်းကိုသိ၍ ရှာတွေ့ကြသော်လဲ မတွေ့ရတော့ဘူး လက်ထပ်ခါနီးဆဲဆဲမှာ အရှက်ခွဲတဲ့ သဘောမျိုးနှင့် သည်လို ထွက်ပြေးတယ် ဆိုတော့ မိဘများမှာ ဘယ်မှာမျက်နှာပြင်ပေါ်တော့မလဲ မိဘကို အရှက်ခွဲတဲ့ သွီးရယ်လို့ အများကြီးစိတ်နာသွားကြတာပေါ့ သည်ယနေ့ကစပြီး သွီးနှင့်စပ်တဲ့ စကားကို တလုံးမျှမပြောဘဲ ရှင်ခန်း၊ သေခန်း၊ အမွေခန်းပါဖြတ်ပစ်လိုက်ကြတယ်။

မင်္ဂလာဆောင်ရဲ့ သူဌေးသားမှာဘဲ အားကြီး ဓာန်တက် အကွက် ကျကျ သူဌေးသွီးကိုရတော့မယ်လို့ အာသာဆန္ဒနှင့်မင်္ဂလာပွဲ အချိန်ကိုသာမျှော်လင့်ပြီး ဝတ်လား၊ စားလား၊ ပျော်လား၊ ရှင်လားနှင့် အားတက်သရော နေထိုင်ခဲ့လေရာ မိမိနှင့် ရွယ်မှန်း ထားတဲ့ သူဌေးသွီးကလေးဟာ အစေခံ ကျွန်တယောက်နှင့် စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ ထွက်ပြေးသွားပြီလို့ ကြားတော့ ဘွားက နဲ့ နှလုံးတုန်၍

မိုးကနဲလဲသွားရှာသတဲ့ သူဌေးသားရဲ့ ဆင်းရဲပုံကိုတော့ အလုံးစုံ ပြောဖို့မလိုပါဘူး ယခုခေတ်အခါမှာသာ လက်ထပ် ခါနီးဖြစ်တဲ့ အမျိုးသမီးကလေးတွေ ထွက်ပြေးတတ်တာမဟုတ်ဘူး ရှေးရှေး အခါထုံးကလဲ သည်လိုဘဲ ထွက် ပြေးတတ် ကြောင်းကို ကောင်းကောင်းကြီးသက်သေပြနိုင်တယ်မဟုတ်လား ယခုကာလ အချို့အချို့သော အမျိုးသမီးကလေးတွေဟာ လက်ထပ်ခါနီးတွင် အခြားသူတယောက်နှင့် ထွက်ပြေးတတ်ကြတာဟာ အခြားမဟုတ်ပါဘူး အမတော်ကြီး ဖြစ်တဲ့ ပဋိပညာရဲ့ နည်းကို အတုခိုး ကြဟန် လက္ခဏာရှိပါရဲ့ ပဋိပညာရဲ့ နည်းကို အတုခိုးလျှင် ပဋိပညာရဲ့ ဗုဒ္ဓရောက်တတ်ပုံများကိုလဲ စဉ်းစားကြရမယ်။

တောရွာကလေးတခု၌ ဆင်းရဲညိုညင်စွာ နေထိုင်ကြခြင်း။

တိတ်ဘဆိတ် ထွက်ပြေးလာကြပြီး နောက် ရောက်ရာရောက်၊ ပေါက်ရာပေါက်၊ သွားကြလေရာ သာဝတ္ထိပြည်နှင့် လေးယူဇနာ ကွာတဲ့ ရွာကလေး တရွာသို့ ရောက်တော့ ရှေ့သို့ ဆက်လက်၍ မသွားနိုင်ကြသဖြင့် ထိုရွာကလေးထဲမှာ အားကိုးရာ ရှာပြီး ကဲပုတ်ကလေးထဲသို့ နေထိုင်ရှာကြတယ် ထိုအခါ ရှေးတုံးက အခြေအနေနှင့်အလွန်ကွာသွားတာပေါ့။ စည်းစိမ်ချမ်းသာနှင့် ကြီးလာတဲ့ သူဌေးသမီးဖြစ်တဲ့ အတွက် ရုပ်ရေ ရူပကာယများက ငွေပတင်တယ်တော့ ရွာသူရွာသားတွေကလဲ အလွန်သနားကြတယ် သူတို့လုပ်ငန်းနဲ့ နှစ်ယောက်ဟာ အဘက်မတန် ဘူးရယ်လို့လဲ အချို့က ပြောဆိုကြတယ် ရွာသူရွာသားတို့က သနားသဖြင့် စောင့်ရှောက်ခြင်းကိုခံပြီး ဆင်းရဲသူ၊ ဆင်းရဲသားတို့ စရိုက်ဖြင့် အထိုက်အထိုက် နေထိုင်ကြရာ စည်းစိမ် မချမ်းသာသော်လည်း သူတို့ စိတ်ထဲမှာတော့ ချမ်းသာတယ်လို့ ထင်ကြတာပေါ့ အချစ်တူတဲ့ သူနှစ်ယောက်တို့ မခွါခွဲ အတူဘူး၍ နေရခြင်းဆိုတာ ကာမဘုံမှာတော့ အချမ်းသာကြီးတမျိုးပေပေါ့။ ရွာသူရွာသားတို့အား သူတို့အဖြစ် အ

ပျက်များကိုလဲ မှန်တဲ့အတိုင်း မပြောဝံ့ရှာကြဘူး သတင်းကြားလျှင်
 • မိဘများထံမှ စေတမန်စေလွှတ်၍ လိုက်လံဘမ်းဆီးမှုကို ကြောက်
 ရှာကြတယ်။ လင်ယောက်ျား ဖြစ်တဲ့သူကလဲ သူတတ်စွမ်းသမျှ
 လက်ရုန်းအားကိုးနှင့် အထုပ်ကြမ်းများကို လုပ်ကိုင်ကာ ကျွေးမွေး
 ရှာတယ်။ ရံခါရံဘန်မှလဲ အိမ်ကပါလာတဲ့ပစ္စည်းများကိုရောင်းချ
 ထုခဲ့၍စားသောက်နေထိုင်ရှာကြတယ်။

ပဋိသန္ဓေတည်နေရရှိခြင်း။

ပြဆိုခဲ့ပြီးတဲ့အတိုင်း တောရွာကလေး တခုတွင် ပြိုင်ဆင်းခဲ့
 စွာ နေထိုင်လာခဲ့ကြရာ လေးငါးခြောက်လ ကြာသွားတော့ သူဌေး
 သွီးကလေးမှာ သန္ဓေကိုယ်ဝန် ရရှိပါရော။ ။ထိုအခါက စပြီး
 သူဌေးသွီးကလေး၏ စိတ်ထဲမှာ ကြည်လင် ချမ်းသာခြင်းမရှိဘဲ
 သည်ကိုယ်ဝန်တည်းဟူသောဒုက္ခဘေးမှာဘယ်လိုချမ်းချမ်းသာသာ
 နှင့်လွတ်ရပါမလဲလို့ အမြဲပင် ဆင်ခြင်စဉ်းစားလို့ နေရှာ သတဲ့။
 ထိုတောရွာကလေးမှာ ရင်းရင်းချာချာ ဆွေမျိုးတယောက်မျှ မရှိတဲ့
 အတွက် မီးဘွားသို့ ကိစ္စကြိုလျှင် အပုံကြီးခက်မှာပါ ကလေးလို့
 စဉ်းစားမှုတွေပေါ်လာတိုင်း မိခင်ဆင်ခြင်ကျေးဇူးရှင် နှစ်ပါးကိုသာ
 ပြန်လှန်လို့ သတိရရှာတယ်။

“ခလုဒ်ထိခွ-အနိဘ” ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း ဘေးဒုက္ခ ကြိုးစား
 တို့မြင်တော့ မိခင်ဘဝင်တို့ကို သတိရစေပြီပေါ့။ ။သန္ဓေကိုယ်ဝန်
 ရင့်မာ၍ ဘွားချိန်နီးလာတဲ့အခါ သူဌေးသွီးက သူခင်ပွန်းကိုပြောဆို
 သည်မှာ “မောင်ရယ် ယခုသည်တောရွာ ကလေးမှာ မွေးဘွား
 ရပါလျှင် ဆွေမျိုးရင်းချာ အားကိုးရာမရှိဘူး။ သည်အရေးဟာလဲ
 မိန်းမတို့မှာ အကြီးဆုံးဘဲ။ ဆွေမျိုးရင်းချာ အားကိုးရာရှိမှ သင့်
 ထျော်မယ်။ အဲ-သို့အတွက်ကြောင့် မိဘတို့ရပ်ထံသို့ ပြန်မှသင့် ထိခွ
 မယ်ထင်တယ်” တောင်းဆိုး, ပလုံးဆိုး, ပစ်နိုင်သော်လဲ သားသွီး
 ဆိုးကိုမပစ်နိုင်” ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း မိဘများဆိုတာ သားဆိုး,
 သွီးဆိုးကို ကြာရှည်အောင် ပစ်စွန့်လို့ မထားနိုင်ပါ။ အတန်ကြာ

လျှင်ကျေနပ်ရတာမျိုးဘဲ မောင်လဲ အတူလိုက်ခဲ့တာပေါ့” ဆဲ-သို့ကလို ဖြောင်းဖြူက ပြောဆိုတယ်။

ထိုအခါ လင်ယောက်ျား ဖြစ်သူရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုအကြံ ဖြစ်ပေါ်လာသလဲလို့ဆိုတော့ တကယ်လို့ အိမ်သို့ပြန်သွားပါလျှင် အရှင်သခင်ဖြစ်တဲ့ သူဌေးကြီးများက သူတို့သွား အပေါ်မှာတော့၊ ရက်စက်စိမ်းကားမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့မှာတော့ သူတို့ကျွန်ဖြစ်နေလို့ ရက်စက်ခြင်သလို ရက်စက်ပြီး အသက်သေအောင် သတ်ပစ်လိမ့် မယ်။ ပြန်သွားလို့မတော်ဘူး။ သူဌေးသွားကျေနပ်အောင် ပရိယာယ် စကားဖြင့် ပြောကြားလို့ အချိန်ဆွဲရတော့မှာဘဲ” ဆဲ-သို့ကလို ကြံစည်ပြီး သူဌေးသွားကို ချော့မော့လျှက် “သွားဟာပေါ့ကွယ် မွေးဘွားတို့အချိန်ဟာလဲ အတော်လိုပါသေးတယ်။ စောစောစီးစီး လောကြီးမနေပါနှင့်အုံး လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ထားတဲ့ ကိစ္စတွေလဲ တမ်းလမ်းရှိသေးတယ် မကြာခင်ကိစ္စတုံးသော့ နှစ်ယောက်စလုံး သွားကြတာပေါ့” ဆဲ-သို့ကလို ပြောဆို ဖြောင်းဖြူတဲ့ အတွက် သူဌေးသွားကလေးမှာလဲ နေရရှာပြန်တယ်။

ထို့နောက်တာဝန် အိမ်သို့ပြန်သွားရန် အကြိမ်ကြိမ် အာနိဘန် ပြောဆိုပြန်ပါသော်လဲ ခင်ပွန်းယောက်ျားက သူကိုယ်တိုင်မလိုက် ဝံ့တဲ့အတွက် ဆိုင်းပါအုံး၊ ဆိုင်းပါအုံးနှင့်အချိန်ဆွဲနေသောကြောင့် သူဌေးသွားရဲ့စိတ်ထဲမှာ မခံချိမခံသာဖြစ်ပြီး “သူတော့ လိုက်ဝံ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူကိုယ်တိုင်ပင်လို့ ဖြစ်မြောက်မဲ့ အရေးမဟုတ်” ငါ တယောက်ထဲ သူမထိအောင်ထွက်သွားမှတော်တော့မယ်” ဆဲသည် လို အကြံဖြစ်ပေါ်လာသည်နှင့် လင်ယောက်ျားမရှိခိုက်တွင်အထုပ် ကလေးများကို ပြင်ဆင်၍တယောက်ထဲ အိမ်မှ ထွက်သွားပါရော။

လင်ယောက်ျားဖြစ်သူပြန်လာတော့ မိမိဇနီးသမီးကိုမတွေ့မမြင် သည်နှင့် အိမ်နီးချင်း ဝန်းကျင်ကို မေးမြန်းရာ ‘အထုပ်ကလေး ရှက်ပြီး ထွက်သွားပေါ့ မောင်ရှေ့’ သည်လိုပြောကြားသည်နှင့် တပြိုင်နက် သူယောက်ျားကို သနားချစ်ခင်စွာသောကြောင့် အဆော့

တလျှင် နောက်ထပ်လိုက်သွားရာ လမ်းခရီးတွင် အချင်းချင်းတွေ့ဆုံကြတယ်။ သူဌေးသွီးတဲ့ ကံကြမ္မာဟာ 'လွန်စွာဆိုးဝါးတာ ကလားလင်မယားနှစ်ယောက်တွေ့ဆုံ၍ မကြာမှီအတွင်းမှာပင် ကမ္မဇလေ့လွှပ်ရှားလာတဲ့ အတွက် ချုံကလေးတခုအတွင်းသို့ ဝင်ရှာကြတယ်။ လူမနီးတဲ့ တောလမ်းခရီးမှာ လှလှကြီးဒုက္ခရောက်ရှာတော့မယ်။ ချုံကလေးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်၍ မကြာမှီပင် သူဌေးသွီးမှာ သားယောက်ျားကလေးဘွားမြင်ပါရော။

ကဲ-စဉ်းစားလို့ ကြည့်ကြစမ်းပါ သူတို့နေထိုင်တဲ့ တောရွာကလေးမှာ မွေးဘွားလျှင် ကော်တော်ရှိပါသေးရဲ့ ယခုတော့ ကူသူကယ်သူမရှိ အတိဒုက္ခရောက်ပြီး ချုံကလေးထဲမှာ မွေးဘွားရရှာတယ်။ လင်ယောက်ျားမှာကပါး အားကိုးစရာ မရှိရှာတော့ဘူးပေါ့။ လင်ယောက်ျားကလဲ တော်ရှာပါပေတယ်။ ထင်းခွေခြင်း၊ ရေခပ်ခြင်း၊ မီးမွှေးခြင်း အညစ်အကြေး သုတ်သင်ခြင်းမှစ၍ ကိစ္စအလုံးစုံကို အကုန်ဆောင်ရွက်ရှာတယ်။ တစ်ခုတရာမှ ငြီးတွားခြင်း မပြုရှာဘူး။ သည်လိုခက်ခဲတဲ့အရေးမှာ ဖေးဖေးမမနှင့် အားကိုးရတဲ့ ခင်ပွန်းလင်ကို အထူးသဖြင့် ကျေးဇူးတင်ထိုက်ပေတာပေါ့။

မွေးဘွားခြင်း ကိစ္စကြီး ချောချောမောမော ပြီးစီးသွားတော့ လင်ယောက်ျားက သားကလေးကိုပိုက်ပွေ့ပြီး “ရှင်မရယ် တောရွာကလေးသို့ ပြန်ကြမိရဲ့။ ဘေးမထိရန်မထိ အနှောင့်အရှက်မရှိဘဲ မွေးဘွားခြင်းကိစ္စကြီး ချောချောမောမော ပြီးသွားပါပြီ သည်ကိစ္စကြောင့် ဒီဘုရင်ထံကို ရှင်မ ပြန်ချင်တာဘဲမဟုတ်လား။ ကိစ္စချောခဲ့ပေါ့ဘဲ။ ယခုပြန်အိမ်ထိုင်တော့ပါဘူး။ တကယ်လို့ ပြန်ချင်ခဲ့ပါလျှင် နောင်တဖြေးဖြေး စိတ်အေးလက်အေးနှင့် သည်သားကလေး မတ်တတ်ချပ်နိုင်တဲ့ အခါကြတော့ ပြန်သွားတာပေါ့။ အခု အခု ဝတ်ထုတ်ထုတ်နှင့် တွတ်ဘီး တွတ်ဘာ လိမ္မာတဲ့ မြေးကလေးကို သူတိုးအေနှင့် သူဘွားအေတို့ မြင်ကြတဲ့အခါ လွန်စွာ ချစ်ခင်ကြလိမ့်မယ်။ မြေးကလေးနှင့် မျက်နှာပြုပြီး မောင်နှင့် ရှင်မတို့မှာလဲ ချမ်းသာခွင့်ကို ရမှာပေါ့။ “အဲ-သို့ကလို့ ချော့ချော့မော့မော့ပြော

တော့ သူဗွေထွေးကလဲ လဝ်စကားကို နားထောင်ပြီး မူလနေရင်း ဖြစ်တဲ့ တောရွာကလေးသို့ ပြန်လာကြတယ်။

ဘခင်လုပ်တဲ့သူက ခလေးကိုပွေ့၊ မိခင်လုပ်တဲ့သူက အထုပ် ကလေးကိုရှုက်ပြီး ပြန်လာကြတဲ့အခါ ရွာသူရွာသားတွေက ဝမ်း သာအားရနှင့် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ကြ ရှာတယ်။ သူတို့ လင်မယား နှစ်ယောက်မှာလဲ သားကလေး တယောက်တိုးလာတော့ ဒုက္ခအမျိုး မျိုးဝန်တက်လာပြန်တာပေ။ သူဗွေကြီးအိမ်မှာ သူဗွေစည်းစိမ် နှင့် နေထိုင်၍ သည်လိုသားယောက်ျားကလေး မွေးလာမယ်ဆိုပါ လျှင် ဦးခေါင်းဆေး မင်္ဂလာ၊ ကင်ပွန်းတပ် မင်္ဂလာ၊ ပခက်တင် မင်္ဂလာ၊ ထမင်းခွန့် မင်္ဂလာမှစ၍ မင်္ဂလာ အခမ်းအနား တို့ကို ဆန်းပြားကြီးကျယ်စွာပြုရမှာပေါ့လေ။ ။ ယခုတော့ မင်္ဂလာပြုဖို့ နေနေသာသာ အနီးကလေးဘဝည်မျှ သစ်သစ်လှင်လှင်နှင့် ဖြူဖြူ စင်စင်မရှိကြဘူး။ သည်လို ဖြစ်ရခြင်းဟာ စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ ထွက်ပြေးခြင်းကြောင့် ဖြစ်ရတာပေါ့။

လင်ယောက်ျား လုပ်တဲ့သူကလဲ နေ့ခင်းအခါ အလုပ်ကြမ်း အမျိုးမျိုးကိုရှာပြီး ပင်ပန်းစွာ လုပ်ကိုင်ရတယ်။ သူဗွေထွေးမှာလဲ ကလေးကလေးတကောင်နှင့် အားလပ်ခွင့် မရအောင် ပင်ပန်းနေ ရှာတယ်။ အထိန်းအကူ ဆိုတာလဲ ဘယ်မှာရနိုင်မလဲ “မိဘစကား နားမထောင် သားတကောင်နှင့်တိုးလို့ တွေ့လွှဲ” ဆိုစကားအတိုင်း မိဘစကားကိုနားမထောင်လို့ ဒုက္ခပီးလောင်နေတာပေါ့။ မိဘဟံသို့ ပြန်ရနိုးနိုးနှင့် စောင့်ဆိုင်းမျှော်လင့် နေပါသော်လဲ လင်ယောက်ျား က အချိန်ကုန်အောင်ရက်ရှည်သွေးကာ ချော့မော့ထားတဲ့ အတွက် ပြန်ခွင့်ကို မရရှာဘူး။

နှစ်ကြိမ်မြောက် ဒုက္ခတွေ့ခြင်း။

အဲ-သို့ကလျှင် ရက်ရှည်လများ၍ လာခဲ့ရာ။ သားဦး ကလေးဟာ မတ်တတ်သွား၍ စကားတွတ်တီးတွတ်တာ ပြောနိုင်တဲ့ အရွယ်သို့ ရောက်လာပါပြီ။ သည်အခါ သူဗွေထွေးကလေးမှာ ဒုက္ခဝန်ထုပ်

ကြီးတထုတ်တိုးလာပြန်တယ်။ တခြားဟာမဟုတ်ဘူး ဒုတိယဘာသာနဲ့ ပဋိသန္ဓေတည်နေခြင်းကိုဆိုလိုတယ်။ ။ “ဘူးလေးရာမှမရုံဆင့်” ဆိုသောစကားကဲ့သို့ ပစ္စည်းကလဲပါးရှား သာဦး အတွက်ကြောင့် ဝန်တက် သို့ကလိဖြစ်နေရာတွင် ပဋိသန္ဓေကဘန်တည်လာပြန်တယ် ဆိုတော့ ပိုမိုလျှို့ဝှက်ရောက်ပြန်တာပေါ့။

ထိုအခါ သူဌေးထို့ကလဲ ရှေးနည်း အတိုင်း မိဘတို့ထံသို့ပြန်၍ မွေးဘွားရန် တောင်းပန်ပြောဆိုရာ လင်ယောက်ျားဖြစ်တဲ့ သူက ယခင်နည်းအတိုင်း စကားဖြင့် သွေးဆောင်၍ အချိန် ကြာအောင် ဆွဲနေပြန်တယ်။ ။ တနေ့တနေ့နှင့် တရွှေ့ရွှေ့ အချိန်ကြာသွားခဲ့ရာ မွေးခါနီးကာလသို့ ရောက်ပြန် ပါရော။ ။ သည်အခါ ရှေးနည်း အတိုင်းပင် လင်ယောက်ျားကို မတိုင်ပင်ဘဲ သားဦး ကလေးကို လက်ဆွဲပြီး မိဘထံသို့ ရောက်အောင် ထွက်ပြေးရရှာပြန်တယ်။ ။ လင်ယောက်ျားကလဲ ပူပင်သောက ဗျပါရကြီးစွာနှင့် နောက်ထပ် လိုက်သွားရာ လမ်းခရီးကြွေမှ မြီတယ်။

ဘွားခါနီးမှာ။ မိုးကြီး၊ လေကြီး၊ ကျလာခြင်း။

“ကံဆိုးမသွားလေရာ။ မိုးလျော်လို့၊ ရွာ” ဆိုတဲ့စကားအတိုင်း သူဌေးထို့သည်။ ထူမနီးတဲ့ဘောလမ်း၊ တောစခမ်းသို့ရောက်လေရာ ကမ္မဇလေလှုပ်ရှား၍ သားဘွားရန်နိမိတ်ဖြင့် အလိပ် အလိပ် လေ တက်ပြီး ခံခက်တဲ့ဝေဒနာ ဝမ်းထဲမှာ ပေါ်လာတယ်။ အဲ-သို့ကလိ ဝမ်းထဲက ထိုးကျင် လာသည်နှင့် တပြိုင်နက် ရာဟုထောင့်က ဖွံ့မှိုင်းပြီး လေမုန်တိုင်းကြီး ကျလာပါရော။ တောတောင်တစ်ခုမှာ သစ်ပင်၊ သစ်ကိုင်းတွေဟူသမျှ အပြတ်၊ အပြတ် ကျိုးကျ ကုန်တယ် လေမုန်တိုင်း ကျသည်နှင့် တပြိုင်နက် စနေထောင့်က မိုးဆင်ပြီး အလျှင်တဆော ဖြောဖြောနှင့် ဒလဟော မိုးကြီးရွာလာတယ်။

လေမုန်တိုင်းကလဲလာ မိုးကြီးကလဲရွာ လေရော၊ မိုးရော၊ နှိပ် စက်၍ အနှောင့်အရှက်ကြီး ပေးတဲ့အခါ ဒုက္ခသယ် လင်မယား

၂၀၆

ထေရ်ဘာသာပြန်

ကလေးနှစ်ယောက်မှာ ပြေးဘွယ်မရှိ အတိဒုက္ခကြီးကို လှလှကြီး
တွေ့ကြုံ ကြရတာပေါ့။ သည်လိုဒုက္ခရောက်တဲ့အထဲမှာ မွေးဘွားသို့
အချိန်ကလဲဆိုက်မိုးမှောင်ကြီးကလဲမိက် ခိုစရာကလဲမရှိ ချမ်းလို့လဲ
တတုန့်တုန့် ခြံစရာ စောင်ကလဲမပါ မိုးရွာထဲလွင်ပြင်မှာ အသက်
ငင်တော့မလောက်အပူမီးတောက်နေရှာကြတယ်။ ။မိုးတွေကလဲ
စိုတော့ သားဦးကလေးကလဲ ပိုရှာတာပေါ့။ ဘခင်လုပ်တဲ့ သူက
ပိုက်ပိုက်ထုပ်ထုပ်နှင့်ပွေ့ပြီး ကိုယ်ငွေနှင့်နွေးအောင် စောင့်ရှောက်
ထားရှာတယ်။

မိုးကလဲမစဲသဲသည်ထက် သဲလာတော့ သူဌေးသွီးကလေးက
ငိုမဲ့ငိုမဲ့နှင့် ‘‘မောင်ရယ် ယခုပင်မွေးဘွားရပါတော့မယ်။ သည်မိုးရေ
ကြီးထဲမှာမွေးရလျှင် ကလေးနှင့် မိခင်အသက်ရှင်တော့မှာ မဟုတ်
ဘူးမောင်ရဲ့ လုံတန်သမျှလုံအောင် တဲအိုကလေးတခု လုပ်ပေးပါ။
မီးလှုံသို့အရေးနှင့် ထင်းကလေးများလဲ လိုသေးတယ်။ မောင်မင်း
ကြီးသား ကျေးဇူးရှင်ကြီးရဲ့ မနီးမဝေးမှာ ထင်းကလေးနှင့် ကျူရီး
ကလေးများသွားရှာစမ်းပါအုံး’’ လို့ ပြောဆိုတောင်းပန်ရှာတယ်။

သည်တော့ လင်ယောက်ျားက မှောင်ကြီး မဲမဲမိုးသဲသဲမှာ တ
ယောက်ထဲ ထင်းရှာ ထွက်သွားရှာတယ်။ သားဦးကလေးကိုတော့
သူမိခင်ထံပါးမှာ ထားခဲ့ရတာပေါ့။

မြွေဆိုးဘေးနှင့် တွေ့ကြုံခြင်း။

အဲ-ပြဆိုခဲ့ပြီးတဲ့ အတိုင်း တဲဆောက်ရန် ကျူရီးနှင့် မီးထဲရန်
ထင်းများကို သွားလို့ရှာတွေ့ရာ ချုံတခုကို စမ်းနှိုက် ထိုက်တော့
တောင်သို့အခေါင်းဝမှာ ခေါင်းပြိုကာနေတဲ့ မြွေငန်းကြီးတကောင်
နှင့် ပက်ပင်းပါတွေ့ကြုံပါရော ဘယ်အခါတုန်းက မှကုသိုလ်ကံ အကျိုး
ပေးခွင့်မရ၍ ဒုက္ခအမျိုးမျိုးနှင့် တွေ့ကြုံနေရတဲ့ ကြမ္မာကောင်ကို
ပါးပျဉ်းထောင်နေတဲ့ မြွေငန်းကြီးက လှမ်း၍ပေါက်ထိုက်သည်နှင့်
တပြိုင်နက် ဗုန်းကနဲလဲပြီး အသက်ကိုမှ ထပ်မံလို့ မရှုနိုင်ဘဲ
သေပွဲသို့ဝင်သွားရပါရော မိသတို့ သဘောမတူတဲ့ သူဌေး သွီးကို

ပဋိပက္ခစာရိယဝိသုဒ္ဓိ

၂၀၇

အရေးတကြီး ခိုးထွက်လာတဲ့ ကြိမ္မာကောင်ဟာ မိုးမှောင် ကြ ဆဲ
လေတိုက်ဆဲမှာပင် သေမင်း ငင်သွားရှာတယ် သည် တဘဝမှာ
ဖြင့် ကိစ္စတုံးသွားတာပေါ့။

စောင့်ဆိုင်း မျှော်လင့်နေရတဲ့ မိခင်နှင့် သားဦးကလေးမှာလဲ
လာခဲ့တယ်၊ လာခဲ့တယ်နှင့် ငြိုးထွား နေ ကြိတုန်း ပြုံးကနဲ သား
ယောက်ျားကလေး မွေးဘွားလာပါရော ပထမ သားဦး မွေးဘွား
တုန်းကတော့ လင်ယောက်ျားက အနားမှာရှိလို့ အားတက် နိုင်ပါ
သေးရဲ့ ယခု သည်အကြိမ် မွေးဘွားရာမှာတော့ လင်ယောက်ျား
က အနားမှာမရှိတော့ ဘယ်မှာ အားတက်နိုင်ပါတော့မလဲ အနား
မှာ ရှိတဲ့ သားဦးကလေးကလဲ တစုံတရာမျှ မကူညီ နိုင်ရတော့
ဘူး။ မိခင်ဖြစ်သူက ဒုတိယသားကလေးကို မွေးသည်တွင် အနား
မှာ ထိုင်နေတဲ့ သားဦးက မြင်တော့ ရုတ်တရက် လန့်ပြီး အသံကျယ်
ကျယ်နှင့် အတင်းငိုပြန်ပါရော မိခင်ဖြစ်သူက ဘယ်မှာ ချော့နိုင်ပါ
တော့မလဲ သူ့ဒုက္ခက အလွန်ကြီးနေတာကိုး။

ဘယ့်ကလေးလဲ ဆင်းရဲ ရောက်တယ် ဆိုတာကို စဉ်းစားလို့
သာ ကြည့်ကြပေတော့ မိုးမှောင် ကြီးကလဲ မိက် လေတွေကလဲ
တိုက် မိ.ရေတွေကလဲ ရွှဲရွှဲစို ကလေး နှစ်ယောက်ကလဲ အတင်းငို
ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ ချမ်းသာခွင့် မရတော့ဘူးပေါ့ အန္တိမဘဝက
ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ အဆုံးဘဝရဲ့ သာ မသေထိုက် သို့ အသက်ကလေး
ကျန်တော့တယ် သာမန်လူမျှာဖြင့် မွေးဘွား သည်နှင့် တပြိုင်နက်
မီးယပ်သွေးတက်ပြီး ရုတ်တရက် အသက် သေဆုံးသွားမှာ အမှန်
ဘဲ။ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို တွယ်တာလိုက်စား၍ မိက် မှား တဲ့
တဏှာမျိုးဆိုတာ ချမ်းသာကလေးနှင့်ပြုပြီး သည် လိုဒုက္ခကြီး တွေ
ကို ဖြစ်အောင် ရွက်ဆောင်လို့ နှိပ်စက်တတ်တယ်။

မွေးဘွားခြင်း ကိစ္စပြီးတော့ သူဌေးသွီးက သာဓိး၊ လာဓိး၊ နှင့်
သူယောက်ျားကိုမျှော်ပါသော်လဲ မပေါ်လာဘဲ ညအချိန် သို့ တိုင်
ရောက်သွားပါရော တညလုံးမိုးကလဲမစဲ လေကလဲ မစဲ၊ ရှိပင်
ပန်းစွာနှင့်မွေးဘွားရာ ပွဲနံ့မှာပင် တညလုံးအချိန်ကုန်ရတာပင်။ ။

မိုးလင်းသည်တိုင်အောင် လင် ယောက်ျား ပြန်၍ မလာတဲ့ အတွက် သူဌေးသွီးရဲ့ ဗိတ်ထဲမှာတယ်လို့ တွေးမိသလဲလို့ ဆိုတော့ “ ဪ- ငါ့ခင်ပွန်းလင်ဟာ ငါ့အတွက်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်ရှာလွန်းလို့ ကိုယ်လွတ်ရုံးပြီး တိတ်တိတ်ပုန်း ထွက် ပြေး ပေါ့ထင် ပါရဲ့ ထွက် ပြေးလောက်အောင် ဒုက္ခ ရောက်တာလဲ မှန် ပါပေ တယ် သို့ရာ တွင် အကြင်လင်နှင့်မယားဆိုတာ ဒုက္ခရောက်တဲ့အခါ သာလို့ပင် စောင့်ရှောက်ရစမြဲမို့ သည်လို့လဲထွက်ပြေးဖို့မတော်ပါဘူးထင်း ပုံခေါင်းအုံး အသက်ဆုံးသည်တိုင်အောင် မခွါမခွဲ အမြဲပေါင်း သင်းပါမယ်လို့ ဟိုတုန်းကပြောခဲ့တဲ့ သူ စကားတွေဟာ ယခု တော့မှားကုန်ပါပကော သည်ကသူဌေးသွီးမှာလဲ သူ့ ကိုချစ်ခင်မိ လို့ သို့ကလောက်ဒုက္ခရောက်တာပါ သူကသာ နာ တယ် အထင် မလွဲထိုက်ပါဘူး ရင်သွေးကလေး နှစ်ယောက် ကဲ့ မျက်နှာကိုလဲ ထောက်ညှာ သင့်ပါသေးတယ် ” အဲ-သို့ကလျှင် ထင်မိထင်ရာ အ တွေးအဆင်တွေပေါ်ပေါက်လာသတဲ့ အနားမှာထိုင်နေတဲ့သားဦး ကလေးကလဲ စားလဲမစားရ အိပ်လဲမအိပ်ရ မိခင်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ လဲကပ်ခွင့်မရသဖြင့် ဇွတ်အတင်းငိုလို့သာနေတော့တာဘဲတဲ့။

ထို့နောက်သူဌေးသွီးသည် လင် ယောက်ျားကို တွေ့လျှင် လဲ တွေ့စေတော့ မတွေ့လျှင်လဲ မိဘတို့ရပ်ထံသို့ ရောက်အောင် ပြန် တော့မယ် မီးယပ်သွေးနဲ့နဲ့မို့ အကုသိုလ်ကံများ နှိပ်စက်လျှင်လဲ လမ်းတွင် သေပေစေတော့။ အဲ-သို့ကလျှင်ဆို ဖြတ်ပြီးဘွားကာစဖြစ် တဲ့သားငယ်နီတာတွေကလေးကို ရင်ခွင်မှာ ပိုက် သား ကြီးကို လက်တပက်ကစွဲပြီး ဘွားမြင်ရာ အရပ်မှ ထွက်လာ ရှာတယ် ထို နံနက်အချိန်မှာ မိုးတိမ်များကြည်လင်၍ ရောင်ဝါနေဝန်းကလဲ စင် စင်ကြယ်ကြယ်ထွန်းလင်းလာတယ်။

လင် ယောက်ျား၏ အလောင်းနှင့်ပက်ပင်းပါ တွေ့ဆုံခြင်း။

အဲ-သို့ကလျှင် မွေးဘွားရာ ဌာနမှထွက်လာ၍ မကြာသေးမှီ အ တော အထွင်းမှာပင် တောင်ပို့တရအနီးမှာ ပက်လက်ကြီးသေဆုံး

နေတဲ့ လင်ယောက်ျားအလောင်းကို ဖြုံးကနဲ တွေ့မြင်ပါရော။ ။
 တွေ့သည့်နှင့်တပြိုင်နက် “အယိုလေးခက်ကုန်ပေါ့ထင်ပါရဲ့” ဆဲ-
 သို့ကလျှင် ဟစ်အော်ပြီး သားကလေးနှစ်ယောက်ကို မြေကြီးပေါ်၌
 ချထား၍ လင်ယောက်ျား အလောင်းကို အတင်းဖက်လို့ ငိုပါရော
 မသေထိုက်သေးလို့သာ မသေနိုင်ဘဲ အသက်က ပြင်း၍ခံနေတယ်
 သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးများဖြစ်ပါလျှင် သို့ကလောက် ဆင်းရဲရောက်နေ
 တာ မသေဘဲခံနိုင်ပါတော့မလား။ ဒီးယပ်သွေးကလဲ နို့နို့ကလေး
 ရှိရှာသေးဘယ် အငိုလွန်တဲ့အတွက် တက်လို့များ သွားခဲ့ပါလျှင်
 ဘယ်သူလာလို့မှ ကူညီမှာလဲမဟုတ်ဘူး။

ဒုက္ခရောက်လွန်း အားကြီးတဲ့ သူများဟာ ဆင်းရဲမှန်း မထိ
 တော့ဘဲ မျက်လုံး ကြောင်တောင်တောင် ကြီးနှင့် “မှန်တော်မီနေ
 တော်တယ်” ဆိုတဲ့စကားအတိုင်း သူဌေးသွေးမှာလဲ ဆင်းရဲတွေ
 အားကြီးလွန်းလို့ မျက်လုံးကြီးအကြောင်သားနှင့် သောက များရ
 မှန်းတောင်မထိတော့ဘူးထင်ပါရဲ့။ ။မိဘအိမ်ကစပြီး တိတ်တိတ်
 ပုန်း ချစ်လာကြတဲ့ အချစ်ခါတ်ဟာ သည်တောလမ်းမှာ တစ်ခမ်း
 ရပ်၍ ဇာတ်ထိမ်းသွားတာပေါ့။ ။သည်နေရာမှာ အဆုံးဘဝနှင့်
 ဆိုင်တဲ့ ပါဠိတော်များကို ထုတ်ပြရအုံးမှာပေါ့။

(ဇ) ပစ္ဆိမေ ဘဝေဓါနိ၊ ဇာတာသေဋ္ဌိ ကုလေအဟံ။

သာဝတ္ထိယံပုရေဝရေ၊ ဣဒ္ဓေဒိတေမဟဒ္ဓနော။

(ဇ) ပစ္ဆိမေ၊ အဆုံးစွန်ဖြစ်သော။ ဣဒါနိဘဝေ၊ ဤဘဝ၌
 မူကား။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ သာဝတ္ထိယံ၊ သာဝတ္ထိအမည်ရှိသော။
 ပုရေဝရေ၊ ပြည်တော်မြတ်ကြီး၌။ ဣဒ္ဓေ၊ ကြွယ်ဝသော။ ဒိတေ၊
 ပြည့်ပြီးကုန်သော။ မဟဒ္ဓနော၊ ပစ္စည်းဥစ္စာလွန်စွာများမြှောင်သော။
 သေဋ္ဌိကုလေ၊ သူဌေးကြီးအမျိုး၌။ ဇာတာ၊ ဖြစ်လာခဲ့ရပါသကည်း။

(ဈ) ယဒါစယောဗ္ဗန္ဓပေတာ၊ ဝိတက္ကဝသဂါအဟံ။

နရံဇာရပတိံဒိသွာ၊ တေနသဋ္ဌိံအဂစ္ဆဟံ။

(ဈ) ယဒါစ၊ အကြင်အခါ၌မူကား။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။
 ယောဗ္ဗန္ဓပေတာ၊ အပျိုဘော်ဝင်၍ ချစ်တတ်ခင်တတ် ဖျပ်လပ်

ဖျပ်လပ်နှင့် ကာမခါတ်ပေါ်လွင်၍ အယုံသင်သော ဌာနမကလေး သဘွယ် အချိန်အခွယ်သို့ရောက်လတ်သည်ရှိသော်၊ ဝိတက္ကဝသဂါ၊ တောင်ကိုကြံ၊ မြောက်ကိုတွေးနှင့် ရှုပ်ထွေးသော ဝိတက်အလိုသို့ ထိုက်ပါခဲ့မိသည်။ အာသိ၊ ဖြစ်ခဲ့ပါသတည်း၊ ဇာရပတိ၊ တိတ်တိတ် ပုန်းချစ်၍၊ အသိအမြင် မခံဝံ့တဲ့ လင်ပုန်း၊ လင်ဝှက်ဟုဆိုအပ်သော၊ နုရံ၊ အစေခံကျန်ကလေး တယောက်ကို၊ ဒိသွာ၊ ချစ်ချစ်ခင်ခင်နှင့် ပေါင်းဆုံရသည်ရှိသော်၊ တေန၊ ထိုအစေခံကျန်ကလေးနှင့်၊ သန္တိ၊ တိုင်ပင်သမှု၊ ကိုယ်တူပြု၍၊ အဟံ အကျွန်ုပ်သည်၊ အဂန္တိ၊ ထွက်ပြေး ခဲ့ပါသတည်း။

(ည) ကေပုတ္တပသုတာဟံ၊ ဒုတိယောကုန္တိယာမမ။

တဒါဟံ မာတာပိတရော၊ ဩက္ခာမိတိသုနိန္တိတာ။

(ည) အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ကေပုတ္တ ပသုတာ၊ သားဦး တယောက် ဘူးမြောက်ပြီးသည် ရှိသော်၊ ပစ္ဆာ၊ နောက်ထပ် တကြိမ်၊ မမ၊ အကျွန်ုပ်၏၊ ကုန္တိယာ၊ ဝမ်းထိုက်၌၊ ဒုတိယော၊ နှစ်ခု မြောက်သော သားကလေးသည်၊ ပတိဋ္ဌာသိ၊ တည်၍ လာပြန်၏။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌၊ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ မာတာပိတရော၊ မိခင် ဘခင်တို့ကို၊ ဩက္ခာမိတိ၊ ဖူးမြင်ရအောင် သွားတော့အံ့ ဟူ၍၊ သုနိန္တိတာ၊ ကောင်းစွာဆုံးဖြတ်မိပါသတည်း။

(ဋ) နာရောစေသိ၊ ပတိ၊ မဟံ၊ တဒါတမိပဝါသိတေ။

ဧကိကာနိဂ္ဂတာဂေဟာ၊ ဂန္တုဿာဝတ္ထိမုတ္တမံ။

(ဋ) တဒါ၊ ထိုသို့စိတ်ကိုဆုံးဖြတ်ပြီးသောအခါ၌၊ အဟံ၊ အကျွန်ုပ် သည်။ တံကာရဏံ၊ ထိုမိခင်ဘခင်တို့ထံသို့ ပြန်သွားမည် ဟူသော အကြောင်းကို၊ မဟံပတိ၊ အကျွန်ုပ်၏ခင်ပွန်းလင်ကို၊ နာရောစေသိ၊ မပြောမကြား ကွယ်ဝှက်၍ ထားခဲ့ပါ သတည်း။ တမိ၊ ထိုလင် ယောက်ျားကို၊ ပဝါသိတေ၊ မတိုင်ကြားဘဲ ခွဲ၍ထားခဲ့ပြီးသည်ရှိ သော်၊ ဥတ္တမံ၊ မြို့တကာတို့ထက်မြင့်မြတ်သေး။ သာဝတ္ထိ၊ သာဝတ္ထိ နေပြည်တော်ကြီးသို့၊ ဂန္တု၊ ရောက်အောင်သွားခြင်းငှါ၊ ဂေဟာ၊ မိမိနေထိုင်သောတောရွာတဲကုတ်ကလေးမှ၊ ဧကိကာ၊ ကြွိုင်တော်

ပခုာစာရိထေရိဝတ္ထု

၂၁၁

မလှောက် တယောက်ထည်းထည်း။ နိဂ္ဂတာ၊ အရဲစွန့်ကာ၊ ထွက်၍
လာခဲ့ပါသတည်း။

(၄) တတောမေသာမိအာဂတိံ၊ သမ္ဘာဝေထိပထေ မမံ။
တဒါမေကမ္မဇာဝါတာ၊ ဥပ္ပန္နာအတိဒါရုဏာ။

(၄) တတော၊ ထိုအိမ်မှ ထွက်သွားပြီးသော နောက်၌။ မေ၊
အကျွန်ုပ်၏။ သာမိ၊ ချစ်လင်သည်။ အာဂတိံ၊ အတင်းလိုက်လာ
သည်ရှိသော်။ ပထေ၊ လမ်းခရီး၌။ မမံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ သမ္ဘာဝေထိ၊
တွေ့ဆုံ၍လာလေသတည်း။ တဒါ၊ ထိုခင်ပွန်းလင်ရှိလာသောအခါ၌။
မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ကုန္တိယံ၊ ဝမ်းတိုက်၌။ အတိဒါရုဏာ၊ လွန်စွာ
ကြမ်းတမ်းကုန်သော။ (ဝါ) မခံသာအောင် လွန်စွာ ထိုးကျင်ကြ
ကုန်သော။ ကမ္မဇာဝါတာ၊ သားဘွားရန် အထိမ်းအမှတ်၊ ကမ္မဇ
လေခါတ်တို့သည်။ ဥပ္ပန္နာ၊ အငွေတင့်တင့်၊ အောင်တောင့်တောင့်နှင့်၊
နှောင့်နှောင့်ရှက်ရှက် ဖြစ်ပေါ်၍ လာကြလေကုန်သတည်း။

(၃) ဥဗ္ဗိတောစမဟာမေဃော၊ ပသုတိသမယေမမ။
ဒဗ္ဗတ္ထာယ တဒါဂတိံ၊ သာမိသပ္ပေနမာရိတော။

(၃) မမ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ပသုတိသမယေ၊ ကမ္မဇခါတ်လေတွေ
လျှပ်ရှား၍၊ သားဘွားချိန် အခါတိုင်ရောက်သည် ရှိသော်။ မဟာ
မေဃော၊ မှိုင်းမှိုင်းပြာမှောင်၊ လျှပ်စီးတွေ တပြောင်ပြောင်နှင့် တိမ်
ဘောင်မိုးသားတို့သည်။ ဥဗ္ဗိတောစ၊ ဂျိုးတဂျိမ့်ဂျိမ့်၊ မိုးလုံးထိမ့်မှု၊
တုန်ဖိမ့်ပစေ၊ ရှပ်မျက်နှာ အရပ်တိုင်းမှ ပတ်ဝိုင်း၍ တက်လာခဲ့လေ
သတည်း။ တဒါ၊ ထိုမှိုင်းပြာမှောင်ဝေ၊ မိုးဟိမ်တွေ တက်၍လာ
သောအခါ၌။ သာမိ၊ မြတ်နိုးခင်မင်၊ ချစ်ဦးလင်သည်။ ဒဗ္ဗတ္ထာယ၊
ထင်းခြောက်ကျူရိုး၊ သယ်ပိုးဆောင်ယူခြင်း အကျိုးငှါ။ ဂတိံ၊
ထွက်သွားရှာလေသည် ရှိသော်။ ဝဇ္ဇိကေ၊ တောင်ပိုကြီး တခု၏
အနီး၌။ သပ္ပေန၊ အဆိတ် ထန်ပြင်း၊ ပါးပျဉ်း မောက်မောက်၊
ပေါက်သတ်ကြမ်းတမ်း၊ တောမြွေငန်းကြောင့်၊ မာရိတော၊ ဗုံးကန်
မှောက်လဲ၍၊ သူတယောက်ထဲ၊ သေပွဲဝင်ရရှာလေသတည်း။

အဲ-ယခု ပြဆိုခဲ့တဲ့ အတိုင်း လင်ယောက်ျား၏ အလောင်းကို ပွေ့ဖက်၍ တက်တော့မလောက် ငိုရိုပြီးတဲ့နောက် “ဪ-သူ့မမျှာ မှာ အလွန်ကံဆိုးရှာတာဘဲ။ တောတန်းခင်ရိုးမှာ အသေဆိုးဖြင့် သေသွားရှာတယ်။ တကွက်ကလေးမျှ ချမ်းသာရာ ရခဲ့တယ်လို့ မရှိဘူး။ သူတို့သွေးခင်ပွန်းနှစ်ယောက် တမင်သက်သက် ဒုက္ခရောက် အောင် ရှေးကံဆိုးကြီးတွေက ပေါင်းဆုံလို့ စီရင်ကြတဲ့ လက္ခဏာ ဘဲ။ ။ အုပ်ထိန်းသူ မိဘများကို၏ ကျေနပ်ခြင်း မရှိတဲ့ ချစ်ခင် ခြင်းများဟာ မူရင်းကပင် မင်္ဂလာမရှိတဲ့ အတွက် ဖြောင့်ဖြောင့် မတ်မတ် အကျိုးမပေးဘဲ အမျိုးမျိုးသော အနှောက်အရှက်နှင့် ဂရုဏ်, ဂရုဏ်ဖြင့်တတ်ထားမျိုးဘဲ။ အဲ-သို့မို့ကြောင့် ကာမဘုံသား တို့ဓမ္မတာစရိုက်နှင့် ချစ်ကြိုက်ခြင်းဆိုတဲ့အလေ့မျိုးမှာ အုပ်ထိမ်းတဲ့ မိသားစုများကျေနပ်စွာနှင့် မင်္ဂလာရှိအောင် သတိအထူး ထားသင့်ကြ ပေသပေါ့။

သူဌေးသွေးမှာ သားကလေးနှစ်ယောက်၏တာဝန်ကြီးကလဲ ရှိနေ ပြန်တဲ့အတွက် ကမ္မဿကာ ကံစီရင်ရာအတိုင်းဖြစ်စေတော့ ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးနှင့် မခွါရက်အောင် နှစ်သက်တဲ့လင်၏ အလောင်း နားကခွါပြီး စီးရိုစက်လက် မျက်ရေစိုတဲ့ မျက်ခွက်နှင့် သားကလေး နို့ကိုပွေ့ပိုက်ဖက်လျက် လက်တဖက်ဖြင့် သားကြီးကို ကိုင်ဆွဲကာ သာဝဠာပြည်သို့သွားရန် လမ်းခရီးအတိုင်း ထွက်လှိုလာခဲ့ရှာတယ် ဦးခေါင်းပေါ်မှာလဲ အထုပ်ကလေး တထုပ် ပါသေး သတဲ့။ ။ သူခင်ပွန်းလင်၏ အလောင်းကို ကောင်းမွန်စွာမှ မသိရှိဟန် ခဲ့ရ ရာဘူး။ အဂ္ဂိဈာပန, ဘူမိဈာပန, ဥဒကဈာပန, အသည်ဈာပန သုံးမျိုးတို့တွင် တမျိုးမျိုးနှင့် မသိရှိဟန် ခဲ့ရသောကြောင့် တောင်တို့ အနားမှာ ရှိတဲ့အလောင်းဟာ ကျိုးလင်းမှုတို့၏ အစာ ဖြစ်ရစ် ထာပေါ့။

သားကလေးနှစ်ယောက်တို့၏ တပြိုင်နက်သေဆုံးခြင်း။

အဲ-ပြဆိုခဲ့ပြီးတဲ့ အတိုင်း လင့်အလောင်းနားမှ ခွါ၍ ငိုရိုတဲ့ မျက်နှာနှင့် ထွက်လာခဲ့ရာ၊ အတန်ကြာကလေးသွားမိတော့ သွားရာ

လမ်းခရီးမှာ မြစ်ငယ်ကလေးထဲမှာ ရွှေက ဆီးနေတယ်။ ။မနေ့ည က မိုးတွေရွာတဲ့အတွက် တောင်ချောက်ကြားတို့မှ ရေမား ရေတွေ ကျဆင်းသဖြင့် မြစ်ငယ်ကလေး အတွင်းမှာ ကမ်းပြည့် ကမ်းလျှံ ရေတွေ ပြည့်နေတယ်။ စီးလိုက်တဲ့ ရေအဟုန်ကလဲ တသုန်သုန် ဆင်းနေတာပေါ့! ရေတော့ မနက်လှပါဘူး ခါးလောက်၊ ရင်ပို လောက်သာရှိပါတယ် သို့ရာတွင်ကူးသွားတို့တော့ အပုံကြီးခက်နေ တာပေါ့။

သူဌေးထွေးက မြစ်ကလေးဆီးနေတာကို မြင်တော့ “ဪ-ခက် လိုက်တဲ့အခက် လေတိုက်လို့ မိုးကြိုးစွေ လင် သေ လို့ ဒုက္ခ ရောက် ထို့နောက်ကဲ့တဘန် မြစ်ဆီးနေတာနဲ့ တွေ့ရပြန်ပေါ့။ ကံ များ နှယ် ကော မသေမခြင်း ဘယ်တော့မှ ဒုက္ခကင်းတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး သည်ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် ဟိုဘက်ကမ်းသို့ရောက်အောင် ကူးတို့ ခက်နေပြီ ပထမ ဈေးဦးစွာ သားကလေးကို ပွေ့ပြီး သားကြီးကို သည်ဘက် ကမ်းမှာ ထားခဲ့၍ ကူးသွားမယ် ဟိုဘက် ကမ်းသို့ ရောက်တော့မှ သားကလေးကို ထားခဲ့ပြီး သားကြီးကို ပြန်၍ခေါ် မယ်။ သည်သားကလေး နှစ်ယောက်ဟာ လွန်စွာ ဒုက္ခပေးပါ ကလားနော်” ဆဲသည်လိုကြံစည်ပြီး သားကလေးနီတာတွေးကိုပိုက် ချီကာ ဟိုဘက်ကမ်းသို့ ကူးသွားရှာတယ်။ ။ သည်ဘက်ကမ်းမှာ ထားခဲ့တဲ့သားကြီးကို ဘယ်လို မှာထားခဲ့သလဲ ဆိုတော့ “ငါ့သား သည်သောင်ရုံကလေးပေါ်မှာ ပြိပ်ပြိပ်ထိုင်နေရစ်နော် အမေမခေါ် တဲ ဘယ်ကိုမှမသွားနှင့် ဟိုဘက်ကမ်းသို့ ရောက်အောင် သားငယ် ကလေးကိုပျံ့ပြီးတော့ အမေကဘန် သားကြီးကို ပြန်လှိုခေါ်မယ်” ဆဲသည်လို မှာထားခဲ့ရှာတယ်။ ။ ဟိုဘက်ကမ်းသို့ ရောက်တော့ ခြောက်သွေ့တဲ့ ကုန်းကလေးပေါ်မှာ သားကလေးကို အနှိုးတို့ဖြင့် လုံခြုံစွာထွေးပြီး သားကြီးကို ခေါ်ရန် တဘန် မြစ်ကလေး ထဲသို့ ဆင်းလာရှာတယ်။ သူဌေးထွေးမှာ ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန်နှင့်အင်မတန် ဆင်းရဲနေရှာတာပေါ့။

၂၁၄

ထေရီဘာသာပြန်

စွန်သုတ်၍ရေမြှုပ်ခြင်း။

သားကြီးကို ခေါ်ရန် တာဝန် ပြန်လာ၍ မြစ်လယ် ခေါင်သို့ ရောက်တော့ ကောင်းကင်မှာ ပျံနေတဲ့ စွန်ရဲကြီး တကောင်က ဟိုဘက်ကမ်းမှာ ထားခဲ့တဲ့ သားငယ်ကလေး နီထွေးထွေးကိုမြင် ပါရော။ ထိုအခါ အစာသားတစ် မှတ်ထင်တဲ့ အတွက် ကောင်း ကင်မှ တဟုန်ထဲဆင်းပြီး အနီးနှင့်သိပ်ထားတဲ့ကလေးကို အတင်း ချီသွားပါရော။ စွန်ရဲကြီး၏ လက်မှအသက်ကလေးရှက်ငင်၊ ရှက်ငင် နှင့် ပါသွားရှာတယ်။ ဘဲကလေးက ကံဆိုးတယ် ဆိုတာစဉ်းစား လို့သာ ကြည့်ကြ ပေတော့။ ။ မြစ်လယ်ခေါင်သို့ ရောက်နေတဲ့ မိခင်က စွန်ချီသွားတာကို မြင်တော့ ရုတ်တရက် လက်ချတ်တီးပြီး “ဟဲ့-စွန်ကြီး၊ ဟဲ့-စွန်ကြီး ငါ့သားကိုမတရားသဖြင့် မနှိပ်စက်ပါနဲ့ ချခဲ့ပါ၊ ချခဲ့ပါ၊ အလိုလေး ငါ့ရင်သွေးဆုံးတော့မှာထင်ပါရဲ့” အဲ- သို့ကလို ဟစ်အော်လိုက်တယ်။ သည်းလိုအော်ရုံမျှနှင့် စွန်ကြီးက ဘယ်မှာ ချမ်းသာပေးမလဲ သူ့အသိရှိတဲ့ စခမ်းသို့ ကောင်းကင် လမ်းဖြင့် ပြန်သန်းသွားတာပေါ့။

တာဘက်ကမ်းမှာ ကျန်နေရစ်တဲ့ သားကြီးက လက်ချတ်တီးကာ ဟစ်အော်လိုက်တဲ့ မိခင်ရဲ့အသံကိုကြားတော့ “ငါ့ကို ခေါ်တာဘဲ” လို့မှတ်ထင်ပြီး အလျှင်အမြန် မြစ်ထဲသို့ ဆင်းလိုက်တယ် မြစ်ထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ရေအဖျား ပြင်းထန်သဖြင့် မြန်မြန်ကြီး ရေထဲသို့မြောပါသွားတာပေါ့။ တိုတိုပြောရမှားဖြင့် သားကြီးဟာ လဲ ရေဖျားလက်နက်နှင့် အသက် ဆုံးသွား ရှာတယ်။ ။ မြစ်လယ် ခေါင်မှာ ယောင် တီး ယောင် တောင် နှင့် မျက်လုံး ကြောင် နေ တဲ့ မိခင်မှာ သား ကြီး ကို လဲ မကယ်နိုင် သား ငယ် ကို လဲ မကယ်နိုင် ဗျာလှိုင်သင့်၍ရင်ပွင့်လှူခမန်းပင်ပန်းဆင်းရဲနေတာပေါ့။ ငိုရလွန်းတဲ့ အတွက် မျက်ရေများလဲ မထွက်နိုင် ရှာတော့ဘူး ပင့်သက် ရှိက်ခါ အသာကလေး ငေးလို့သာ ကြည့်နေရ ရှာ တော့တယ်။ ရေလယ် ခေါင်မှာ အပူမီးတွေလောင်နေလိုက်တာ တဝင်းဝင်း ပြောင်နေ

ပဋိပက္ခစာရိယေဝိနိယ

၂၁၅

တာပေါ့၊ ကံဆိုးရှိပ်စက်တဲ့အခါရှိ၊ မြစ်စောင့်နတ်၊ ကောင်းကင်
စောင့်နတ်တို့ကလဲ မကယ်နိုင်ကြတော့ဘူး၊ အဆုံးဘဝတွင် ကျွတ်
တမ်းဝင်ရမဲ့သူရှိသော မသေဘဲ ကျန်ရှာတယ်၊ သာမန်လူများဖြင့်
သားကြီးသေပုံနှင့်အတူ မြစ်ရေတစ်ရိုးမှာ အသေဆိုးသေရမှာ
အမှန်ပေါ့။

(ဗ) တဒါဝိဇာတဒုက္ခေန၊ အနာထကပဏာမဟံ။

ကုန္ဒဒိပူရိတံဒိသွာ၊ ဂစ္ဆန္တိသကုလာလယံ၊

(ဗ) တဒါ၊ ထိုလင်၏ အလောင်းနားမှ ခွါသွားသော အခါ၌။
အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဝိဇာတဒုက္ခေန၊ သားဘွားရခြင်းတည်းဟူ
သော ဆင်းရဲဒုက္ခဖြင့်၊ ဝိဇ္ဇိတာ၊ ရှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ အနာထ၊
ကိုးကွယ်ရာမရှိဘဲ၊ ကပဏာ၊ အဘော် မပါ ကိုယ်တည်းသာ
လျှင်၊ ဂစ္ဆန္တိ၊ သာဝတ္ထိမြို့တော်လမ်းသို့ တစခန်း ထွက်ခဲ့သည်ရှိ
သော်၊ သကုလာလယံ၊ ကမ်းပြည့်ကမ်းလျှံ၊ ပူရိတံ၊ ယမားရေတို့
ဖြင့်ပြည့်၍နေသော၊ ကုန္ဒဒိပံ၊ စီးတသုံသုံ၊ အဟုန်ပြင်းထန်၊ ရေသန်
သောသော၊ ဒလဟောဆင်း၊ လွန်မင်းကြောက်တွယ်၊ မြစ်ချောင်း
ငယ်ကို၊ အံဒ္ဓထိ၊ မရှောင်နိုင်အောင်၊ ရင်ဆိုင်တွေ့မြင်ရပါသတည်း။
ဒိသွာ၊ တွေ့မြင်ရပြီးသည်ရှိသော်။

(ဏ) ဗာလံအာဒါယအတရိ၊ ပါရကူလေစဇကိကာ။

ပါတေတွာဗာလကံပုတ္တံ၊ ဣတရံတရဏာယတံ။

(ဏ) အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဇကိကာ၊ အဘော်မလှောက်၊
တယောက်ထည်းထည်း။ ဗာလံ၊ သားငယ်ကလေးကို၊ အာဒါယ၊
ပွေ့ပိုက်၍၊ ကုန္ဒဒိပံ၊ မြစ်ငယ်ကို၊ အတရိ၊ ကူးခဲ့ပါသတည်း။
ပါရကူလေစ၊ ဟိုဘက်ကမ်းသို့ ရောက်သော အခါ၌ မူကား။
ဗာလကံပုတ္တံ၊ သားငယ်ကလေးကို၊ ပါတေတွာ၊ အနှိုးဖြင့် ခြံ၍
လုံခြုံအောင် သိပ်ထားခဲ့ပြီးသည်ရှိသော်။ ဣတရံ၊ တဘက်ကမ်း၌
ကျန်ရစ်ခဲ့သော သားကြီးတယောက်ကို၊ တရဏာယ၊ ကူးစေခြင်း
ငှါ၊ ပုန၊ တဖန်၊ ကုန္ဒဒိပံ၊ မြစ်ငယ်အတွင်းသို့၊ အတရိ၊ သက်
ဆင်းခဲ့ရ ပြန်ပါသတည်း။

(က) နိဝတ္တရာဥက္ကဋ္ဌသောဟာသိ၊ တရုဏံဝိလပန္တကံ။

ဣတရဉ္စဝဟိသောတော၊ သာဟံသောကသမပ္ပိတာ။

(က) ဝိလပန္တကံ၊ တလှုပ်လှုပ်၊ တရှားရှားနှင့်၊ ငိုအားသန်၍ နေသော။ တရုဏံ၊ သားငယ်ကလေးကို၊ ဥက္ကဋ္ဌသော၊ ရက်ရက် စက်စက်၊ ထက်မြက်နှုတ်သီး၊ သိန်းစွန်ကြီးသည်။ နိဝတ္တရာ၊ လက်ခုတ် တီးကာ၊ မောင်းနှင်ပါသော်လည်း။ အဟာသိ၊ လက်သီးဖြင့်ကုတ်၍ ထိုးသုတ် ဆောင်ယူလေသတည်း။ ဣတရဉ္စ၊ တဘက်ကမ်း၌ ချန် ထားခဲ့သောသားကြီးကိုလည်း။ သောတော၊ ထိုင်းတစ်ခုအိမ်၊ သိမ့် သိမ့်ဆူပွက်၊ ဂယက်သွင်း၍၊ ရေအဟုန်သည်။ အဝဟိ၊ အလောင်း ကိုမျှမစေ့ရအောင်၊ ဆွဲချယူဆောင်၍ သွားလေသတည်း။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌၊ သာအဟံ၊ သားသေ၊ လင်ဆုံး၊ လူဖြစ်ရှုံး၍၊ အပူထုံးကြီး ဖြစ်၍နေသော၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည်။ သောကသမပ္ပိတာ၊ စိုးရိမ်ပူရှိန် သောကတည်းဟူသော မီးလောင်တိုက်၌၊ အမြိုက် အရှို ခံရလေ သည်။ အာသိ၊ ဖြစ်ခဲ့ပါသတည်း။

သာဝတ္ထိပြည်သို့ခရီးဆက်လက်၍ သွားပြန်ခြင်း။

လင်ယောက်ျားမှာမြွေဘေး၊ သားအကြီးမှာ ရေဘေး၊ သား ကလေးကိုစွန့်၍၊ သုံးလီသုံးဝ၊ ဒုက္ခတွေ့ဆုံ အသက် ကုန်ပြီးတဲ့ နောက်၊ သူဌေးသွီးမှာ ပူမီးထန်ပြင်း မီးလောင်တိုက် အသွင်းခံရ ကြောင်းကို ကောင်းစွာ သိကြရပေါ့နော်။ သို့ကလောက် ဆင်းရဲ တွေ သိနေတော့၊ မှင်တက်ကြီးမိနေသဖြင့်၊ ပူရမှန်းတောင် မသိရှာ တော့ဘူးပေါ့။ မျက်လုံးကြောင်ကြောင်နှင့်၊ ယောင်တောင်တောင်၊ ငေးတေးတေးကြံ့ဖြစ်နေရှာတယ်။ ထိုအခါ၊ သူဌေးသွီးစိတ်ထဲ မှာ၊ ဘယ်လိုအကြံပေါက်လာသလဲ ဆိုတော့ “ကလေး-ဖြစ်မိလို့ရှိမှ ဖြင့် ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်ပါစေတော့ ကိလသာ ရှားတိုက် သဖြင့် ကိုယ်တိုင်ကလဲ မိက်ခဲ့ပေတယ်။ မိဘစကားကို နားမထောင်လို့ အပူကောင်မကြီး ဖြစ်ရတာ အမှန်တဲ့။ သူနှင့်စပ်တဲ့ ဒုက္ခအရပ်ရပ်

အလုံးစုံ မျိုးပြတ်ကုန်ပေါ့။ နောက်ထပ်လို့ မပူပန်ရအောင် မိဘတို့ ထံသို့သွားပြီး မိဘတို့ အရိပ်ကိုခိုလှုံကာ အေးအေးသာသာနေထိုင် ရကော့မှာဘဲ အကုသိုလ်ကံတို့ကလဲ သည်အပူအကောင် မကလေး ကို ချမ်းသာ ပေးတော် မူကြပါ။ ။အဲ-သို့ကလျှင် ငြီးတွားကာ ကြံစည်ပြီး သာဝတ္ထိနေပြည်တော်ကြီးသို့ တယောက်ထည်း ထွက် လာခဲ့ရှာတယ်။

သို့ကလောက် နက္ခရောက်နေတာ ဘယ်မှာ စိတ်ကောင်းနိုင် ပါတော့မလဲ နဲ့တော့နဲ့စ ပြုလာတာပေါ့။ ဖြေဆိုသည့်သို့ ရနိုင်တဲ့ အပူမျိုးမဟုတ်ပေဘူး။ ခရီးသွားနေရင်း မကြာမကြာ သတိလွတ်၍ ရွတ်တွတ်တွတ် ဖြစ်တဲ့အခါ တွတ်တီးတွတ်တာနှင့် ဘယ်လိုမြည် တမ်းသလဲဆိုတော့-သည်လိုတဲ့။

ဥဘောပုတ္တကာလင်္ကာတာ၊ ပန္နမယံပတိမတော။

ဘေးန္တော၊ ခရီးဆုံ၍ တွေ့ကြုံကြတဲ့ လူများအပေါင်းတို့။ မေ၊ မီးလောင်တိုက်အတွင်းမှာ ပူပြင်းစွာ အမြိုက်ခံရတဲ့ကျွန်တော်မ၏။ ဥဘောပုတ္တကာ၊ တုတ်တုတ်ဝဝ၊ လှလှဖွေးဖွေး၊ အချစ်သွေးဝင် လောက်တဲ့ သားငယ်ကလေး နှစ်ယောက်တို့သည်။ ကာလင်္ကာတာ၊ တယောက်ကိုစွန့်သုတ်၊ တယောက်ကနေမှာမြုတ်သဖြင့် ဆုံးချပ် လျှောကြွေ၊ အသေဆိုးသေခဲ့ကြကုန်ပြီတကား။ မယံ၊ ဘယ်သူမှ မကူမကယ်တဲ့၊ အပူသယ်ကျွန်တော်မ၏။ ပတိ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ငယ်ငယ်ကလေး ကပင်၊ အချစ်သွေး ဝင်လျက်၊ ခင်မင် စွဲလမ်းလို့ လာခဲ့သော လင်ယောက်ျားသည်လည်း။ ပန္နမ၊ မိဘတို့ထံ၊ အပြန်စခမ်း၊ တော လမ်း၊ တောင်စောင်း၊ မြေရောင်း၌။ မတော၊ မီးစွေစွေ၊ လေအတိုက် တွင်၊ မြွေကိုက်၍ သေဆုံးခဲ့ပါသကည်း။ မိမိဖြစ်ခဲ့ရပုံ အကြောင်း အရာတွေကို တွတ်တီးတွတ်တာ ပြောဆိုလျက်၊ ခရီးစဉ်အတိုင်း ပြန်လာခဲ့ရာ၊ သာဝတ္ထိနေပြည်တော်ကြီးသို့ ဆိုက်ရောက်ပါရော။

အိုးအိမ်နှင့်တကွမိဘတို့ပျက်စီးပုံကိုတွေ့ကြုံရခြင်း

သာဝတ္ထိ နေပြည်တော်ကြီးသို့ ရောက်တော့ စိတ်ကလဲနောက် တောက်တောက်ရှိ သယ်အရပ် ဘယ်ဌာနမှာ မိဘတို့ အိမ်များရှိ

တယ်လို့မသိနိုင်ဘဲ မေ့လျော့တွေဝေလို့နေတာတယ်။ ။ အကြောင်းတရားကလဲ သည်လိုတဲ့။ ။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်၏ ဒုတိယ သားကလေးကို ဘွားမြင်သော အချိန်တွင် ပြင်းစွာ တိုက်ခိုက်တဲ့ လေ့မုန်တိုင်းကြီးဟာလဲ သာဝတ္ထိပြည်မှာ ထိုနည်းတူ စွာပင် တိုက်ခိုက်တယ်။ မိုးကြီးတွေ ရွာပုံဟာလဲ သည်နည်းအတိုင်းဘဲတဲ့။ အဲ- သို့ အတွက်ကြောင့်၊ သာဝတ္ထိမြို့တော်ကြီးအတွင်းမှာ အိမ်ချေပေါင်းများစွာ ပျက်စီးကြတယ်။ သည်လိုပျက်စီးတဲ့အိမ်တွေထဲမှာ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တို့ နေထိုင်တဲ့ မိဘတို့၏ အိမ်ကြီးဟာလဲ ပါသွားတယ်။ အဲ-သို့ ကလေး ဖရိုဖရဲပျက်စီးနေတဲ့အတွက်ကြောင့်၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်မှာ မိဘတို့ အိမ်ကို မမှတ်မိနိုင်အောင် ဖြစ်နေတာပေါ့။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် သာဝတ္ထိအိမ်ကို ရှာ မတွေ့ဘဲ ဖြစ်နေရာ လူတယောက်ကို တွေ့သည်နှင့် မိဘ အကြောင်းများကို ပြောဆို၍၊ အိမ်ရာ အကြောင်းကို မေးမြန်းတော့ တွေ့ကြုံတဲ့သူက။ “ဪ-သည် သူဌေးကြီး အကြောင်းကိုပြောဖို့ရာ လွန်စွာဝမ်းနဲပါတယ်။ ဟို-တနေ့က လေပြင်း မုန်တိုင်းကျ၍၊ မိုးကြီး သီးထန်စွာ ရွာရာတွင် ခင်ဗျားမေးတဲ့သူဌေးကြီးရဲ့တိုက်အိမ်ဟာ၊ ဖြုံးကနဲပြို သွားပါရော ကံဆိုးလိုက်တာခင်ဗျာ၊ သူဌေးကြီးရော၊ သူဌေးကတော်ကြီးရော၊ သူတို့သားတယောက်ရော၊ ကံတူ အကျိုးပေး ဆိုသလို သူတို့ ဆုံးယောက်လုံး၊ တိုက်ပြိုရာတွင်ပိပြီး မချိမဆန့် သေဆုံးကုန်ကြပါပြီ ခင်ဗျာ။ သူတို့အလောင်းသုံးလောင်းကိုထင်းပုံတရားထဲမှာ သန့်ပင် သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြပါတယ်။ ဟောဟိုမှာ ကြည့်စမ်းပါ မီးခိုးကလေး တလူလူနှင့် ရှိပါသေးတယ်။ အဂ္ဂိဗျူဟာဖြင့် ပြာကျအောင် သူတို့ကို သင်္ဂြိုဟ်တဲ့မီးပေါ့။ သူဌေးကြီး၊ သူဌေးကတော်ကြီးတို့မှာ အမွေခံ တယောက်မှမရှိတာတော့ဘူးခင်ဗျာ။ သွေးကလေး တယောက်ရှိပြန် ပါတော့လဲ။ ဟို-လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးနှစ်လောက်က စိတ်နောက်ကိုယ် ပါ မိက်ခဲ့စွာနှင့် အသက်ခဏနဲ့တဲ့ အခေခံကလေး တယောက်နှင့် ထွက်ပြေးပါတယ်။ ဘယ်မှာနေတယ်လို့တော့မသိတော့ဘူး။ အဲ-သို့ ကလေး အကြောင်းစုံလင်စွာပြောကြားလိုက်တယ်။

သည့်စကားကို ကြားသည့်နှင့်တပြိုင်နက် ခဏခြင်း ရုတ်တရက် နှလုံးသွေးပျက်ပြီး သွက်သွက်လယ်အောင် ရှူးသွားတာပေါ့။ သတိရတဲ့ အခါကနဲပြီး သတိမရတဲ့ အခါတွေကသာ များနေတယ်။ ရှူးလဲရှူးသင့်ပါပေရဲ့။ သို့ကလောက် ဒုက္ခရောက်နေတာဘဲ အယံမှာ မရှူးဘဲနေနိုင်ပါတော့မလဲ။ ။ သတိအလစ်ကြီးလစ်၍ အရှူးမဖြစ် နေတော့ သေသူတို့ကို တမ်းတ၍ငိုရတဲ့ အလုပ်ကိုလဲ အားမထုတ် နိုင်ဘူးပေါ့။ ရယ်လို့ရယ်၊ ငိုလို့ငို၊ ခုန်လို့ခုန်၊ ပေါက်လို့ပေါက်၊ ကတောက်ကတက်နှင့် အကြောက်အရှက်ဆိုတာလဲ မရှိတော့ဘူး။ နဂိုရင်းကလဲ ရှူးချင်ယက်ယက် ဖြစ်နေတဲ့ အပေါ်မှာ မိဘမောင် ဘွားတို့ ပျက်စီးသေဆုံးတဲ့ စကားကိုကြားတော့။ ရုတ်တရက် နှလုံး သွေးပျက်ပြီး အရှူးမကြီး ခဏခြင်း ဖြစ်သွားရှာတယ်။ ။ ရှက်ရ မှန်း၊ ကြောက်ရမှန်း၊ မသိအောင် သတိတွေ လွတ်သဖြင့်၊ ဝတ်လို့ ထားတဲ့ အဝတ်ကိုတောင် ချွတ်လို့ပစ်လိုက်တယ်။ ပြောတိုတောင် မကောင်းဘော့ပါဘူး။ အဲ-သို့ကလဲ ရုတ်တရက် အရှူးမကြီးဖြစ်သွား ပုံကိုမြင်လာတဲ့ အကျိုးအကြောင်းများကို ပြောကြားတဲ့သူဟာလဲ သူဖြစ်ပုံကိုမကြည့်ဝံ့တာနှင့် အတင်းရှောင်ပြီး လွတ်အောင် ထွက် ပြေးရသတဲ့။

ပဋိပက္ခစာစီသည့် သတိကလေးပြန်ရလာတဲ့အခါ မိဘမောင်ဘွား တို့ကို မီးသင်္ဂြိုဟ်တဲ့ဌာနသို့ သွားရောက် ကြည့်ရှုလိုသဖြင့် မီးခိုးကို မျှော်မှန်းလျက် သင်းချိုင်းလမ်းသို့ ရောက်သွားတော့ ပြာကျသည့် တိုင်အောင်မီးလောင်နေတဲ့သင်းချိုင်းကိုသာ တွေ့မြင်ရတော့တယ်။ စိတ်ရှူးပေါက်ပြီး မီးပုံထဲကို ခုန်ဆင်းကာ မသေတာကိုပင် ချီးမွမ်းရ အုံးတော့မယိုလို့ဖြစ်နေတာပေါ့။ ။ ကျွတ်တမ်းဝင်ရမဲ့အဆုံးဘဝ သို့ရောက်နေတဲ့သူများဟာ တရားထူး ခိုမရဘဲ ဘယ်လို ပယောဂ မျိုးနှင့်မှ မသေဆုံးနိုင်ဘူး။

ထို့နောက်တဖန် သင်းချိုင်းကပြန်လာတော့၊ ရှေ့ကထက်တိုးပြီး အမျိုးမျိုးရှူးရပြန်တာပေါ့။ ဘယ်လိုဆရာမျိုးမှ ဆေးကုသလို့ ရနိုင် တို့ရာအချေမရှိတော့ဘူး။ အဝတ်အစားမကပ်အောင် မပြတ်မလပ်

သတိလစ်ပြီး အရူးမကြီးဖြစ်ရတာ ဘဲကလောက် အရူးရောဂါ ကြီးတယ်ဆိုတာ စဉ်းစားလို့သာကြည့်ကြပေတော့။ ပါရမီပြည့်စုံ၍ အဆုံးဘဝသို့ရောက်ပြီးသူ အမှန်ဖြစ်ပါလျက် သို့ကလောက် ရူးသွပ် ရတယ်ဆိုတာ လွန်စွာအံ့ဩဖို့ ကောင်းတာဘဲနော်။ သယ်လိုက် ဆိုးထွေဝင်ပြီး တမင်တကာရူးသွင်အောင်နှိပ်စက်ပါလိမ့်မလဲ။ ။ အဲသည့်လိုဖြစ်ပုံမျိုးကိုထောက်လျှင် သံသရာကြီးကို ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်ဟုတ်လား။ အလွန်ရှည်မြင့်တဲ့ အနုမတဂ္ဂ အတိတ် ဘဝတွေက အစဉ်တစိုက်လိုက်ပါလာတဲ့ ကံတွေဟာ အခွင့်သင့်တဲ့ အခါ အတင်းလာလို့နှိပ်စက် ကုန်ကြတော့ တာဘဲ။ ကျွတ်ထုခါနီး ဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများကိုတောင် မရှောင်မညွှတ် အတင်းကပ်ပြီး နှိပ်စက်ကြသေးတယ်။ ။ သံသရာက မလွတ်သမျှ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး မဆို ရူးခွင့်ကြုံလျှင် ရူးရလိမ့်မယ်။ နောက်ခွင့်ကြုံလျှင် နောက်ရ လိမ့်မယ်။ အဲသည့်လိုတရားအချက် နက်နက်နဲနဲ ဆင်ချင် စဉ်းစား လိုက်ကြပေတော့။

(ထ) သာဝတ္ထိနဂရံဂစ္ဆာ၊ အဿောသိံသဇနေမတေ၊
တဒါအဝေါစသောကဋ္ဌာ၊ မဟာသောကသမပ္ပိတာ။

(ထ) အဟံ၊ အက္ခန္တိသည်။ သာဝတ္ထိနဂရံ၊ မိဘတို့စံပျော်ရာ ဖြစ်သော၊ သာဝတ္ထိမြို့တော်ကြီးသို့၊ ဂစ္ဆာ၊ သွားရောက်လေသည် ဟူသော်၊ သဇနေ၊ မိမိ၏အရင်းအချာ ဖြစ်ကြကုန်သော မိဘမောင် ဘွားသုံးယောက်သားတို့ကို၊ မတေ၊ တပြိုင်နက် သေရေးကြုံ၍၊ ထင်းပုံတချင်း၌ သင်္ဂြိုဟ်ရပုံတို့ကို၊ အဿောသိံ၊ မချီမဆန့်သွေး လန့်ဘွယ်ရာ၊ ကြားရပါသတည်း။ တဒါ၊ ထိုသို့အကြားရခက်၊ နှိပ်စက်လွန်မင်း၊ ဆိုးဝါးတဲ့ သတင်းကို၊ ရုတ်တရက် ခဏခြင်း ကြားလိုက်ရသောအခါ၌၊ အဟံ၊ အက္ခန္တိသည်။ သောကဋ္ဌာ၊ စိုးရိမ်ရောဂါ၊ ပေဒနာနှိပ်စက်ခြင်းခံရသည်ဖြစ်၍၊ မဟာသောက သမပ္ပိတာ၊ သူတပါးနှင့်မတူအောင်၊ အပူကြီးခိုင်း၊ ဗျာလှိုင်သောက၊ မီးငှာ လောင်ကျွမ်း၊ အလွန်တရာ ပင်ပန်းလှလေသောကြောင့်၊ ဣမံ၊

ဤဆိုလတုံသောဂါထာကို၊ အဝေါစ၊ သွားလေရာရာ မ ခွါမ လွှတ် တကွတ်ကွတ်နှင့် ရွတ်ဆို၍နေခဲ့ပါသတည်း။

(မှတ်ချက်။ ။ဤဂါထာ၌ သဇနေ-ဟူသောပုဒ်ကို၊ သဇနေ ဟူ၍လည်း ရေးသားပြန်ဆိုတတ်ကြသည်။ ။သို့ရာတွင် ထေရီ အပဒါန်ပါဠိတော်ရင်းများကို အစောင်စောင် တိုက်ဆိုင်၍ ကြည့် ရာ သဇနေ-ဟူ၍ပင် များစွာတွေ့ရှိရသည်။ ထို့ကြောင့် ဤထေရီ ဘာသာပြန်၌၊ သဇနေဟူ၍ပင်ရေးသားပြန်ဆိုခဲ့ပေသည်။ ။သဇနေ ဆိုသည်မှာ ဤအရာ၌ အလွန် ရင်းချာသော မိဘမောင်ဘွား သုံးယောက်သားတို့ကို ဆိုလိုရင်းဖြစ်ပေသည်။ ။သာဝတ္ထုပြည်သို့ ရောက်မှ ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုသောကြောင့် သဇနေ-ဟူ၍ပင် သင့် သည်။)

အရူးမဖြစ်သောအခါ ပဋိပက္ခစာရိ အမြဲရွတ်ဆိုသော ဂါထာမှာ အောက်ပါအတိုင်းပင်တည်း။

(ဒ) ၊ ဥဘောပုတ္တကာလင်္ကာတာ၊ ပန္နေ မယံပတိ မတော။

မာတာပိတာစဘာတာစ၊ ကေဝိတမိဒုယျဇေ။

(ဒ) ဘောန္တော၊ အို-လူ များ အပေါင်းတို့။ မေ၊ မီး လောင် တိုက်အတွင်းမှာ ပူပြင်းစွာအမြိုက်ခံရတဲ့ ကျွန်တော်မ၏။ ဥဘော ပုတ္တကာ၊ တုတ်တုတ်ဝဝ လှလှပွေးပွေး အချစ်သွေး ဝင်လောက်တဲ့ သားကလေးနှစ်ယောက်တို့သည်။ ကာလင်္ကာတာ၊ တယောက်ကိုစွန့် သုပ်တယောက်က ရေမှာမြုပ်သဖြင့် ဆုံးချုပ်လျှောကြွေ အသေ ဆိုးသေခဲ့ကြကုန်ပြီတကား။ မယံ၊ ဘယ်သူမှကူမကယ်တဲ့ အပူ သယ် ကျွန်တော်မ၏။ ပတိ၊ ဟိုငယ်ငယ်ကလေးကပင် အချစ်သွေး ဝင်လျက် ခင်မင်စွာလမ်း၍လာခဲ့သော လင်ယောက်ျားသည်လည်း။ ပန္နေ၊ မိဘတို့ထံ အပြန်စခမ်း တောလမ်း တောင်စောင်း မြေခ ရောင်း၌၊ မတော၊ မီးစွေစွေလေအတိုက် မြွေကိုက်၍ သေဆုံးခဲ့ပါ သတည်း။ မာတာပိတာစ၊ မိခင် ဘခင် ကျေးဇူးရှင်နှစ်ပါးတို့သည် ၎င်း။ ဘာတာစ၊ တအူတုန်ဆင်း သွေးရင်းဘွား မြောက်မောင် တယောက်သည်၎င်း။ မရိတွာ၊ မီးရောလေရော၊ သောသောဆူလျှိုက်

၂၂၂

ထေရ်ဘာသာပြန်

ထိုအခိုက်တွင်၊ တိုက်ကပြီပျက်၊ တပြိုင်နက်ပေ၊ အသက် ကြွေ ကြ ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ကေမိတမ္ပိ၊ သုံးလောင်းတောင်မခွဲနိုင်ဘူး၊ ထင်းပုံ ကြီးတခုထဲ၌ပင်လျှင်၊ ခုယုရေ-ခုယုန္တိ၊ သူကောင်မြင်နှံ၊ မြေ သုသးနဝယ်၊ ပူလှစွဲဘိ၊ ရဲရဲပြီမျှ၊ အဂ္ဂိဝါတ၊ ဈာပနဖြင့်၊ ပြာ ကျ အောင် သပြိုဟ်ခြင်းခံကြရလေကုန်သတည်း။

အရူးစိတ်နှင့်၊ ထင်မိထင်ရာ
ရှောက်သွားခြင်း။

ပဇာစာရီသည် လုံးလုံးကြီး အရူးမဖြစ်သွားသောအခါ ဟိရိ ကြတ္တပ္ပဆိုတဲ့ အရှက်အကြောက်ကို မစောင့်ရှောက် နိုင်တော့ဘဲ စိတ်နောက် ကိုယ်ပါ ထင်မိထင်ရာ လှည့်ပတ်သွားလာ နေတော့ တာဘဲတဲ့ သူကိုယ်မှာလဲ အဝတ်မကပ်တော့ဘူး။ ။လမ်းတ ကမှာ မြင်မြင်သမျှလူအပေါင်းတို့က အမြင်မတော်၊ ကြည့်ရှုလို့ မလျော်သောကြောင့် အရှက်အကြောက်ကို ဖုံးလွှမ်းချန် အဝတ်က လေးများကိုသနားသဖြင့်ပေးကြတယ်။ ။ဘယ်လိုပင်ပေးသော် လဲ အဝတ်မှန်းမသိ၊ အစားမှန်းမသိ အဓိပတိအရူးမကြီး ဖြစ်နေတဲ့ အတွက် ပေးကြတဲ့ အဝတ်တွေကို ဝတ်ရုံတို့ နေနေသာသာ ဖွါဖွါ ကြံအောင် ဖရိုဖရဲဆုတ်ဆုတ်ပစ်လိုက်တယ်။

သာဝတ္ထိတမြို့လုံးမှာ သူမရောက်တဲ့ နေရာရယ်လို့ မရှိတော့ဘူး သာဝတ္ထိမြို့ပေါ်မှာ အလွန်ကျော်စောတဲ့ အရူးမကြီး ဖြစ်နေတာ ပေါ့။ ။ကလေးသူငယ်အပေါင်းတို့ကလဲ ပြောင်လွှာသလိုတဲ့ စိတ်ထားနှင့် သူနောက်ကပိုင်းအုံ့ပြီး ကုန်ရယ်မောကာ လိုက်ကြ တယ် မိုက်တိုက်တိုက် သူငယ်ကလေးများက ကျောက်ခဲတွေကို ကောက်ပြီး ပေါက်ကြတယ် အချို့ကလဲသလဲတွေ ဖုံတွေနှင့်ပက် ကြတယ် အချို့ကလဲပဇာစာရီရဲ့ ဦးခေါင်းပေါ်တွင် မြက်၊ အမှိုက် သရိုက်တွေကို တင်ကြ၊ စလိုက်ကြတယ် ကလေးသူငယ်တွေ ဆို တာ ထင်ရာမြင်ရာကိုထုပ်တတ်ကြစမြဲပေါ့။ ။ဆဲ-သို့ကလျှင် ဖျော် ပါးခြင်တဲ့စိတ်နှင့် ကလေးသူငယ်တွေက အမျိုးမျိုး ပြောင်လွှာသ

ပဋိပက္ခာရီယေဝိဝတ္ထု

၂၂၃

ကျိစယ်၍၊ စိတ်ကိုဆွလေလေ၊ အရူးရောဂါ ထလေလေ ဖြစ်နေ
တာပေါ့။

စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်းနှင့်၊ ကရုဏာရှိတဲ့ သူများကတော့၊
ပဋိပက္ခာရီယဖြစ်ရပုံတွေကိုကြည့်ရှုပြီး၊ ‘ဪ-သနားစရာ အလွန်
ကံဆိုးရှာပါကလား။ သူဌေးသွီး အမျိုးကောင်းမကလေး၊ အစစ်ဖြစ်
ပါလျက်သားနှင့်၊ နှလုံးသွေးသို့ကလေးကပ်ပျက်စီး၍ တကယ့်အရူး
မကြီးဖြစ်နေတာပဲ။ မိဘဘိုးစကားကိုနားမထောင်ဘဲ၊ သူ့စိတ်နှင့်
သူ့ကိုယ်၊ စိတ်စိတ်ပုန်းကြိစည်ကာ၊ အဘက်မတန်တဲ့ အစေခံ
ကျန်နဲ့ထွက်ပြေးလို့၊ သို့ကလေးကပ် ဒုက္ခရောက်တာဘဲထင်ပါ
ရဲ့။’ အဲ-သို့ကလေးကပ်တော့စဉ်းစားပြီး၊ သနားတဲ့စိတ်နှင့်၊ အဝတ်
ပေးခြင်း၊ အစားကျွေးခြင်းများကိုပြုကြတယ်။ ပေးသမျှအဝတ်
တွေကိုလဲ၊ အစိတ်စိတ်၊ အမွှာမွှာ၊ ဗလဗွာကြံအောင်ဆုတ်ပစ်လိုက်
တယ်။ ဝတ်တယ်လို့မရှိတော့ဘူး၊ အစားအစာတွေကို၊ ဘယ်လိုပင်
ကျွေးသော်လဲ၊ ဖြောင့်ဖြောင့်မတ်မတ်စားတယ်လို့ မရှိတော့ဘူး၊
တောင်ကိုကြံ၊ မြောက်ကိုကြံနှင့်၊ ဖရိုဖရဲ လွင့်လွင့်ပစ်လိုက်ထား
တဲ့၊ သွက်သွက်ချာရူးတဲ့အရူးတို့သဘောဟာ၊ သို့ကလေးဖြစ်မြဲမေ့
တာပေဘဲ။

ရှင်တော်ဘုရားထံမှောက်သို့
ဆိုက်ရောက်ခြင်း။

တနေ့သောအခါ၊ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည်၊ ပရိတ်သတ်လေးပါး
အလယ်တွင်၊ တင့်တယ်စွာတရားဟောတော်မူနေရာ၊ ရွှေဥာဏ်
တော်အကြည့်ဝမှာ အရူးမပဋိပက္ခာရီယ၏ နိမိတ်အသွင်ထင်မြင်လာ
တယ်။ ရွှေဥာဏ်တော်ဖြင့်ဆင်ခြင်တော်မူရာ၊ ပဋိပက္ခာရီယသည်၊ လွန်ခဲ့
သောကမ္ဘာတစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်အခါ ပဒုမ္မတ္ထရတုရားရှင်လက်ထက်တော်မူ
စ၍၊ ပါရမီပြည့်ဝပြီးဖြစ်ခဲ့ကြောင်း၊ ယခုဘဝမှာပင် ကျွတ်တမ်းဝင်
မည့်အကြောင်းကိုမြင်တော်မူရာ၊ ကြောမိုကျောင်းတော်အတွင်း
သို့ဝင်ရောက်၍လာအောင်၊ တန်ခိုးတော်ဖြင့်ဆောင်ကြဉ်းတော်မူ
လိုက်တယ်။

ပါရမီပြည့်ဝ၍၊ ဗျာဒိတ်ရပြီးဖြစ်တဲ့သူများဟာ၊ မကျွတ်မီအတွင်း၊ ပျက်စီးခြင်းအမျိုးမျိုးတွေဖြင့်ဘယ်လိုပင်ပျက်စီး၍နေသော်လဲ၊ အဆုံးတနေ့မှာတရားထူးနှင့်တွေ့ရလိမ့်မည်ဆိုတဲ့အချက်ဟာ၊ ဆက်ဆက်မချ ကေနွဲ့အမှန်ပေါ့။ ၊ ဘုရားရှင်၏ တန်ခိုးတော်အားဖြင့်၊ ကျောင်းတော်သို့ခေါ်ဆောင်လိုက်တော့၊ ပဋိပညာရှိသည်၊ ကျောင်းတော်ရှိရာသို့မျက်နှာမူပြီး၊ တူရုံတဲ့တဲ့ကြီးလာခဲ့ရာ၊ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်၊ ကျောင်းတော်အတွင်းသို့ ဆိုက်ရောက်ပ၊ ရော၊ ကျွတ်ထိုက်တဲ့အခါးကြုံတော့၊ ရတနာပုံဆိုက်သလို၊ ရတနာသုံးပါးလာတ်ကြီး တိုက်ထာပေ၊ လေ။ ။ ကျောင်းတော်တွင်းသို့ ရောက်တော့ လွန်စွာကြီးမားတဲ့ တရားဟောပွဲပရိသတ်ကြီးကို မြင်လေရာ၊ သွားခြင်တဲ့စေတနာကြောင့်၊ ပရိသတ်ကြီးရဲ့အနီးသို့၊ ချဉ်းကပ်သွားတယ်။ ၊ ပရိသတ်တွေက၊ အရူးမဝင်လာတာကိုမြင်တော့၊ တရားပွဲကိုအရှက်တကွဲဖြစ်အောင်၊ နှောင့်ရှက်မှာကို စိုးရိမ်တဲ့အတွက်၊ ဟဲ့-အရူးမ၊ ဟဲ့-အရူးမ၊ သွား-သွား၊ အနားကိုမတိုးနဲ့၊ အဲ-သို့ကလိုပြောဆိုကာ၊ တွန်းထိုးလို့ထုတ်ပစ်ကြတယ်။

ထိုအခါ၊ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားက၊ ‘အို-ပရိသတ်အပေါင်းတို့၊ ငါ့သွီးတော်ကြီးကို တားဆီးကန့်ကွက်ခြင်းမပြုကြနှင့်၊ ငါ့ဘုရား၏ သာသနာတော်မှာ၊ လွန်စွာထင်ရှားတဲ့၊ သာသနာ့ဝန်ဆောင်သွီးတော်ကြီးဖြစ်လာလိမ့်မယ်၊ ပရိသတ်အစွန်အဖျားက၊ တရားနာ၍ နေပေစေ’ အဲ-သို့ကလိုမိန့်တော်မူတော့၊ မည်သူမှ မနှင်ထုတ်ဝံ့ကြတော့ဘူးပေါ့။ ။ ပဋိပညာရှိလဲ၊ အလွန်ကြည်ညိုဘွယ် ကောင်းတဲ့ ဘုရားရှင်၏ရုပ်သွင်ကိုမြင်လျှင်မြင်ခြင်း၊ သဒ္ဓါတရား ဘွားကနဲပေါ်ပေါက်လာတယ်။ သဒ္ဓါကရှေ့သွားတော့၊ သတိတရားတွေလဲဖြစ်ပေါ်လာတာပေါ့။

အဲ-သို့ကလို သဒ္ဓါရှေ့ဆောင်ကာ၊ သတိတရားတွေဖြစ်ပေါ်လာတော့၊ နှလုံးသွေးကြည်လင်၍၊ စိတ်ကောင်းတွေ ဝင်လာတယ်။ ဘုရားရှင်၏တန်ခိုးတော်တွေဟာ၊ လွန်စွာကြီးပါပေတယ်နော်၊ အရူးပျောက်တဲ့ဆေးကို၊ တမင်တကာ မတိုက်ကျွေးရဘဲ၊ ရုပ်သွင်

ပဋိပက္ခစာစာရိယေဝိဇ္ဇာ

၂၂၅

တော်ကိုပြကာ ဓါတ်ပေးလိုက်ရုံမျှနှင့် အရူးစိတ်တွေ ပျောက်ကင်း
 လို့သွားတယ်။ ။ အဲ-သို့ကလျှင်စိတ်ကောင်းဝင်လာတဲ့အခါ၊ ပဋိပက္ခ
 စာရိယသည်၊ ပရိသတ်အစွန်အဖျားက ရှက်ကြောက်တဲ့ အမူအရာနှင့်
 ကျုံ့၊ ကျုံ့၊ ရုံ့၊ ရုံ့၊ ထိုင်ပြီး၊ ရှင်တော်ဘုရားကို ညွှတ်တွားကာ ရှိခိုးလို့
 နေရှာတယ်။ ။ ထိုအခါထိမ္မာတဲ့ ဥပသကာတယောကံက အရှက်
 အကြောက်ကို ဖုံးလွှမ်း စေခြင်းငှာ အပေါ်ရုံ ပုဆိုး တထည်ကို
 ပဋိပက္ခစာရိယထံသို့ လွှင့်၍ပေး လိုက်တယ်။ ။ ထိုအခါ ပဋိပက္ခစာရိယက
 ထိုပုဆိုးကို ကောက်ယူကာ ဝတ်ရုံပြီး ရှိသေစွာ တရားနာ၍ နေပြန်
 တယ်။

ရှင်တော်ဘုရားကအပါးတော်သို့
 ခေါ်တော်မူခြင်း

အဲ-သို့ကလျှင် အဝတ်အရုံပြည့်စုံလာတော့ ရှင်တော် မြတ်ဘုရား
 က မြိုးတော်မူပြီး ‘အို-သွေးတော်ကြီး အပါးတော်သို့လာခဲ့၊ အပါး
 တော်သို့လာခဲ့’ အဲ-သို့ကလျှင်ခေါ်တော်မူတော့၊ ပဋိပက္ခစာရိယလဲ ရဲဝံ့
 စွာနှင့်ရှင်တော်ဘုရား၏ ထံပါးတော်သို့ ရောက်အောင် ဦးညွှတ်လို့
 သွားတယ်။ ။ အပါးတော်သို့ ရောက်လာတော့၊ ရှင်တော် မြတ်
 ဘုရားက “အို-ချစ်သွေး၊ သင် ၏ အဖြစ် အပျက် များ ကို အလုံးစုံ
 ဪောက်ထားစမ်းပါ” လို့မေး မြန်းတော်မူရာ၊ ပဋိပက္ခစာရိယက “တပည့်
 တော်မဟုတ် သူတပါးနှင့် မတူအောင် အပူကောင် အရူးမကြီးဖြစ်
 လောက်တဲ့ ဒုက္ခများကိုအဆက်မပြတ် ထပ်ခါထပ်ခါ တွေ့ကြုံခဲ့ရပါ
 သည်ဘုရား၊ တောရွာကလေး တခုမှ မိဘတို့ပျော်စရာ သာဝတ္ထိမြို့
 တော်ကြီးသို့ပြန်လာရာ လမ်းခရီးမှာ မြွေ ကိုက်သော ဘေးကြောင့်
 လင်ယောက်ျားသေဆုံးခဲ့ပါသည်ဘုရား။ သားကလေး တယောက်
 ကိုစွန့်သုတ်၊ သားကြီးတယောက်ကိုလဲ ခေတ်စား၍နစ်မြုပ်သေဆုံးခဲ့
 ပါသည်ဘုရား။ သာဝတ္ထိ နေပြည်တော်ကြီးသို့ ရောက်လာတော့
 မိဘ၊ မောင်ဘွားသုံးယောက်သားတို့မှာ တပြိုင်နက် တိုက်ခိုက်၍ သေ
 ဆုံးကြပြီးလျှင်၊ ထင်းပုံတခုထဲမှာ သင်္ဂြိုဟ် လိုက်ရပါသည် ဘုရား။

နှလုံးစိမ်ပြိုကွဲ၍ ရင်ထဲမှာမီးတောက်ကမန်း သို့ က လောက် ကြမ်း
ထမ်းတဲ့ ဒုက္ခတွေနှင့် တွေ့ကြုံခဲ့ရပါသည်ဘုရား။ သည် အပူတွေ
ကင်းဝေးအောင် အချမ်းသာဆေးကိုတိုက်ကျွေးတော်မူပါ။ အရှင်
ဘုရားမှတစ်ပါး အားကိုးရာ မရှိပါဘုရား” ဆဲ-သို့ က လို လျှောက်
ထားရှာတယ်။

ရှင်တော်မြတ်ဘုရားက တရားဟောတော်မူခြင်း

ထိုအခါ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားက၊ သွီးတော် ပဋ္ဌာစာရိအား ဒုက္ခ
ကင်းကြောင်း တရားကောင်းကို သို့ကလို ဟောကြားတော် မူလေ
သတည်း။

စတုဿသမုဒ္ဒေသုဇလံပရိတ္တံ၊
တတောဗဟံအဿုဇလံအနုပ္ပကံ။
ဒုက္ခေနဗုဒ္ဓဿနရဿသောစတော၊
ကိံကာရဏာအပ္ပတုရံပမဇ္ဇသိ။

အဗ္ဗ၊ အို-ချစ်သွီးပဋ္ဌာစာရိ၊ စတုဿသမုဒ္ဒေသု၊ သမုဒ္ဒရာလေး
စင်းတို့၌၊ ဇလံ၊ ရှိရှိသမျှသော ဓရေအရသည်။ ပရိတ္တံ၊ မပြောလောက်စ
ဘွယ် အနည်းငယ်ကလေးသာတည်း။ သံသဇရေ၊ အနုမတဂ္ဂသံသ
ရာကြီးထဲ၌။ ဒုက္ခေန၊ မိဘ၊ မောင်ဘွား၊ လင်သားမျိုးဆွေ၊ ဆုံးပါး
လေ၍၊ မဖြေမဆီနိုင်သော ဒုက္ခမျိုးဖြင့်။ ဗုဒ္ဓဿ၊ တွေ့ထိခံစားအပ်
သည်ဖြစ်၍။ သောစတော-သောစန္ဒဿ၊ စိုးရိမ်ပူဆွေးစိတ်မအေးရ
သော။ နရဿ၊ လူတဦးတယောက်၏။ အဿုဇလံ၊ တွေ့တွေ့စီးဖြင့်၊
မျက်ရေအိုင်သည်။ တတော၊ ထိုသမုဒ္ဒရာလေးစင်းမှာရှိသောဓရေတို့
ထက်။ ဗဟံ၊ မနှိုင်းသာအောင် လွန်စွာများလှပေ၏။ အနုပ္ပကံ၊ အနုပ္ပ
ကမ်း၊ ဂဏန်းချကာ၊ ဓရေတွက်၍ မဆုံးနိုင်သည် သာ လျှင် တည်း။
အဗ္ဗ၊ အို-ချစ်သွီးပဋ္ဌာစာရိ၊ တုရံ၊ သင်ချစ်သွီးသည်။ ကိံကာရဏာ၊
အာယံကြောင့်။ ပမဇ္ဇသိ၊ တပူပင်ပင်၊ ပြုပြင်ဘိစီး၊ သောကမီးဖြင့်၊
မေ့သျှော့ကြီးမေ့လျော့ကာ အရှုံးမကြီးဖြစ်၍နေရပါသနည်း။

ပဋိပက္ခစာရီထေရ်ဝိသုဒ္ဓိ

၂၂၇

အို-ချစ်သွီး ပဋိပက္ခစာရီ သမုဒ္ဓရာလေးစင်းမှာရှိတဲ့ ရေတွေဟာ နဲသေးတယ်။ အနုမတဂ္ဂသံသရာမှာ သတ္တဝါတဦးတယောက် ဒုက္ခ ရောက်ခါ ငိုကြွေးရသေးကြောင့် ထွက်ကျရုံစီးတဲ့မျက်ရေတွေဟာ သမုဒ္ဓရာလေးစင်းမှာရှိသော ရေတွေထက် များသေးတယ်။ မိသ၊ မောင်ဘွား၊ လင်သားသေဆုံးခြင်းဆိုတာ သံသရာမှာအထူးအဆန်း မဟုတ်ဘူး။ သတ္တဝါမှန်သမျှ အမြဲပင် တွေ့ကြုံကြရတဲ့ ဒုက္ခလက်ရိုး ကြီးဖြစ်ပေတယ်။ အို-ချစ်သွီး ပဋိပက္ခစာရီ သည်ကဲ့သို့သော တရား သဘော တွေကို မျှော်တွေးကာ ဘယ်အတွက်ကြောင့် သောက မူးယစ်၍ အရူးမကြီး ဖြစ်နေရသလဲ။ ။ အဲ-သို့ကလျှင် ရှင်တော် ဘုရားဟောကြားတော်မူတဲ့ တရားတော်ကို ကြားရတော့ အတွင်း သန္တာန်မှာရှိတဲ့ သောကမီးတွေကို အမြိုက်ရေဖြင့် သွန်းလောင်း လိုက်ဘိ သကဲ့သို့ ဗြူးကနဲ အေးမြ ငြိမ်သက်ခြင်းသို့ ရောက်သွား တယ်။ အရူးစိတ်တွေလဲ တခါထဲ ပျောက်ကုန်ပါရောတဲ့။ ။ အဲ- သို့ကလျှင် ပဋိပက္ခစာရီရဲ့အတွင်း သန္တာန်မှာ အသိဥပဇာန်ပေါ်လောက် အောင် စိတ်နှလုံး ကြည်ကြည်လင်လင် ရှိလာတော့ ရှင်တော်မြတ် ဘုရားက တရားဂါထာ နှစ်ပုဒ်ကို သို့ကလျှင် ထပ်မံကာ ဟောကြား တော်မူပြန်လေသတည်း။

(က) နုသန္တိပုတ္တဘာဏာယ၊ နုပိတာနုပိဗန္ဓဝါ။
အန္တကေနာမိပန္နဿ၊ နတ္ထိဥာတိသုတာဏတာ။

(ခ) တေမတ္ထဝသံဥတွာ၊ ပဏ္ဍိတောသိလသံဂုတော။
နိဗ္ဗာနဂမနံမဂ္ဂံ၊ နိပ္ပမေဝဝိသောဓယေ။

(ဓမ္မပဒပါဠိတော်)

(က-ခ) အဗ္ဗ၊ အို-ချစ်သွီး ပဋိပက္ခစာရီ၊ အန္တကေန၊ သေမင်းမိုက် ကြီးသည်။ အမိပန္နဿ၊ အတင်းအကြပ် နှိပ်စက်အပ်သော သူအား။ ပုတ္တဘ၊ သား၊ သွီးတို့သည်။ ဘာဏာယ၊ အကွယ်အကာကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်ခြင်းငှါ။ နုသန္တိ-နုသက္ကောန္တိ၊ မစွမ်းနိုင်ကြကုန်။ ပိတာ၊ ဘဝင် ကြီးသည်လည်း။ တာဏာယ၊ အကွယ်အကာကိုးကွယ်ရာဖြစ်ခြင်း

၄၂။ နသက္ကောန္တိ၊ မစွမ်းနိုင်။ ဗန္ဓ ဝါပိ၊ ဆွေမျိုးသားချင်း တို့သည် လည်း။ တာဏာယ၊ အကွယ်အကော ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်ခြင်း၄၂။ နသက္ကောန္တိ၊ မစွမ်းနိုင်ကြကုန်။ ညာတိသု၊ ဆွေမျိုးသားချင်း အရင်းအချင်းတို့၌။ ဟာဏတာ၊ အကွယ်အကော ကိုးကွယ်ရာအဖြစ် သည်။ နတ္ထိ၊ စင်စင်ကေန်၊ မရှိရိုးအမှန်ပါတည်း။ ၊ တေမတ္ထဝသံ၊ ဤသို့သေး အနက်သွား၊ တရားသဘောအစွမ်းကို၊ ဥတွာ၊ ဥာဏ်ထင် မြင်အောင် ဆင်ခြင်သိရှိပြီးသည် ရှိသော်။ ပဏ္ဍိတော၊ တရား သဘောပေါ်လော့မြင်သိ၊ ပညာရှိသည်။ သိလသံဝုတော၊ လုံခြုံ အောင် စောင့်သုံးအပ်သောအကျင့်သိလရှိသည်ဖြစ်၍။ နိဗ္ဗာနဂမနံ၊ ပြည်နိဗ္ဗာန်သို့ အမြန်ဆိုက်ရောက်ကြောင်း ဖြစ်သော၊ မဂ္ဂံ၊ မဂ္ဂင် လမ်းကြောင်းခရီးကောင်းကို၊ ခိပ္ပမေဝ၊ လျှင်လျှင်မြန်မြန်သားလျှင်၊ ဝိသောခယေ၊ ရှင်းလင်းအောင် သုတ်သင်ရာသတည်း။

အို-ချစ်သွီးပဋာစာရီ သုံးဆွဲတဘုံဆိုတဲ့ လောကဝန်တွင်းမှာ ဇာတိနှင့်မကင်းသူမှန်သမျှ သေမင်းဘေးမှ လွတ်အောင် ရှောင်လို့ မပြေးနိုင်ကြဘူး။ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းခေါ်တဲ့ ဇာတိရှိပြီဆိုမှဖြင့် သေရ ခြင်းဆိုတဲ့ မရဏသဘောကြီးဆိုတာ အမှန်ဆိုက်ရောက် လာထိမှ မယ်။ သေဘေးသေဒဏ်ကြီး ဆိုက်ရောက်လာပြီ ဆိုမှဖြင့် မိသော၊ ဘသော၊ သားသော၊ သွီးသော၊ လင်သော၊ မယားသော၊ ဆွေသော၊ မျိုးသော၊ ဘယ်လိုလူမှ ကိုးကွယ်ရာ မရတော့ဘူး။ အဲသည်ကဲ့သို့ မရဏတရားကို စဉ်းစား ဆင်ခြင်ပြီး အသေဆေးမှလွတ်ရာ လွတ် ကြောင်း နည်းကောင်းလမ်းမှန်ဖြစ်တဲ့ တရားများကို ကြိုးစားအား ထုတ်ရမယ်။ သိလသိက္ခာများကို လုံခြုံစွာစောင့်ထိန်း ရမယ်။ ၊ အဲ-သို့ကလျှင် ရှင်တော်ဘုရားကဟောကြားတော်မူတော့ ပဋာစာရီ သည်။ တရားလမ်းစဉ်အတိုင်း ဥာဏ်သဘောသက်ဝင်ပြီး သစ္စာ လေးဆူ ဆွတ်ခူးယူလျက် ဖြူစင်သန့်ရှင်း ဥာဏ်အမြင် ပွင့်လင်း သော ပထမအရိယာ မဟာသောတာပန် အဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက် လေသတည်း။

ပဋိပက္ခစာစီထေရ်ဝိသုဒ္ဓိ

၂၂၉

ပဋိပက္ခစာစီကို အကြောင်းပြု၍ဟောကြားတဲ့ တရားပွဲကြီးမှာ လူပေါင်းများစွာတို့လဲ သောအခါပန်အဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်ကြတယ်။ ထိုတရားဒေသနာတော်ဟာ များစွာ အကျိုးရှိသွားတာပေါ့။ ။ ပဋိပက္ခစာစီသည်သောတာပန်အဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်လေသောအခါ ရှင်တော်ဘုရား၏ ခြေတော်စုံကို ခိုလှုံဦးခိုက်ပြီး၊ “ဘုန်းတော်ကြီး လှသောရှင်ပင်ဘုရား၊ တပည့်တော်မအားသနားတော် မူပါသဖြင့် ရဟန်းပြုရန်ခွင့်သနားတော်မူပါ။ ဆဲ-သို့ကလျှောက်ထားတော့ ရှင်ဘော်မြတ်ဘုရားကလဲ၊ ဘိက္ခုနီတို့ ကျောင်းသို့ စေလွှတ်ပြီး ရဟန်းပြုစေတယ်။ ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်တဲ့အခါ ပဋိပက္ခစာစီ ဘိက္ခုနီမရယ်လို့ထင်ရှားကျော်ဇောသွားတာပေါ့။

ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်ခြင်း။

ပဋိပက္ခစာစီသည် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်ပြီးတဲ့အခါ၊ တနေ့သ၌ ရေအိုးဖြင့် တွင်းရှေ့ကိုခပ်ယူပြီး ခြေများကိုဆေးတယ်၊ ခြေဖမ်းပေါ်သို့ရှေးဦးစွာရေလောင်းလိုက်တာ့မြေကြီးပေါ်သို့အတန်ကြာ ကလေးစီးပြီး ပျောက်ဆုံးခြင်းသို့ရောက်သွားတယ်။ ထိုနောက် တဘန် ရေကိုလောင်းလိုက်ပြန်တော့ထိုထက်ပင်ခပ်ကြာကြာကလေး စီးသွား၍ ပျောက်ဆုံးကုန်ပြန်တယ်။ ထိုနောက်တဘန် ရေကို လောင်းလိုက်ပြန်ရာရှေးကထက်ပင်ကြာရှည်စွာစီးသွား၍၊ နောက် ဆုံး၌ပျောက်ဆုံးသွားပြန်တယ်။ ။ဆဲ-သို့ကသိသုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ခြေဆေးရေကိုဖမ်းစီးသွားပုံ ချက်ဆုံးပုံများကို၊ ပဋိပက္ခစာစီဘိက္ခုနီမ ဖြစ်လေရာဘယ်လိုသံဝေဂတင်၍ဆင်ခြင်သလဲဆိုတော့ “ဩဝါ- သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် လောင်းချလိုက်တဲ့ ခြေဆေးရေကို ပျက်စီး ကုန်ဆုံးကြတဲ့သဘောအတိုင်း လူ့ပြည်လောကမှာရှိတဲ့ လူတွေဟာလဲ တချို့က ပထမအရွယ်မှာပင် သေဆုံးပျက်စီးခြင်းသို့ ဆိုက်ရောက် ကြတယ်။ အချို့က ဒုတိယအရွယ်မှာပင် သေဆုံးပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကြတယ်။ တချို့က တတိယအရွယ်မှာပင် သေဆုံးပျက်စီး ခြင်းသို့ရောက်ကြတယ်။ ဘယ်သူမှ မမြဲတယ်လို့ မရှိပါဘဲကလား။

၂၃၀

ထေရီတာသပြန်

တရက်ရက်တွင်အပျက်ကြုံရမှာအမှန်ပါကလား။’ ဆဲ-သို့ကလျှင်
ခြင်မှုတွေ ပေါ်ပေါက်လာတယ်။ အနိစ္စဉာဏ်ဝိပဿနာ ရင့်သန်သို့
အခြေကြီးပေပေါ့။

“ ဂန္ဓကုဋ် တိုက်တော် မှရောင် ခြည်တော် ကိုလွှတ်၍
ချွေချွတ်တော်မူခြင်း။ ”

ပဋိပဇာနည် သိက္ခာနိမိတ်၊ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် ထက်သန် ပုံ အချက်
များကို၊ ရှင်တော်ဘုရားသည် ဂန္ဓကုဋ် တိုက်တော် အတွင်းမှ ထင်
လင်းစွာ သိတော်မူလေရာ “ ငါ၏သွေးတော်ကြီးသည် ကိလေသာ
ကုန်ခန်း၍၊ ရဟန္တာဖြစ်ရန်အခွင့်ကြုံနေပြီ ပွင့်ခါနီးဖြစ်တဲ့ပဒုမ္မာကြာ
ကို နေရောင်ဝါပေးသကဲ့သို့၊ ထိုနည်းတူစွာပဋိပဇာနည်သိက္ခာနိမိတ်
ပညာဝါတ်ကို မြင့်မြတ်သော တရားရောင်ခြည်တို့ဖြင့် နူးနှပ်၍ ပေး
မှ သင့်တော့မယ်။ ရှင်တော် မြတ်ဘုရားသည် ရောင်ခြည်တော်
ခြောက်ဆိုင်ကို၊ အပြိုင်အပြိုင် စေလွှတ်လျက်၊ ပဋိပဇာနည် သိက္ခာနိမိတ်
အား၊ ထင်ရှားစွာမြင်စေပြီးလျှင်၊ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာအချက်နှင့် နက်နဲလှ
စွာ အရသာရှိတဲ့ ဝိပဿနာ ဂါထာတပုဒ်ကို သို့ကလျှင် ဟောကြား
တော်မူလေသတည်း။

ယောစဝဿသတံဇီဝေ၊ အပ္ပဿံဥဒယဗ္ဗယံ။

ဧကောဟံဇီဝိတံသေယျော၊ ပဿတောဥဒယဗ္ဗယံ။

(ဓမ္မပဒပါဠိတော်။)

ဘဒ္ဒေ၊ အို-ချစ်သွေးပဋိပဇာနည်၊ ယော၊ အကြင်သူသည်၊ ဥဒယဗ္ဗယံ၊
ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတို့၏ ဖြစ်မှု ပျက်မှု သဘောတွေကို။ အပ္ပဿံ - အ
ပဿန္တော၊ ဉာဏ်ဆင်ခြင်၍ သိမြင်ခြင်းမရှိဘဲ။ ဝဿသတံ၊ အနှစ်
တရာကာလပတ်လုံး၊ ဇီဝေ၊ အသက်ရှည်စွာနေစေဦးတော့။ တဿ၊
ထိုကဲ့သို့သောပုဂ္ဂိုလ်၏။ ဇီဝိတံ၊ ရှည်၍ နေသော အသက်သည်။
နသေယျော၊ မြတ်သည်မဟုတ်ချေ။ ဥဒယဗ္ဗယံ၊ ရုပ်နာမ် ခန္ဓာ တို့၏
ဖြစ်မှု ပျက်မှု သဘောတွေကို။ ပဿတော၊ ပဿန္တဿ၊ ဝိပဿနာ
ဉာဏ်ဖြင့် ထက်သန်စွာ မြင်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်၏။ ဧကောဟံ၊ တ

ပဋိပက္ခစာရိယေရိဝတ္ထု

၂၃၁

ရက်ကလေး မျှလောက်၊ ဇီဝိတံ၊ အသက် ရှည်ရ ခြင်းသည်။
 သေယျော၊ အခြားအသက်တို့နှင့်မနှိုင်းသာအောင်၊ လွန်စွာမြတ်လှ
 ပေသတည်း။

အို-ချစ်သွီးပဋိပက္ခစာရိ သက်ရှိသက်မဲ့အလုံးစုံ အကုန်ရှိရှိသမျှ
 ဝတ္ထုဒြပ်တွေကို သတ္တုချလို့ ကြည့်လိုက်ပါလျှင် အချပ်အားဖြင့်
 ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးသာရှိကြတယ်။ ထိုရုပ်နာမ်နှစ်ပါးကိုပင်လျှင်၊ ခန္ဓာ-
 အာသာန-ခါတ်-ပဋိပစ္စသမုပ္ပါဒ်ကပ်လို့ခေါ်ဆိုရတယ်ထိုရုပ်နာမ်
 တရားတွေဟာ အမြဲသာဝရတည်နေကြတယ်လို့မရှိဘူး။ ခဏခဏ
 ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း၊ ခဏခဏပျက်ဆုံးခြင်း၊ ဖြစ်တုံ့ ပျက်တုံ့ နှင့်သာ
 အစုန်အဆန်ဖြစ်နေကြတယ်။ ဖြစ်မှုသဘောကိုဥဒယလို့ခေါ်တယ်။
 ပျက်မှုသဘောကို- ဝယလို့ခေါ်တယ်။ ဖြစ်မှုပျက်မှု အစုံကိုတော့
 ဥဒယဗ္ဗယရယ်လို့ခေါ်တယ်။ အဲ-သည်လို ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတို့၏၊ ဖြစ်မှု
 ပျက်မှုသဘောတွေကိုမမြင်ဘဲ အသက်တရာပင် နေရစေဦးတော့။
 ထိုအသက်ကိုမြတ်တယ်လို့မချီးမွမ်းထိုက်ဘူး။ ရုပ်နာမ် ခန္ဓာတို့၏
 ဖြစ်ပျက်ပုံသဘောအစုံကို အကုန်သိမြင်တဲ့ ဥာဏ်မျိုးဖြင့် တရက်
 ကလေးလောက်မျှအသက်ရှည်၍နေစေကာမူ ထိုအသက်ကိုမှ မြတ်
 တယ်လို့ ချီးမွမ်းထိုက်ပေတယ်။ အို-ချစ်သွီးပဋိပက္ခစာရိ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာ
 တို့၏ ဖြစ်ပျက်ပုံ သဘောများကို ဥာဏ်သွား ထင်မြင်အောင်
 ဆင်ခြင်ရှုစားထိုက်ပါတော့။ ။အဲ-သို့မဟုတ် နက်နဲတဲ့ ဝိပဿနာ
 အချက်များကို ဟောကြားတော်မူတယ်။

ပဋိပက္ခစာရိသည် ဂန္ဓကုဋ်တိုက်တော်မူ လွှတ်တော်မှ ထိုက်ကဲ့
 ရောင်ခြည်ဘော်ဟေ့ကို မြင်ရလို့ ကြည့်သင်သဒ္ဓါ ဝမ်းမြောက်စွာ
 နှင့် ဒီတိဖြစ်ထာတာမျိုး။ နက်နဲတဲ့ဒေသနာတော်ကို ကြားရလို့အားရ
 နှစ်သက် ဥာဏ်အသွားထက်ပြီး သွက်သွက် လက်လက်ကြီး အသိ
 ဥာဏ်ပေါ်တာကတမျိုး။ ထိုအချိန်မှာ ကျွတ်လွတ်လို့အခွင့် အဆင်
 သင့်နေတာက တမျိုး။ အဲ-ဤကဲ့သို့ အမျိုးမျိုးသော အကြောင်း
 တို့ကြောင့် ပဋိပက္ခစာရိ ဘိက္ခုနီမသည်၊ ဒေသနာဥာဏ်ကို အစဉ်
 သျှောက်ပြီး အရဟတ္တဖိုလ်စခမ်းသို့ ပေါက်ရောက်လေသတည်း။

ပဋိသန္ဓေတိက္ခန္တိနိမိတသညာ။ ရဟန္တာမအဖြစ်သို့ ရောက်တဲ့အခါ ပဋိသန္ဓေဒါလေးပါး အဘိညာဉ် ခြောက်ပါး ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံတော် မူတယ်။ ရှင်တော်ဘုရား လက်ထက်တော်မှာ ရဟန္တာပေါင်းများစွာရှိကြသော်လည်း ပဋိသန္ဓေဒါလေးပါး၊ အဘိညာဉ် ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတဲ့ရဟန္တာဆိုတာ အတော်ပင်ရှားတယ်။ သည်လိုဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံတဲ့ ရဟန္တာ မြတ်ကြီးတွေကို ဝိသေသ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ရယ်လို့ ချီးကြူးရတာပေါ့။

ဝိနည်းဗိုရ်တေဒဂ်ကိုရရှိတော်မူခြင်း

ပဋိသန္ဓေတိက္ခန္တိနိမိတသညာ။ ရဟန္တာဖြစ်ပြီးတဲ့အခါ သာသနာတော်မှာ လွန်စွာထင်ရှားကျော်စော သွားတော်မူတယ်။ အမျိုးမျိုး ဒုက္ခရောက်၍ ဘောက်ပြန်ချိုယွင်း သတိကင်းအောင် ရှုံးသွပ်ခြင်းသို့ရောက်ပြီးသောနောက်မှရှင်တော်ဘုရားဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့်၊ ရဟန္တာ ဖြစ်ပုံများကိုလဲ အထူးသဖြင့် ချီးမွမ်းအံ့ဩကြတယ်။ ဘုရားရှင်၏ကျေးဇူး ဗုဒ္ဓါနုဿတိ ဂုဏ်ထူးကိုလဲ အမျိုးမျိုး ချီးကြူးကြတယ်။ မယဉ်ကျေးတဲ့ သတ္တဝါ တွေကို ယဉ်ကျေးခြင်း သို့ရောက်အောင် သွေးဆောင်ရွှေချွတ်တော် မူနိုင်တဲ့ဂုဏ်ကြီးဟာ လဲ ထင်ရှားသွားတာပေါ့။

ရဟန္တာဖြစ်တဲ့အခါ ပဋိသန္ဓေတိက္ခန္တိနိမိတသညာ။ အထူးဝိသေသ အာ.ဖြင့်၊ ဝိနည်း ပိဋကတ်တော်များကို သင်ကြား လေ့ကျက်တော်မူတယ်။ ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ် တွေကို ရှိသေတဲ့ အရာမှာလဲ ပဋိသန္ဓေတိက္ခန္တိနိမိတသညာ အထူးအချွန်ဆုံးပေပေါ့။ ဝိနည်းငါးကျမ်း အလုံးစုံကို အစုံအဆန် မကြွင်းမကျန် တတ်မြောက်တော် မူတဲ့ အတွက် ဝိနည်းအချက်နှင့်ခက်ခက်ခဲခဲတွေကြုံခဲ့ပါလျှင်၊ ပဋိသန္ဓေတိက္ခန္တိနိမိတသညာကို ဆရာတင်၍ဆုံးဖြတ်ကြရတယ်။ ဝိနည်းငါးကျမ်းမှာဖြင့်၊ ဘျမ်းဘျမ်းကွဲအောင်တတ်မြောက်တော်မူတာပေါ့။ ။အဲ-သို့ကလျှင်ဝိနည်းအရာတွင်၊ လွန်စွာတတ်မြောက် တာဘက်ကမ်း ရောက်နေရုံမျှမက မိမိကိုယ်တိုင်ဝိနည်းတော်ကို ရှိသေနေတဲ့ အတွက် တနေ့သော အခါ

ပဋိပညာစာစီရိယဝတ္ထု

၂၃၃

ရှင်တော်ဘုရားက ပရိတ်လေးပါး အလယ်တွင်၊ အကြီးအကျယ် ချီးမွမ်းဟော်မူပြီး သွီးတော်ပဋိပညာစာစီရိယအား ဝိနည်းမိရ် တေဒဂ်ဖြင့်၊ နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်စွာ မြှောက်စားတော်မူလေသတည်း။

ဟေဒဂုံဘိက္ခုဝေ၊ မမဿာဝိကာနံ၊ ဝိနယဓရာနံ ဘိက္ခုနီနံ၊ ယဒိဒံပဋိပညာစာရာ။

ဘိက္ခုဝေ၊ ချစ်သားရဟန်းတို့။ မမ၊ ငါဘုရား၏။ သာဝိကာနံ၊ တပည့်မဖြစ်ကြကုန်သော၊ ဝိနယဓရာနံ၊ ဝိနည်းဘိက္ခုပုဂ္ဂိုလ်ကိုကောင်းစွာ ကျင့်ဆောင်ကြကုန်သော။ ဘိက္ခုနီနံ၊ ရဟန္တာမအပေါင်းတို့တွင်။ ယဒိဒံ-ယာအဟံပဋိပညာစာရာ၊ အကြင်ပဋိပညာစာစီရိယသွီးတော်ကြီးသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ဧတံ-သော၊ ဤပဋိပညာစာစီရိယသွီးတော်ကြီးသည်။ အဂ္ဂံ-အဂ္ဂါ၊ အမြတ်ဆုံး၊ အထွတ်ဆုံး၊ ပေတည်း။

ကဲ-ပဋိပညာစာစီရိယနိမိအရှင်မြတ်ကြီးဟာ၊ ရဟန္တာ ဖြစ်ပြီး၍ ဝိနည်းမိရ် တေဒဂ် ရရှိသည် တိုင်အောင် စုံလင်စွာ ပြဆိုခဲ့ပေါ့။ ရှင်တော်ဘုရားထံသို့ရောက်၍ အရိယာလမ်းပေါက်ပုံ အချက်များကိုထေရီအပဓိနိယာ လာရှိတဲ့အတိုင်း ပါဠိတော် ဂါထာတပုဒ်ကို ထုတ်ပြဆိုကြအုံးဖို့ရဲ့။

(ခ) တဒါကိသာစပဏ္ဍုစ၊ အနာထာဒိနမာနသာ။

ဣတောတတောဂမန္တေဟံ၊ အဒ္ဓသံနုရသာရထိံ။

(ခ) တဒါ၊ ထိုမိဘ၊ မောင်ဘွားနှင့်လင်သားတို့သေဆုံးပြီးသော အခါ၌။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ကိသာ၊ အရိုးခေါ်ခေါ်၊ အကြောပြင်းပြင်းနှင့်၊ မြင်တိုင်းမုန်းစရာ၊ လွန်စွာပိန်ကြိုသည်ဖြစ်၍။ ပဏ္ဍုစ၊ နွမ်းခွေအားလျော့၊ ဖြော့တော့သော အဆင်းရှိသည်။ အာထိံ၊ ဖြစ်ခဲ့ပါသတည်း။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အနာထာ၊ ကိုးကွယ်ရာမရှိဘဲ။ ဒိနမာနသာ၊ မရှင်မလန်း၊ ပင်ပန်းသောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍။ ဣတောတတော၊ ဤမှ၊ ထိုမှ၊ (ဝါ) ဟိုရောက်၊ သည်ရောက်။ ဂမန္တေ၊ စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ။ သွားခြင်ရာ သွားနေသည်ရှိသော်။ နုရသာရထိံ၊ လူတို့၏ရှေ့သွား ဂေါတမရှင်တော်ဘုရားကို။ အဒ္ဓသံ၊ ကံကောင်းတိုက်ဆုံ၍၊ ဝေဇ္ဇာကြိုရပါသတည်း။

(န) တတောအဝေါစမံသတ္ထာ၊ ပုတ္တေ မာသော ဖိ အဿာသ၊
အတာဏံတေဂဝေသဿ၊ ကိံနိရတ္တံဝိဟညသိ။

(န) တတော၊ ထိုရှင်တော်ဘုရားကို မူးမြင်ရသောအခါ၌။ ဖံ၊
အကျွန်ုပ်ကို။ သတ္ထာ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ အဝေါစ၊ အမိန့်စကား
ဤကဲ့သို့မြွက်ကြားတော်မူပေသတည်း။ ဘဒ္ဒေ၊ အို-ချစ်သွီးပဋ္ဌာစာရီ။
ပုတ္တေ၊ သေလေပြီးသောသားကလေးတို့ကို။ မာသောဖိ၊ အဘန်ဘန်
ထွေးကာ၊ ပူဆွေးဖိုးရိမ်လို့မနေပါနှင့်။ အဿာသ၊ နှစ်သိမ့်ချမ်းသာ၊
အေးမြစွာနေပါလော့။ တေ၊ သင်၏။ အတာဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာအစစ်
ကိုသာလျှင်။ ဂဝေသဿ၊ ရှာဖွေပါလော့။ နိရတ္တံ၊ တစုံတရာအကျိုး
မရှိပါဘူးလျက်။ ကိံဝိဟညသိ၊ အဘယ်ကြောင့် အပင်ပန်းခံ၍နေပါ
သနည်း ချစ်သွီး။

(ပ) တံသုတွာမုနိနောဝါကျံ၊ ပထမံဖလမဇ္ဈကံ။
ပဗ္ဗဇိတ္တာနနဗရံ၊ အရဟတ္တမပါပုဏ္ဏံ။

(ပ) အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ မုနိနော၊ ကရုဏာသခင်၊ သုံးခွင်
ထိပ်ထား၊ မြတ်ဘုရား၏။ ဝါကျံ၊ ဟောကြားမြွက်တော်၊ စကား
တော်ကို။ သုတွာ၊ ကြားနာရသည်ရှိသော်။ ပထမံဖလံ၊ သောတာ
ပတ္တိဒါနကို။ အဇ္ဈကံ၊ ရရှိခဲ့ပါသတည်း။ ပဗ္ဗဇိတ္တာန၊ ရဟန်းပြုပြီး
သည်ရှိသော်။ နနဗရံ၊ မကြာမြင့်မှီ အတွင်းမှပင်လျှင်။ အရဟတ္တံ၊
ကိလေသာ ကုန်ခန်းဟု ရဟန္တာအဖြစ်သို့။ အပါပုဏ္ဏံ၊ ကိစ္စပြီး
မြောက်၊ အဆုံးတိုင်ဆိုက်ရောက်ခဲ့ပါသတည်း။

(စ) ဣဒ္ဓိသုစဝသိဟောမိ၊ ဒိဗ္ဗာယသောတခါတုယာ။
ပရမိတ္တာနိဗ္ဗာနာပိ၊ သန္တုဿာသနကာရိကာ။

(စ) အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဣဒ္ဓိသုစ၊ ကောင်းကင်မြေမျိုး၊
ဟန့်နိုးအဖုံဖုံ၊ အလုံးစုံတို့၌လည်း။ ဝသိ၊ အသိရှိဘိုင်း၊ မဆိုင်း
ပေါက်ရောက်၊ သိန္ဓုမြောက်သည်။ ဟောမိ၊ ဖြစ်ရပါသတည်း။
ဒိဗ္ဗာယသောတခါတုယာ၊ အသံအမျိုးမျိုးကို ကြားနိုင်သော၊ ဒိဗ္ဗ
သောတာပေရောဋ္ဌံ။ ဝသိ၊ လိုတိုင်း ပြီးမြောက်၊ သိန္ဓုပေါက်သည်။
ဟောမိ ဖြစ်ရပါသတည်း။ ပရမိတ္တာနိ၊ သူတပါးတို့၏ စိတ်အကြံ

ပဋိပက္ခသီလဝိသုဒ္ဓိ

၂၃၅

တို့ကိုလည်း။ ဇာနဿိ၊ မကြွင်းမကျန်၊ အမှန်တိတိ၊ ဟုတ်တိုင်းသိပေသတည်း။ သတ္တုသဿနကာရိကာ၊ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏၊ မိန့်ကြားရွှေ့ချာ၊ သဿနာကိစ္စကို၊ လှလှကြီးဆောင်ရွက်နိုင်သည်။ ဟောမိ၊ ဖြစ်ခဲ့ပါသတည်း။

(ဗ) ပုဗ္ဗေနိဝါသံဇာနဿိ၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုပိသောမိတံ။

ခေပေတွာအာသဝေသဗ္ဗေ၊ ပိသုဒ္ဓါသိသုနိဗ္ဗလာ။

(ဗ) အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ပုဗ္ဗေနိဝါသံ၊ ရှေး၌ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှသောဘဝအမျိုးမျိုးတွေကို။ ဇာနဿိ၊ မကြွင်းမကျန်၊ အမှန်သိရပါသတည်း။ ဒိဗ္ဗစက္ခု၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်ကို။ ပိသောမိတံ၊ အလင်းမြင်အောင်၊ သုတ်သင်အပ်ပါသတည်း။ သဗ္ဗေအာသဝေ၊ စီးသွန်ကျလျော၊ အလုံးစုံသော အာသဝေတို့ကို။ ခေပေတွာ၊ အလုံးစုံခြောက်ခန်းစေပြီးသော်၊ သုနိဗ္ဗလာ၊ ကိလေသာမြို့၊ ညစ်ကြေးဟူသမျှ၊ ခဝါချလျက်၊ ပိသုဒ္ဓါ၊ ပုလဲအသွင်၊ ဖြူစင်ဆွတ်သွားသည်။ အာသိ၊ ဖြစ်ခဲ့ပါသတည်း။

(ဘ) ကတောဟံဝိနယံသဗ္ဗံ၊ သန္တိကောသဗ္ဗဒဿိနော။

ဥဂ္ဂဟိံသဗ္ဗဝိက္ခာရံ၊ ဗျာဟရိပ္ပယထာတထံ။

(ဘ) တတော၊ ထိုရဟန္တာအဖြစ်သို့ရောက်ပြီးသောနောက်၌။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ သဗ္ဗဒဿိနော၊ တရားဥဿုံ၊ အလုံးစုံကို အကုန်သိမြင်တော်မူသောရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏။ သန္တိကော၊ အထိတော်၌။ သဗ္ဗဝိနယံ၊ အလုံးစုံသော ဝိနည်းပိရုကတ်တော်ငါးကျမ်းကို။ သဗ္ဗဝိက္ခာရံ၊ အလုံးစုံကျယ်ဝန်းသည့်အတိုင်း၊ ဥဂ္ဂဟိံ၊ သင်ကြားခဲ့ပါသတည်း။ စ၊ ထို့ပြင်တပါး၊ ယထာတထံ၊ မှန်ကန်သောအတိုင်း (ဝါ) မမှား မယွင်း ရလေအောင်။ ဗျာဟရိ၊ နှုတ် လွှတ် အား ဖြင့် ဖြန့်ကြားဖြေဆိုခဲ့ပါသတည်း။

(မ) ဇိနောတာသ္မိံဂုဏေတုဗ္ဗော၊ ဇေတဒဂ္ဂန္ဓပေသိမံ၊

အဂ္ဂိဝိနယခါရိနံ၊ ပဋိပက္ခရာဝဏီကာ။

(မ) ဇိနော၊ ငါး မာရ် အောင် မြင် ဘုရားရှင်သည်။ တသ္မိံဂုဏေ၊ ထိုဝိနည်းတတ်ကျွမ်းသောဂုဏ်ထူး၌၊ တုဗ္ဗော၊ နှစ်သက်အား

ရတော်မူသည်ဖြစ်၍။ “ဝိနယဓာရိနံ၊ ဝိနည်းကို ဆောင်ကြသော
 တိက္ခုနိမ အပေါင်းတို့တွင်။ ပဋ္ဌာစာရာဝ၊ သွီးတော်ကြီး ပဋ္ဌာစရိ
 သာလျှင်။ ဇေကာ၊ ပြင်ဘက်ကင်းသည်ဖြစ်၍။ အဂ္ဂံ-အဂ္ဂါ၊ အမြတ်
 ဆုံး၊ အထွတ်ဆုံး ပေတည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝံ၊ အကျွန်ုပ်ကို၊ တေဒဂ္ဂေ၊
 ဝိနည်းရိရ တေဒဂ်ရာထူး၌။ ဌပေသိ၊ တင်ထားမြှောက်စားတော်မူ
 ပေသတည်း။

(ယ) ပရိစိဏ္ဍောမယာသတ္တာ၊ ကတံဗုဒ္ဓသံဃာသနံ။

ဩဟိတောဂရုကောဘာရော၊ သဝနေတ္ထိသမ္မဟတော။

(ယ) ဘောန္တော၊ အို-ပရိသတ်အပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့။
 မယာ၊ အကျွန်ုပ်၊ ပဋ္ဌာစာရိသည်။ သတ္တာ၊ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားကို။
 ပရိစိဏ္ဍော၊ လုပ်ကျွေးဆည်းကပ်ခြင်း ကိစ္စပြီးစီးခဲ့လေပြီ။ ဗုဒ္ဓဿ၊
 ကျေးဇူးတော်သခင်ဘုရားရှင်၏။ သာသနံ၊ အဆုံးမဩဝါဒအလုံးစုံ
 ကိုလည်း။ ကတံ၊ ထိုက်နာကျင့်သုံးခြင်းကိစ္စ ပြီးစီးခဲ့လေပြီ။ ဂရု
 ကောဘာရော၊ လေးလန်လှစွာသောခန္ဓာဝန်ထုပ်ကြီးကိုလည်း။ ဩ
 ဟိတော၊ အစာတုန်းအောင် ဗုံးကနဲချခဲ့လေပြီ။ သဝနေတ္ထိ၊ ဘဝနေ့ောင်
 ကြိုးတဏှာဆိုးကိုလည်း။ သမ္မဟတော၊ နှုတ်ပစ်ဖြတ်တောက်အပ်
 လေပြီ။

(ရ) ယဿတ္ထာယပဗ္ဗဇိတာ၊ အာဂါရသ္မာနဂါရိယံ။

သောမေအတ္ထောအနုပ္ပတ္တော၊ သဗ္ဗသံယောဇနက္ခယော။

(ရ) ဘောန္တော၊ ပရိသတ်အပေါင်း၊ အို-သူတော်ကောင်းတို့။
 ယဿ၊ အကြင်သံသရာဝဋ်မှ လွတ်မြောက်ရာအမှန် ပြည်နိဗ္ဗာန်သို့။
 အတ္ထာယ၊ ပေါက်ရောက်စေခြင်းအကျိုးငှါ။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။
 အာဂါရသ္မာ၊ အိမ်ရာထောင်သောလူ့ဘောင်မှ။ နိက္ခမိတွာ၊ ထွက်
 လာခဲ့၍။ အနဂါရိယံ၊ အိမ်ရာမထောင်သောသာသနဘောင်၌။ ပဗ္ဗဇိ
 ရဟန်းပြုခဲ့ပါသည်။ သောမေအတ္ထော၊ ထိုနိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း အ
 ကျိုးကောင်းသည်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်ထံသို့။ အနုပ္ပတ္တော၊ ဆိုက်ဆိုက်
 မြိုက်မြိုက် တိုက်ရိုက်ကြီး ရောက်လှာခဲ့လေပြီ။ သဗ္ဗသံယောဇနက္ခယ

ပဋိပက္ခစာရိယေရိဝတ္ထု

၂၃၇

ယော၊ အလုံးစုံသော သံယောဇဉ်ဆယ်စင်း နှောင် ညွှတ် ကွင်း မှ လွတ်ကင်းခဲ့ရလေပြီဟကား။

(မှတ်ချက်။ ။ဘော်ပြခဲ့သောက-အစ-ရအဆုံးရှိသော ဂါထာ များကို၊ ထေရီအပဓါနပါဠိတော် ဂါထာဟူ၍၊ မှတ်ယူတော်မူကြ ပါကုန်။)

အဘိညာဉ်ခြောက်ဖြာ၊ ပဋိသန္တိဒါလေးပါးနှင့်တကွ၊ ရဟန္တာမ ဖြစ်ပြီး၊ ဝိနည်းရိပ် ဘေဒင်ခွဲထူးကြီးကို ရရှိပြီးတဲ့နောက်၊ ပဋိပက္ခ စာရိယကုန်နိမိတ်သည် မိမိအဖြစ်အပျက်များကို ပြန် လွန် စဉ်း စား ရာ လွန်စွာဝမ်းမြောက်လှသဖြင့်၊ အောက်၌ဘော်ပြလတုံသော ဂါထာ ငါးပုဒ်တို့ကို၊ မကြာမကြာရှုတ်ဆို ကျူးရင့်တော် မူလေသတည်း။

(၁) နဂ်လေဟိကသံခေတ္တံ၊ ဗီဇာနိပဝပံဆမာ။

ပုတ္တဒါရာနိပေါသေန္တာ၊ နေိဝိဒန္တိ မာဏဝါ။

(၁) လောကေ၊ ဤလောကကြီးအတွင်း၌၊ ပုတ္တဒါရာနိ၊ သား၊ မ ယားတို့ကို၊ ပေါသေန္တာ၊ ကျေးမွေးကြကုန်သော၊ မာဏဝါ၊ လူလင် ယောကျ်ား လယ်သမားတို့သည်၊ နဂ်လေဟိ၊ ထွန်တို့ဖြင့်၊ ခေတ္တံ၊ လယ်ကွင်းပြင်ကြီးကို၊ ကသံ-ကသန္တာ၊ ထွန်ယက်ကြကုန်ပြီးသည် ရှိသော်၊ ဆမာ၊ ထွန်ရေးညက်ညက်မြေပြင်ထက်၌၊ ဗီဇာနိ၊ မျိုးစေ့ အမျိုးမျိုးတို့ကို၊ ပဝပံ-ပဝပန္တော၊ စိုက်ပျိုးကြကုန်လျက်၊ နေံ၊ ဆန် ရေစပါး၊ ဥစ္စာများကို၊ ဝိဒန္တိ၊ လောက်လောက်လုံလုံ ပြည့်စုံစွာရရှိ ကြလေကုန်၏။

(၂) ကိမဟံသီလသမ္ပန္နာ၊ သတ္တုဿာသနကရိကာ။

နိဗ္ဗာနံနာမိဂစ္ဆာမိ၊ အကုသိတာအနုဒ္ဓတာ။

(၂) - အဟံ၊ အကုန်ပင် ပဋိပက္ခစာရိယသည်၊ သီလသမ္ပန္နာ၊ အကျင့် သီလဂုဏ်နှင့်ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍၊ အကုသိတာ၊ ပျင်းရိထိုင်းမှိုင်းခြင်း မရှိဘဲ၊ အနုဒ္ဓတာ၊ တက်ကြွထော်လော် လျှပ်ပေါ်လွှင်ရှားခြင်း မရှိ ဘဲ၊ သတ္တုဿာသနကရိကာ၊ ရှင်တော်ဘုရား၏ အဆုံးမတော် အ တိုင်း လိုက်နာကျင့်ကြံခဲ့သည်ရှိသော်၊ နိဗ္ဗာနံ၊ သံသရာဝှက်၊ ကျွတ်

လွတ်ရာမှန်၊ ပြည်နိဗ္ဗာန်သို့။ ကိံနာမိဂစ္ဆာမိ၊ အဘယ်မှာ မရောက်
နိုင်ဘဲရှိပါတော့အံ့နည်း။

ဘော်ပြခဲ့သောဂါထာနှစ်ပုဒ်၏အဓိပ္ပါယ်ဆိုလိုရင်းက သည်ထို
တဲ့။ သည်ကမ္ဘာလောကကြီးအတွင်းမှာ၊ သား၊ မယားကို လုပ်
ကျွေးမွေးမှုနေတဲ့ တောင်သူ ယောက်ျားများဟာ၊ လယ်ထွန်ခြင်း
စိုက်ပျိုးခြင်း အလုပ်တို့ကို အားထုတ် ကြိုးစား ကြတဲ့ အတွက် စား
လောက် သုံးလောက်အောင်ဆန်ရေစပါး၊ ရွှေ၊ ငွေများကိုရနိုင်ကြ
သေးတာတဲ့။ ငါကဲ့သို့သောသူတယောက်သည်၊ အကျင့်သီလ ပြည့်
စုံစွာနှင့် မပျင်းမရိ တောက်မကြွဘဲ၊ ရှင်တော်ဘုရား၏ဆုံးမချက် အ
တိုင်း၊ ယိုက်နာကျင့်ကြံခဲ့ပါလျှင် နိဗ္ဗာန်ကို ဘယ်မှာမရဘဲ ရှိနိုင်ပါ
တော့မလဲ။ အဲ-သို့ကယ့်ဆိုလိုရင်းဖြစ်ပေတယ်။

(၃) ပါဒပက္ခာလယိတွာန၊ ဥဒကေသုကရောမဟံ။

ပါဒေါဒကဉ္စဒိသွာန၊ ထလတောနိန္ဒမာဂတံ။

တတောစိနိသမာဓေထိ၊ အသံဘဒ္ဒိဝဇာနိယံ။

(၃) အဟံ၊ အက္ခန္တိသည်။ ပါဒ၊ ခြေတို့ကို၊ ပက္ခာလယိတွာန၊
ဆေးပြီးသည်ရှိသော်။ ထလတော၊ ကုန်း မြင့် ထက် မှ။ နိန္ဒမာဂတံ၊
အနိမ့်သို့စီးဆင်းလေသော။ ပါဒေဒကဉ္စ၊ ခြေဆေး ရေကိုလည်း။
ဒိသွာန၊ မျက်မှောက်ထင်ထင်တွေ့မြင်ရသည်ရှိသော်။ ဥဒကေသု၊ စီး
ဆင်းပျောက်ဆုံးလေသောရေတို့၌၊ ဘာဝနံ၊ ခယ၊ ဝယ၊ တင်၍ ဆင်
ခြင်သောဘာဝနာကို။ ကရောမိ၊ ပွားများသမှုပြုခဲ့ပါသတည်း။ တ
တော၊ ထိုဝိပဿနာဘင်၍ ဆင်ခြင်သောအခါ၌။ ဒက္ခော၊ လိမ္မာ
သော၊ သာဓုထိ၊ ရထားထိန်းသည်။ အာဇာနိယံ၊ အာဇာနည်အမျိုး၌
ဖြစ်သော။ ဘဒ္ဒိ၊ ကြန်အင်လက္ခဏာအားဖြင့် ကောင်းမြတ်သော။
အသံ၊ အသမိရ်မြင်းမွန်ကို။ သမာဓေထိဇ္ဇဝ၊ ဖြောင့်ဖြောင့်မှတ်မတ်
စိုင်း နှင် လေဘိသကဲ့သို့။ တထာ၊ ထိုနည်းတူစွာ။ အဟံ၊
အက္ခန္တိသည်။ စိတ္တံ၊ စိတ်တည်းဟူသောအသမိရ်မြင်းကောင်းကို
သမာဓေထိ၊ ဘာဝနာလမ်းစခန်း၌ ဖြောင့်တန်းစွာ မောင်းနှင်ခဲ့ပါ
သတည်း။

ပဋိပက္ခာရီထေရ်ဝိသုဒ္ဓိ

၂၃၉

ဆိုလိုရင်း အဓိပ္ပါယ်ကတော့ သည်လိုတဲ့ အလွန်လိမ္မာတဲ့ ခုထားထိန်းသည်။ အာဇာနည်အမျိုးဖြစ်တဲ့ မြင်းကောင်းကို မြင်း သမ်းခုံး၌ ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီးစိုင်းရှင်သလို ကျွန်ုပ်၏ စိတ်တည်းဟူ သော မြင်းကောင်ကြီးကိုလဲ ဝိပဿနာ ဘာဝနာလမ်းစခန်း၌ ဘန်းတန်းမတ်မတ်ကြီး စိုင်းရှင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုလိုသည်။

(၄) တတောဒီပံဂဟေတွာန၊ ဝိဟာရံပါဝိသိံ အဟံ၊
သေယျံဩလောကယိတွာန၊ မဉ္ဇကမ္ပိဥပဝိသိံ။

(၄) တတော၊ ထိုနောက်မှ။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဒီပံ၊ ဆီမီး ခွက်ကို။ ဂဟေတွာန၊ ကိုင်ဆောင်၍။ ဝိဟာရံ၊ ကျောင်းအတွင်းသို့။ ပါဝိသိံ၊ ဝင်ခဲ့ပါသတည်း။ တတော၊ ထိုနောက်။ သေယျံ၊ အိပ်ရာကို။ ဩလောကယိတွာန၊ ကြည့်ရှုပြီးသည်ရှိသော်။ မဉ္ဇကမ္ပိ၊ ညောင် စောင်းထက်၌။ ဥပဝိသိံ၊ ချဉ်းကပ်ဝင်ရောက်ကာ၊ လျောင်းစက် ထိုက်ပါသတည်း။

(၅) တတောသုဗ္ဗိံဂဟေတွာန၊ ဝဇ္ဇိံဩကဿယာမဟံ၊
ပဒီပဿဝနိဗ္ဗာနံ၊ ဝိမောက္ခောအဟုစေတသော၊

(၅) တတော၊ ထိုအိပ်ရာညောင်စောင်း၌။ လျောင်းစက်ပြီး သည်ရှိသော်။ သုဗ္ဗိံ၊ မီးငြိမ်းသောသံချောင်းတခုကို။ ဂဟေတွာန၊ ယူ၍။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဝဇ္ဇိံ၊ ဆီမီးစားကို။ ဩကဿယာမိ၊ ကော်၍ပင်ကာ၊ ဆီထဲ၌ နှစ်လိုက်ပါသတည်း။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ပဒီ ပေါ၊ ဆီမီးသည်။ နိဗ္ဗာယံ၊ ငြိမ်းသွား၏။ ပဒီပဿ၊ ဆီမီးတောက်၏။ နိဗ္ဗာနံ၊ ငြိမ်းသွား လေဘိ သကဲ့သို့။ စေတသော၊ စိတ်၏။ ဝိမောက္ခော၊ ကိလေသာဝဋ်မှ ကျွတ်လွတ်ခြင်းသည်။ အဟု၊ ဖြစ်လေ သတည်း။

သည်ဂါထာနှစ်ပုဒ်၏ဆိုလိုရင်းကတော့။ ပဋိပက္ခာရီထေရ် နိမိတ် ရဟန္တာဖြစ်ပုံကိုပြဆိုချက်ဖြစ်ပေတယ်။ ။ ရဟန္တာဖြစ်ပုံ အချက် ကတော့သည်လိုတဲ့ ပဋိပက္ခာရီထေရ်နိမိတ်။ မီးထွန်းကာလျောင်း

၂၄၀

ထေရီဘာသာပြန်

ခန်းထဲသို့ဝင်၍ ညောင်စောင်း ထက်၌ လျောင်းစက်ပြီးသော်၊ ဇိုး
 ပြင်းရန်ဖြစ်တဲ့ သံချောင်းငယ် တခုကို ကိုင်၍၊ ဆီမီးစာကိုကော်
 လျက်၊ ဆီထဲမှာနှစ်လိုက်သောအခါ မှောင်ကနဲမီးပြင်းသွားတယ်။
 မီးတောက်၏ ငြင်းစဲခြင်းကဲ့သို့ ပဋိပစ္စာရီသိက္ခာနိမိတ်၏ စိတ်ခါတ်
 သည်လည်း။ အလုံးစုံသော ကိလေသာဝဋ်မှ ကျယ်လွတ်ငြိမ်းမ
 သွားတယ်။ ။အဲသည်လိုဆိုလိုတာပေါ့။

ပဋိပစ္စာရီသိက္ခာနိမိတ်အရှင်မကြီးသည်။ သာသနာရေးနှင့်ဆိုင်သော
 လောကုတ္တရာဂုဏ်တို့နှင့် အလုံးစုံပြည့်စုံတော်မူကာ။ သာသနာ
 တော်၏ ဝန်ကြီးကို အသက်ဆုံးသည်တိုင်အောင် ထမ်းဆောင်
 တော်မူပြီးလျှင်။ အဆုံးစွန်သော ကာလ၌ ဒုက္ခအမျိုးမျိုးတို့ချုပ်
 ငြိမ်းရာ ချမ်းသာတကာဘို့၏မကိုင့်၊ အမြိုက်ကြဌန်း၊ နိဗ္ဗာန်နန်း
 သို့ စံမြန်းဆိုက်ရောက်တော်မူလေသတည်း။

(၁၁) ပဋိပစ္စာရီထေရီဝတ္ထုပြီး၏။

စတုတ္ထတွဲကို ဆက်လက်၍ ဘတ်ရှုတော်မူကြပေ။

မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရ

လယ်တီ ပဏ္ဍိတ - ဆရာ ဦးမောင်ကြီး

ရေးသား စီရင်အပ်သော

ထေရီ ဘာသာ ပြန်

စာအုပ် များကို

ပထမတွဲမှ ပဉ္စမတွဲ အထိ

မူပိုင်ရှင်များ၏ ခွင့်ပြုချက်အရ

ဆက်လက်ရိုက်နှိပ်နေပါပြီ။

အောက်ပါဌာနတွင် စုံစမ်းတော်မူကြပါ

ဂန္ထမာဓာမုံ နှိပ်တိုက်

အမှတ် ၁၃၉-၁၄၁၊ လမ်း-၅၀၊ ရန်ကုန်မြို့။